

НАЙ-ПРОДАВАНИЯТ АВТОР НА НЮ ЙОРК ТАЙМС

ДЖОН ЛЕСКРОАРТ

БЕЗКРАЙНИ ТАЙНИ

МАЙСТОР НА СЪДЕБНИЯ ТРИЛЪР
Чикаго Сън Таймс

ДЖОН ЛЕСКРОАРТ БЕЗКРАЙНИ ТАЙНИ

Превод: Лора Манова, Калина Рангелова

chitanka.info

Всеизвестният майстор на съдебни трилъри Джон Лескроарт, познат на читателите от цял свят, включително и в България с издадените му 15 романа отново ни запленива с най-новия си и най-вълнуващия — „Безкрайни тайни“.

Герои са познатите ни адвокатът Дизмъс Харди, следователят от отдел „Убийства“ Ейб Глицки и частният детектив Уайът Хънт, които работят заедно, за да разбулят мистерията около убийствата на двама състуденти на Мая Таусхенд — бизнес дама от политическото и предприемаческото общество на Сан Франциско, очарователна майка на две деца и племенница на кметицата.

След убийството на Дилън Воглър полицията открива раница, пълна с марихуана, и списък с клиенти, някои от които са от най-отбраното общество. Няколко дни по-късно е намерен мъртъв и Левън Пресли и скоро става ясно, че двамата мъже се изнудвали Мая за нещо и тя е заподозряна за убийствата със сериозен мотив.

Привлекателността на романа се дължи до голяма степен и на невероятно изящно изградения образ на Мая Таунсхенд. Невинна ли е? Ако не е, толкова ли е ужасна тайната ѝ, че дори да е виновна, може да бъде оправдана? Историята се развива бурно, наелектризиращо, приковава вниманието изцяло.

А развързката е изумителна.

Заплетените сюжети на Лескроарт са зашеметяващи, писателското му майсторство е неотразимо, обратите са изкусни, сцените в съдебната зала са впримчващи — всичко това превръща романите му в пленително четиво.

Лос Анджелес Таймс Букс

*На моята муза, ментор, партньор и истинска любов
Лиза Мари Сойър*

*Хората не са наказани за своите грехове, а
от тях.*

Елбърт Хабърд

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Петък, краят на работната седмица.

На малката веранда от задната страна на къщата си един адвокат на име Дизмъс Харди седеше с вдигнати на парапета крака и се опитваше да запомни този прекрасен момент, докато слънцето се спускаше надолу по небето от близо час и сега се снижаваше към хоризонта зад дома му.

Постоянно разширяващата се сянка на сградата се плъзгаше над част от квартала на изток — района Ричмънд на Сан Франциско — и донасяше облекчение на светлите, гледащи на запад фасади на градските къщи пред него, докато се простираше надолу към центъра. Големият прозорец отрази обратно към Дизмъс проблясъци светлина — като светулки в събирация се мрак, блещукащи във въздуха на сиромашкото лято.

Той отпи от своя джин с лед, постави чашата на малката алуминиева масичка за пикник, която бяха поставили отвън, и изведнъж осъзна, че просто не може да е по-доволен. Жена му Франи, която продължаваше да обича след двайсет и три години брак, беше все още в къщата зад него и си тананикаше, докато правеше нещо вътре. Двете му деца бяха далеч и се справяха добре в своите престижни училища — Ребека в Бостънския университет и Винсънт в университета на Сан Диего. Правната фирма на Фрийман, Фаръл, Харди и Роук, в която той бе ръководещ партньор, също вървеше напред, сякаш беше на автопилот.

Харди погледна за момент към небето над себе си и премига срещу прилива на емоции. След това, съвсем в негов стил, устата му образува насмешлива усмивка, насочена към самия него и той вдигна чашата си за нова глътка.

Вътре в къщата телефонът иззвъня два пъти и спря, което значеше, че е някой техен познат и Франи бе вдигнала слушалката. Гласът ѝ с нотки на съчувствие и разбиране долетя до него, но той не се напрегна, за да чуе какво точно казва. Тя самата имаше донякъде

преуспяваща кариера като брачен и семеен консултант и често ѝ се налагаше да разговаря с някои от клиентите си от вкъщи.

Харди се отнесе, не нанякъде конкретно, а просто се предаде на подсъзнателни размишления. За момент той съществуваше точно колкото питието или стола му; или светлината, или бриза над океана на около километър и половина западно от мястото, на което седеше. Затова когато вратата се отвори зад гърба му, той леко се стресна.

Франи сложи ръка на рамото му и той вдигна своята, за да я положи върху нейната, наполовина обърнат към жена си, вглеждайки се в изражението на лицето ѝ.

— Какво има? — попита, докато сваляше краката си от парапета. — Децата добре ли са? — Винаги първата им грижа.

Тя кимна положително на втория му въпрос, след това отговори на първия.

— Обади се Трея. — Трея беше съпруга на най-добрия приятел на Харди — Ейб Глицки, шеф на отдел „Убийства“ в Сан Франциско. С мъка в очите, Франи задържа и след това изпусна дъха си. — Заради Зак — обясни, имайки предвид тригодишния син на Глицки. — Станала е злополука.

Придружавана от петгодишната си дъщеря Рейчъл, Трея Глицки отвори вратата в бялата дъсчена ограда на семейство Харди. Дизмъс Харди, които седеше в хола си и гледаше през ленените щори на предния прозорец, викна към жена си в кухнята, че те са вече тук и отиде да отвори входната врата.

Трея се обърна, затвори портичката и се наведе да вземе един малък брезентов чувал. По начина, по който го вдигна, изглеждаше сякаш тежи сто килограма. Когато се изправи, раменете ѝ се повдигнаха и спуснаха, след което тя посегна със свободната си ръка към челото си и застина напълно неподвижно за секунда или две. С малката си ръчичка Рейчъл се държеше за предния джоб на дънките на майка си, докато поглеждаше нагоре към лицето ѝ, а устните ѝ бяха здраво стиснати.

Харди прекоси верандата и слезе по трите стъпала до циментовата пътечка, която пресичаше предната му ливада. Слънцето вече се беше спуснало зад сградите, въпреки че истинският мрак щеше

да падне след поне още двацет минути. Когато Трея се обърна и го погледна, изглеждаше като че ли всеки момент щеше да загуби легендарното си присъствие на духа. Тя беше висока жена — почти с ръста на Харди — и бе добре сложена. Изразителната ѝ уста, която обичайно веднага се разтегляше в усмивка, сега потрепна и след това образува черта и остана така.

Харди излезе, взе чувалчето от ръцете ѝ, придърпа я към себе си и я прегърна, като я задържа за момент. Най-накрая се отдръпна назад и прошепна:

— Как е той?

Тя поклати глава и сви рамене. След това отговори, тихо като него:

— Все още не знаем.

Франи също дойде, докосна рамото му и го заобиколи, за да прегърне Трея.

Диз се отдръпна настрани и приклепна на едно коляно, за да бъде главата му на равнището на Рейчъл.

— А как е най-любимото ми момиченце на целия свят?

— Добре — отвърна тя. — Но Зак го блъсна кола.

— Знаем, скъпа.

— Обаче няма да умре.

Харди погледна нагоре към двете жени. Трея бързо му кимна и той отново се обърна към дъщеря ѝ:

— Разбира се, че няма. Но, доколкото разбрах, ти ще останеш тук за няколко дни, докато той се оправи. Нали нямаш нищо против?

— Ако мама каже.

— Тя точно това иска. В чувала твоите неща ли са? Ето, дай да го взема. А сега, ако ме прегърнеш през врата, стария ти чичо Диз ще те занесе вътре.

След това всички минаха по пътечката и влязоха в къщата.

— Ейб отиде с линейката — казваше Трея, — не знаем колко време ще трябва да останем там. Просто не ми стигат думите да ви се отблагодаря, че ще гледате Рейчъл през това време.

— Не се излагай — отвърна Франи. — Ние обичаме Рейчъл — тя се протегна и докосна бузката на детето, което си почиваше на раменете на Харди, — тя е любимото ни малко момиченце.

Харди и Франи отидоха да изпратят Трея, след като настаниха малката Рейчъл пред телевизора с чиния бисквити и чаша мляко. Отново спряха на пътечката, точно до оградата.

— В съзнание ли беше? — попита Харди.

— Не — отговори Трея, след което замълча за малко и продължи с по-нисък глас: — Не си беше сложил каската.

— Какво точно се е случило? — попита Франи.

— Може и никога да не разберем — отвърна Трея. — Ейб тъкмо бил изкарал голямото колело и Зак вече се бил настанил на него, когато Ейб му казал да стои мирно и да го изчака за минутка, за да отиде и да вземе каската. Която бил оставил на около два метра от там, при стълбите. Но в момента, в който се обърна, Зак вече тръгвал — не знам дали е въртял педалите, или просто е оставил колелото да върви само надолу по алеята — точно когато една друга кола се качвала нагоре по улицата. Един от съседите ни. Карал е едва с около десет километра в час, но Зак просто се е забил в колата, паднал е от колелото и се е изтърколил на улицата. — Тя хвърли бързо по един тъжен поглед и на двамата. — Ударил си е главата — поколеба се. — Трябва да отида в болницата веднага. Благодаря ви за помощта, страхотни сте.

— Тръгвай — отвърна Харди. — Обади се, когато имаш възможност.

В десет и половина Харди довършваше последната си за вечерта чаша вино, от която изобщо нямаше нужда. Той седеше в креслото си за четене срещу камината във всекидневната. Рейчъл си беше легнала рано и бе заспала спокойно преди около час и половина. Франи в момента се намираше в семейната им спалня и през последния половин час говореше със сина им Винсънт, който беше в Сан Диего. Вече се бе обадила на Беки в Бостън. И двете обаждания обаче не бяха, за да сподели лошата новина, а по-скоро да установи контакт със собствените си деца, да се увери, че те са добре и в безопасност.

Нито Трея, нито Ейб им се бяха обадили все още с новини от болницата. Харди, изнервен от постепенно завладяващото го чувство

на ужас, държеше здраво столчето на винената си чаша, но за момента не я поднасяше към устните си. Просто седеше и гледаше към огъня.

Франи явно бе затворила телефона, защото сега стоеше на прага между трапезарията и всекидневната.

— Диз?

Обърна глава към нея, очевидно изненадан от факта, че тя се появи така изневиделица, както му се стори.

— Хей.

Жена му измина останалите няколко стъпки до него и седна по турски в краката му.

— Откакто застанах на вратата, ти просто стоиш тук, без да помръдваш.

— Изометрично упражнение. Всеки мускул се напъга за максимален ефект — но не прозвуча смешно.

— Добре ли си?

Той сви рамене. Усилието, което положи, за да се усмихне, бе в най-добрия случай вяло.

— Как е Вини?

— Добре. Получил е пет плюс на първия си изпит по естествознание.

— Кръшкач.

— Питаше дали искаме да дойде тук. Каза, че няма проблем. Аз му отвърнах, че не мисля, че е необходимо.

— Най-вероятно е така. Няма какво да направи.

— Ти също — напомни Франи. — Просто трябва да ги подкрепяме, ако имат нужда от нас.

Харди поклати глава и въздъхна.

— Въобразяваш си, че някои неща са погребани завинаги, а в следващия миг се оказва, че не можеш да мислиш за нищо друго.

Франи се поколеба, но знаеше за какво говори той.

— Майкъл?

Първородният син на Харди беше починал в ранна детска възраст трийсет и пет години по-рано. Очарователно и преждевременно развито седеммесечно бебе, той се бе изправял в бебешкото си креватче много преди момента, в който беше нормално да започне да си стои сам на краката. Някак си бе успял да се

претърколи през защитната преграда, която бяха поставили на креватчето. И се беше приземил на глава.

— Не мисля, че съзнателно съм се сещал за него през изминалите пет години, а сега ето ти го — голям, колкото самия живот. Всъщност по-голям, отколкото той беше в живота.

Франи сложи едната си ръка на коляното му.

— Не е задължително и този случай да завърши по същия начин. Да се надяваме, че няма.

— Не знам дали Ейб ще може да го понесе и въобще как някой би могъл. Не знам как аз самият успях.

Франи знаеше. Трагедията със сина на Харди беше маркирала края на първия му брак, изоставянето на адвокатската му кариера, десетте години зад бара в „Литъл Шамрок“, изпиването на някъде между една и две дузини бири на ден, да не споменаваме и останалия алкохол, които консумираше.

Тя стисна крака му насърчително.

— Нека почакаме, докато нещата се изяснят. Искаш ли да дойдеш в леглото?

— Искам да изпия бутилка джин.

— Можеш, но няма да си доволен от това утре сутринта.

— Да. Знам. А и... ако Ейб има нужда от нещо... — Той поклати глава и се огледа, след това се обърна към нея и я погледна в очите. — Мамка му, Франи.

— Съгласна съм. Но Рейчъл ще стане рано. Ще е най-добре, ако сме отпочинали. Аз отивам да си легна. Ще се радвам, ако ме придружиш.

— Ще бъда скапана компания. — Поглади ръката ѝ със своята и добави по-меко: — Още няколко минути.

И телефонът иззвъня.

— Най-добрата част от новините е — обясняваше им Трея, тъй като и двамата слушаха по двете разширения на телефона, — че е излязъл от двойката. Очевидно колкото си по-млад, толкова по-лоша е прогнозата. Тройка е много по-добре от двойка. А това е първокласна болница, така че са имали невролог на разположение, което си е чист късмет, защото веднага е успял да се хване за работа — въпреки че

гласът ѝ не беше точно весел, бе силен и в него се долавяше увереност. Пресявайки фактите, избирайки поносимите новини, тя се опитваше да се справя с нещата по своя обичаен начин — като просто стискаше зъби. — Охладили са го, за да стане хипотермичен — продължи Трея, — както постъпват винаги, и са му направили няколко изследвания и продължителна ЕЕГ. Жизнените му показатели са добри, така че всичко това е обнадеждаващо.

— Но все още е в безсъзнание? — попита Харди.

Франи и съпругът ѝ чуха как Трея си пое дълбоко дъх и всеки за миг мина през съзнанието на другия.

— Е, това всъщност не е чак такъв голям проблем точно сега, тъй като са установили, че е в кома. Ще бъде в безсъзнание за известно време. Може би седмица или повече.

— Той е в кома? — думите излетяха от устата на Франи, преди да е успяла да ги спре.

— Не е чак толкова лошо, колкото звучи — отвърна Трея. — Инжектират му някакво лекарство, което уж помага на мозъка му да се лекува. Дават му и нещо за вътрешното подуване, но докторът каза, че все пак може да се наложи да го оперират. Всъщност най-вероятно.

Харди, който сигурно оставяше следи по телефонната слушалка до ухото си от силното стискане, попита:

— Кога ще бъде? Операцията?

— Вероятно много скоро. На сутринта, може би. Сложили са му няколко катетъра във врата, за да мерят черепното му налягане. Ако мине петнайсет, каквото и да означава това, трябва да влизат в операционната. В момента е тринайсет, повишило се е от десет, когато пристигнахме, така че...

— Можем ли да направим нещо? — попита Франи.

— Това, че се грижите за Рейчъл е повече от достатъчно. Просто не виждам как някой от двамата ни ще може да излезе оттук скоро.

— Няма проблем. Може да остане за колкото време ви е необходимо — очите на Франи се заковаха върху тези на съпруга ѝ и двамата кимнаха. — Изобщо не мисли за това. Тя е прекрасно дете и ние много се радваме, че ни гостува. И двамата.

— И двамата — повтори и Харди. — Та, какво следва сега?

— Мисля, че операцията.

— Какво ще правят?

— Ще извадят няколко костици от черепа му, за да намалят налягането.

— Не за постоянно, нали? — попита Харди.

— Не — отвърна Трея, — поне не мисля. Но сега ще попитам за по-сигурно. Както и да е, след това ще направят няколко малки прореза в дурата.

— Какво е това? — не се сдържа да не попита Франи.

— О, това ще ви хареса — Трея очевидно се опитваше да поддържа висок дух независимо от всичко. — Означава твърда майка.

— Кое?

— Дура матер. Това е най-външната обвивка на мозъка — от плътна съединителна тъкан. Здрава и влакнеста. Ще направят няколко малки разреза в нея, за да може мозъкът да се разширява.

Настана тишина по линията, докато тази малка част от ужасяваща и може би все пак добра информация се отцеждаше. Най-накрая Харди си прочисти гърлото и каза:

— Как е Ейб?

Трея се поколеба.

— Тих. Дори за него.

— Вината не е негова — обади се Франи.

— Знам. Но той може би не го разбира — след това продължи, с по-оптимистичен тон: — Но ще го осъзнае.

— Сигурна съм — отвърна Франи.

Харди, не толкова убеден в това твърдение, особено ако Закари не прескочеше трапа, извърна лице от това на жена си. Като хвърли един бърз поглед на собствения си часовник, той сметна набързо: ако инцидентът се беше случил в пет и половина, досега са минали пет и половина часа. След като го бяха закарали до болницата, неговият собствен син бе издържал шест.

Продължаваше да чува ромона от думи на двете жени през телефонната слушалка, но не осмисляше нищо от тях, потънал в собствените си спомени — или това беше само неговият пулс, чиито удари чуваше като тиктакането на часовник, който отброяваше оставащите секунди?

2.

„Бей Бийнс Уест“ се радваше на привилегировано местоположение, местоположение при пресечната точка на улиците Хейт и Ашбъри в Сан Франциско.

Огромното заведение с големи и широки прозорци беше отворило врати през лятото на 1998 година и от първите си дни се бе превърнало в нещо задължително в квартала. Отваряше всяка сутрин в шест сутринта, с изключение на неделите, когато отваряше в осем, и затваряше врати в десет всяка вечер. Разположено между медицинската академия на няколко пресечки на изток, университета на Сан Франциско няколко пресечки на север и с туристите, които посещаваха епицентъра на раждането на хипарството, плюс жизнения и див местен квартал, заведението рядко имаше бавни моменти, а още по-малко пък празни такива.

Миризмата на печените кафени зърна насищаше непосредствената околност с примамващ аромат. Собствениците на заведението пък предоставяха бройки на градските вестници — „Кроникъл“, „Фрий Прес“ и „Бей Гардиън“ — безплатно, като вярваха, че те няма да бъдат взети. И вестниците рядко изчезваха преди три часа. Дори бездомниците почитаха този обичай, с изключение на лудата Мелинда, която имаше навика да влиза, да събира всички вестници и да се опитва да се изниже с тях. Но и това спря, когато собствениците започнаха да заделят за нея старите броеве настрана и ги оставяха на тезгяха, за да може да дойде и да ги вземе, когато ѝ потрябват.

Освен обичайните за заведенията столове и маси, на разположение бяха и удобни цветни диванчета; етикетът позволяваше да прекараш неограничено време на мястото си, стига да си го поискаш, независимо дали продължаваш да пиеш кафе или не. За последните приблизително пет години клиентите можеха да се възползват от безплатните интернет услуги в заведението и, легално или не, домашните любимци бяха добре дошли. За много от хората в

квартала „Бей Бийнс Уест“ беше убежище, място за срещи или дори дом, далеч от дома.

Няколко минути преди седем часа обичайната редица от около двайсет клиенти, нуждаещи се от сутрешната си инжекция кофеин, вече растеше пред вратата на заведението и по улица Хейт. Мъж с дълга коса на име Уес Фаръл, с панталони за джогинг и тениска, на която се четеше надпис: „МСД — майки срещу дислексия“, стоеше, хванал с една ръка дланта на приятелката си Сам Дънкан, с която живееха заедно, а в другата държеше каишката на Гъртруд — неговия боксер. Те, като много други хора в града тази сутрин, обсъждаха проблема с бездомниците.

В продължение на десетилетия Сан Франциско беше рай за бездомниците, отделяйки приблизително сто и петдесет милиона долара годишно за приюти, помощи за наемите, медицински и психиатрични грижи, супени кухни и така нататък. Сега — изведнъж, неочаквано и очевидно дължащ се на серия от статии, които напоследък много често публикуваха в „Кроникъл“ — се разнесе протест сред всички граждани, че е крайно време постелката с надпис „добре дошли“ да бъде махната. Уес приключи с четенето на днешната статия на глас, за да чуе и Сам, и сгъвайки вестника, каза:

— И наистина беше крайно време.

Сам измъкна ръката си от неговата.

— Това не го мислиш наистина.

— Така ли? Аз пък смятах, че точно така мисля.

— И какво мислиш да направиш с тях, искам да кажа — веднъж след като им дадеш билет, който, между другото, тя нямат пари да платят, така че това изобщо не може да стане.

— На коя част от това твърдение, колебая се дали мога да го нарека изречение, желаш да ти отвърна?

— На която и да е. Не се прави на хитър.

— Не се и опитвам. Но никак не би ми харесало да съм човека, на когото ще бъде възложено да направи разбор на някое твое изречение.

— Просто се опитваш да ме разсееш, за да се отклоня от темата. Същото ли ще направиш и с тези бездомни хора, които изведнъж вече не са добре дошли?

— Всъщност те са си все така добре дошли. Просто няма да бъдат добре дошли да използват обществените улици и тротоари като места за къмпинг и тоалетна отсега нататък.

— Така ли? И къде другаде се очаква да отидат?

— За тоалетните ли говорим? Ще ходят до тоалетна в тоалетните, като всички останали от нас.

— Всички останали от нас, които имат домове, Уес. Мисля, че това е повече или по-малко основният проблем. Те нямат.

— Права си. Но забележи, че в този град е фрашкано с приюти и обществени тоалетни.

— Те не харесват приютите. Опасни са и са мръсни.

— А улиците не са? Освен това, макар че може и да ти прозвучи като ужасно клише, скъпа моя, но откъде мислиш идва изразът „просящите нямат право да са придирчиви“?

— Не мога да повярвам, че го каза. Това е толкова, толкова... — Сам се опита да се сети за възможно най-лошия епитет, който можеше да си представи, — толкова типично за дясно крило.

Уес погледна надолу, коленичи и щракна с пръсти, за да повика Гъртруд до себе си за бързо погалване.

— Няма нищо, момичето ми, майка ти и аз не се караме. Просто говорим. — Докато се изправяше, поясни: — Разстройва се.

— Аз също. И ако се опиташ да ме погалиш, за да ме успокоиш, ще те фрасна.

— Много толерантен подход. И междувременно, не ми се иска да ти казвам това, но въпросът изобщо не е за ляво или дясно крило. Проблемът е за здраве и качество на живот. Изпражнения и урина на обществените улици, детски площадки и паркове представляват здравен риск и мисля можем да признаем и че са си малко неудобство. Съгласна ли си с мен за това?

С прибрани ръце Сам се облегна с гръб на прозорците на заведението. Неотстъпчива.

— Сам — продължи Уес, — когато извеждам Гърти навън, аз си нося плик, за да почиствам след нея, нали? А тя е куче. Наистина ли смяташ, че е прекалено много да изискваш същото и от хората?

— Не е едно и също.

— Защо да не е?

— Защото много от тези хора имат и психически проблеми. Те дори не знаят, че го правят, още по-малко пък къде.

— Значи затова трябва просто да търпим? Изпращаш децата си да играят навън и на предната ти веранда те заварват купчина лайна? Докато се усетиш, и цялото училище ще е болно от хепатит. И ти не смяташ, че има някакъв проблем?

— Не се случва това.

— Сам, точно това се случва. Налага се да проверяват пясъчника до въртележката в парка „Голдън Гейт“ всяка сутрин за игли и лайна. Някои от тези хора смятат, че е котешка тоалетна.

— Е, аз не съм чула за епидемия от хепатит. Примерът ти беше силно преувеличен.

— Въпросът е, че това нещо с „откритите“ тоалетни се случва в центъра с години вече. Мисля, че си спомняш за онзи тип, който използваше площадката пред офиса ни всяка нощ в продължение на цял месец. Трябваше да мием стъпалата всяка сутрин.

— Ето — каза Сам. — Това е решение.

— Нелепо решение. Ненормално. Да не говоря за факта, че използването на улиците за тоалетни наказва невинните и добри граждани и обезценява собствеността им.

— Аха! Знаех си, че ще намесиш и собствеността.

— Да имаш такава не е лошо нещо, Сам.

— И точно това вярва всеки републиканец на света.

— Някои от демократите — също. Нужно ли е да казвам нещо повече? И за пореден път, Сам, не става дума конкретно за републиканци. Можеш да си против Буш и пак да не обичаш някой да ти сере в цветните лехи. Това не са взаимно изключващи се неща.

— Мисля, че може и да са.

— Е, не се обиждай, но грешиш. Публичното изхвърляне на изпражнения, лагеруването по улиците и в парковете са отвратителни, нездравословни и отблъскващи. Не разбирам как можеш да не го виждаш.

Сам поклати глава отново.

— Виждам, че тези нещастни хора страдат. Това виждам. Имаме пожарна с километри маркучи. Можем да ги изпратим да мият улиците. Градът може да устрои някаква работна програма и да наеме хора, които да чистят.

— Каква гениална идея! За какво трябва да им плащаме? Да чистят след себе си, или един след друг? Обаче, извинявай, откъде ще дойдат парите за това?

— Ето пак — пари! Всичко винаги се свежда до пари!

— Ами всъщност, да, понякога е така.

— Мисълта ми е, Уес, че тези хора просто нямат възможностите на всички останали.

— И никога няма да ги имат, Сам. Може и да е грубо — добре, обаче такъв е животът. А животът просто не е справедлив понякога. Което обаче не значи, че всички останали трябва да се оправят с техните проблеми. Ще бъдат събрани и закарани в приютите, независимо дали искат или не и аз твърдя, че наистина е крайно време.

Без Сам или Уес да забележат, няколко души от опашката — и мъже и жени — се бяха събрали около тях и ги слушаха. Сега един млад хипар каза на Уес:

— Прав си, пич. Положението е извън контрол. Крайно време беше.

Последва хор от подобни мнения. Сам преглътна всичко това, изправи се и огледа обграждащите я лица.

— Просто не мога да повярвам, че чувам това тук, в Сан Франциско — заяви тя. — Срамувам се от всички ви.

И с тези думи си проправи път през тълпата и тръгна по улица Ашбъри, надалеч от приятеля си и тяхното куче.

Сам беше директор на Кризисния център на Сан Франциско за консултации при изнасилвания, който също така се намираше на Хейт Стрийт. Планът ѝ тази сутрин бе да предприемат обичайната си разходка от дома им на Буена Виста с Уес и Гърти, да изпият по чаша кафе с кроасан в „Бей Бийнс Уест“, след което да се отбие в офиса, за да провери дали не е имало някоя среднощна криза, която да изисква вниманието ѝ.

Но сега, тъй като беше толкова бясна и искаше просто да се махне по-далеч от всички реакционери, бе започнала да върви в погрешна посока към работата си. За щастие, опашката за „ББУ“ се точеше по Хейт, а не по Ашбъри и беше минала само около половин пресечка нагоре по хълма, преди да спре и да тръгне обратно,

осъзнавайки, че може да тръгне по тясната уличка, която минава зад складовете на Хейт Стрийт, за да избегне тълпата и ще излезе на следващата пресечка на път за офиса.

Но първо спря за минута, не само за да си поеме дъх, но и да се опита да се успокои. След изключително трудното начало на връзката им, тя и Уес не се бяха карали истински за около шест или седем години. Тя бе започнала да вярва, че той наистина е нейната сродна душа и споделя мнението ѝ за почти всичко, най-вече за политика. Но сега разбра, че очевидно не беше така.

Това я шокира.

Добре знаеше, че тя е от хората, които консерваторите биха нарекли „луди“. Определено не ѝ се случваше често да се съмнява в правотата на своите възгледи. Беше в началото на четирийсетте и вече бе видяла достатъчно от света, за да знае, че доларът е основният проблем. Военната/индустриална фикс идея. Големият нефтен и корпоративен глобализъм. Републиканците.

Но ето го Уес, който беше член на Зелената партия и мразеше хората от дясното крило също толкова, колкото и тя, сега спореше с нея за нещо, за което тя в сърцето си бе сигурна, че е напълно нередно. Не можеш просто да изоставиш всички тези бездомни хора, които все пак бяха дошли в Сан Франциско точно заради благоприятната политическа обстановка. Това щеше да бъде най-ужасната примамка и смяна на тактиката, които можеше да си представи. Трябваше да поговори с него, но след като и двамата вече са се успокоили.

Сам пресече до място, където нито Уес, нито някой друг от опашката можеше да я види, и тръгна надолу по хълма. Беше от типа чисти утрини, които повечето хора очакваха, когато посещаваха Сан Франциско през традиционните летни месеци. Тези хора доста често си тръгваха много разочаровани заради непрекъснатата мъгла и суровостта на времето тук. Но днес сутрешното слънце оцветяваше покривите в златисто. Температурата вече беше към петнайсет градуса. Щеше да бъде един идеален ден.

Тя стигна до алеята, примижавайки от яркото утринно слънце, когато се появи точно примерът за нещото, което обсъждаха двамата с Уес — чифт крака се подаваха от задната врата на „Бей Бийнс Уест“. Тъй като не искаше да събужда горкия бездомен мъж, Сам мина на

разстояние от него и го погледна съвсем за кратко, докато заобикаляше мястото, където бе заспал.

Но нещо в позата на тялото я спря. Не изглеждаше като нормална поза, главата беше подпряна на вратата. Тя просто не можеше да си представи как някой би могъл да заспи така. Изглеждаше сякаш по-голямата част от тежестта му беше на лявото му рамо, но под него туловището му изглеждаше обърнато в много странна стойка — двата крака сочеха нагоре, сякаш лежеше по гръб.

Сам се приближи и забеляза тънка линия течност, започваща от бетона, която след това се стичаше в процепа между циментовата веранда и асфалта на улицата. В сутрешното ярко слънце можеше да ѝ се стори и като вода. Но още няколко крачки я приближиха достатъчно, за да премахнат всяко съмнение в тази насока — блестящото мокро нещо беше червено.

Тя се наведе, заслони с ръка очите си срещу блясъка и погледна лицето на мъжа; лице, което познаваше и очакваше да види и тази сутрин зад бара на „Бей Бийнс Уест“ както обикновено.

Ръката ѝ, вече разтреперана, се озова пред устата ѝ.

3.

Няколко минути преди седем и половина един сержант инспектор от отдел „Убийства“ на име Даръл Брако спря на Ашбъри. Той измъкна подвижната синя лампа, прокара кабела ѝ през страничното стъкло и я закрепил на покрива, за да е спокоен, че ако мине някой от хората, които се грижат за апаратите за паркинг, ще види, че това е полицейска кола и няма да му напише глоба. Просто за да се презастрахова обаче, остави визитката си върху таблото на понтиака. Знаеше от горчив личен опит, че дори и тези предпазни мерки може да са недостатъчни.

Тълпа от приблизително шейсет души бе обградила жълтата лента, с която се обозначава мястото на местопрестъплението и която хората от отговарящия екип бяха прокарали през началото на уличката и още веднъж по-надолу. Брако видя, че ванът на следователя по смъртните случаи още не беше наоколо, но две черно-бели коли от патрулиращите екипи бяха спрели и хората помагача да се обгради мястото, за да държат настрана любопитните зяпачи.

Извадил значката си, извинявайки се на хората, които разбутваше, той си проправяше път през тълпата и най-сетне мина под лентата. Брако беше доста сериозен тип, който не приемаше глупости и подигравки и не изпита особени проблеми, докато минаваше — четирийсет и две годишен, малко по-нисък от един и осемдесет, гладко избръснат, с лъснати обувки. Той кимна на двамата униформени полицаи, които пазеха реда на местопрестъплението.

В близост до трупа, така очевидно проснат на земята до задната врата на едно от местните заведения, друг човек в униформа — с вече сивееща коса и оформящо се коремче, несъмнено лейтенантът от управлението — стоеше и разговаряше с новия партньор на Брако Дебра Скиф. Дебра беше на трийсет и осем, пясъчната ѝ коса бе подстригана късо и имаше много хубаво строго лице, което изглеждаше още по-строго, когато не носеше грим. Точно поради тази причина тя не слагаше грим никога.

Брако показа значката си и протегна ръка за поздрав.

— Как сте, лейтенант? Даръл Брако.

— Бил Банкс.

— Приятно ми е да се запознаем. Благодаря, че сте удържали крепостта. Пропуснах ли нещо забавно дотук?

Скиф отговори, клатейки глава отрицателно:

— Чакаме техниците. Историята на живота ни, а? Човек си мисли, че тези хора поне ще имат благоприличието да бъдат застреляни през обичайното работно време. Обаче ето на, първото нещо, което ти се случва в почивните дни. С времето, което отнема на техниците да си натоварят нещата и да тръгнат, може да не пристигнат и до обяд. — Тя се обърна към Банкс: — Но ние с Даръл можем да се оправим тук, лейтенант, ако искате да се върнете в управлението или да си отидете у дома. Решението си е ваше.

Банкс се огледа.

— Благодаря, но ако не възразявате, мисля да поостана още малко. Да видя накъде отива всичко това.

— Тъкмо ми казваше, че познава мъжа — обясни Скиф.

Лейтенантът кимна и добави:

— Всеки в квартала го познава. Дилън Воглър. Той управляваше това място.

— И кое място е това по-точно? — попита Брако.

— Заведението, „Бей Бийнс Уест“. Заема целия ъгъл. — Банкс посочи с ръка. — Той е подпрян до задния му вход в момента. Също така тъкмо показвах на инспектор Скиф, вижте на страничната стена тази дупка в мазилката...

— Куршумът. Но... — Брако се приближи, за да погледне поотблизо.

— Какво? — попита Скиф.

Брако, с лице на сантиметри от стената, отбеляза:

— Няма кръв?

Скиф, сега застанала до него, посочи надолу и каза:

— Раница.

— Раница — повтори и Брако. — Това трябва да свърши работа. — След което клекна.

— Даръл — започна Скиф с предупредителни нотки в гласа си. Той вдигна ръка.

— Няма да го местя, Дебра. Ако очите не ме лъжат, в този калъф на колана му има мобилен телефон. — Той разлепи коженото капаче. — Аха!

Брако извади устройството от калъфа, отново се отдръпна назад и го отвори.

— Лед? — попита Скиф.

Натискайки бутоните на телефона, Брако кимна.

Банкс погледна от Брако към Скиф.

— Лед?

— При спешен случай — отвърна тя. — I.C.E.^[1] Казват на всички да го запишат в телефоните си. Ти не си ли?

Банкс поклати глава.

— Късметлия съм, ако въобще успея да заредя проклетото нещо.

— Ето го. — Даръл натисна бутона за избиране и постави телефона до ухото си. — Здравейте — каза след един кратък момент и после се представи. — Обаждам се, защото вашият номер е записан за спешни случаи на телефона на човек на име... — той погледна въпросително към Банкс и името отново му беше казано от лейтенанта. — Дилън Воглър. — Брако направи пауза и се заслуша. — Да. Да — каза. — Опасявам се, че е така. Ами в момента се намирам в уличката зад работното му място. Разбира се. Просто кажете на полицаите коя сте и те ще ви пуснат. Не, не бихте искали да водите детето си. Да изпратим ли някой до вас да ви вземе? Добре тогава. Добре. Няма нужда да бързате, госпожо. Ще бъдем тук.

Докато затваряше телефона, сви рамене и въздъхна тежко.

— Съпругата. — Наклони глава, погледна часовника си и се обърна към Скиф: — Не е зле за почивните дни. Вече има сирена.

Докато първите полицаи пристигнат, вече нямаше съмнение, че Дилън Воглър е напълно и абсолютно мъртъв — нито следа от пулс, кожата леко топла на допир, а очите отворени и нереагиращи на светлина или други дразнители. Въпреки това първите полицаи, които дойдоха с обикновена полицейска кола, докараха и медицински техници, за да се произнесат за смъртта. Фотографът направи към трийсетина снимки, които да запечатат сцената, преди някой друг изобщо да се е докоснал до тялото.

Зад Брако и Скиф екипът по разследванията от трима души, водени от Ленард Фаро, продължаваше да претърсва алеята и околностите за доказателства, въпреки че още в първите няколко минути, след като пристигнаха, бяха повикали Фаро да идентифицира и прибере като доказателство един полуавтоматичен пистолет Глок, калибър .40, с който скоро бе стреляно, и един месингов куршум, заключавайки, че вероятно е от пистолета. След като ги погледа как обикалят и ръчкат наоколо и след като пусна помощник следователя по смъртни случаи и фотографа да си свършат работата, най-сетне Брако се добра до трупа.

Първото нещо, което направи, бе да свали светлосинята раница от гърба на Воглър, за да може да го обърне и да погледне къде е попаднал изстрелът или изстрелите. След това обърна и раницата, за да е сигурен в мястото на дупката от куршума. И ето го — високо горе в плата, близо до мястото, откъдето куршумът бе напуснал тялото на Воглър, обградено с цвета на кръвта, която Брако търсеше и не успя да открие по-рано при дупката в мазилката. След като завъртя раницата и видя съответстващата дупка от другата ѝ страна, той се обърна и клекна до партньора си.

— Обичам да отварям подаръци.

Брако дръпна ципа, докато отвори цялото отделение на раницата и я задържа отворена.

— Хм, виж ти! — възкликна Скиф.

— Това и правя.

Раницата беше пълна до две трети с пликчета марихуана с размера на сандвич. Брако извади едно от тях, отвори го и го подуши, след което го подаде на партньора си.

— Само не разбирам — подхвърли той, — защо не са ги взели.

— Може би не са знаели, че са тук — предположи Скиф.

— *Със сигурност* не са знаели. Не може да са знаели, че тук има толкова много трева и просто да са я оставили. Това би обърнало цялата ми представа за света с главата надолу.

Някой го потупа по рамото и Брако се поизвърна.

— Съжалявам, инспекторе — каза Банкс, — но съпругата му пристигна.

Брако кимна и въздъхна, след което се изправи.

— Скрий раницата — поръча на Скиф. — Нищо не знаем за никакви раници.

— Ясно — отвърна тя.

Дебра Скиф остави раницата на асфалта там, където нямаше да се вижда — зад колата на отряда на Банкс. Когато се обърна, забеляза, че партньорът ѝ вече е отишъл да посрещне вдовицата, застанала съвсем близо до лентата, която ограждаше мястото на местопрестъплението, и до един униформен полицаи.

От мястото, където беше Скиф сега, жената ѝ се видя млада и много хубава. Черната ѝ, все още мокра — сутрешния душ? — падаща до раменете коса оформяше лице на бледа красота — с широки тъмни очи, очертани скули и червени устни. Носеше широка фланелка с дълги ръкави, затъкната в дънките, но тя не успяваше да прикрие нито бюста ѝ, нито тънкия ѝ кръст.

Но когато се приближи, Скиф видя още нещо около очите ѝ — подутина, която можеше да е от плач, но можеше да има и друг източник. И под нея не се ли забелязваше един избледняващ вече жълтеникав слой по кожата? Стара или не чак толкова стара синина?

— Мога да видя, че е той и оттук — казваше тя на Брако. Лявата ѝ ръка — без халка — се доближи до устните ѝ. — Не знам дали ще мога... дали трябва да се приближавам.

— Всичко е наред, госпожо Воглър — намеси се Скиф в разговора, като се представи на жената и постави ръка на рамото на Брако.

— Аз не съм госпожа Воглър — моментално я поправи тя. — Името ми е Джанси Тикнър. Не сме женени. Не бяхме женени. Но ме наричайте просто Джанси, става ли? — Раменете ѝ увиснаха. — Господи.

Скиф искаше да я отклони от спонтанната ѝ реакция.

— Партньорът ми спомена за дете, когато говори с теб.

Госпожица Тикнър кимна.

— Синът ми Бен. Оставих го при наемателя ни. Добре е.

Очите ѝ се върнаха на тялото.

— Господи, как се случи това?

— Все още не знаем, госпожо — каза Брако. — Открихме пистолет. Съпругът ви притежаваше ли оръжие?

Джанси Тикнър запримигва срещу слънцето за момент.

— Не можеше.

— Не можеше? Защо? — попита Скиф.

Лицето на Джанси пребледня. Погледна от единия инспектор към другия.

— Лежа за известно време в затвора, когато беше по-млад.

— За какво? — попита Брако.

Тя сви рамене.

— Беше шофьор при един обир. Единствения път, когато е правил нещо подобно. Та, както и да е... влезе в затвора. И после нямаше право да притежава оръжие.

Скиф хвърли бърз поглед на Брако. Имаше истинска разлика, и двамата го знаеха, между това да попаднеш в ареста, което значеше да отидеш в килиите на полицейското управление в центъра на града, и между това да лежиш в затвора. Затворът си означаваше труден период и в Сан Франциско — столицата на пуснатите под гаранция престъпници в Западния свят — време, прекарано в пандиза силно противоречеше на описанието на Джанси, че това е било единственото провинение в живота на Дилън Воглър.

— Джанси — започна Скиф, — видя ли Дилън, преди да тръгне за работа тази сутрин?

— Не, стана рано с Бен, нашето момче. Понякога ме оставя да поспя до късно през почивните дни. — Тялото върху асфалта отново привлече погледа ѝ.

Брако попита:

— Дилън имаше ли някакви врагове, за които да знаете? Някой да му е бил ядосан?

— Не наистина, не. Предполагам, че е възможно, но той нямаше никакво влияние. Просто се занимаваше с това заведение. Нямаше излишна драма в живота му.

— Може би е уволнил някого наскоро? — предположи Скиф. — Или нещо подобно?

— Не. Персоналът се състои от около десет души и всички работят тук открай време. — Тя поклати глава, отхвърляйки тази мисъл. — Каквото и да е било, сигурна съм, че не е било свързано с

работата му. — Очите ѝ се приковаха към вратата. — Може би някой го е ограбил.

— Портфейлът му беше в него — каза Брако. — Мобилният телефон. Нямаше следа от грабеж.

— Може би са искали да му вземат нещата, но нещо ги е изплашило.

— Възможно е — рече Скиф.

— Какви неща? — попита Брако.

Джанси затвори уста, облиза устни и премести тежестта си на другия си крак.

— Не знам. Каквито казахте — телефона и портфейла му. Такива неща.

Брако реши да премълчи.

— А нямаше ли нещо друго, което да си заслужава да бъде откраднато и което би могло да не е очевидно за нас? Часовник може би?

— Не мисля така, не. — Тя отново обърна глава към тялото. — Не можете просто да го оставите да лежи тук!

— Няма, Джанси — успокой я Скиф. — Следователят е готов да го откара в моргата в момента, в които ние си свършим работата. — Тя сниши глас и се приближи: — Можеш да си спестиш едно трудно пътуване до центъра, ако пожелаеш да потвърдиш, че си го идентифицирала сега. Ще бъда точно до теб, ако мислиш, че можеш да се справиш.

Джанси хапеше долната си устна и след известно време все пак кимна, като постави ръката си в тази на Скиф.

— Не ме пускай — прошепна тя, — в случаи че падна или припадна, или нещо подобно. Моля те.

— Държа те.

— Добре, да вървим.

След като „Бей Бийнс Уест“ беше затворено, Скиф каза на партньора си да се срещнат на едно място, което обичаше — на Ървинг Стрийт, западно от 19-то Авеню — и което предлагаше закуски от около осемдесет години. Тя и Брако бяха партньори само от шест

месеца и все още всеки от тях имаше свои любими свърталища, за които другият не знаеше.

Както обикновено, мястото беше претъпкано; но също както обикновено персоналът обслужваше клиентите сръчно и бързо. Така че чакането за масата на Скиф не трая повече от десет минути. Тя тъкмо бе отпила първата си глътка кафе, когато Брако влезе, откри я сред другите посетители и започна да си проправя път към масата. Щом седна, Скиф остави чашата си.

— Какво те забави толкова?

Обичайното слънчево настроение на Брако бе напълно помрачено. Той едва не започна да бълва огън, но накрая само поклати глава с потъмнели очи.

— Не искаш да знаеш.

Тя отпи от кафето.

— Написали са ти още една глоба.

Брако заговори разпалено:

— Те са абсолютни и пълни идиоти, Дебра. Ще разбере кой я е написал и този път ще го пипна.

— Или нея — вметна Скиф, — не забравяй да кажеш „или нея“.

— Никога не бих, разбира се, не и в истинския си живот. Но просто не ме интересува дали е „той“ или „тя“. Ще пипна тая гад, която и да е. Ти не получи ли глоба?

Тя само вдигна рамене.

— Обаче ето... Аз паркирах на улицата с лампата на тавана и проклетата си карта на таблото. Нали знаеш, „Брако, убийства“, със значката и всичко останало. Мислиш ли, че е възможно да не знаят, че „убийства“ всъщност е отдел в полицейското управление? Може би смятат, че „убийства“ е като името на някоя служба за борба със селскостопански вредители.

— Не бих изключила тази възможност.

Брако въздъхна тежко.

— Не е правилно, Дебра. Просто е толкова ужасно обезсърчаващо.

— Така е, съгласна съм.

— Няма да пиша друга бележка за поредната скапана глоба като тази.

Глобите за паркиране, оставяни на граждански автомобили, задължаваха служителите да попълват формуляр, в който да опишат с подробности защо нарушението не е можело да се избегне и следователно защо е простимо.

Началникът на полицията бе издал общо нареждане. Всеки полицаи, който получи глоба, трябваше да попълни формуляра, преди да му е свършила смяната.

Много често служителите не можеха да бъдат безпокоени, разбира се, така че на около всеки шест месеца те получаваха бележка с напомняне, което трябваше да разпишат и да върнат, признавайки в бюрократичен стил — официално, — че на практика нарушенията за паркиране са също толкова важни, колкото убийствата.

— Аз също не бих я писала, Даръл. Обади се на тези копелета. Защо не я занесеш при Глицки в понеделник и не го оставиш той да се оправя?

— Ще откачи. Той мрази тези неща дори повече от мен.

— Да, но заради това на него му плащат големите пари.

— Права си. А и какво друго върши така или иначе, нали?

Сервитьорът се появи до лакътя му и Брако погледна нагоре.

— Е, какво става за ядене тук?

Две минути по-късно, когато яйцата му вече бяха поръчани, Брако разбърка собственото си кафе и погледна през масата към партньора си.

— Е, какво ще кажеш за жертвата ни?

— Мисля, че е ударил Джанси.

— Как ти хрумна?

— Бузата ѝ не изглеждаше добре. Дори и под сълзите. Не го е обичала, поне така смятам. Видя ли как говореше за него? „Нямаше никакво влияние. Просто се занимаваше с това заведение. Нямаше излишна драма в живота му.“ Това не са думи на жена, която обича мъжа си.

— Значи е знаела за тревата?

— Разбира се. Как би могла да не знае?

— Забеляза ли, че не каза нищо за раницата?

— Може да не е знаела, че я е взел. Нали не го е видяла, когато е излязъл, помниш ли? Но както каза ти, убийството не е било заради тревата или който го беше направил, щеше да я е взел.

— Ако е знаел. Ако е бил „той“.

— Е, да. Прав си.

Сервитьорът им пристигна с чиниите им и двамата инспектори се съсредоточиха върху храната за момент, преди Брако отново да се обади:

— Вярваш ли й за пистолета?

— Не, изобщо. Питам я дали мъжът й притежава оръжие и тя ми отговаря, че нямал право. А не, че не е притежавал.

— Чух това. Значи е бил застрелян със собствения му пистолет?

— Ще разберем достатъчно скоро, но аз залагам на това.

— Познавал ли е убиеца?

— Може би. — Тя предъвка храната известно време. — Но така или иначе нямаше следа от борба. Дал е на някого собствения си пистолет и той го е застрелял с него? Как ти се връзва това?

— Не знам. — Брако остави вилицата си на масата. — Всъщност може да е Джанси.

— Доста е рано за подобно предположение, но може и да е тя. — Скиф поразбута малко храната в чинията си, преди да погледне към партньора си. — Трябва да претърсим къщата.

— Знам. — И после Брако добави: — Като вчера.

[1] Ice — лед, I.C.E. — In Case of Emergency (англ.) — при спешен случай. — Б.пр. ↑

4.

Джоан Тикнър седеше до съпруга си в гостната на дъщеря си и държеше внука си Бен в скута си.

Джанси се върна обратно в стаята зад мъж и жена — и двамата облечени цивилно, но с много професионално и сериозно излъчване.

— Мамо, татко — каза тя, — това са инспектори Брако и Скиф от полицейското управление.

При представянето Уейн Тикнър стана, за да се здрависа с новодошлите, а Бен се измъкна от ръцете на баба си и пристъпи напред, за да направи същото.

Брако застана на едно коляно и подаде ръка на Бен.

— Как си, здравеняко?

— Добре. Ще разберете ли кой застреля татко ми?

— Ще се опитаме, Бен. Наистина ще се опитаме. — След това погледна към майката на Джанси. — Но ще ни трябва малко време за възрастни, за да поговорим сериозно, преди да се захванем за работа.

Схващайки съобщението, жената се изправи.

— Хайде, Бен, ела с баба да си намерим нещо за хапване в кухнята. Как ти звучи?

В момента, в който излязоха от стаята, Уейн попита:

— Разполагате ли вече с някакви следи?

Брако кимна.

— Ами всъщност може и да имаме или поне може да се каже, че има откъде да започнем. — Вече обръщайки се към Джанси, той продължи: — Дилън носеше раница, пълна с марихуана. Знаеше ли нещо за това?

Тя отвори уста, след което я затвори. Най-накрая отговори:

— Не знаех, че е носил със себе си тази сутрин, но не ме изненадва, не. Понякога я продаваше. Искях да спре. Помолих го да спре. Но той казваше, че не вредяло на никого и че се нуждаем от парите.

— Ама че задник — обади се Уейн.

— Татко.

— Да излага Бен и теб на такъв риск. Какъв глупак.

Скиф се обърна към бащата:

— Имали ли сте и други проблеми с него, господин Тикнър?

— Може и така да се каже.

— Татко! — повтори Джанси. — Това е достатъчно, ясно? Той е мъртъв. Каквото и да е направил, сега е минало. Нека просто оставим нещата така, става ли?

Но Брако не беше съгласен.

— Какво друго е правил, господин Тикнър?

Уейн погледна дъщеря си и поклати глава.

— Защо да не научат какъв беше той наистина, Джанси? Че не беше добър баща за Бен? Или за това, че те биеше?

— Не ме биеше! — Тя се обърна към Скиф и я погледна в очите.
— Не ме биеше — повтори вече по-меко. — Удари ме един-два пъти, това е всичко.

— Наскоро? — попита Брако.

— Преди няколко седмици, говорехме за цялата история с марихуаната и той се ядоса. Но не беше истински бой. Просто побесня за минута. Не бе кой знае какво.

— Не, не беше кой знае какво — намеси се Уейн саркастично, — особено преди шест месеца, когато тя и Бен се преместиха при нас за две седмици.

— Той бе под голямо напрежение тогава — оправда го Джанси.
— Не беше свършен, добре, но и никой не е, нали?

— Вярно е — каза Дебра. — Всички си имаме своите несъвършенства, но вероятно някое от тях е накарало някой да иска да го убие. Ти си го познавала най-добре от всички. Може би ще успееш да ни помогнеш.

Брако се намеси:

— Някой ядосан ли му беше? Завиждаше ли му?

Нищо.

Скиф попита:

— Джанси, знаеш ли откъде е взимал марихуаната? Ако това ще те успокои — продължи тя, — носим и заповед за обиск с нас.

Изявлението предизвика известна реакция.

— За какво?

Брако се намеси:

— Дилън е отивал към работата си оттук. Което означава, че тревата най-вероятно е била тук предишната вечер. Може да има още. Може също така да има оставени имената на хората, от които я е взимал, или тези, на които я е продавал.

Джанси погледна към баща си, на лицето ѝ се бе изписала нерешителност. Най-накрая се обърна отново към инспекторите.

— На тавана е — каза тя. — Там я отглежда.

Дебра Скиф тръгна по стълбището и се провря през малката пролука в горната част на стената на килера, след което се изправи в топла и влажна стая, окъпана в инфрачервена светлина. Откри ключа за осветлението до пролуката и го натисна, след което подхвърли през рамо на Даръл, които се качваше по стъпалата на стълбището зад нея:

— Просто няма да повярваш.

Брако промуши глава през отвора.

— Леле майчице — възкликна той.

Таванското помещение, което се простираше върху цялата плоча, беше пълно с растения в различна степен на растеж — от току-що поникнали, едва подали се стъбълца в кутии от твърд картон до напълно пораснали, почти два метра високи растения, засадени в сандъци. Въздухът бе изпълнен със смолистият аромат на марихуана.

Инспекторът влезе през отвора и докато се изправяше до партньора си, вдъхна дълбоко. Спогледаха се учудено и най-сетне той изпусна дъха си.

— Уау.

— Ти го каза — отговори Скиф. — Колко струва това?

— Десет хилядарки на кило, нали? Поне приблизително. — Той се обърна и огледа помещението, като обърна внимание и на нишите в далечните ъгли. — А тук има цяла джунгла.

Брако се приближи до едно от близките високи растения, протегна се и хвана една от тежките и лепкави пъпки, след което я стисна между палеца и показалеца си. Помириса ръката си.

— Не че някога съм пробвал такива неща, Дебра, и, разбира се, не искам да бъдем прекалено технични, но ограниченият ми опит ми подсказва, че това е една адски добра стока.

5.

Първото нещо, което Брако направи в понеделник сутринта, бе да почука на вратата на кабинета на лейтенант Глицки на петия етаж на Съдебната палата в Сан Франциско.

— Отворено е.

Брако завъртя дръжката, след което бутна вратата.

— Всъщност не беше.

Глицки — мъж с едър кокал, нос подобен на брадва, стар белег между устните и сивееща коса, седеше в полумрак — лампите в стаята бяха загасени и щорите спуснати. Лактите му почиваха на празното му бюро, а ръцете му покриваха устата. Дори когато половината му застрашителен лицеви арсенал беше покрит, и само очите на Глицки можеха да свършат работа — те проблясваха като догарящи въглища, прозорец към душата му, обявявайки на всеки заинтересован, че там вътре е наистина страшно.

Днес тези очи спряха Брако на място.

— Добре ли си, Ейб?

Глицки не помръдна нито мускул, все още говорейки зад ръцете си.

— Добре съм. С какво мога да ти помогна, Даръл?

— Може ли да вляза?

— Ти вече си влязъл.

Брако стоеше с ръка върху дръжката на вратата.

— Ако моментът е неподходящ...

— Казах ти, че няма проблем. Светни лампите, ако искаш.

— Да, сър — той се протегна към ключа и стаята се изпълни със светлина.

Глицки не помръдна. Най-сетне очите му се раздвижиха и срещнаха погледа на Брако.

— По всяко време — каза той. — Когато ти е удобно.

В офиса имаше няколко сгъваеми стола, отворени срещу бюрото на Глицки и още няколко, подпрени на стената под дъската за течащи

разследвания на убийства. Брако взе най-близкия и седна отгоре, изваждайки сгънат лист хартия от един от горните си джобове.

— Ами, сър — започна той, — не знам колко точно сте чули засега, но имахме стрелба на Хейт в събота сутринта.

— Воглър.

— Именно. Ние с Дебра го поехме и аз пристигнах там към седем и трийсет и нямаше къде да паркирам, затова спрях на Ашбъри...

— И ти лепнаха глоба.

— Да, сър. Отново. — Той се размърда напред в стола си и постави листчето с глобата върху бюрото. — Там е работата, че някой трябва да говори с тях и да ги накара вече да престанат с тези шибани простотии.

Глицки свали ръцете си, на устните му се изписа израз на отвращение.

Брако, чийто ментор беше Глицки в първите му седмици на служба в „Убийства“, знаеше за омразата на лейтенанта към псувни и ругатни не по-зле от всеки друг в управлението и се поправи:

— Знаете какво имах предвид.

Раменете На Глицки се вдигнаха и отпуснаха.

— Колко стават с тази?

— За мене? Шест или седем за тази година. Някои от другите момчета може да имат и повече. Реших, че трябва да говоря с вас.

Глицки преплете пръсти на бюрото пред себе си.

— Мислиш ли, че това е важно?

— Да, сър. Мисля. Стига толкова.

Глицки кимна.

— И какво по-точно искаш да направя?

— Ами, първо, нека тези глоби да бъдат заличени. Аз съм навън по цял ден и се опитвам да си върша работата, а вместо това трябва да спирам и да попълвам този проклет формуляр. Просто не е правилно, Ейб. Затова си помислих, че може би можеш да говориш с някой от пътното и да договорите нещо като правило, че не могат да ни лепват глоби ей така. Кажи им, че много скоро ще започне да отнема от времето ни за тренировки за чувствителност^[1]. Това би трябвало да свърши работа.

— Добра идея, Даръл. Постоянно ме питат как мога да улесня работата им и най-накрая ще имам какво да им кажа. — Глицки се почеса по брадата. — Или пък, като алтернатива, разбира се, ти можеш да попълниш формуляра. Или да отидеш сам до пътното, да се сприятелиши с който там ръководи нещата в момента и да изложиш случая си. Това също би трябвало да свърши работа.

Брако не се предаде и продължи:

— Помислих, че ако идва от по-висока инстанция...

— Виж сега, Даръл, ще повдигна въпроса на следващото събиране при шефа, което е след около два часа. Сигурен съм, че ще му отделят цялото време, което заслужава. Междувременно — Глицки посочи листчето — ти се занимавай с тази конкретна глоба. Повикай някой репортер, може би Джеф Елиът, накарай го да дойде и да напише материал за „Градът говори“. — Лейтенантът внезапно се оттласна назад от бюрото и се изправи. — Още не съм те записал на дъската.

Отиде до бялото табло с надпис „Течащи разследвания на убийства“ и написа името ВОГЛЪР в колонката за жертви, след това БРАКО/СКИФ под „инспектор“. Завършвайки, той направи крачка назад към бюрото си и се облегна на ръба.

— Докъде сте стигнали с това?

— Няколко стъпки след никъде, но само толкова. — Брако осведоми Глицки за някои от основните им следи: липсата на следи от борба, раницата, пълна с марихуана, очевидното оръжие на убийството в уличката. — Заради дрогата получихме заповед за обиск и претърсихме къщата му в събота следобед. И познай какво? Човекът имаше цяла градина за трева на тавана си.

Брако изчака за ответна реакция — кимване или нещо, което да признае откритието му. Но Глицки просто се взираше над главата му, кръвясалите му очи изглеждаха празни и стъклени.

— Ейб?

— Да. — Върна се към реалността. — Какво?

— Таван, пълен с трева.

— Хубаво — каза Глицки.

— Да, и ние така си помислихме. Да не казвам нищо за компютърните му файлове. Човекът си е държал доста добър списък на клиентите, и жена му — живеели са заедно, но не са женени — не се беше сетила да ги изтрие, преди да пристигнем.

— Значи е знаела. — Глицки отново се вторачи в тавана.

Брако кимна.

— Ами да. Междувременно тя, приятелката — Джанси, се е изнесла оттам с детето, обратно при родителите си, преди около шест месеца за малко.

— Защо е било това?

— Просто са изглаждали разни работи във взаимоотношенията си, ако й вярваш. Дебра не й вярва. — Отново, тъй като не получи нищо наподобяващо нормална ответна реакция от Глицки, Брако зачака. След няколко секунди, продължи да докладва: — Той я е биел. Сър?

— Биел я е. Да. Продължавай.

— И заради тревата, която все още беше в раницата, започваме да клоним към някакъв друг мотив, може би личен. Може би например й е писнало да я удрят. На Джанси.

Глицки кимна вяло.

— Алиби?

— Това е другото нещо. Имат наемател, които живее в стая зад гаража им. Младеж, студент в медицинската академия. Робърт Трип. Тя твърди, че е бил с нея. Тръбата в кухнята се била запушила. Той й помагал.

— Добре.

— Ами добре, с изключение на това, че говорим за шест и трийсет в събота сутрин.

— Доста рано — отвърна Глицки.

— И ние така решихме. Междувременно Воглър, жертвата, е работел по цял ден, шест дни в седмицата.

— Значи мислиш, че Джанси и Трип са били заедно?

— Не е невъзможно на теория.

— И какво следва?

— Ще говорим с него, ще видим дали историята за алибито ще издържи. Ако не, ще се върна и ще притисна Джанси доста здраво. Но в случай че тревата е замесена по някакъв начин, Дебра има списъка с клиенти и в момента работи по него.

— Държал си е списък?

— Бил е доста организиран човек. Имена, номера на телефони, малки покупки, замаскирани като продажба на кафе, дати. Разбира се,

да докажем, че това е списък с клиентите му за марихуана ще е трудно. Никой няма да си признае, че купува трева.

— Колко са?

— Горещ-долу седемдесет. Може да отнеме няколко дни.

— И какво е правил, продавал е стоката от заведението?

— Такава е теорията. Той се е занимавал със заведението и само той се е грижел за него, така изглежда.

— Но не го е притежавал?

— Не. Собственик е Мая Таунсхенд. Ще говорим с нея днес, да видим какво знае, но хората от персонала твърдят, че не я познават и никога не е идвала в заведението.

— Ако е продавал на седемдесет човека, може би цялата работа е, че продава на определена територия.

— Може и така да се окаже. О, и последно, но не по важност, Воглър има досие. Обир през деветдесет и шеста. Джанси твърди, че той само е карал и дори не е знаел какво са правели приятелите му, но аз открих досието и определено не е бил света вода ненапита. Оставили са го да пледира за нещо по-дробно, но ако ме питаш, вече е бил достатъчно навътре в нещата, просто този път късметът му е изневерил.

Глицки прие тази информация мълчаливо. След минута, намръщен от усилието да взема участие, той погледна към Брако.

— А пистолетът на улицата, при Воглър?

— Нямам идея, Ейб, или поне не друга, освен че може би това е оръжието на убийството.

— Може би? Не са ли му направили балистична експертиза?

— Разбира се, че са. Но това е нашият стар приятел Глок с шест патрона. Куршумът отговаря на пистолета, който намерихме. По гилзата няма достатъчно следи за положително идентифициране. Но разполагаме с един Глок .40, от който е стреляно, с един куршум от Глок .40 и с една гилза от Глок .40. И проверяваме регистрациите днес. Има номер.

— Чудесата май нямат край?

— Е, ще видим. — Брако седна отново на сгъваемия стол. — Та, както казвах, много неща могат да прецакат алибито на Джанси, но ако издържи — пак ще сме в начална позиция.

Глицки кимаше и кимаше.

— Сър — започна Брако, — всичко наред ли е?

Ейб помълча отнесено известно време, след това спря поглед на инспектора.

— Наред е — каза. — Всичко е наред.

Студиото на двацет и шест годишния Робърт Трип представляваше стая във формата на тесен правоъгълник, около десет на петнайсет, залепена за едната страна на гаража. В него имаше облицован тезгях, върху който в дървена поставка се разполагаше касапската колекция от ножове, типична за всеки сериозен готвач — всеки прорез, запълнен с висок клас прибори — нож за дялкане, за обезкостяване, ножове за филе във всевъзможни размери, впечатляващ сатър и точило. Също така имаше мивка и печка с четири газови котлона. Малка душ-мивка и тоалетна в единия ъгъл.

Беше облепил стените с уголемени цветни изображения на детайли от човешкото тяло от медицинската му литература. Двойното легло бе спретнато оправено. Телевизор с плосък екран стоеше на рафт на „Гудуил“ под лавици на „Икеа“, изпълнени с дискове, списания, книги и няколко сгънати дрехи. Едно доста използвано колело висеше от тавана.

Беше малко след два следобед и с предвидимата за Сан Франциско непостоянност на времето, жегата от уикенда бе заменена с арктическа вълна. Спускаше се лека мъгла точно когато Скиф и Брако спираха отпред на улицата.

Сега двамата инспектори седяха срещу Трип, облечен в медицинското си работно облекло, на масата пред самотния прозорец, който гледаше към малък заден двор без трева, ограден със стара кафява ограда.

— Мелачката за боклуци се беше задръстила — заяви Трип. — Вече ви го казах веднъж.

— И ние ти вярваме — отвърна Брако. — Опитваме се да разберем кога точно се е случило, това е. Ти каза, че си бил там в шест и трийсет, нали?

— Горедолу тогава. Навън беше все още тъмно, така че няма как да е било много по-късно.

Скиф, седнала до масата с кръстосани един върху друг крака, се наклони малко напред.

— И Джанси не се притеснява да те потърси в такъв час?

Младият мъж повдигна рамене и пак ги отпусна. Наболата брада затъмняваше бузите му, а кръвясалите му кафяви очи показваха, че скоро не се е наспивал нормално; тази комбинация прибавяше няколко години към иначе младото му лице.

— Вече бях станал и учех. Това е всичко, което правя. Всеки час, в който съм буден, уча. Както и да е, тя сигурно е видяла, че лампите светят.

— И не е могла да оправи мелачката сама? — попита Брако.

Той отново сви рамене. Това изглежда беше обичайното му маниерничене.

— Бен? Нали познавате Бен? Детето й? Болеше го корем. Той я събудил и й казал, че има проблем точно след като баща му излязъл за работа. Опитвал се е да измие чиниите, които са били оставили в мивката, или нещо такова и тогава тя преляла, а той оставил водата да тече. Мястото беше кочина. Хлапето не приличаше на нищо. — Младежът се усмихна. — Беше една доста мръсна сутрин. Джанси бе леко откачила. И това е всичко.

— Разбира се.

— Какво носеше тя? — попита Брако.

— Кога?

— Когато почука на вратата ти.

— Не знам. Не си спомням. Дънки, мисля, и може би тениска. Защо?

Брако измисли още един въпрос на своя глава.

— Значи е била облечена? Обувки? Чорапи? Яке?

Трип се намръщи.

— Разбира се, че беше облечена. Защо да не е?

Скиф осигури отговора.

— Ако синът й току-що я е бил вдигнал от леглото и е имало авария в къщата, е много вероятно просто да е метнала един халат отгоре си или нещо подобно.

Трип поклати глава нетърпеливо.

— Току-що ви казах, че не си спомням точно как е била облечена. Мислех, че са били дънки и тениска. Това носи обикновено.

— Не би забелязал — продължи Брако, — ако, да речем, е била по халат? Може би си свикнал да я виждаш и по халат.

Трип се облегна назад и кръстоса ръце.

— Какво точно трябва да значи това?

— Означаваше, че може би си свикнал да я виждаш само по халат.

— Брако приближи стола си напред. — Каква точно ви е връзката с нея?

— С Джанси? Приятели сме.

— Приятели с привилегии?

— Питате ме дали спя с нея? Не, не спя. Дали ми харесваше Дилън да я удря? И на това ще трябва да отговоря с „не“. Дали е идвала тук да говори за Бен или за живота си понякога? Да.

Скиф продължи с въпросите.

— Познаваше ли Дилън добре?

Смяната на темата малко позабави Трип.

— Разговаряли сме. Той ми беше хазяин. Не се държеше с Бен или Джанси като хората, но това наистина не ми влизаше кой знае колко в работата. Не мога да кажа, че съм съкрушен да разбера, че са го пречукали. Добро представление изнасяше, но всъщност не беше чак толкова добър човек. Джанси ще бъде много по-добре без него.

— Така — започна Брако с лакти на масата, — значи вече си бил станал, когато Дилън е тръгвал за работа в събота сутринта?

— Не знам кога е отишъл на работа. Но ако е било след четири, бях съвсем буден тук и учех, докато Джанси не ме повика.

— И това е било в шест и трийсет, нали така каза?

— Казах, че не знам точното време. Само че навън все още беше тъмно.

След като инспекторите си тръгнаха, Трип ги последва навън, за да се увери, че наистина си тръгват. Щом запалиха колата и се насочиха надолу по улицата, той отиде до задната врата, отвори я и влезе вътре.

— Джан!

След малко тя стоеше на прага и отиваше към него, а след още секунда вече се намираще в прегръдките му. Стояха така за един доста дълъг момент, докато най-накрая Трип не се отдръпна от нея.

— Най-малкото — каза — подозират нещо. Попитаха ме директно за нас, но казаха „не“ и че сме само приятели. А как могат да докажат обратното?

Погледна зад гърба ѝ и продължи:

— Така че от оглушителната тишина съдя, че са приключили и тук.

Джанси кимна.

— Взеха всичко. Всяко листо, всяка пъпка, всяко семенце.

— Господи.

— Всъщност всичко е наред — каза тя. — Винаги мога да започна наново, веднъж само всичко това да отшуми, мисля дори, че ще е най-добре, ако въобще не започвам отново. Инспекторите прибраха всички списъци, на всички купувачи, така че ще трябва да започвам съвсем от нулата. А и знаеш, че ще наглеждат къщата.

— Съмнявам се. Имат по-добри неща за вършене, Джан. Искам да кажа, след като приключат случая. Няма да се върнат и да проверяват тавана отново.

— Вероятно си прав, но дори и така да е. Това не е начинът да изкарваш пари. Може би тъкмо сега започвам да го осъзнавам, когато постоянно живея в страх, че може да те хванат.

— Е, колко ще получаваш от застраховката?

— Триста. Поне за две години напред. Мога да се заема с нещо друго.

— Сигурен съм, че можеш — отвърна той. — Всичко, което пожелаеш най-вероятно.

— И ти нямаш проблем с това?

Трип се засмя тихо.

— Джан, аз ще ставам лекар. Ще изкарвам много пари. А ти ще можеш да се занимаваш с каквото поискаш. — Той я придърпа обратно към себе си. — Та, къде е нашият малък Бенджамин?

— Още е при нашите.

— Значи сме сами? Какво чакаме тогава?

[1] Психологическа техника, целяща хората да преодолеят собствените си предразсъдъци, за да са по-чувствителни към другите. Често го причисляват към техники за „промиване на мозъка“ и се смята за неетично. — Б.пр. ↑

6.

Домът на Мая Таунсхенд беше малко по-скъп дори от обичайното за престижния квартал. Зад изваяната розова градина се извисяваше четириетажна къща на просторния североизточен ъгъл на Грийн и Дивисадеро. Зад него стръмният склон падаше отвесно надолу към морето, което значеше, че всички задни и разположени западно прозорци на Мая Таунсхенд — всичките четирийсет и шест от тях — имаха убийствена гледка към залива, към ръждиво червения мост Голдън Гейт и към яхт-клуба.

Беше имот за много милиони и застанал пред него, Брако подсвирна.

— В кафето имало повече пари, отколкото си мислех.

Скиф се бе вторачила в необятността на къщата и клатеше глава.

— Това не са пари от кафе, Даръл. Освен ако тя не притежава и „Старбъкс“. Но ако го притежаваше, и „Бей Бийнс Уест“ щеше да се нарича Старбъкс, нали? Няма начин да не предпочете името на търговската марка.

Наближаваше един часа, шизофреничната температура отново бе скочила над трийсет градуса. Лек бриз, едва достатъчен за да разроши леко косата на Скиф, намекваше за нова смяна във времето. Но засега навън беше приятно.

На богато украсената резбована врата имаше звънец с осем различни тона.

— Господи, благодарим ти. Скланяме глави.

Скиф обърна глава към него.

— Какво?

— Тези звънци. Песента, която върви с тях. „Господи, благодарим ти. Скланяме глави, ти ни наблюдаваш.“ Тя е католичка.

— Може би, но на фериботната гара свири същата мелодия, ако не си забелязал.

— Сигурно е някакъв заговор на Ватикана.

Преди Скиф да успее да отвърне с подобаващо остроумие, вратата се отвори и разкри привлекателна тъмнокоса жена в началото

на трийсетте, която беше облечена сякаш никога не бе чувала за „Хай Ашбъри“ или дори за сини дънки. Всъщност носеше уголемен, направен за възрастни вариант на униформата на Католическото девическо училище — карирана пола и бяла блуза под вълнен пуловер. Къдравата ѝ коса падаше до раменете. Зелени очи, безупречна кожа.

Брако и Скиф не и бяха съобщили точно кога или дори дали щяха да идват.

Скиф бе говорила с нея по телефона за кратко през почивните дни и ѝ беше казала, че полицията може да я потърси, за да я разпита за Дилън Воглър и бизнеса, който притежава, но умишлено се бе въздържала да определи точна среща. Разбира се, съществуваше възможността Мая да не си е вкъщи, ако просто се изтърсят така, но пък беше за предпочитане пред варианта тя да успее да говори с адвокатата си или да се замисли твърде сериозно колко точно информация желае да сподели с инспекторите.

— Здравейте — каза младата жена. — Мога ли да ви помогна?

Брако вече беше извадил документите си.

— Полицейски инспектори сме, мадам. Отдел убийства. Удобно ли е да поговорим? Става дума за Дилън Воглър.

— Естествено. Разбира се. — Тя отстъпи назад, може би поради невъзможността да се сети набързо за извинение защо сега не е подходящ момент — и ги покани вътре през огромно фоайе с десетметров таван.

Скиф спря, изумена от панорамата, разкриваща се през огромните прозорци. Очевидно реакцията ѝ не беше нищо ново.

Мая спря и представи гледката, сякаш и принадлежеше.

— Знам — рече. — Големи късметлии сме.

— Сигурно успявате да продадете доста кафе — подхвърли Брако.

Контраалтовият смях на Мая звучеше непресторен.

— О, това не е от „Бей Бийнс Уест“. Заслугата е изцяло на Джоуел, съпруга ми. Занимава се с недвижимо имущество. Заведението е повече или по-малко нещо като хоби за мен, да се записвам с някаква работа.

Скиф се приближи към нея и каза небрежно:

— Разбирам, че не прекарвате много време там.

Мая кимна.

— Да, вярно е, съвсем малко. Но пък се грижа за повечето от книжата, одобрявам поръчките, разписвам чековете със заплатите, подобни неща. — Тя сви рамене извинително. — Може и да не е съвсем така, но поне се чувствам ангажирана. Хубаво е да имаш нещо, с което да се занимаваш, освен децата и домакинската работа. Може би вие го знаете.

Нито Скиф, нито Брако бяха женени, така че може би не знаеха. Брако продължи разговора от преди малко:

— Но заведението все пак изби вложените в него пари?

— О, дори много повече. Миналата година събирахме по около 40 хиляди месечно. Всъщност се оказа истинска малка златна мина, като се имат предвид всички вложения в него. На хората наистина им харесва.

Изведнъж леко се смръщи.

— Извинете. Каква домакиня съм само. Всички стоим прави. Искате ли да седнете? Да ви донеса нещо за пиене — кафе или нещо друго?

— Ще поседна наистина — Брако се нагласи върху една табуретка. — Нищо за мен, благодаря.

Скиф пък седна върху единия край на претъпкания и украсен с цветя диван.

— За мен също нищо, благодаря.

За още секунда или две Мая постоя в очакване, след което сви рамене и се настани на другия край на дивана.

— Ами целият този разговор за бизнеса за мен е интересен, разбира се, но не заради това сте тук. С какво мога да ви помогна?

Скиф хвърли бърз поглед на Брако и той леко започна:

— Добре, нека първо се отървем от трудните работи. От колко време Дилън Воглър беше управител на „Бей Бийнс Уест“?

Мая почти се усмихна.

— Това не е трудно. Започна при нас още с откриването на заведението, което беше преди десет години, и стана управител на пълно работно време около две години по-късно.

— Знаехте ли — продължи Брако, — че е продавал марихуана от работата си в „Бей Бийнс Уест“?

Всички следи на жизненост напуснаха лицето ѝ.

— Да си призная, бях чувала подобни слухове.

Тя погледна към Скиф. Инспекторката ѝ кимна.

— Очевидно се оказаха истина. Отглеждал е висококачествена марихуана на тавана си. Раницата му беше пълна с нея, когато е бил застрелян. В дома му открихме списъци на около седемдесет редовни клиенти, с около двайсет от които вече разговаряхме. Продавал я е от заведението.

Ръката на Мая се стрелна към устата ѝ.

— Не съм знаела, че е било толкова...

— Значи — Брако продължи натиска, — не сте знаели, че той е имал криминално досие?

Веждата ѝ се повдигна, когато се обърна рязко към него:

— Всъщност да. Знаех. Но това беше много отдавна.

— Преди да е започнал да работи при вас.

— Точно така.

Брако я попита дали е знаела за досието на Дилън, когато го е назначавала на работа.

— Разбира се.

— Разбира се? — учуди се Скиф.

Мая кимна.

— Бяхме приятели. Бяхме приятели в университета. Знаех, че е направил грешка, но вече си бе платил за нея и аз имах възможност да му помогна отново да си стъпи на краката. Не ми изглеждаше рисковано. Той беше добър човек и всички го харесваха. И бе идеален управител през цялото това време. — Тя направи пауза. — Не мога да повярвам, че е продавал дрога от моето заведение.

— Това е доказано почти със сигурност, мадам — каза Брако. — Имате ли нещо против да ни кажете колко пари изкарваше като ваш служител?

За първи път Мая показа нежелание да отговори. Гърбът ѝ се стегна за секунда.

— Не виждам какво общо може да има това.

— Така или иначе — рече Скиф, — може да ни спести известно време.

Все още скована на ръба на дивана, но вече без усмивка на лицето си, Мая сведе поглед към ръцете в скута си.

— Изкарваше деветдесет хиляди годишно. Седем хиляди и петстотин на месец.

— Много пари — заключи Скиф.

— Както вече казах — отвърна Мая, — заведението беше печелившо. И то главно заради управленските способности на Дилън. Вършеше добра работа и мисля, че беше честно да му плащам добре.

— Колко изкарва един управител в „Старбъкс“? — попита Скиф.
Мая поклати глава.

— По-малко, отколкото аз плащах на Дилън, сигурна съм. Но това е без значение. Аз не съм голяма мултинационална корпорация. Нямам акционери. Мога да плащам такива заплати, каквито поискам. Той работеше здраво и исках да е доволен, затова му плащах добре. Както вече казах, бяхме приятели в университета. След като бе започнал да си стъпва на краката и особено след като създаде и семейство, се чувствах някак си отговорна за него. Има ли нещо лошо в това?

Скиф поклати глава.

— Никой не казва, че има, госпожо Таунсхенд.

Но Брако още не беше готов да се откаже от тази идея, затова продължи бързо:

— А вие с вашият съпруг контактувахте ли с Дилън и жена му?

— Не — отвърна Мая, — не. Не особено. Той ми беше служител все пак. Вече водехме съвсем различен живот.

Внезапно решила, че се е изложила по някакъв начин, Мая съзнателно се отпусна назад в канапето и прокара ръка през облегалката.

— Опасявам се, че не разбирам за какво са всички тези въпроси. Мислите, че имам нещо общо със смъртта на Дилън? Или съм знаела повече за бизнеса му с марихуаната? Та аз дори не знам какво ще се случи със заведението сега. Може да го пусна за продан. Ние с Джоуел нямаме нужда от него и сега, след като Дилън вече не е сред нас, няма истинска причина да...

Тя поклати глава и сви рамене.

— Причина да какво? — попита Скиф.

— Имам предвид причина да задържим „Бей Бийнс Уест“. Аз със сигурност нямам времето да се върна там и да започна да работя всеки ден. Не знам какво ще правя... — до този момент очите ѝ вече бяха започнали да блестят — изглеждаше сякаш всеки момент ще се разплаче.

— Госпожо Таунсхенд — Скиф положи ръка на дивана помежду им, — опитваме се да получим идея кой може да има причина да убие Дилън. Възможно е да ви е казал нещо, нещо, за което се е тревожел, проблем с персонала например. Наскоро уволнявал ли е някого?

— Не. Всички от персонала са много лоялни. Не е споменавал нищо подобно. Наистина нямам никаква представа. Може да е било случайна стрелба.

— Може би — потвърди Брако, — но той не беше обран, което ни оставя да умуваме над мотив.

— Ако не е нещо, свързано с марихуаната — предположи Мая, — просто не мога да си представя какво може да е.

— Добре, госпожо — Брако се изправи на крака. — Един последен въпрос набързо. Само за протокола, бихте ли ни казали къде бяхте в събота сутринта?

Очевидно въпросът обиди Мая, но тя се съвзе веднага.

— Отидох на литургията от шест и половина.

— В събота? — попита Брако.

— Почти всяка събота ходя на литургия. В неделя — също. Предполагам, че вече не е модерно — рече, — но мен лично ме успокоява.

— Ами браво за това — каза Скиф, — със спокойствието не може да се прекали.

Тя се изправи от мястото си и се усмихна небрежно.

— Може да се наложи отново да разговаряме с вас в определен момент.

— Няма проблем — отвърна Мая, — ако ще ви помогне да откриете кой е убил Дилън.

Брако и Скиф караха обратно към центъра. Бяха спрели на светофар на Ван Нес Авеню и Брако се взеше на мястото до шофьора. Скиф говореше.

— Значи са приятели от университета, тя се чувства отговорна за него по някакъв начин, но не общуват много и тя продължава да му плаща почти по сто хилядарки годишно. Как ти се връзва това?

— Защо не? — отвърна Брако. — Нали видя къщата й? Мъжът й се справя доста добре.

— Тогава защо не му е продала заведението? На Дилън?

— Не знам. Може да не се е сетила за това. Може той да не е поискал. Заведението си е вървяло, значи не е имала нужда да променя каквото и да било.

Караха още няколко пресечки в мълчание. Скиф продължи:

— Още едно нещо.

— Това наистина те гризе, нали?

— Каж ми защо сега няма причина да задържи „Бей Бийнс Уест“. Докарва ѝ половин милион годишно. Наема нов управител, плаща му половината от това, което е плащала на Дилън, и заведението пак ѝ носи половин милион. Не съм бизнес дама, но не се виждам да продам нещо, което ми изкарва такива пари годишно.

— На нея парите не са и необходими.

— Я стига, Даръл. Да получаваш половин милион, за да не правиш нищо?

В пасажерската седалка Брако сви рамене.

— Ще го продаде за пет пъти повече пари и ще и се махне от главата завинаги.

— Започвам да си мисля, че му е дължала нещо. На Дилън.

— Какво?

— Ако е държала заведението отворено само за да може да му плаща заплата?

— Налучкваш.

— Така е, но имам разрешително.

Пътуваха мълчаливо още половин пресечка. След това Брако погледна към партньорката си.

— Мислех, че клониш към Джанси.

— Така беше, може би все още е. Не обичам да съм предубедена. Но нещо, което Робърт Трип каза, продължава да ме човърка.

След няколко секунди Брако каза:

— Не ни даде нищо друго освен алиби.

— Не. Всъщност ни даде. Каза, че Бен е отишъл и е събудил майка си в събота сутринта, спомняш ли си?

Той кимна.

— Е — продължи Скиф, — винаги можем да проверим повторно — и така и мисля да направим, — като попитаме детето. Ще получим точно типа детайл, който не смятам, че Трип или някой друг би могъл

да съчини. Ще бъде историята, както я знае то. И ако е истина, ще значи, че Джанси не е излязла от къщата рано, за да причака Дилън при заведението. Може да го е застреляла и много по-близко до дома им така или иначе.

— Ами Трип?

— Дали може да е стрелецът?

Брако кимна отново.

— Признава, че е бил буден. Може и той да е отишъл до кафенето вместо Джанси.

— Защо?

— Защо да го правят при заведението?

— Не знам. Трип каза, че ходи пеш до университета за лекции и че вървят дотам заедно. Тогава може би знае, че Дилън носи пистолет. И двамата са нещо като приятели, така че защо да не го е попитал дали може да го разгледа за момент... и бум! — инспекторът бързо погледна към Скиф. — Това отговаря на липсата на борба. Хванал го е неподготвен, изхвърлил е пистолета и е изтичал към къщи навреме, за да отпуши мивката.

— Може би — отвърна Скиф. — Възможно е и да се е случило.

— Но?

— Но нищо. Както казах, не обичам да съм предубедена.

7.

На следващия ден, във вторник, Дизмъс Харди седеше на малка маса за двама на гърба на заведението на Лу Гърка и пиеше сода с лимон. Все още бе доста преди обяд и тълпите не се бяха появили. Огледа мърлявия, мрачен, полуподземен салон на ресторанта и отново остана поразен — както всеки път, когато посетеше това място — как успява да се задържи в бизнеса, макар да приютява всекидневния бумтеж и наплив от хора, работещи в и около Съдебната палата, намираща се на отсрещната страна на улицата.

Все пак това бе Сан Франциско, градът на ненадминатите ресторанти. Можеш да се наядеш като крал на една дузина места в радиус от един километър — елегантна атмосфера, екзотични подправки, готвачи от световна класа, превъзходно професионално обслужване.

Нищо от това не можеш да намериш при Лу, на чието име бе кръстен ресторантът. Той бе женен за китайка на име Чиу. Тя притежаваше въображение, достойно за всеки един от известните в града готвачи — факт, който доказваше непрекъснато със специалитета на деня, който бе и единственото ястие, предлагане от заведението. Едновременно с демонстрирането на кулинарното магьосничество на Чиу, специалитетът също разкриваше и очевидна преднамереност в нейната оригиналност — тя бе твърдо убедена, че творенията ѝ могат да съдържат продукти и съставки, характерни само за нейната собствена страна Китай и за родината на Лу Гърция. Заедно.

Не представляваше „Пасифик Рем Фюжън“ — кухнята, на която се наслаждаваше цяла Калифорния, но в доста ограничената си вселена от години Чиу създаваше едно след друго авантюристични ястия, съдържащи често странни комбинации от различни видове кнедли, лозови листа, цацики^[1], кантарион, патица, сепия, маслини, кисело мляко — някои от които бяха вкусни, други — не съвсем. Но изглежда това не бе от значение, тъй като хората продължаваха да идват, тъпчейки се в заведението пет пъти седмично.

Днешният специалитет — сладко-кисела баница със спанак и пиле с лимон в сос от пет подправки, подтикна Харди да размисли върху възможността да пропусне този подбор и след уговорената среща да се отпрати към „Грил при Сам“, където да си поръча дребни рибки и изискана чаша „Гави“. Мислеше си, ако не бе сладко-киселия...

— Ехо, Диз!

Замечтан, Харди не бе забелязал Харлан Фиск, член на Надзорния борд на Сан Франциско и племенник на кметицата Кати Уест. Бутна стола назад и се изправи, за да се ръкува с него. Фиск стърчеше с около пет сантиметра над неговите сто осемдесет и два, тежеше около деветдесет и два килограма и фигурата му изглеждаше невероятно елегантна в ръчно ушития му италиански костюм.

Бяха се запознали, когато Харлан за кратко работеше като инспектор в отдел „Убийства“ и си партнираше с Даръл Брако. Полицейската фаза бе само поредната стъпка в политическото му издигане — щеше да е добре подобраният наследник на Уест и всички знаеха това. Бе на четирийсет и една години и изглежда вече бе на подходящата възраст, но ако бе нетърпелив да стане кмет, поне не го показваше.

Вече удобно настанил се, погледна към листа със специалитета и се намръщи.

— Доколкото знам, сама по себе си баницата със спанак е прекрасно ядене. Но защо трябва да е сладко-кисела?

Усмивка се разля по лицето на Харди.

— Точно и аз си мислех същото! И след като е пиле с лимон в сос от пет подправки, то лимонът не е ли шестата? И кои тогава са останалите пет?

— Смятам, че под петте подправки всъщност има предвид една-единствена. Например къри.

— Аз си мислех, че кърито е само една подправка.

— Не, смес е. Затова са различните вкусове и обливащата те горещина. Заради смесването на различни съставки!

— По дяволите! Точно когато решиш, че си го схванал... — отвърна Харди. Очите му проблеснаха. — Ако ги помолим, могат да си спестят сладко-киселото!

Фиск поклати глава в знак на отрицание.

— Винаги може да пробваме, макар историята да сочи противоположното.

Десет минути по-късно им бе сервирано. Оказа се, както и очаквах, че сладко-киселият вкус бе неотменима част от тази конкретна версия на спанак в точени кори и тесто и не би могъл да се отстрани, но с първата хапка Фиск неочаквано установи, че е доста вкусно. Обърна се към все още скептичния и изпълнен с неохота Харди:

— Децата ми обичат да си слагат кетчуп върху спанака. Донякъде това ястие има същия вкус.

Харди отхапа, сдъвка и възхитено разтърси глава.

— Тази жена е гении! — Отряза си по-голямо парче. — И така — обърна се към Фиск, след като преглътна, — за какво става въпрос?

— За сестра ми — отвърна Харлан. — Всъщност за моята малка сестра. Сега фамилията ѝ е Таунсхенд. Има нужда от адвокат и аз се сетих за теб, ако проявиш интерес.

— Разбира се — потвърди Харди, — стига да не се касае за развод. Не се занимавам с бракоразводни дела.

— Не те обвинявам — отбеляза Фиск. — Не става въпрос за това. Тя притежава „Бей Бийнс Уест“, кафене, намиращо се на „Хейт“. Знаеш ли го?

— Със сигурност съм минавал покрай него.

След което една мисъл премина през съзнанието му и той насочи пръст към събеседника си:

— Не застреляха ли някого там през уикенда? Управителят?

— Точно така. Дилън Воглър.

— Да не би да е заподозряна?

Фиск притежаваше дълбок смях, състоящ се от два тона, който прозвуча сега.

— Не, не, няма начин. Само да я видиш — малка госпожичка от „Младшата лига“, майка на две дечица, най-сладките същества, които можеш да си представиш. Въпросът е, че вчера са я посетили от „Убийства“, всъщност в малкия свят на този отдел е бил Даръл и новият му партньор. Жена.

— Дебра Скиф.

— Щом казваш. Както и да е. Дошли са и са разговаряли с нея, а след като са си тръгнали, тя ми звънна и каза, че вероятно би трябвало

да си наеме адвокат, ако отново ѝ се наложи да разговаря с полицията.

— Обичам хората, които разсъждават като нея. И не бърка.

— Това ѝ казах и аз. Необходимо е да си предпазлив, макар че в нейния случай, познавайки я, по-скоро греши.

— Тя спомена ли ти за какво са разговаряли?

Фиск въздъхна.

— На мен ми звучи много общо. Мъжът е застрелян пред нейното кафене, така че е нормално да разговарят с нея, нали така? Но се е оказало, че Дилън е продавал дрога в заведението. Тя смята, че тъй като е собственик, това би могло да и навлече неприятности.

— Може и да е права. Какъв вид дрога?

— Мисля, че само трева.

— Какво количество трева?

— Не знам. Има ли значение?

— Би имало, ако го е използвал като голям склад за разпространение.

— Не смятам. То е обикновено кафене. Но ако кажем, че е?

— Какво?

— Голям склад за разпространение или нещо подобно?

Харди го фиксира с предпазлив поглед.

— Има ли нещо, което знаеш и не ми казваш?

— Не, не. Просто за да съм информиран, ако Мая попита. Ами ако този Дилън е пренасял големи количества? Как би могло да се отрази това на Мая като собственик?

— Не съм сигурен — отвърна Харди. — Трябва да проверя. Ако импровизирам, вероятно няма да има проблем, стига да успее да докаже, че не е знаела нищо за това. Но на собственици, живеещи в скапани квартали — имам предвид, в които се продава дрога във всеки втори апартамент, — обикновено им конфискуват цялото имущество.

Думата стресна Харлан.

— Конфискуват! Имаш предвид цялата сграда?

Харди изправи дланта си, за да го успокои.

— Понякога, но това се отнася за лоши момчета, които са затънали в бизнеса с двата крака. Ако се намесят федералните, могат да ѝ отнемат цялото имущество.

Харди знаеше, че дори и прокуратурата може да запорира имуществото ѝ, не че биха го направили в тази ситуация. Взе още една

хапка от специалитета. Продължи:

— Но, както отбелязах, това е за ситуациите, при които разполагат с жив дистрибутор, когото желаят да дразнят. А това не е ситуация, подобна на тази, в която се намира сестра ти.

— Никак даже, Диз. Сигурен съм, че едва ли е знаела нещо, по-скоро нищо не е знаела. Съпругът ѝ е Джоуел Таунсхенд, който притежава „Имоти Таунсхенд“, само миналата година е изкарал около два милиона. Вярвай ми — не се нуждаеш от повече пари!

— Вече ги мразя!

— Аз също. Както и да е. Виж, полицаите са я изненадали и са я поизнервили. Знаеш как се чувства човек в подобна ситуация. Така че, имаш ли нещо против да се заемеш с нея?

Харди отговори на Харлан, че няма нужда да го обсъждат, след което леко се намръщи:

— Жалко е, че въобще е говорила с тях. Това си мисля. Знаеш ли колко време са прекарвали при нея Даръл и Дебра?

— Не спомена. Предполагам, че около половин час.

— Е, да се надяваме, че не са нанесени големи вреди. Стига да не ги е излъгала.

Фиск заклати глава утешително.

— За това не бива да се тревожиш — успокой го той. — Не ѝ се налага да го прави. Просто не е такава.

След като се разбраха с Фиск да каже на сестра си да му звънне, за да си определят среща, Харди прекоси улицата и влезе в масивната сива, измазана с гипсова мазилка сграда, в която се помещаваше Съдебната палата на Сан Франциско. След дипломирането си бе заемал длъжността помощник на областния прокурор за около две години. Когато се съвзе от собствената си мъка, десетилетие след смъртта на Майкъл, повече от година работи в същото здание, упражнявайки професията си на адвокат.

Твърдеше се, че сградата е изпълнена с негативна енергия и след цялото това време прекарано вътре — в нея се гледаха и делата му като защитник — все още намираше това място за угнетяващо. Преди поне вратите на предното входно помещение бяха широко отворени. Но след терористичните атаки от единайсети септември експертите затвориха

всички входове, освен един, а долната част на предните прозорци бе покрита с шперплат.

Сега всички преминаваха точно през този вход, изчаквайки на опашка и през импровизирания фарс на проверката от метален детектор. След което се потапяха във врявата и суетнята на приземния етаж, който приютяваше не само лъкатушещия поток от хора, излизаци от съдебните зали и минаващи покрай асансьорите, но и Южния отдел на Полицейското управление на Сан Франциско.

Униформените полицаи, адвокатите, хората, посещаващи ареста на горния етаж, работещите в сградата се тълпяха на приземния етаж. Благоразумно градската управа бе издала разрешително за павилион за кафе и закуски точно на този етаж. Веселяци стояха на опашката за нещо за хапване или пийване и често се закачаха с техни колеги, щастливо очаквайки да им дойде реда в съда. Харди бе чувал, че рекордът на юмручните сбивания за място в една или друга опашка е шест, макар да бяха несъмнено нередни. Средният брой действителни юмручни сблъсъци всъщност бе веднъж седмично.

Но тъй като се беше срещнал с Харлан в по-ранен час, за да избегне блъсканицата при Лу, когато стигна до Съда, вече бе настъпила обедната почивка и най-различните опашки отвън и вътре във фойето сякаш се бяха слели в какафония от мобилни телефонни разговори. Най-накрая успя да стигне до металния детектор, постави своите ключове и швейцарски военен нож отстрани и премина през него, след което ги взе обратно, без да изчака потвърждение от полицаия, стоящ до станцията, който бе с гръб към него през цялото време и спореше с друг полицаи кога ще бъде сменен, за да може най-накрая да хапне нещо.

Харди си помисли, че може да сложи преносим зенитно-ракетен снаряд с инфрачервено насочване пред металния детектор, да си вземе после ракетката и да продължи благополучно по пътя си — и никой няма да забележи. Бе виждал как цивилни полицаи преминават със служебните си оръжия и винаги беше смятал, че работещите тук полицаи просто познават цивилните, но всъщност никак не бе сигурен. Може би просто тъпата система не функционираше.

Усещането за сюрреалистичност се подсили, когато зави зад ъгъла и поток от хора, преминаващи през напълно необезопасената задна врата между залата и затвора, се насочи срещу него. Вратата би

трябвало да е заключена, но всеки, който работи в тази сграда повече от няколко месеца, можеше да се сдобие с дубликат на ключа. А и момчетата бяха много учтиви и редовно държаха вратата отворена за всеки, който се опиташе да премине през нея.

Сигурно и затова полицаите долу бяха така апатични. Вероятно са установили, че всеки, който притежава пистолет, може просто да заобиколи сградата и да мине отзад.

Развеселен от размишленията си, Харди най-накрая се добра до асансьорите, натисна копчето за петия етаж и бе плътно притиснат от разни тела към другата страна на стената. Установи, че никога не би дошъл, освен ако не трябваше да посети приятел, която бе и причината да се намира тук.

Е, и когато му плащаха, но това си бе пълна лудост.

В контраст с фойето на петия етаж цареше спокойствие. Въпреки обаянието на жилищното строителство, проектирано през петдесетте, стил Източен блок, стерилните, лишени от въздух коридори с промишлено зелени плочи и флуоресцентно осветление по някакъв странен начин бяха успокояващи и приветстващи, след всичко онова, през което трябваше да премине, за да стигне дотук.

Продължи по коридора и спря пред врата, на която пишеше отдел „Убийства“. Нито един от двамата служители, назначени тук, не се намираше на работното си място, така че Харди повдигна прикрепения с панти тезгях, който разделяше помещението, и премина към залата, в която се намираше кабинетът на Глицки. Споменът за металния детектор бе все още пресен и с швейцарския военен нож в джоба си, му хрумна, колко лесно може да извърви само още няколко крачки, да влезе в офиса на приятеля си, да му пререже гърлото и необезпокояван да си тръгне и вероятно никога никога няма да разбере.

Тази мисъл го накара да се усмихне с половин уста. „Странен свят — помисли си Харди, — ако знаеш къде да погледнеш.“

Намираше се пред вратата на кабинета на Глицки, но тя бе затворена и заключена. Почука и почака за около половин секунда. Обикновено, когато Ейб е вътре, вратата бе отворена или поне отключена. Обърна се и долови звук от тръшване на чекмедже отвътре.

— Една минута.

Глицки изглеждаше ужасно — пепеляв и изцеден, и за един момент Харди си помисли, че Ейб току-що е разбрал, че Закари не е

оцелял.

— Кажи ми, че е добре — промълви той.

— Същото.

— В изкуствено предизвикана кома?

Кимване и Харди си пое дълбоко въздух с облекчение. Глицки погледна към най-добрия си приятел с присвити очи откъм мрака в кабинета си.

— Какво искаш?

— Нищо, просто минавам.

Сутринта Трея мина покрай тях, за да вземе Рейчъл и да я заведе на училище и Харди бе поразен, когато научи от нея, че Ейб е отишъл на работа. Както обикновено жена му го защити. Обясни, че в неделя сутринта са извършили мозъчната операция на Закари и няма какво друго да се направи за него през следващите няколко дни, през които ще го държат в тъй наречената фенобарбитална кома. Ейб е могъл да седи в чакалнята и да полудява или да отиде на работа и да се надява, че денят ще премине по-бързо. Бе избрал второто.

Сега, след още няколко секунди на взирание в нищото, Глицки се обърна и тръгна назад към бюрото си, а Харди го последва. Затваряйки врата след себе си, се пресегна за ключа на осветлението, но реши, че е по-добре без него, придърпа един стол и седна. Нахлуващата светлина през високия прозорец, намиращ се отдясно на Харди, не позволяваше помещението да потъне в пълна тъмнина, но четенето тук би било доста трудно.

Глицки седеше със скръстени пред гърдите си ръце и с очи, фокусирани някъде четирийсет или петдесет сантиметра над главата на Харди. От време на време дишаше по-тежко, но не въздишаше. Примирение бе изписано по отнесеното му лице, но не и ярост — емоцията, която обикновено присъстваше в изражението му.

Липсата на гняв обезпокои Харди.

— Вчера сутринта Трея каза, че ще го поддържат в безсъзнание за няколко дни — пророни най-накрая. — Има ли някакво развитие?

— Не.

— Спомена, че операцията е успешна.

— В смисъл, че я преживя.

— Аз си мислех, че са дали възможност на мозъка да се подува.

— Така е. Това е целта ѝ.

— И сега какво?

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, какво очакваш? Каква е прогнозата?

Глицки сведе очи към тези на Харди. Сякаш измина цяла вечност, преди да проговори.

— Или подуването ще спадне и той ще се възстанови до известна степен, макар че не бихме могли да разберем колко точно, преди да минат поне два месеца — той се поколеба. — А може някой кръвоносен съд да се запуши или нещо друго случайно да се случи и да умре.

Настъпи тишина.

— Знаеш ли — промълви Глицки най-накрая, — мисля си, че нямаше да се случи най-лошото, ако онзи проблем със сърцето го бе убил, когато се роди.

Раждането на Закари бе придружено от откриването на шум на сърцето, за който по-късно бе установено, че е в лека форма, но бе повишило риска от ранна смърт поради вроден сърдечен дефект.

— Най-малкото грешката нямаше да бъде моя.

— Грешката не е твоя, Ейб!

Глицки поклати глава в знак на отрицание.

— Не беше там.

— Тря ми разказа какво се е случило.

— Тя също не беше там.

— Добре, тогава ми кажи ти.

Глицки се втренчи в щорите. Разгърна скръстените си ръце и постави дланите си върху бюрото.

— Бе точно до мен. Имам предвид, че единственото, което трябваше да направя, беше да го спра на косъм от онова голяма шибано колело!

Необичайната за Глицки ругатня увисна в пространството, а границата бе премината.

— Вместо това аз се върнах, за да взема каската му, която е първото нещо, което би трябвало да сложа на главата му! — Свали погледа си. — Пет секунди, Диз. Пет скапани секунди!

— Знаеш ли защо ги наричат инциденти, Ейб? Защото никой няма вина.

Глицки изглежда можеше да се съгласи с това само за около минута. След което каза:

— Смятам да напусна.

— Кое да напуснеш?

— Това — показа с ръка кабинета си. — Тук.

— И как би помогнало?

— Не знам. Може би няма да помогне — докосна с ръка челото си, разтърка върха на носа си. — За какво говорехме?

— Нямам никаква представа — отвърна Харди. — Защо не си отидеш вкъщи и не поспиш малко? Вземи си няколко дни почивка, докато поотмине всичко?

— И какво да правя? Просто да чакам?

Глицки гледа през него за около пет секунди. Най-накрая поклати глава и започна да бута стола си назад, след което спря и се пресегна към телефона. Натисна няколко цифри, а след момент заговори в слушалката:

— Хей. Не, няма нищо ново. Диз е дошъл. Смята, че трябва да си отида вкъщи и да си почина. Може би и ти искаш да направиш същото — изчака, слушайки за още секунда-две и произнесе: — Ще мина да те взема на път към вкъщи.

[1] Цацики — гръцки специалитет, подобен на млечна салата. — Б.пр. ↑

8.

Двайсет минути след като бе излязъл от кабинета на Глицки, Харди влезе във фоайето на офиса си на улица „Сътър“ и неговата секретарка Филис го поздрави с хладна усмивка и отбеляза, че след като тя отговаря за неговата програма за деня, би било от полза, ако той споделя с нея уговорените си срещи поне от време на време.

— Но аз това и правя. С религиозен плам! — отвърна той, полагайки ръка на сърцето си. — Филис, надявам се знаеш с абсолютна сигурност, че аз никога, при никакви обстоятелства не бих си определил среща, преди да споделя всеки един детайл от нея с теб!

Филис превъртя очите си нагоре и демонстрира вечното си раздражение от сарказма на нейния началник. Хвърли няколко погледа през рамото му, опитвайки се да му посочи млада жена, която седеше и прелистваше списание на дивана, разположен срещу стената зад нейното кръгло бюро.

Харди проследи погледа ѝ. Жената отгърна страница от списанието.

— Мен ли очаква? — прошепна театрално. — Вероятно е някакъв номер, за да се злепоставя пред теб! Кълна се, че никога през живота си не съм я виждал!

Филис присви устни.

— Твърди, че има среща, уговорена от Харлан Фиск. Казва се г-жа Таунсхенд.

— Аха! Тя трябваше да звъне и да си уговори среща, Филис. Може би е някакво недоразумение. Но истинската добра новина е, че грешката не е моя. — И със скептично изражение добави: — Ами случва се!

Остави секретарката си, като я потупа примирително по ръката, премина покрай нея, направи две крачки и застана пред очакващата го гостенка.

— Госпожо Таунсхенд? Дизмъс Харди. Съжалявам, че ви се наложи да ме изчакате.

Тя затвори списанието и се изправи. Устните ѝ бяха строго присвити, а челото ѝ бе сбръчкано от притеснение. Протегна се и хвана ръката на Харди здраво, сякаш след като вече е пристигнал, не желае да го изгуби.

— Бяхме се разбрали с Харлан да ви даде моя телефонен номер, за да си уговорим среща. Опасявам се, че не съм очаквал да се появите толкова бързо.

Тя пусна ръката му и покри с пръсти устата си.

— О, съжалявам много. Аз си помислих... Имам предвид, че той ми каза къде работите и че е разговарял с вас, аз бях свободна и предположих...

Харди изправи ръката си, за да я спре.

— Всичко е наред — успокой я той. — Появяването ви не би могло да се случи в по-подходящ момент. Очакваше ме дълъг и отегчителен ден, изпълнен с административна работа, а вместо това ще си поговоря със сестрата на Харлан.

Устните му се разтеглиха в приветстваща усмивка и той я поведе към кабинета си, като бе поставил ръка под лакътя ѝ.

— Това означава ли, че сте племенница на кметицата?

— Да.

— Добре — покани я в кабинета си. — Аз също така много харесвам Кати. Особено когато заемаше длъжността надзорник.

Затвори вратата след тях и я покани на по-удобното от двете места за сядане, където се намираха две кресла и масичка.

— Да ви предложи нещо за пиене? Кафе? Вино? Нещо по-силно?

— Всъщност... Ами малко е рано, но съм... Предполагам, че съм малко нервна. Чаша вино би било добре.

— Няма за какво да се притеснявате — отвърна Харди. — Нищо от това, което споделите в тази стая, няма да излезе, освен ако не пожелаете. Червено или бяло?

— Бяло.

— Добре, бяло.

Харди се насочи към огледалния, покрит с гранит мокър бар, заемащ почти едната цяла стена. Барът до известна степен бе за перчене — мивка с инкрустирано злато и със златни кранчета, една открита лавица за гигантски чаши за вино, друга за чаши от китайски порцелан, голяма професионална кафе-машина и избрани чайове,

смеси и разтвори, аранжирани по продължение на останалата част от свободното пространство на стената. Отвори малък хладилник, спря се и се обърна към нея:

— Шардоне или нещо друго?

— Друго по-добре.

— И аз предпочитам друго. Ще ви правя компания — извади бутилка „Грот Совиньон Блан“. Докато сервираше, се обърна към нея: — Ако смятате, че обслужването тук е добро, изчакайте само да видите правната ни дейност!

Демонстрираше онова, с което знаеше, че е добър, а именно професионалната му безоръжаваща усмивка, настани се срещу нея и пийна една глътка, мълчаливо подканяйки я да направи същото.

— Така, с какво мога да ви бъда полезен?

След първата малка глътка тя постави чашата над скута си, като я държеше с двете си ръце.

— Мисля, че имам неприятности — започна. — Не знам как да постъпя.

— Нека да започнем с първата част и да видим докъде ще стигнем. Защо смятате, че имате неприятности? Защото полицията ви е посетила във връзка със смъртта на управителя на вашето заведение?

— Отчасти да. Не знам какво точно ви е споделил Харлан, но Дилън е продавал дрога, всъщност само марихуана и надявам се да е било извън моето кафене.

— Харлан ми каза, че вие не сте била запозната с това обстоятелство.

— Не съм. Наистина.

— Тогава не би следвало да имате неприятности — опита се да разчупи ситуацията с усмивка. — Това бе лесно. Следващият проблем?

— Наистина ли?

— Имам предвид, че не се намирате в беда — почувства, че не е необходимо да навлиза в малко вероятния сценарий за конфискацията. — Да, наистина.

— Но... добре, но аз притежавам мястото. Аз съм законният собственик. Ако някой се спъне и падне, аз ще съм тази, която ще съдят.

Харди се облегна, сложи глезен върху коляното си и пийна още една глътка вино.

— Това не е същата ситуация. Никой няма да предяви претенции за възстановяване на вреда, защото си е купил марихуана от вашето заведение. Кой ще ви съди?

Но тя само поклати глава.

— Всъщност не се притеснявам, че някой ще ме съди. Притеснявам се, че... че полицията отново ще се върне, за да разговаря с мен.

Въпреки цялата си обиграност и вероятно поради неофициалното естество на молбата на Харлан да разговаря със сестра му, за момент Харди бе изкушен да бъде пряк и да я попита направо дали всъщност не е застреляла своя управител. Макар и за момент да не бе помислил, че това е възможно. Неписано правило в работата на защитника е обикновено да не задава подобен въпрос. Защото като не знае отговора му, винаги ще бъде воден от добрата вяра при защитата на своя клиент. И най-важното — на теория не би трябвало да има значение. Ще оспорва доказателствата, които могат да бъдат изнесени в съда. Не задължително фактите.

Вместо това отбеляза:

— Предполагам, че наистина няма за какво да се притеснявате.

— Не знам дали това е вярно — сети се за виното в скута си и поднесе чашата към устните си. — Защо да е вярно?

— Защото инспекторът, който ви е посетил, е бил партньор на Харлан в отдел „Убийства“. Знаехте ли това?

— Да, но какво от това?

— Ами на първо място означава, че Брако ще разбере, че сте сестра на Харлан. И знаейки за неговата присъща свенливост... — отбеляза иронично. — Макар че вероятно вече е открил. Така че докато Брако не разполага с нещо подобно на димящ пистолет в ръцете ви, ще е склонен да не е толкова внимателен. Вие сте тази, която е изгубила управителя си, така че също сте жертва на това престъпление. Плюс това роднинската ви връзка с кметицата едва ли ще подтикне Брако да ви създава проблеми. По-грубо ли се държа с вас?

— Малко — тя се поколеба, преди да продължи: — Той мисли, че има нещо странно в заплатата на Дилън или във взаимоотношенията ни. Не знам точно какво. Но ме накара да се почувствам неловко.

— Предполага се. Това е едно от нещата, които ченгетата правят, когато разпитват хората. Намират слабо място и дълбаят.

— Но защо е преценил, че това е слабо място?

— Не знам. Колко му плащахте на Дилън?

Когато чу цифрата, Харди запази спокойно изражението на лицето си и само кратко си пое дъх, за да прикрие изненадата си.

— Хубава заплата!

— Знам. Но той вършеше добра работа. Бе учтив с клиентите. Рядко ми се налагаше да присъствам. Ако въобще съм ходила. Струваше ми се, че я заслужава.

— Кой би могъл да спори? Вие сте собственичката на заведението!

— Точно така. Но инспектор Брако искаше да знае дали аз и Дилън сме поддържали взаимоотношения извън служебните!

— И?

— Аз му казах, че не сме, което е самата истина. Но той и това прецени, че е странно. Все пак Дилън и Джанси водеха начин на живот, различен от нашия с Джоуел.

— Много от собствениците не поддържат близки взаимоотношения с подчинените си — отбеляза Харди. — Не разбирам защо Брако е сметнал това за странно.

— Може би защото му казах, че аз и Дилън сме приятели от университета. Това беше, разбира се, преди да прекара известен период в затвора.

На Харди му отне минута, за да осъзнае чутото.

— Не мога да повярвам, че не знам за този факт.

Госпожа Таунсхенд разтърси глава.

— Беше недоразумение, глупава грешка на младостта или го наречете както там искате. По някакъв начин се забърка с някакъв грабеж и го хванаха. Дълга история, но накратко — след като той излезе, аз се надявах да развия кафенето и там всичко да потръгне, и... както и да е, той започна да работи за мен.

— Бяхте би близки приятели в университета?

Тя се поколеба, стисна устни, разгледа щорите, висящи на прозореца зад Харди.

— Не сме били интимни приятели, ако питате за това. Бяхме просто приятели.

Харди приближи чашата към устните си, отпи и изчака. Имаше още много да му сподели и искаше да ѝ даде пространство. Тя заоглежда ъглите на стаята, докато се опитваше да подреди бъркотията от мисли в главата си. Той седеше неподвижно, давайки ѝ време.

Най-накрая госпожа Таунсхенд си пое въздух и го погледна в очите.

— Предполагам, че не бях същият човек, който съм сега.

— Не бих и помислил — отвърна Харди. — Това е било кога? Преди около десет години?

— Горещо-долу.

— Това, което искате да кажете, е, че не бихте се сприятелили с Дилън, ако се бяхте запознали сега?

Тя поклати глава.

— Нямахме да сме точно такива приятели.

— Какви точно приятели бяхте?

— Ами... бяхме малко диви. Надушихме се и започнахме да вършим разни неща заедно, да се забавляваме. Пиене, веселби, такива неща.

Харди се досещаше какво има предвид.

— Дрога?

— Предимно трева — промълви тя. — Но и малко кокаин от време на време, когато можехме да се доберем.

Взе чашата си и я изпи до дъно.

— По дяволите, защо се опитвам да се представя в по-благоприятна светлина пред вас, господин Харди?

— Моля ви, наричайте ме Дизмъс.

— Добре, Дизмъс. Опитали сме всичко, до което сме успели да се докопаме. Трева, кокаин, екстази, алкохол, хапчета — възбуждащи и успокояващи, каквито и да е. Беше забавно. Не че сме били дрогирани през цялото време. Имам предвид, посещавали сме занятия и повечето от нас се справяха доста добре. Правехме това през уикендите, когато се събирахме, и бе по-скоро, за да изпуснем парата. Всъщност беше доста глупаво.

— И се притеснявате, че сега полицията може да ви свърже с дрогата на Дилън и че по някакъв начин всичко това ще си пробие път, ще се завърне и ще ви навреди?

Изражението ѝ на благодарност и облекчение го накара да осъзнае колко сериозно възприемаше цялата ситуация.

— Наистина не знаех, че продава трева покрай заведението, но ако разберат какво сме правили в университета, няма да ми повярват, независимо какво им говоря. Не знам дали бих повярвала на самата себе си.

— Вярването не е от значение — успокой я Харди. — Има ли нещо в документите на заведението, от което би могло да изглежда, че по някакъв начин сте печелили от продажбата на дрога?

— Не. Няма начин. Не съм печелила.

Харди се облегна и съзнателно направи пауза. Нямахше намерение да изстиска фактически отговори от новата си клиентка, основани на чувството ѝ за вина или неопитност, но разговорът сякаш бе тръгнал в тази посока. Опита се да придобие естествено изражение на лицето.

— Добре, както споменах по-рано, предвид роднинската ви връзка с Харлан и кметицата, Брако няма да се стреми да изтръгва разни факти, докато ви разследва — след което въпреки същността си и усилието си да я успокой, наруши собствения си закон и добави: — Не и докато не се добере до нещо, което ви свързва с убийството на Дилън.

Тя възприе това като въпрос и се опита да го отбегне. Преглътна, плахо се усмихна, погледна го в очите и бързо сведе поглед.

Харди, които тъкмо се канеше да се изправи, да се приближи към нея и да направи нещо наподобяващо потупване по главата, изведнъж се осъзна и седна обратно в стола си.

— Има ли нещо друго?

— Не знам. Опасявам се, че може да изглежда... Наистина не бих искала да разговарям с полицията отново. Както и Джоуел.

— Съпругът ви?

Поклати глава в знак на съгласие.

— Тогава не се познавахме. Запознахме се, след като този период бе отминал. Никога не съм могла да му споделя. Той мисли... Ами... никога не би предположил, че бих могла да се държа по този начин. Не смятам, че би го приел леко. Ние сме Таунсхенд преди всичко. Работи с инвеститори, които разчитат на това. Така че има определени

очаквания — тя въздъхна. — Знаете ли, че той винаги е искал да продам кафенето?

— Защо?

— Не беше бизнес, който одобряваше. Макар че всъщност просто не харесваше Дилън, не му вярваше и не разбираше защо държа на него и не продам кафенето.

— Защо не го продадохте? Ако не сте се нуждаели от парите, тъй като предполагам, че не сте?

— Не. Не беше заради парите — поколеба се, след което заяви: — Но кафенето си беше мое. Караше ме да се чувствам сякаш давам своя принос. Така и не успях да убедя себе си, че има достатъчно добра причина, за да се откажа от него.

Остави насъбраното напрежение да се излее.

— Както и да е, Харлан ми каза, че може да присъствате, ако полицията пожелае да разговаря отново с мен, за да съм сигурна, че няма да кажа нещо погрешно.

— Това мога да направя — отвърна Харди. — Разбира се, че ще го направя.

Смъкна се в стола си и нивото на очите им се изравни.

— Но и двамата знаем, че не се нуждаете от адвокат, който да ви предпазва от въпросите на полицаите относно забавите ви с ваши приятели в университета. И често казано, едва ли някой би помислил, че сте припечелвали някой и друг долар от бизнеса на Дилън с трева. По-скоро хората биха ви съжалили, защото той е подкопавал вашето доверие, с начина, по който се е държал.

— Значи ме питате, защо съм казала на Харлан, че се нуждая от адвокат?

— Никога не бих попитал подобно нещо — вметна Харди с бегла усмивка. — Всеки се нуждае от адвокат, постоянно. Това е мотото ми. Но в този случай, така както ми описахте ситуацията, може би всъщност не се нуждаете.

— Смятате, че не ви казвам истината — отбеляза тя.

— Проблемът не е в това, което казахте. По-скоро е в това, което спестихте — посочи към ръцете ѝ и добави внимателно: — Държете крехка чаша. Трябва да ви предупредя, че ако я стиснете малко по-силно, ще се счупи.

За един дълъг момент очите ѝ се оцъклиха и застана напълно неподвижна. Най-накрая леко треперене премина през тялото ѝ, тя премигна и една сълза се изтърколи по бузата ѝ.

— Дилън ми се обади предната вечер и каза, че непременно трябва да ме види на следващата сутрин. Че е спешно. Така че аз отидох.

— Имате предвид в събота сутринта.

— Да — притвори очи, опитвайки се да запази самообладание.

— Отидох до алеята и го видях. Вече беше мъртъв.

Когато очите ѝ срещнаха тези на Харди, продължи бързо:

— Не знаех какво трябва да направя, освен че не искам да се намирам там. Върнах се бързо в колата и си тръгнах. В смисъл, нямаше какво да направя за Дилън — това бе очевидно. Но след като полицията дойде в дома ми да ме разпитва, аз им казах, че съм била на литургия, което и направих след това, макар че доста закъснях и някой може да си го спомни. И си помислих, ами ако някой ме е видял и опише мен или колата ми на полицията?

Харди я остави да размисли върху думите си за момент. След което я попита:

— Какво беше спешно?

— Не спомена. Каза само, че трябва да ме види.

— Лично?

— Да. Не знаех как да реагирам. Нямаше голям смисъл, но за първи път се обаждаше с подобно съобщение и си помислих, че трябва да отида.

Харди постави чашата си на малката масичка пред него. Изведнъж нещата бяха станали доста сериозни. Бе излъгала полицията за алибито си по време на убийството. Причината да желае да я представлява в случаи на нов разпит сега вече не бе разумна, а необходима. При липсата на други качествени заподозрени, този факт сам по себе си би могъл да я превърне в централна фигура в тяхното разследване.

Независимо дали има или няма политически връзки.

— Пък и...

Той изчакваше.

— Ако проверят телефоните му разговори, предполагам, че ще го направят, нали така? Ще разберат, че ми е звънял и ще искат да научат

повече!

Харди въздъхна.

— Той е управлявал заведението ви. Въз основа на това няма да ви обвинят в престъпление — облегна се назад. — Нека да се договорим така. Когато Брако се обади отново, ако го направи, веднага ме уведомете, ще установим за какво иска да разговаря и след това ще решим дали ще ни е от полза да му кажем, че сте били там. В противен случай няма да му споделяме. Как звучи това?

Тя пробва да се усмихне немощно.

— Малко плашещо, наистина. Просто копнея всичко да приключи. Не бих искала Джоуел и децата да разберат каква съм била.

— Не знам — произнесе Харди.

Докато се изправяше, извади една от визитните си картички от портфейла си и ѝ я подаде.

— Хората са способни да ви изненадат. Могат да проявят разбиране и да не ви се налага никога повече да се тревожите за това. А и нали знаете — добави той, — всички сме били в университет и не всички сме били светци. Може би дори и Джоуел.

Госпожа Таунсхенд поклати глава в знак на несъгласие и каза:

— Не го познавате. — Тя го последва и застана до бюрото му, като извади собственото си портмоне от чантата си. — Опасявам се, че Харлан не ми е споменал колко струва това. Ще ми пратите ли сметката или да ви платя сега?

— Както предпочитате.

Отново нарушаваше основно правило, а именно — веднага да грабне парите. Но Мая бе сестра на Харлан и си помисли, че малко колегиална любезност не би била извън реда. От чекмедже с документи изтегли стандартен договор и ѝ го подаде.

Тя го прегледа набързо.

— Как ви звучат три хиляди като договорена сума? — попита тя, отваряйки чековата си книжка.

— Вероятно ще ви бъдат възстановени, след като приключим — обясни той.

Подаде му чека и двамата се изправиха един срещу друг на вратата на кабинета.

— Значи нямате нищо против да ви звънна? — попита тя.

— По всяко време, ден и нощ — посочи картичката. — Тук са изписани всички номера, чрез които можете да се свържете с мен.

Благодарност изпълни очите ѝ.

— Благодаря ви — отвърна тя.

И той отвори вратата, за да я изпрати.

Двайсет минути по-късно Харди посегна към телефонната слушалка.

— Ехо!

— Ехо — прозвуча гласът на партньора му Уес Фаръл.

— Какво правиш?

— Кога?

— В момента!

— Много неща едновременно — отвърна Харди. — Дишам, разговарям с теб, разсъждавам как нашето съдружие с талантиви партньори оползотворява цифрите от последното тримесечие. Защо?

— Чудех се дали имаш няколко свободни минути.

— Горе ли си?

Уес работеше сам един етаж над него, на третия, в кабинет толкова различен от този на Харди, че сякаш попадаш в друг свят.

— Както обикновено, можеш просто да слезеш долу — предложи Харди.

— Бих могъл, но тогава ще трябва да издържа теста на Филис, а не съм сигурен, че в момента съм в състояние да го направя — Дизмъс усети нещо в интонацията на гласа му. Уес почти винаги звучеше бодро, но не и сега. — Ако наистина не прекъсвам никакви важни занимания, би ли се качил за минута?

— Разбира се — отвърна Харди, — вече съм на път.

Докато преминаваше през фойето, Филис повдигна вежди и се опита да направи гримаса, наподобяваща усмивка, която по някакъв начин изглеждаше обвинителна. Харди посочи с пръст нагоре.

— Отивам да видя Уес — обясни ѝ той. — Фирмени дела.

Знаеше, че това е като парола. Харди ще върши онова, която тя смята, че той трябва да прави — да управлява фирмата. Филис го удостои с одобрително кимване и отново насочи погледа си към бюрото си. През годините Харди бе развил необяснима и неохотна

привързаност към своята секретарка, но докато се изкачваше по стълбите в края на фойето, се зачуди колко ли всъщност би се натъжил, ако случайно тя бъде милостиво и светкавично ексекутирана от голям камион, преминал на червен светофар.

Вратата на Фаръл, която бе украсена с левичарски лепенки за солидарност, зееше отворена, но Харди почука, преди да прекоси прага. Видът на кабинета правеше съвсем незначителен реверанс към правната дейност, която се предполагаше, че Фаръл извършва в него. Нямаше нито бюро, нито папки, само две кушетки, ниска масичка, наслуки поставени фотьойли, телевизор с плосък екран на едната стена, а на другата — кош за безопасен офисен баскетбол с дунапренова топка, старинна маса с по-функционални дървени столове, разпръснати напосоки около нея. Един от столовете бе на земята, точно пред краката му.

Гърт, неговото куче, се бе свило в ъгъла.

В друг ъгъл, до един от прозорците, Фаръл бе разположен модерен компютър, който никога не включваше и пред който седеше в момента... Когато не му се налагаше да се явява в Съда, Уес не се обличаше особено спретнато. Днес носеше жълто-кафяви дочени панталони и обувки, които не бяха лъскани от аферата „Уотъргейт“. И естествено се бе накичил както винаги с тениска, която днес отне на Харди повече от обикновения бегъл поглед, за да я прочете: „Хайкутата може да са лесни. Но понякога нямат смисъл. Хладилника“.

Харди се усмихна, посочи я и отбеляза:

— Това е една от най-сполучливите!

Фаръл сведе поглед.

— Да, смятах, че ще разсмея Сам, но не успях.

— Между вас всичко наред ли е?

Раменете му се повдигнаха и спуснаха.

— Вероятно ще го превъзмогнем. Надявам се.

— Какво се е случило?

— Тъп спор. Може да се окаже, че не е толкова тъп, ако заради него се разделим. Което започвам да мисля, че има голям шанс да се случи.

— За какво спорихте?

Фаръл превъртя очи. Седейки на ергонометричния си стол, някак се свлече. Неговата гъста кафеникаво-сивкава коса бе разпиляна и се спускаше върху раменете му. Харди забеляза, че изглежда с около двацет години по-възрастен, отколкото всъщност беше.

— Тя смята, че не ме е грижа за бездомните.

— За бездомните ли?

— Трябва да ги уведоим колко е гот да идват тук и след това да ги убеждаваме да отиват в приюти. Или нещо подобно. Трябва да ги уважаваме като индивиди. Господи! Така поне започна и се стигна дотам, че вече не е сигурна дали знае кой всъщност съм аз и дали все още желае да бъдем заедно.

Всъщност Харди би попитал защо въобще бе пожелала да бъде заедно с него, но сега не бе моментът. Затова го попита:

— Защо?

— Мисля, че докато спорехме, съм употребил думата „скитник“, може би дори „безделник“. Вероятно и двете, знаейки как споря. Както и да е, по някакъв начин съм разкрил моята крайна нечувствителност към тяхното лошо положение... и така нататък, и така нататък — описваше малки кръгчета с ръката си. Пое си дълбоко въздух. — Не знам за какво говоря, Диз. А и това не е най-важното в момента. За друго исках да поговорим.

Харди издърпа падналия дървен стол и седна върху него.

— Слушам те, но се надявам да не ми кажеш, че напускаш, защото Глицки по-рано ми спомена, че възнамерява да направи това и ако двамата напуснете в един и същи ден, ще започна да смятам, че всичките ми приятели са стари, което би означавало, че и аз съм стар, а това вече би било потискащо.

Фаръл изправи глава.

— Глицки ще напуска?

— Може би не — отвърна Харди. — Май успех да го разубедея. Вероятно дори не го е обмислял сериозно. Преминава през труден период.

— Може да основе клуб!

— Не би искал да си в неговия клуб. Синът му е в болница с травма на главата.

— По дяволите! Колко е зле?

— Доста, но поне е жив. Засега. — Харди въздъхна и срещна втренчения поглед на партньора си. — Така. За какво искаш да разговаряме?

Фаръл се наклони напред, постави лакти върху колената си, притисна ръце плътно една в друга.

— Има едно кафене близо до къщата ми — започна той. — „Бей Бийнс Уест“. Може би си чел за него през уикенда. Управителят, който се казва Дилън Воглър, е бил застрелян в събота. Всъщност Сам откри неговото тяло. Току-що ми се обади по телефона Дебра Скиф. Познаваш ли я?

— Разбира се — кимна Харди. — От отдел „Убийства“. Защо ти е звъняла?

Фаръл изправи глава.

— Защото Воглър е продавал трева покрай кафенето и изглежда е съставил списък с редовните си клиенти на домашния си компютър — повдигна измъчените си очи. — Ще се разчуе, Диз. По дяволите, сигурно вече се е разчуло. Това, което искам да те питам е дали, за доброто на фирмата, да напусна?

9.

Мислите на Скиф постоянно се въртяха около думите на Мая Таунсхенд „Нямам основателна причина да запазя мястото“, което усещаше, че е съществено твърдение. Макар че почти веднага се опита да го омаловажи, тя чувстваше, че заслужава внимание. Двамата с Брако се разбраха да пуснат въдици и другаде, преди да се върнат отново — ако се наложи — и да разговарят очи в очи с Мая.

В късния следобед в кафето имаше не повече от десет души. Двамата инспектори седяха в близост до печените изделия в „Бей Бийнс Уест“ заедно с Еухенио Руиз, който беше един от помощник-управителите на Воглър. Той бе отворил кафенето този четвъртък сутринта и понастоящем действаше като управител.

Еухенио бе на двайсет и няколко години, дребен, жилав и крайно превъзбуден. Носеше гъстата си черна коса на опашка и имаше няколко дневна тъмна брада, покриваща белезите му от младежки пъпки. Днес бе облечен с черен панталон, сандали, нелепа розова риза и жилетка, а на дясното му ухо проблясваше диамант. Изглеждаше сякаш произхождаше от Южна Америка. Макар да не бе красавец — не и с изпъкналия си и крив нос и облечен в златна коронка преден зъб — излъчваше увереност и откровена сърдечност, която според Скиф му придаваше известна привлекателност.

Вероятно несъзнателно бе изразила това усещане, защото, макар да бе поне с десет година по-голяма от него, той определено я сваляше.

— Ами симпатична е — описваше шефката си Мая Таунсхенд, — приятна външност, макар да не е красавица като вас.

Скиф се постара да игнорира не само коментара, но и ехидната усмивка на Брако. Попита го:

— Но вие всъщност не сте разговаряли често с нея, така ли?

— Не. Най-дългият разговор, който съм провел с нея, се състоя вчера, когато ме попита дали бих се погрижил за кафенето, докато намери нов управител. Аз й казах, че бих искал да съм първият, който кандидатства за тази длъжност, и тя отвърна, че оценява този факт и ще го има предвид.

— Значи няма намерение да затваря кафенето? — поинтересува се Брако.

— Надявам се. Все още не знам. Защо? Вие да не сте дочули нещо?

Но Скиф беше полицаят и се намираше тук, за да задава въпроси, а не за да отговаря на подобни.

— Как бихте определили взаимоотношенията между госпожа Таунсхенд и Дилън?

— Какво имате предвид?

— Ами как се държаха един с друг? Като приятели или като началник и служител?

Еухенио се почеса от едната страна на устата, а усмивка играеше по устните му.

— Като началник и служител, но не по начина, по който мислите.

— Ние не мислим — скастри го Брако, — задаваме въпроси.

Скиф хвърли на партньора си неодобрителен поглед и се обърна към свидетеля, смекчавайки мъмренето.

— Какво искаш да кажеш, Еухенио?

— Ами ако не знаеш и просто ги видиш заедно, не би останал с впечатлението, че тя е шефката.

— Ще си помислиш, че той е шефът?

— Ами повечето хора биха го възприели именно така — последва кратка въздишка. — Тъкмо бях започнал да работя тук, когато тя се появи за първи път в кафенето. Отиде директно в офиса, за да обработва някакви документи, а тук направо кипеше. Имам предвид опашката се стелеше извън магазина и всички бяха под пара. По едно време застана на вратата на офиса и повика Дилън. Той приемаше някакви поръчки, вършеше си работата и просто я отпрати с ръка и й каза, че в момента няма време. След което пусна една шега, че счетоводителите са броячи на монети, схващате ли — на зърна на кафе...^[1]

— Схващам — отвърна Скиф преднамерено спокойно.

— Та, както и да е. През цялото време си седеше отзад, а когато приключи, стана и си отиде, без да продума една дума. Когато обстановката малко се успокои, аз го попитах: „Е, коя беше тази, счетоводителката ли?“, а Дилън се спуска от смях и отвърна: „Собственичката. Но...“ — това го произнесе с гласа на Кръстника,

имитираше го доста добре: „Аз съм шефът и не забравяй това!“ Е, не бе съвсем сериозен. Просто така си говореше. Когато имаше настроение, беше доста забавен.

— Той добър шеф ли беше?

— Определено.

— Знаеше ли, че продава марихуана покрай кафенето?

Руиз бързо премести поглед от Скиф към Брако и обратно.

— Не. Нямах представа.

— Купувал ли си някога от него трева? — попита го Брако.

— Няма начин, човече. Не употребявам наркотици — усмихна се на Скиф, — освен кофеин, разбира се.

След като не бяха срещнали името Руиз в списъка на Воглър, Скиф бе склонна да приеме този отговор, който дори може би отговаряше на истината.

— Нека да се върнем на Дилън и госпожа Таунсхенд, може ли? Винаги ли се държеше с нея сякаш той е шефът или напротив?

— Ами по-скоро първото.

— Тя го приемаше... Как?

— Ами предполагам... Имам предвид, всъщност не съм сигурен... Ако ме питате, може би заради това не идваше толкова често тук. Винаги сякаш бе силно напрегната. Не смятам, че двамата всъщност изпитваха симпатии един към друг.

Скиф отбеляза:

— Мая сподели, че тя и Дилън са се разбирали доста добре.

Погледът на момчето отново обходи и двамата полицаи.

— Вижте, не бих искал да ѝ създавам неприятности. Тя изглежда доста симпатична дама. Може би са се срещали извън работата.

— Не са — отвърна Брако. — Но ни каза, че след като Дилън е мъртъв, няма причина да продължи да се занимава с кафето. Имаш ли представа какво всъщност е имала предвид?

— Не е споменавала, че ще го затваря. Не виждам причина да прави това. Кафето печели добре. Просто няма никакъв смисъл.

След като приключиха разговора с Еухенио Руиз, се качиха в колата. По някое време Брако затвори мобилния си телефон и произнесе:

— Това е доста интересно.

— Кое?

— Познай кой е регистрираният собственик на предполагаемото оръжие на убийството? Ще ти подсказа. От всички счетоводителки не е толкова хубавка, колкото някои мъже намират, че ти си.

— Не го пропусна, а?

— Та аз съм опитен детектив. Нищо не ми убягва.

— Искаш ли да минем през тях и да я поздравим?

— Смятам, че трябва да го направим.

Зашеметен от признанието на Уес Фаръл, че е един от клиентите на Воглър, и все още притеснен за Глицки и за съдбата на Закари, Харди така и не успя да се съсредоточи върху оползотворяването на сметките. Затова реши да си тръгне по-рано и на път за вкъщи да потърси за час, час и нещо успокоение в компанията на своя зет Моузес Макгуайър, с когото бяха съсобственици на бар, наречен „Литъл Шамрок“, намиращ се на Линкълн, близо до Девето Авеню.

Тъкмо бе открил като по чудо място за паркиране до ъгъла с Десета, когато мобилният му телефон звънна. Изпаднала в паника, най-новата му клиентка го уведоми, че полицаите току-що са се появили на вратата ѝ и не знае как да постъпи. Обясни му, че денят преваля, децата ѝ се мотаели из краката и Джоуел можел да си дойде всеки момент.

— Къде се намират сега? — попита я Харди. — Имам предвид полицаите.

— Все още са на верандата. Казах им, че трябва да разговарям с моя адвокат, преди да ги пусна вътре и да разговаряме отново. Инспектор Брако заяви, че нямам основание за притеснение, но трябва да знам, че са идентифицирали оръжието, с което смятат, че е извършено престъплението, и са открили, че е мое. В смисъл, регистрирано на мое име.

— Това вярно ли е?

— Не знам. Предполагам, че би могло. Бях оставила пистолета, който съм купила много отдавна, в кафенето, но не съм го виждала от години. Дори не знаех, че все още е там. Сигурно съм го забравила

някога. Както и да е, казаха ми, че можем да разговаряме сега и да не се налага да ходя до участъка.

— Блъфират — отвърна Харди. — Не могат да те накарат да отидеш никъде, ако не разполагат със заповед. И не могат да те накарат да разговаряш с тях при никакви обстоятелства. Имат ли заповед?

— Не мисля. Не споменаха подобно нещо.

— Още ли са навън?

— Да, минали са само... — Той дочу, че тя е отдръпнала слушалката на телефона. — Добре, миличко, мама просто...

Не успя да чуе какво последва, но не изтече и секунда и Мая отново заговори:

— Съжалявам, докъде бяхме стигнали?

— Брако и Скиф все още ли са там?

— Мисля, че да — последва пауза. — Стоят отпред и си говорят.

— Моля те, би ли подала слушалката на инспектор Брако?

— Разбира се, щом смяташ... само секунда.

— Даръл Брако е на телефона, с кого разговарям?

— Даръл, Дизмъс Харди е. Как си?

— Добре, само дето е малко студено навън в мъглата, но няма нищо. Може да ме наречеш ясновидец, но да не би госпожа Таунсхенд да е твой клиент?

— Да, така е. Мога да дойда след петнайсет минути. Как ти звучи това?

— Ами звучи ми сякаш се е сдобила с адвокат и няма да отговаря на нашите въпроси без неговото присъствие.

— Право на всеки един гражданин, Даръл.

— Без съмнение, без съмнение. Макар че понякога дава възможност на полицаите да поспрат и да се позамислят.

Харди много добре знаеше това.

— Понякога и трябва — отвърна той. — Но не смятам, че случаят е такъв. Честно казано не знам дали бих позволил на клиентката си да разговаря с вас, докато нямам възможността да си поговоря с нея още малко. Не много.

— Представлението е твое. Ето, давам ти я.

— Мая — продължи Харди, — защо не поканиш инспекторите вътре, а аз ще дойда съвсем скоро. Но не отговаряй на никакви въпроси, преди да пристигна. Наистина ли пистолетът е твой?

— Може би е. Щом казват, съм сигурна, че е така.

Харди се зачуди защо не си бе спомнила за този детайл, когато разговаряха, но не беше моментът да повдига въпроса.

— Ами Джоуел?

— Какво за него?

— Ще си бъде вкъщи скоро. Може би е по-добре да се видим на друго място по-късно. Аз, ти и тези хора.

— Можем да го направим — произнесе Харди равномерно. — В колко часа се прибира съпругът ти?

— Около шест, шест и половина. Обикновено. Но не винаги. Трудно е да се предположи.

— Сега е четири часа. Сигурен съм, че ще можем да изясним всичко до пет, ако успея да пристигна по-бързо.

— Но ако Джоуел се прибере по-рано...

— При всички случаи ще ти бъде много трудно да опазиш това в тайна от него. Може би искаш да приключиш с тази част още сега. Междувременно идвам веднага.

— Ако можеш и по-бързо — отвърна тя.

Двамата непознати гости в дневната — мъж и жена, накараха Джоуел Таунсхенд да поспре, докато прекосяваше прага. Погледна въпросително към жена си, която разговаряше с тях.

Тя се обърна и бършейки нервно ръце в ризата си каза:

— О, Джоуел, подранил си.

Вървейки към него, той забеляза, че лицето ѝ е изпълнено с тревога. Целуна го по бузата, след което се завъртя и представи двамата седящи на дивана, които в този момент се изправиха едновременно.

— Това са инспектори Брако и Скиф. Имат няколко въпроса относно Дилън и „Бей Бийнс Уест“.

Джоуел постави усмивката „добре дошли“, направи още няколко крачки и се здрависа с тях. Бе трийсет и пет годишен, висок и елегантен, с късо подстригана кафява коса. Изглеждаше сговорчив, притежаваше небрежен стил, който съвсем слабо контрастираше със съвършено ушития жълто-кафяв костюм, леко жълтеникавата риза и кафяво-златната вратовръзка.

Не даде никакъв знак, че двамата неочаквани посетители са го притеснили по някакъв начин. Бяха гости в неговата къща, а той бе техният домакин. Такава беше ситуацията.

— Моля ви — любезничеше той, — седнете. Нямах намерение да ви прекъсвам.

— Няма нищо — отвърна Дебра Скиф. — Не сте прекъснали нищо. Така или иначе очакваме вашия адвокат.

По лицето му премина сянка от объркване.

— Моят адвокат?

— Всъщност моят — Мая се пресегна и хвана за ръката съпруга си, едва сега поглеждайки го в очите, като се опитваше да прекрати понататъшни обяснения. Само добави: — Приятел на Харлан. Той прецени, че трябва да си наемем адвокат, ако разговаряме с полицията относно убийството.

Джоуел презрително махна с ръка и разтърси глава с иронично, но подчертаващо забавното настроение кимване.

— Това е нелепо. Мая, знаеш, обичам брат ти, но не смяташ ли, че понякога е така пристрастен към драмата? Трудно ми е да повярвам, че се нуждаем от адвокат, за да кажем на тези хора простата истина! Ти нямаш нищо общо със смъртта на Дилън.

— Да, но...

— Тогава? А сега ги караме да чакат въпреки натоварения им ден! За какво?

— Ами, Харлан прецени... — Опита се да се усмихне примирено. — Господин Харди ще бъде тук всеки момент. Прецени, че си струва да му звънна и да го помоля да дойде тук.

Леко театрално, Джоуел погледна към тавана.

— Разбира се, че ще те посъветва това. Ако попиташ монтьор дали трябва да си оправяш спирачките, в деветдесет и девет процента от случаите знаеш ли какво ще ти отвърне? Да. Ще ти препоръча и нови тампони, още малко спирачна течност, а най-добре балансиране на гумите, докато така и така колата е при него. А и между другото това ще ти струва пет хиляди долара — погледна към инспекторите. — Не съм ли прав?

Брако не съвсем успешно прикри съгласието си с този въпрос. Но поне се постара да се въздържи.

— Не ни окуражават да спорим с гражданите, когато пожелаят да се възползват от услугите на адвокат — отвърна той. — Но смятам, че е честно да отбележа, че обикновено присъствието му се преекспонира, особено в ситуация като тази, когато съпругата ви не е заподозряна.

— Така — съгласи се Джоуел, — нейният брат е голям, важен градски чиновник и му хрумват тъпи идеи, за които никой не го е питал.

— Познавам Харлан доста добре, сър — отвърна Брако. — Беше мой партньор, докато бе полицай — сега вече се усмихна широко. — Амбицията му го прави леко предпазлив.

— Точно за това става въпрос — съгласи се Джоуел. — Прекомерно предпазлив. Кое то понякога е излишно.

Все още държейки ръката на Мая, той я стисна леко и вдъхващо увереност.

— Сигурен съм, че жена ми ще се радва да разговаря с вас. Какво бихте искали да знаете?

— Джоуел... — сега Мая стисна ръката му, опитвайки се да го предупреди.

— Не се притеснявай, Мая, давай! Това е глупаво.

Прозвуча звънецът на входната врата.

— Ето го и него — Мая скочи, пусна ръката на съпруга си и изтича към вратата.

Таунсхенд я наблюдава за около секунда, след което отново погледна към инспекторите и въздъхна леко театрално.

— Фантастично! — отбеляза той.

Харди бе хладно посрещнат както от двамата инспектори, така и от съпруга. След като се представи, се обърна към Мая и я попита дали може да разговаря с нея насаме. Ако тя желае, може да присъства и съпругът ѝ. Ответната реакция отново бе сходна.

— Не смятам, че е необходимо да правим това — отбеляза Джоуел. — Мая няма какво да крие. Може да каже всичко, което е необходимо, пред мен и пред тези двама инспектори.

— Несъмнено — потвърди Харди. — Ако иска, разбира се, че може. Мая, какво е твоето желание?

Стояха като замразени в жива картина за един дълъг момент, докато най-накрая тя се обърна към Харди и произнесе:

— Може би Джоуел трябва да дойде с нас.

След първоначално изуменото му изражение, Джоуел отново погледна полицаите и извинително въздъхна, след което насочи взор към Харди и Мая и изразително каза:

— Добре. Нека да тръгваме.

Мая поведе малката групичка към кабинета, в който бяха разположени плосък телевизор, лавици с книги, камина. Затваряйки вратата, всички останаха прави, защото Джоуел не им даде възможност да седнат. Гневно се обърна към съпругата си, макар да говореше тихо:

— Мая, би ли ми казала за какво става въпрос?

Тя стрелна с поглед Харди и след това ясно — не че с това натрупа точки пред съпруга си — кимна и пое въздух:

— Господин Харди знае, че отидох до „Бей Бийнс Уест“ в събота сутринта. Видях трупа и така се изплаших, че подкарах колата обратно към къщи, без да се обадя на полицията.

Джоуел стисна челюсти.

— Ти си отишла до „Бей Бийнс Уест“ в събота сутринта? Защо?

— Защото Дилън ми звънна в петък вечерта и каза, че трябва да ме види на следващия ден рано сутринта и че е спешно.

— Кое е било толкова спешно?

— Не спомена.

— Но ти отиде?

— Да, отидох. Но истинският проблем, заради който господин Харди се намира тук, е, че първия път, когато разговарях с тези хора, не споменах нищо за това. Казах им, че съм била на литургия.

— Първия път, когато си разговаряла с кого? С тези двамата инспектори ли? Това не е ли първи път?

Харди най-накрая усети, че може да се включи в разговора.

— Те са разговаряли със съпругата ви вчера сутринта.

Джоуел не можеше да свали очи от лицето на жена си.

— Защо не си ми споменала, че си разговаряла с тях? И че не си им казала истината?

— Не знам, Джоуел. Не знам. Изплаших се. Страхувах се или изпитвах срам, не знам. Мислех, че ще ми се разсърдиш, защото съм те въвлякла в това! — ръцете ѝ, кръстосани пред гърдите, с които сякаш

се опитваше да се защити от него, бяха по-показателни от думите ѝ. — Но нали ти казвам сега! Не знаех как да постъпя. Между другото, Джоуел, трябва да знаеш и че пистолетът, с който предполагат, че е извършено убийството, е онзи, който оставих в кафенето, когато го отворихме преди десет години, и е регистриран на мое име — погледна първо единия, а след това и другия мъж. — И ако някой от двамата се чуди дали не съм застреляла Дилън, което между другото никога не бих направила при каквито и да е обстоятелства, искам да ви уведомя, че не бих постъпила така глупаво, а после да го захвърля някъде, където полицията би могла да го намери.

За около минута никой не проговори. Искри прехвърчаха между очите на двамата съпрузи. Харди запази съвета си несподелен, докато не почувства, че би могъл да бъде чул.

— Моето мнение е, че правилното нещо в момента е да се върнете обратно и да кажете истината на инспекторите. Както и вашият съпруг ви посъветва. Ако не направите това и някой свидетелства, че сте се намирали на алеята в събота сутринта, бе изглеждало далеч по-зле и би било доста по-трудно за обяснение. Относно пистолета. Вие го притежавате и какво от това? Ако сте го държали в кафенето, Дилън без съмнение е знаел за това и вероятно го е носел съвсем законно, за да се защити, докато разнася тревата.

— Каква трева? — попита Джоуел.

Мая разтресе главата си от гняв и раздразнение. Прошушна:

— О, Господи!

— Дилън е продавал марихуана покрай работата си в заведението на съпругата ви — опита се да обясни Харди с възможно най-неутрална интонация. — Не знам защо не е публикувано в пресата. Полицаяте са знаели за това още от самото начало.

— Колко са деликатни! — отбеляза Джоуел. Очевидно вече кипещ от гняв, се обърна към адвоката, едва шептейки: — Значи предлагате да отидем в другата стая и да кажем на тези хора, че жена ми ги е излъгала?

— Пропуснала да им спомене — натърти Харди. — Не е излъгала. Поне ще започнем отначало, с чисто досие.

— Но очевидно Мая е присъствала на сцената на убийството минути след като е било извършено престъплението!

— Това е вярно. Факт е, че е присъствала.

Джоуел се обърна към жена си.

— И не знаеш какво е било толкова спешно?

— Не.

— Никаква представа?

— Не, Джоуел, никаква.

Това не бе напълно достатъчно за разгневения съпруг. Продължаваше да я гледа.

— Поправи ме, ако греша, но значи ситуацията е такава. Дилън ти звъни в петък вечерта и ти съобщава, че трябва да те види рано сутринта и ти зарязваш всичко и ставаш в пет и половина, лъжеш мен и децата, че отиваш на литургия...

— Но аз отидох на литургия, след като...

Джоуел отхвърли възможността да му отговори, като я спря с ръка.

— След като си отишла първо да видиш Дилън поради причина, която той дори не е споделил с теб. На това ли очакваш да повярвам?

В очите на Мая проблеснаха сълзи.

— Това се случи, Джоуел. Точно това се случи.

— Този мръсник дори не ти обяснява причината, а ти търчиш! А сега полицаи седят в дневната ни и твоят адвокат твърди, че трябва да им кажеш истината, само дето истината е, че си ходила да видиш застрелян човек, точно след като е бил убит, и всичко това без съществена причина! — той отново се обърна към Харди: — Как ще им кажем, че е ходила там, ако не можем да им обясним защо? Бихте ли им отговорили на този въпрос вместо мен?

— Придържайте се към простите обяснения. Помолил я е, това е всичко. Някакъв проблем с кафенето или решение, което е трябвало да вземе лично. — Харди се опита да говори по-бавно. — Сигурен съм, че Мая е смятала, че ще е краткотрайна среща и ще разполага с достатъчно време, за да стигне за литургията. Не е ли така, Мая?

Харди ѝ бе подсказал отговор и бе доволен да види как тя се възползва от него.

— Точно така, Джоуел. Всъщност не смятах, че е нещо важно. Не съм крила нищо от теб. Беше просто малка кавга, свързана с работата, с която смятах, че ще се справя, както се справям с милион други дребни неща!

Тишината отново се възцари. Бе нарушена, когато Джоуел попита Харди:

— Наистина ли смятате, че това ще мине?

— Това е истината — отвърна Харди. — Предвид всички обстоятелства, все още честността е най-добрата политика.

Съпруг и съпруга бяха втренчили погледи един в друг за един безкраен момент. Мая се пресегна и взе ръката на Джоуел.

— Това би трябвало да е краят на всичко — проговори тя.

— Не съвсем — отвърна ѝ Джоуел, като изтегли своята ръка. — Двамата с теб ще трябва да си поговорим след това.

— Ще си поговорим — тя погледна към Харди: — Междувременно, нека отидем и им кажем.

Той кимна утвърдително с глава.

— Добре. Но нека говоря аз.

В десет и трийсет вечерта Харди метна предпоследната стреличка от неговия „сет“ в играта на дартс в „Литъл Шамрок“ и уцели двойна единайсетица. Последният му изстрел попадна право в „окото на бика“ и приключи играта. Играеха „301“^[2] и бе оставил опонента си Уайът Хънт да му диша праха, успявайки осем поредни пъти да уцели единайсетица, което си бе честно спечелена битка.

И всичко това не бе подобаващо оценено от Хънт, собственик на фирма за частни разследвания. Той му дължеше не само плащането на по трите бири, които и двамата бяха изпили по време на мини турнира, но и залога от сто долара. След като печелившият изстрел се бе приземил, Хънт извади стотачка и му предложи двойно или нищо.

— Това е залагане на загубеняк, както много добре знаеш — Харди взе банкнотата и я прибра в портфейла си. — Но ще те черпя едно утешително питие, за да се уталожим агонията от поражението.

— Уталожим е хубава дума, и то от устата на адвокат — отвърна Хънт. — Не чуваш всеки ден хората да я употребяват.

— Така е, не я употребяват — отбеляза Харди. — И все пак понякога е идеалният избор или *le mot juste*^[3], както би се изразил Хемингуей.

— Или аз, ако говорех френски.

Частният детектив бе висок над един и деветдесет, атлетична грамада, в която постигаха компромис еднакви части жили и тестостерон. Ако можеш да бъдеш красив по грозен начин, то тогава Харди би го описал точно така. Израснал по приемни семейства, участвал в „Пустинна буря“ в Ирак и работил повече от дванайсет години в служба „Закрила на детето“, където бе изтръгвал деца от среда, в която злоупотребяваха с тях, и ги бе пращал далеч от техните родители. Това бе и апогеят на неблагоприятните работи. През последните седем или осем години управляваше фирмата си за частни разследвания, наречена „Клубът на Хънт“, а фирмата на Харди използваше почти изцяло само нейните услуги.

Уайът се запъти от зоната за дартс към тесния кът на бара, който разполагаше с относително слаба вечер. Харди го последва. Видяха два празни стола и се настаниха върху тях.

— Нали знаеш, че това бе много извратена игра на дартс?

— Несъмнено. Убеден съм, че не бих могъл да я повтора. Макар че можеш да се досетиш, че мъж, който има дъска на вратата на кабинета си и изработен по поръчка дартс, вероятно отделя по някоя и друга минута, за да си поиграе. Тогава вероятно от време на време ще има и някой и друг късметлийски сет.

Хънт се смееше.

— Ще се опитам да го запомня.

Моузес Макгуайър се появи и те си поръчаха по една сода. Макгуайър, който също бе подложен на подобен режим от около две години, не можа да се въздържи и възкликна:

— Уха! Кати, залости вратата! Как желаете содата — чиста или с лед?

Харди игнорира зет си и обясни на Хънт:

— Най-готиното в този бар са коментарите!

— Знаех си, че има нещо.

— С лед — отсече Харди, обръщайки се отново към Моузес. — И моля те запази жалките си наблюдения за себе си, благодаря.

Макгуайър им подаде напитките и двамата се чукнаха.

— Чувствам се малко виновен, че те домъкнах чак тук и след това ти прибрах парите, но все пак благодаря, че дойде.

Хънт отпи от содата си.

— Дълъг ден?

— Всъщност доста брутален! — Харди го уведоми за драматичните събития около Глицки и Уес Фаръл.

След вечеря се бе отбил до болницата, за да провери Ейб и Закари и установи, че приятелят му все още е зомби, а състоянието на Закари не се е променило. Бе останал с него за един дълъг час и половина, след което го потупа по коляното, каза му да се държи и да се обади, ако се нуждае от нещо, и после си тръгна.

Не можа да си наложи да си отиде право вкъщи при Франи, Трея и Рейчъл и се отби в „Шамрок“. Опита се да се свърже с Фаръл, но той бе изключил телефона си.

Хрумна му една идея и се обади на Хънт.

— Както и да е, събитията около Ейб и Уес ме изненадаха. А и се чувствам със завързани ръце около тази история с Дилън Воглър. Не само отражението, което има върху Уес или потенциално би имала.

— Наистина ли се притесняваш за това?

— Малко, да.

— Добре, нека сваля товара от плещите ти, Диз. Ще го преодолееш. Никой извън Сингапур не се интересува кой пуши трева. Със сигурност никой, които има правна юрисдикция в този град. Разбира се, лошата новина е, че ако се намиращ в Сингапур, ще те обесят за това. Но добрата е, че не се намираме там. Дори и Уес. Но бих го предупредил, ако реши да предприеме пътуване дотам.

— Аз ще го направя — отвърна Харди с пресилена толерантност. — Но проблемът е, че Уес е служител на Съда. Той е представителното лице на фирмата. Той...

Хънт вдигна ръка, за да го спре.

— Диз, това само ще повиши „авторитета му“ сред потенциалните му клиенти, повечето от които също редовно припалват по някоя цигара. Той ще е един от тях!

— Ако се разчуе, съдиите няма да сметнат, че това е плюс за него. Честна дума!

— Как биха могли да го докажат? Добре, името му е в списъка. И какво от това? — Хънт отпи отново. — Нали не смята наистина да напусне?

— Предложи — въздишка. — Казах му да го обмисли още малко.

— Добре, преди да направи нещо глупаво, поне би трябвало да разговаря с Крейг — имаше предвид Крейг Киурко, един от

детективите на Хънт, който се опитваше да получи собствено разрешително за практикуване на детективска дейност. При неразбиращия поглед на Харди, Хънт продължи: — Този тип Воглър е разполагал с доста добър списък, признавам!

Веждите на Харди се повдигнаха от изненада.

— Крейг също ли е в списъка?

Хънт кимна.

— Да, и той има доста покупки. Каза ми го вчера. В смисъл, че ченгетата са му се обаждали във връзка с това. Тревожеше се, че ще се отрази върху получаването на разрешителното.

— Същата история. Ако могат да го докажат, може да му навреди, но без да си признае — няма начин.

— Така. А и не виждам как ще оставят работата си и ще съсипват тези хора, когато дори не могат да докажат нищо. Биха се занимавали само ако ги хванат в крачка. Залагам хиляда долара, че на никого наистина не му пука дотолкова, че да им обърне внимание. Няма да го направят. Не и в този град.

— Това ли каза на Крейг?

— Казах му да изпразни тайника си и да се предаде. Но наистина, Диз, това е нелепо. Случаят с Воглър не е нелеп. Но с Уес, Крейг или който и да било, е.

Харди погледна събеседника си и вдигна чашата си.

— Добре, след като разполагаш с всички отговори тази вечер, нека ти задам още един въпрос. Има някаква част, която ми се изплъзва и не мога да я открия.

Разказа му за ситуацията около Мая до този момент — мистериозното позвъняване на Воглър в петък вечерта, ранното ѝ отиване до „Бей Бийнс Уест“, за избягването ѝ от сцената на убийството, притеснението ѝ относно предполагаемото ѝ разпуснато поведение в университета и след това му разясни историята около огромната заплата на Дилън, за пистолета, всичко. Когато приключи, Уайът поклати глава.

— Смяташ, че се касае за изнудване?

— Да. Но за какво?

— Не знам. Нещо, от което се срамува или се притеснява. Може би, нещо свързано с лудите ѝ години в университета.

— И аз горе-долу предположих това. Но някак не мога да повярвам.

— Защо?

— Защото изнудването винаги води след себе си усложнения.

— Предполагаш, че е извършила нещо лошо?

— В миналото, да. Но по-скоро съм истински загрижен за настоящето.

— Смяташ, че тя го е извършила?

— Ако я е изнудвал, може би това е причината да отиде да се види с него рано, в събота сутринта. Изнудването е липсващата част. Така картинката става далеч по-ясна и може би наистина ще стане грозна впоследствие.

— Смяташ ли, че Брако и Скиф са я сглобили?

— Ако все още не са го направили, ще се случи съвсем скоро.

— Какво искаш от мен?

— Мислех си да те помоля да видиш какво би могъл да откриеш.

— За годините и в университета?

При кимването на Харди, Хънт се заинтригува:

— Не че работата ми е излишна, но защо просто не я попиташ? Кажй й, че предполагаш, че е била изнудвана и виж как ще реагира.

— Да, бих могъл. Но имам няколко основания. Мъжът й даде да се разбере, че не желае да се виждам с нея без присъствието му. Така че, ако тя не желае именно той да разбере за каквото и да й се е случило — а в това съм напълно сигурен, — не би ми казала в тази обстановка. След това, мога да бъркам и обвинението би я вбесило до такава степен, че да ме уволни, което означава да изпусна потенциално голям клиент. И най-накрая, ако това, което е направила, е достатъчно лошо, че да убие Воглър, за да не се разчуе, няма начин просто да се предаде, макар да е привилегирована. И то пред адвокат, когото едва познава. Дори не бих си хабил дъха, за да я питам. По-добре е сам да открия за какво става въпрос, да си мълча и да го използвам в зависимост от развоя на събитията.

— Знанието е сила!

— Вярно! — съгласи се Харди.

— Защо искаш да знаеш всичко това?

Въпросът изглежда затрудни Харди за минута.

— Ако ще я защитавам, би ми било от полза да знам какво представлява.

— И ще ѝ прибереш парите, за да откриеш нещо, което тя не желае ти да знаеш?

— Но би ѝ помогнало в дългосрочен план. Ако се окаже, че нейната история ще ми е от полза. В момента смятам, че ще ми е необходима. Иначе бих могъл да се впусна в това и да не забележа откъде ще ми дойде. И тя ще бъде прецакана — почука по чашата, свали я бавно надолу. — Какво ще кажеш?

Хънт кимна.

— Мога да ѝ отделя два дни. Да видим какво ще изскочи.

— Това е всичко, за което те моля. Даде ми три хиляди с договор. Можеш да похарчиш двеста и петдесет от тях. Как ти звучи?

— Постижимо. Ще се пробвам.

[1] Игра на думи, beans (англ.) — означава и монети, и зърна на кафе. — Б.пр. ↑

[2] „301“ — Стандартна игра на дартс. Всеки от играчите започва играта с 301 точки. След всяко хвърляне от този резултат се изважда „спечеления“ брой точки, докато някой от играчите не остане с нула. Играта завършва задължително с уцелване на сектор „удвояване“ или „окото на бика“, така че полученото количество точки да намали сметката до нула. („Окото на бика“ се брои за двойно 25). Ако играчът е получил повече точки, отколкото за нулево завършване на играта (или сметката става единица), то всички три последни хвърляния не се зачитат и сметката остава такава, каквато е била преди серията хвърляния, довела до надхвърляне на сметката или единица. Всяка игра на 301 се нарича „Лег“. Пет „лега“ правят „сет“ (играта се играе до три победи в „леговете“). За краен победител се смята този, който спечели предварително съгласуван между играчите брой „сетове“. — Б.пр. ↑

[3] Подходящата дума. — Б.пр. ↑

10.

Харди не сгреси в опасенията си, че Скиф и Брако не са далеч от заключението, че Дилън Воглър е изнудвал Мая Таунсхенд.

Предположиха и решиха да го проверят на следващата сутрин. Няколко минути след девет почукаха на вратата на Джанси. Допускаха, че вероятно е наясно с каква мръсотия е разполагал мъжа ѝ относно шефката си и я е използвал не само за да бъде добре печелещ служител, но и му е позволявала да се отнася с нея като с подчинена, когато е пребивавала в собственото си заведение.

Предната вечер, въпреки голямото им раздразнение от появата на Дизмъс Харди в къщата на семейство Таунсхенд, която ограничи свободния приток на информация, инспекторите все пак бяха научили важни неща. Най-значимото измежду които бе, че Мая е излъгала относно алибито си за събота сутринта. Още повече — призна, че е била повикана на сцената на убийството от жертвата и е открила тялото му, след което е предпочела да не се обажда в полицията и да не съобщава за това. Тези две обстоятелства бързо превърнаха Мая в човек, представляващ интерес при разследването на убийство в очите на инспекторите.

Тя е разполагала както със средство, така и с възможност да убие Дилън Воглър. Ако Брако и Скиф можеха да открият убедителен мотив, щяха да я обявят за основен заподозрян. Фактът, че Мая винаги е била на разположение на убийтия, за което свидетелстваше срещата им в ранни зори в събота сутринта, бе силно убедителен, макар адвокатът ѝ да описваше техните взаимоотношения като обикновени и свързани със съвместната им работа.

Воглър е разполагал с нещо за Мая, което не е искала да се разкрие. Може би я е заплашвал, тя му е повишавала така или иначе високата заплата, а той е поставял нови и нови изисквания. Може би просто ѝ е писнало и е решила да сложи край.

Не им беше трудно да си представят, че тя го е убила. Именно това ги доведе до вратата на Джанси отново тази сутрин.

Стоеше боса, с изрязани джинси и носеше обичайната тениска.

— Вие отделяте много време на това разследване! Да не би да разполагате с някоя нова заповед?

— Не, този път нямаме — отвърна Скиф. — Надявахме се да си поговорим за Мая.

Челото ѝ се сбръчка.

— Защо? Та аз дори не я познавам!

— Знаеш коя е — отбеляза Брако.

— Ами да, разбира се, че знам коя е. Собственичката на кафенето. Но вие да не би да си дружите с шефа на полицията?

— Разбирам гледната ти точка — Скиф не искаше да противоречи на Джанси, която в момента бе най-голямата им надежда. — Може ли да влезем и да си поговорим за минута?

— За Мая? Вижте, аз наистина не знам нищо за Мая.

Полицайте просто кимаха с глава, докато Джанси се колебаеше, поглеждаха зад нея, въздъхваха, внушавайки ѝ, че е по-добре да я последват.

— Робърт е тук и прием кафе — обяви предварително.

След което се обърна и пое навътре. Докато следваха своя свидетел, Брако хвърли красноречив поглед към Скиф, която кимна в знак на разбиране.

Робърт Трип седеше на кухненската маса, отново облечен в лекарска престилка. Бе чул както звънеца, така и разговора на прага на вратата и не изглеждаше истински ентузиизиран от присъствието на полицайте, но поне ги поздрави с едно „Хей“. Изправи се, заобиколи масата и се ръкува с двамата.

— С Джанси прием по кафенце — каза той. — Топло и току-що сварено. Най-доброто от „Бей Бийнс“.

— На мен ми звучи добре. Черно, ако може — Скиф би приела всичко, което би осигурило на нея и Брако повече време, за да си побърят с Джанси и Робърт. Попита: — Къде е Бен тази сутрин?

— На предучилищна градина. От осем до дванайсет часа — Джанси погледна Брако. — Инспекторе? Кафе?

— Разбира се — прие той. — С две лъжички захар, моля.

Джанси взе чашите и ги постави на плота, а Трип отбеляза:

— Бяла захар. Ще ви убие!

Брако се усмихна с половин уста.

— Това — отвърна той, — или нещо друго. Уверявам те, последното, за което бих се тревожил, е захарта — издърпа един стол, обърна го и седна с разкрачени крака. — И така, Робърт, може ли да те попитам кога ходиш на училище?

Въпросът, който вероятно целеше да го ядоса, получи сдържан отговор.

— Свърших в полунощ. Трябва да се върна по обяд. Смяната ми тази седмица е дванайсет на дванайсет часа. А, и съм на повикване през часовете за почивка всеки трети ден, за да не би да наваксаме със спането. Това би било грешно.

— Те не искат да спите? — попита Скиф. — Това не е ли опасно за пациентите?

— Ако се окаже, че е така, те изгонват. Ако спането е по-важно за теб от лекуването, значи не желаяш достатъчно силно да станеш доктор. Ако липсата на сън влияе върху работата ти, значи не притежаваш онова, което е необходимо. Не вярвам, че има лекар, получил образованието си в Щатите, който не е преминал през петгодишното сериозно лишаване от сън. Част от традицията е. Ако не можеш да го преживееш — намери си друго занимание.

Джанси постави чашите пред инспекторите. Леко докосна Трип по рамото.

— Рекордът на Робърт е четири дни без дори минута сън!

— Били са дълги четири дни — отбеляза Брако.

Трип се усмихна уморено.

— Да ви кажа беше дълъг месец, инспекторе. Най-накрая заспах пред спешното, прав в приемната, което смятах, че е невъзможно до този момент. За щастие една от сестрите ме забелязала, поставила ме върху една носилка и ме вкарала в някаква свободна стая.

Скиф духна кафето си. Брако си сръбна, извади малък портативен касетофон и го постави на масата.

Джанси се настани на стол до Трип, пресегна се и докосна ръката му, поставена върху масата, след което я отдръпна и скръсти ръце пред гърдите си.

— Така, да се върнем към това, за което сте дошли. Наистина не знам какво бих могла да ви кажа за Мая. Виждала съм я само няколко пъти.

Брако и Скиф размениха погледи и полицаят подхвана разговора.

— Ние разследваме възможността Дилън да я е изнудвал.
Новината изглежда не стресна Джанси. Въпреки това попита:

— Какво ви кара да мислите така?

— Две причини — обясни Брако. — Първата е неговата заплата. Тя му е плащала деветдесет хиляди на година. За сравнение, за същата длъжност в „Старбъкс“ плащат около четирийсет.

— Да, но той работеше там от девет години.

— Така е, но да предположим, че му я е покачвала всяка година. Би могла да стигне до петдесет, дори шейсет. Деветдесет звучи доста висока заплата. Второ, някои служители на заведението ни споделиха, че когато Мая е идвала, което не се е случвало често, Дилън се е държал с нея като с подчинен, сякаш му дължи нещо. Ако е така, трудно ни е да повярваме, че не ви е споменал поне нещичко за това.

Младата жена се взираше в масата.

— Джанси — включи се Скиф, — ако я е изнудвал, това може да е част от причината, поради която е бил убит.

Този довод я накара да изправи главата си.

— Имате предвид, че тя може да го е убила?

— Не знаем — каза Брако. — Ако имаме ситуация с изнудване, това би представлявало обстоятелство, което сме принудени да вземем под внимание.

Скиф се разпростря върху темата.

— Може би е искал все повече, а тя го е прикривала чрез заплата му. За да не му плаща всеки месец от собствените си пари.

— Дори и деветдесетте хиляди не бяха достатъчни — отговори Джанси. — След като приспаднете данъците, остават около шейсет. Защо според вас му е било необходимо да продава трева? Ако я е изнудвал, той можеше просто да поиска повишение и тя щеше да му го даде, нали така?

— Сигурно — отвърна Брако. — Но също така може и да му е казала, че не е в състояние или не желае да му даде повече. Че мъжът ѝ не би позволил. Или не знам, нещо подобно. Споменава ли е напоследък, че ще ѝ иска още пари? Нещо, което би могла да го приеме като застрашително?

— Той винаги искаше още пари — погледна първо единия, след това и другия инспектор. — Макар че сте прави. Не се страхуваше от нея, по-точно не се страхуваше, че може да загуби работата си.

— Но никога не е казал защо? — заинтересува се Скиф.

— Казваше, че му е длъжница.

— Ето — Брако се наклони напред. — Споменава ли е какво му дължи?

За секунда тя сякаш се замисли върху това.

— Наистина не сме го обсъждали — сви рамене. — Веднъж или два пъти е казал нещо от сорта „тя няма да ме уволни, дължи ми живота си“. Но по-скоро театралничеше. Дължала му е живота си. Да, бе, сигурна съм.

— Ако това е скърбяща жена — сподели Брако, веднага щом се озоваха отново в колата, — аз съм шахът на Иран!

— От няколко години няма шах в Иран, Даръл.

— За мой късмет — отговори Брако. — Не че се боря за лидерска позиция в Иран. Само си помисли — никаква пиячка, никакви жени. Говори се единствено за тъпи забави. Дори не мога да си представя какво биха представлявали встъпителните речи! Но нямах предвид печалната ситуация в Иран. Ако между тези двамата няма нещо, то съвсем скоро ще възникне, не мислиш ли?

— Ако вземем предвид езика на тялото, най-вероятно вече се случва. А и малкият ѝ син всяка сутрин по четири часа е на градина, докато Трип се подвизава у тях. Изкушавам се да им оставим петдесет минути, да се върнем и да ги хванем в крачка. Тогава поне ще можем да уличим бъдещия доктор Трип в лъжа, което може да ни поведе в друга посока. Към преплетените им алибита например.

— Смяташ ли, че може да са го извършили двамата?

— Смятам, че се гушкат и ако си представим, че това наистина е така, едва ли биха имали нещо против да видят Дилън мъртъв.

— Защо просто не го е изоставила?

Скиф, която караше, се замисли за секунда.

— Не е пълният списък, но импровизирано ми хрумва причина номер едно. С побоите е упражнявал власт над нея. Второ, Бен е бил общият им син. Или може би Трип не е така сериозен, а се отдава на малко ободряващ секс, докато старецът е на работа. И най-накрая Дилън е донасял сума ти пари вкъщи, докато Трип все още е мизерстващ студент. Не е ли достатъчно?

— Достатъчно е за начало, Дебра. Всъщност, ако предположим, че техните отношения са сериозни, убийството на Дилън разрешава три техни проблема, може би дори и четири накуп, ако Трип е достатъчно добър да поеме изпълнението на ролята на бащата. Но да ти кажа нещо друго.

— Какво?

— Взе да ми писва от цялото това теоретизиране. Не ти ли омръзва хората постоянно да те лъжат?

— Не. Любимо ми е. Кого имаш предвид този път?

— Джанси.

— Смяташ, че тя знае за какво я е изнудвал?

— Ти не смяташ ли? Та тя живее с него пет или шест години и не знае нещо толкова основно за неговата работа? За цялата им ситуация? Ако Дилън е изнудвал Мая, тя би трябвало да го знае, може дори да е била част от това!

— Може, може, може.

— Знам. Съгласен съм. И ако тя и Дилън са били съюзници, накъде ни води това?

— Дава й един мотив по-малко, за да го застреля, ако това е бил съвместният им бизнес. И отново поставя Мая в центъра на картината.

— Освен ако Джанси не е наистина влюбена в Трип и иска Дилън вън от живота си.

— Значи разполагаме само с Мая. Или само с Джанси. Или с Джанси и Трип заедно? Или със случаен стрелец, излязъл на разходка?

— Не разчитам на случайния стрелец.

— Да, аз също.

Двамата инспектори продължиха да се возят в мълчание още няколко пресечки, докато най-накрая Скиф проговори:

— Трябва да намерим начин да нажежим обстановката.

11.

Харди се появи в кабинета на Фаръл неочаквано, като носеше деликатесни сандвичи и диетични коли. Едва ги бяха разопаковали, когато се обади Франи. И двамата партньори седяха на разнебитеното канапе, а храната им, салфетките, пакетчетата чипс и содите стояха на ниската масичка пред тях.

Франи му предаде проведен разговор с Трея, която ѝ съобщила, че са извадили Закари от изкуствената кома и са провели процедура, наричана „тест чрез ощипване“ и детето е реагирало, което изглежда бяха много добри новини. Вероятно подуването бе спаднало и вече обсъждаха възстановяването на дура матер и затварянето на черепната кутия през следващите два дни.

Докторите споделили с Ейб и Трея, че синът им се намира вън от непосредствена опасност, върви към подобрене и може да се възстанови напълно. Макар че при подобен род наранявания следва продължителен период на наблюдение и търпение, за да може да се определи дали ще възникнат впоследствие проблеми при развитието, познавателните способности или моторните умения. Това все още звучеше доста сериозно на Харди, с което Франи се съгласи, но в сравнение с опасенията им през последните четири дни, бе възможно най-благополучното развитие на събитията.

Харди затвори телефона и изпита голямо облекчение. Пресегна се за своята напитка и се облегна. Предаде същината на разговора на Уес, заключавайки:

— Видя ли? Нещата понякога се обръщат за добро.

Фаръл все още не бе в настроение да се съгласи с него. Всъщност неговата самоувереност и дух се бяха оттеглили така далеч, че дори носеше обикновен костюм, без забавните тениски отдолу. Появи се рано сутринта със сресана коса, чиято дължина можеше да се определи като относително прилична. Сега се бе прегърбил на дивана, държеше сандвича си над масата, а от него се сипеха парчета маруля и капеха разни подправки.

— Понякога се обръщат. Изключително много се радвам за детето на Еиб, а и за него. Но още не съм ти казал... Тази сутрин звъня Джеф Елиът.

— И какво имаше да сподели нашият най-уважаван журналист?

— Просто искаше да ме предупреди, защото сме приятели. „Кроникъл“ обмисля да пише за историята с тревата и да публикува целия списък с изявените демони и пушачи на трева.

— Не може да се случи. Няма да се случи. Дори и след милион години.

— Защо не?

— Защото името ти, фигуриращо в списък на нечий компютър, не означава нищо. Нали не си признал каквото и да било на Скиф, когато ти се е обадила и те е разпитвала?

— Със сигурност — Фаръл превъртя очи. — Да не съм бавноразвиващ се?

— Това имам предвид. Не си. Така че не се връзвай. Не разполага с нищо, което може да докаже. Край на историята. Още повече няма как да превърнат тази история в градска дискусия. Не звучи като нещо, с което Джеф би се занимавал.

Фаръл сдъвка и преглътна, отпивайки глътка кола.

— Не. Говореше за обичайните новини. Може би си прав за проблема с оклеветяването, но от вестника сигурно са изкушени. Това е страхотна история.

— Няма никаква история. Не могат да я публикуват.

— Добре. Но изглежда в списъка фигурират интересни личности, като изключим моя милост и сътрудника на Уайът. А обществеността би искала да знае.

— Кой например? — поинтересува се Харди.

— Джеф, Господ да го благослови, не искаше да ги изрежда по име. Но има поне един съдия, повече от двама началници от градската управа, няколко видни преподаватели, двама надзорници, няколко актьори, въобще публични личности от този род... Между другото и някакви от областната прокуратура...

— Вече говориш за прецакване — отбеляза Харди. — Само ти намеквам, че тези от областната прокуратура са наистина прецакани. Поне онези, които не са се сетили да си вземат медицински разрешителни за ползване на марихуана.

— Да, ще се търкалят глави със сигурност. Ако все още работех тук, бих ги омаял, бих им предложил да ги представявам за малко пари и бих ги подкарал по ведомост.

— Ти все още работиш тук, Уес, за това не се тревожи.

— Не се притеснявам, че мога да бъда уволнен, Диз — погледна отстрани на дивана. — Да ти кажа истината, срамувам се, че тези лайна излагат фирмата по този нелеп начин. Ти и Джина не го заслужавате, а и не е най-добрата светлина, в която могат да се представят съдружниците, не е ли така?

Диз махна с ръка.

— Уес, става въпрос за марихуана в Сан Франциско през двайсет и първи век! Ще отшуми за седмица, може би две. Оценявам чувствата ти, но, честно казано, на никого не му пука.

— Ще им запука, ако се окаже, че това убийство е извършено за малко блага тревица.

— Няма да се окаже. Който и да е застрелял Дилън, не е взел и грам от нея.

— Как би могъл да знаеш това?

— Бил е с раницата си, пълна с трева. Как ти звучи това?

— Ами как ти звучи, ако също така е бутал и количка за пазаруване, пълна със същите неща и стрелецът е избягал заедно с нея?

Предположението накара Харди да се замисли за секунда, след което разтърси глава, опитвайки се да пропъди недопустимата мисъл.

— Не се е случило, Уес. Виж, в най-лошия случай, ако „Кроникъл“ публикува статията, ще продадат няколко броя, но историята сама по себе си няма да представлява интерес за всички останали.

Всъщност представляваше интерес поне за един служител в Сан Франциско — за новоизлюпения главен секретар на Прокуратурата на Съединените американски щати Джери Глас.

Предишният главен секретар, който бе възприеман от централните власти за прекалено толерантен, бе един от печално известните уволнени от Алберто Гонзалес. С приемането на длъжността Глас не губи и миг, за да се наложи и докаже като твърд и

безкомпромисен обвинител и стабилно да се противопостави срещу по-либералната култура на града, който Хърб Кайен — легендарният публицист на „Кроникъл“ — бе кръстил Багдад край Залива.

Глас, който бе на трийсет и пет години, беше добре сложен, макар и леко закръглен, обикновено изглеждащ екземпляр и имаше типичния за работещите в кабинети пепеляв тен на лицето. Бе гладко избръснат, а светло-кафявата му коса беше подстригана късо, леко пониско от дясната страна. Окастрияше бакенбардите си, следвайки линията на върха на ушите. Също така той беше агресивен и амбициозен. Бе възприемал предишната си месторабота — най-точно определено — за задънена улица. Затова раздаваше наляво и надясно резюмета, поддържаше добри взаимоотношения с бившия си началник, в момента помощник-областен прокурор във Вашингтон, и именно той успя да му уреди настоящото му назначение в Сан Франциско. Джери енергично го прие. Предвид всички тези обстоятелства, нямаше никакво намерение да следва посоката на предшественика си и сред многото си приоритети, първо се захвана и положи неимоверни усилия, за да затвори медицинските приемни за употреба на марихуана, които бяха около дванайсетина. Това винаги е бил деликатен стремеж на централната власт, откакто щатът Калифорния и градът и окръгът Сан Франциско одобряваха или поне си затваряха очите пред така наречените благоприятни условия за „състрадателна употреба“.

Но Джери беше там, за да наложи спазването на законодателството на Съединените щати, не на местното, а употребата на марихуана бе федерално престъпление. Името му беше попаднало няколко пъти в пресата още през първата година от назначението му, тъй като бе преследвал няколко души, разпространяващи марихуана за медицинска употреба, но освен лъсването на консервативната му същност — което не бе преимущество в културната среда на Сан Франциско — с тези действия постигна твърде малко, за да се вдигне рейтингът му.

И изведнъж, през хладния следобед в средата на седмицата, пред него седеше Дебра Скиф. Досега няколко пъти се бе сблъсквал с привлекателната инспекторка от отдел „Убийства“ в ресторанта на Лу Гърка и планираше, ако му се отдаде възможност, да се срещнат отново там. Но сега сама бе дошла в неговия кабинет и му разказваше

за някакво убийство на управител на кафене в затънтения Хейт-Ашбъри.

До настоящия момент подочул слухове и чел за убийството във вестниците, Глас бе поразен как Скиф му разказва с безизразно лице, че тя и партньорът ѝ Брако не са оповестили линията с дрогата пред медиите просто защото не им е хрумнало, че може да има важно значение — след като очевидно никаква марихуана не е била открадната, значи не би могла да представлява мотив за убийството.

Тя отхвърли възражението му с махване с ръка.

— Виж, Джери, винаги дрогата присъства в картинката при убийство. Угарка от марихуана, изпаднала от преминаваща кола, приспособления за употреба на наркотици, открити при сигнал за домашно насилие или членове на банда, натъпкани догоре с кокаин и хероин. Винаги изскача отнякъде. Не го коментираш повече, отколкото времето. „Другата ни новина тази вечер — произнесе с възможно най-сериозната си интонация на гласа, — Шон Джонсън бе прострелян седемнайсет пъти при стрелба от преминаващ автомобил в Хънтър'с пойнт^[1], докато бе мъгливо.“ Общо взето, мъглата не се споменава.

— Но нали този тип Воглър е разполагал с цяла градина с марихуана на тавана си? Която струва хиляди долари, не е ли така?

— Така е, но все пак нямаме причина да вярваме, че това е свързано с убийството още от самото начало. Предадохме частта с наркотиците на отдела и приключваме.

— Но защо? — Глас нагласи очилата си.

През следващите няколко минути Скиф му преразказа в основни линии главните насоки от разследването.

— Критичната точка е — тя заключаваше, — ние мислим... всъщност сме почти убедени, че Мая, Джанси и Робърт Трип са ни излъгали в повечето случаи, поне повече от веднъж. Разполагаме с мотиви за всеки един от тях — за двете жени поотделно и заедно в ситуацията с Джанси и Трип, но нямаме и едно доказателство и със сигурност нищо, което може да се приеме за преимущество, за да подтикнем някой от тях да се разприказва. Но например сме сигурни, че Воглър е изнудвал Мая и че вероятно Джанси е знаела за това, но ако и двете кажат, че не е — отново стигаме до задънена улица.

— Не може ли просто да ги притиснете повечко?

— Можем, но както отбелязах, донякъде е безсмислено, без нови преимущества, някаква промяна в статуквото. Не разполагаме с реални доказателства, които да са много убедителни — тя заклати глава. — Отново разговаряхме с тях, по два пъти, но Джанси и Трип са отрепетирали доста добре своята част, а Мая си е наела адвокат. Пък и се досещаш, че около нея трябва да пипаме по-полека.

— Защо?

— Заради политическите ѝ връзки, които аз ненавиждам, а и Даръл ненавижда, но какво да се прави. Чисто и просто Даръл и Харлан Фиск са били партньори, а Мая е сестра на Харлан.

Очите на Джери се ококориха.

— Да не би да говориш за надзорника Фиск?

— Точно така.

— Това означава, че също така е и племенница на кметицата Уест?

— Предполагам, че да.

Глас изправи стойка, а тези обстоятелства приковаха вниманието му.

— Господин Фиск меси ли се във вашето разследване? Разговарял ли е с партньора ти?

— Доколкото знам, не. Това би било малко неудобно, въпреки че...

Скиф спря.

— Какво?

— Ами — продължи тя — името на Харлан е сред всички останали имена, които може да разпознаеш. Бил е един от редовните клиенти на Воглър.

Това вече накара Глас да замръзне. Погледна я косо през очилата си.

— Клиенти за марихуана? Сигурна ли си?

— Напълно. Фигурира в списъка.

— Какъв списък?

— О, съжалявам. Не съм ли ти споменала за списъка? — Осведоми го своевременно за уличаващите компютърни файлове. — Както и да е, изглежда съществуват много взаимовръзки между всичките тези хора и търсим повод, за да раздрусаме почвата под краката им и да разберем какво всъщност представляват техните

отношения. Например изнудването. За какво точно е било? Достатъчно сериозно ли е, че да подтикне Мая да го убие, за да го накара да замлъкне? Или от друга страна...

— Не — Глас вдигна ръка, за да я възпре. — Задръж за секунда. Нека да се върнем към това, което наистина има значение. Нали спомена, че според Мая тя не е знаела за продаваната в заведението и трева? Доколко е вярно? Особено ако брат ѝ е един от клиентите — изчака Скиф да схване и в угълчетата на устните му заигра усмивка. — Това ми хрумна. Още повече че кметицата — все пак аз донякъде съм нов в този град, но ако не бъркам, протезира Харлан. Значи и тя е знаела или поне би трябвало да знае. Мая колко е плащала на Воглър?

— Деветдесет хиляди — отвърна Скиф.

— Добре, това е достатъчно или почти достатъчно, за да продължим. Смяташ ли, че е наистина възможно да е плащал процент от продажбата на дрога на Мая, която в края на краищата го е вредила в този бизнес?

Скиф продължаваше да клати глава.

— Искаш да кажеш, че Воглър...

— Казвам, че ми се струва, че той е бил неин партньор. Кое би обяснило неговото кавалерско отношение към нея почти толкова, колкото и изнудването, не е ли така? Може да се държи с нея както си поиска, защото не може да го уволни, след като е неин доставчик. Заедно са в тази яма.

Думите на Глас звучаха разумно, макар тя или Брако да не бяха обмисляли възможността, че цялата работа може да се отнася до тревата. Причината, поради която посети днес Глас, бе, че се надяваше той да предприеме някакви прокурорски действия по линия на марихуаната, които биха поизнервили главните свидетели, като например да повдигнат евентуални обвинения в тази посока. В замяна на което щяха да им обещаят по-снизходително отношение и може би ще склонят да го разменят срещу информация, свързана с убийството.

Но Джери отскочи на съвсем друго ниво, приемайки Мая за главно действащо лице. Смяташе, че въоръжена с политически връзки, дори и с полицейско покровителство, тя бе почти неуязвима за подозрение, какво остава за разследване.

И вместо предполагаемото изнудване поради нещо, което може би е или не е извършила в миналото, убийството всъщност се

свеждаше до обичайната история, свързана с наркотици, която е приключила зле. Мая е убила своя служител поради многобройните типични причини — искал е по-голям дял, продавал е и на свои клиенти и я е изключвал, станал е небрежен или труден за контролиране.

Джери се беше облегал в стола си, бе поставил ръце върху бюрото пред себе си, а замечтаният отблясък в очите му просветваше над здраво стиснатите му устни.

— Знаем как можем да накараме тези хора да говорят.

Глицки отново седеше отпуснат в кабинета си, с лакти върху облегалките на стола и с притиснати към устните ръце. Бе се върнал на работа само защото нищо друго не му оставаше да прави. Закари бе излязъл от комата, макар че утре отново щяха да го оперират, за да му затворят черепа. Опитваше се да гледа разумно на ситуацията и съзнаваше, че има поводи за надежда и все пак единственото, което можеше да изпитва, бе дълбока ненавист към самия себе си. Независимо какво казваха Трея, Харди или който и да било друг, много добре знаеше, че цялата ситуация е заради допуснатата от него грешка.

Беше се разсеял, бе позволил синът му да бъде ударен от кола и все още съществувахе голяма вероятност момчето му да умре. Дори и да не се случеше това, сигурно никога нямаше да е съвсем наред с главата. Нямаше да могат да определят размера и степента на нараняването с години напред.

Бе изгасил лампите, така че отново високият прозорец осигуряваше единствената светлина в помещението, а тя не бе особено силна.

Определено не приветстваше посещения от гости.

Но въпреки това, когато някой почука, Ейб се изправи и съобщи:

— Идвам!

Брако мушна глава през вратата.

— Сър? Да включи ли осветлението?

— Разбира се.

Глицки сложи ръка пред лицето си, за да се предпази от внезапната светлина, след което свали ръката си и се изправи лице в лице с двамата си инспектори с примижали очи.

— Влизайте и седвайте.

Брако се бе отправил към стола, но Скиф забеляза външния вид на Ейб, спря на прага и го попита:

— Добре ли сте, лейтенант?

Той се обърна, за да я погледне и изненада сам себе си, като промълви:

— Синът ми се намира в болница. Блъсна го кола. Тази сутрин излезе от кома, но му предстои още една операция утре. Съжалявам, че не съм на себе си напоследък. Какво бих могъл да направя за вас?

И двамата инспектори го заляха със съчувствия и въпроси, на които той добросъвестно отговори, без всъщност да схваща много смисъла им. Долавяше само някакъв шум поради постоянното бумтене на чувството за вина в главата му.

Най-накрая смътно осъзна, че всъщност вече говореха за друго, свързано с техния случай и няколко минути по-късно, сред безсмисления шум, изправи ръка.

— Какво става? — попита Скиф, която изглежда бе говорителят. — Можеш ли да повториш последната част? Да не би да говориш за Джери Глас? Федералният Джери Глас?

— Да, сър, но затова е толкова добре, евентуално де. Твърди, че дрогата е достатъчна, особено при количеството, което открихме в жилището му, а и попадението с конфискацията...

— Конфискация?

Скиф разклати ентузиазирано глава.

— Изземане на имуществото им!

Глицки отвърна:

— Знам какво представлява конфискация, Дебра. Чие имущество?

— Може би на Воглър, ако успеем да докажем, че е закупено с част от печалбата от продажбата на наркотици, но най-хубаво би било изземането на имуществото на Мая Таунсхенд и може би на съпруга ѝ Джоуел.

— Да не би да говориш за недвижими имоти „Таунсхенд“? — попита Глицки.

Брако най-накрая проговори:

— Работата може да стане много дебела, Ейб. Милиони и милиони долари.

— Те са били в бизнеса с наркотици? Аз си мислех, че тя не знае нищо за това.

— Е, това е нейната версия — отбеляза Скиф. — Но двамата с Даръл всъщност не ѝ вярваме. И Джери Глас не ѝ вярва. Той смята, че може да убеди федерален съдебен състав и да го докаже.

— Ами всичко това е много добре, но как е свързано с убийството, което се опитвате да разкриете? Все още се занимаваме с убийства тук, нали? Да ни би това да се е променило по време на отсъствието ми?

— Джери смята, че убийството на Воглър е само върхът на айсберга. От една страна конфискува имуществото им, от друга ги заплашва със съдебен процес за убийство, а междуременно се запознава отблизо с документацията относно имотите им, банкови извлечения и прочие. Така можем да свържем доста неща.

— Плюс това — прибави Брако, — заплахата сама по себе си е доста могъщо преимущество. Казват ни истината или...

— Схванах концепцията — отвърна той, — но не бих казал, че ми харесва.

— Какво не ѝ харесваш? — попита Скиф.

— Ами като за начало, ако не разполагате с доказателства, на какво основание тези хора са се превърнали в заподозрени? Или поне един от тях! Имате ли някои предвид?

— Мая ми изглежда подходяща, лейтенант — каза Скиф. — Била е на сцената на убийството, извършено с нейния пистолет. Знаем и за отношенията ѝ с Воглър, които могат да се опишат най-общо като странни.

— Тогава я доведете тук и я изцедете.

— Не е така лесно — отбеляза Скиф. — Вече се е подsigурила с адвокат. Вашият приятел Дизмъс Харди.

— Прекрасно! — Глицки започна да изучава тавана, след което продължи: — Ами списъкът с клиентите на Воглър? Смятате ли, че е възможно да го е извършил някой от списъка?

— Защо? — заинтригува се Брако.

Въздишка.

— Обикновените тъпи причини, Даръл. Смесил е марихуаната с магданоз и на някого не му е харесала. Или просто някой е полудявал бавно и в един момент е превъртял. Или се е зайл с някого за пет

долара, Или някоя друга от хилядите възможни причини. Разговаряли ли сте въобще с някой от тези хора?

— С някои — каза Скиф. — Те са седемдесет и двама, Ейб!

— Съжалявам, наистина съжалявам. Но ми се струва, че поне трябва да разговаряте с тях, дори и само за да ги елиминирате. Разберете кой къде е бил в събота сутринта. Знам, че е отегчително, но това ни е работата. Понякога просто трябва да положим усилия.

— Ами Джери Глас? — попита Скиф.

— Не знам... — отвърна Глицки. — Ако бях на ваше място, бих ви предложил да не тръгвате по тази наклонена плоскост засега, поне докато не се появи някой убедителен заподозрян, който може да бъде притиснат с конфискация или изправяне пред федерален съдебен състав. Да се надяваме за момента, че няма да ни се пречка много.

[1] Хънтър'с поинт — квартал на Сан Франциско, който е подвластен на престъпления, проституция, банди и разпространение на наркотици, както и висок процент на убийства. — Б.пр. ↑

12.

Подобно на всеки друг работен ден, Крейг Киурко се бе разположил в малкото фоайе на „Клубът на Хънт“ — офисът на Уайът, разположен в сърцето на Чайнатаун. Бъбреше си с приятелката си Тамара Дейд, която отговаряше на телефонните обаждания и понякога се занимаваше с полева дейност — правеше снимки или вървеше по петите на разни свидетелки. Тамара бе на двайсет и шест и обикновено се обличаше в ярки цветове, с къси поли, с блузи, подчертаващи бюста ѝ, свършващи до талията ѝ и излагащи на показ пъпа ѝ, на който имаше мъничка и елегантна златна халка. Днес се подаваха само очертанята ѝ под оранжевата плътна блузка, която този път бе напъхана в черната ѝ пола. Все пак Хелюин щеше да настъпи съвсем скоро.

Крейг, който бе с около пет години по-голям, излизаше с нея от около три години, но все още живееха в отделни апартаменти. Вече четири години работеше при Хънт и вършеше всичко, което му възложеха, предимно връчване на призовки и наблюдение. Вече бе натрупал необходимите часове в занаята и даде начало на процеса по получаване на собствено разрешително в бизнеса с разследванията. Но след като бе в списъка на Воглър, плановите му за кариера бяха изложени на опасност. Именно затова разговаряха с Тамара, която отхвърли тази идея с ръка.

— Уайът вече ти каза да не се тревожиш.

— Да, тогава няма.

— Крейг! Наистина престани! Той е този, който ти плаща, така че след като не го притеснява, как би могло да те засегне?

— Отива в досието ми, а аз трябва да подам молба...

Тамара разтърси глава.

— Това е само нарушение, Крейг!

— Достатъчно е, Там, и това ме притеснява.

— Но ти дори още не си обвинен в него. А и могат да ти го впишат само ако те хванат, че наистина притежаваш трева. Присъствието ти в някакъв списък не доказва нищо! А и ти изхвърли

всичко, така че дори да дойдат и да претърсят жилището ти, какво от това? — Погледна го снизходително. — Разстроен си, защото те хванаха. И защото Уайът разбра.

— Може би.

— Само дето на него не му пука. Да не мислиш, че никога не е пушил трева?

— Предполагам, че не е злоупотребявал.

— Вероятно си прав. Но сигурно също допуска, че след като сме заедно, от време на време сме припалвали двамата, познай къде!

Крейг протегна краката си към ръба на малкото диванче, което всъщност бе и единственото място, където можеха да седнат гости или клиенти, и леко се усмихна:

— Няма да те издам, Там! Обещавам!

— Не съм казала, че ще ме издадеш, Галахад, знам, че няма. Но това не означава, че Уайът не е събрал две и две, а в нашия случай едно и едно — взе пилата и започна да пили ноктите си. — Смятам, че най-умното, което можем да направим, което всъщност вече направихме, е да си вземем поука, да бъдем малко по-разумни и да се откажем от тези неща заедно.

Киурко, с преплетени пред гърдите ръце, сви устни при това заявление.

— Какво? — попита Тамара. — Наистина ли смяташ, че ще ни е трудно?

— Не чак толкова трудно. По-скоро е излишно. На мен ми харесва. На теб ти харесва. Всички са съгласни, че не би трябвало да е незаконна. Тогава защо да се тревожа и да я отказвам напълно?

— Ами например защото е незаконна. Независимо дали трябва да е или не. Или защото искаш да работиш като правоохранител. Както вече отбеляза, ако те хванат, влиза в досието ти. И ще окаже влияние върху молбата ти. Ето ти основателна причина да се откажеш — блъсна стола си назад и се обърна към него. — Важното за момента е, че няма да има последствия в реалния живот. Твоето име може да присъства или да не присъства в списъка с клиентите на Воглър. Защото списъкът например може да е на хора, които всъщност му дължат пари.

Кратък смях.

— Това също!

— Ами ето. Ти може да го знаеш, но полицията не може да знае или да докаже каквото и да било, за който и да било от този списък. Дори всички останали да се изправят и да кажат, че са били негови клиенти, пак няма да има доказателства, че и ти си бил. И между другото, ако се притесняваш, че вестникът може да го публикува — забрави. Ще бъдат съдени оттук до Италия! Няма да стане!

— Добре — отсече той. — Убеди ме.

— Хубаво. Но най-важното е да не го правим вече. Доста лесно, а?

— Би трябвало да е — каза Киурко.

— Всичко е наред. Приключихме с този въпрос.

Уайът Хънт хвърли бегъл поглед към улица „Грант“ от прозореца в приемната си стая, след което се обърна отново към служителите си.

— Бих приветствал дори и най-незначителната идея.

— Ще ни подскажеш ли нещо — попита Киурко, — или поне какво да търсим? Има ли някакъв времеви период?

— Харди смята, че се е случило, когато е била в университета. Което означава преди от десет до четиринайсет години. Нещо, от което се срамува или още по-лошо. Очевидно смята, че ако се разчуе, все още може да й навлече неприятности.

— Добре — отвърна Тамара, която също бе получила своя дял от курсове по криминалистика, — статусът на ограничението се простира върху почти всичко, което е извършила тогава, като изключим, че е убила някого. Какво е направил Воглър, за да го вкарат в затвора? Може ли да е била замесена по някакъв начин в това?

Хънт насочи пръст към секретарката си.

— Ето! Оттук можете да започнете. Ако по някакъв начин е била замесена и Воглър е обрал пешкира... Колко добре го познаваше, Крейг? Говорил ли е някога за това?

— Не и пред мен. Бегло го познавам, само от кафенето. Можем да се докопаме до този списък и да попитаме някой от фигуриращите вътре дали знаят.

— Не бих заложил на това. А и смятам, че предположението на Там може да се окаже по-ползотворно. Провери дали няма съучастник или съучастници и разговаряй с тях.

— Харди просто трябва да я попита — каза Киурко. — Нали каквото и да му каже е неприкосновено? Никой друг няма да узнае. Не

виждам проблем.

— Ами първият проблем е — дано не прозвуча користолюбиво, — че ако той я попита и тя му отговори, моята агенция няма да изкара пари. Другият е, че очевидно е обещала на мъжа си, чието име е Джоуел, че няма да се вижда с Диз, освен ако не присъстват и тримата. Как ти се струва всичко това?

Тамара вдигна ръка, сякаш бе прилежна ученичка и заговори моментално:

— Не би искала Джоуел да разбере.

— Шестица! — поклати глава Хънт. — Така предположих и аз. Което означава, че може въобще да не е нещо криминално. Просто някаква постъпка или поведение, за което предпочита той никога да не узнае.

— Направила е аборт — предположи Тамара.

Отново Хънт кимна глава в знак на съгласие.

— Не е невъзможно. Особено ако си съвестна католичка, каквато е тя, каквито всъщност са и двамата.

— Чакай малко — Киурко разкърши тяло и отново седна. — Плаща на Воглър деветдесет хиляди на година, за да не каже на съпруга ѝ, че е направила аборт? А Воглър е единственият, който знае? Не ми се връзва нещо.

— Не знам, Крейг. Странни неща се случват. Може и Воглър да е бил бащата — Хънт се спусна от перваза на прозореца. — Нека първо да се съсредоточим върху пребиваването му в затвора — защо е попаднал, с кой се е размотавал и да проучим дали е свързано по някакъв начин с Мая.

— Това ми допада — отвърна Киурко.

— Добре. Междувременно ще подуша наоколо и да видим дали ще успее да говоря с някого, който си спомня нещо за нея от университета. Говорих за това с Диз вчера и той е малко притеснен, че ако Воглър я е изнудвал, тя би могла да знае нещо опасно, което всъщност не знае, че знае. Цялата ситуация е малко спешна.

Киурко вече бе на крака.

— Веднага се заемам — каза той.

Малко преди обяд, в бурен и ветровит есенен ден, Брако и Скиф отново бяха в Хейт-Ашбъри и разговаряха с възрастна жена на име Лори Брандфорд. Бяха се разположили около малка дървена масичка с дантелена покривка в ъгъла на кухнята ѝ. Живееше на втория етаж в кооперация, с изглед към Ашбъри, срещу улицата с отбивка към алеята, на която Дилън Воглър бе застрелян.

Тя, разбира се, бе видяла полицията и тълпата миналата събота. Оттогава четеше за убийството и следеше отблизо развитието на разследването във вестниците. От два дена насам се опитваше да прецени дали си струва усилията да се обади за забелязано от нея възможно несъответствие и най-накрая бе решила, че си заслужава. Затова се намираха в нейното жилище.

— Сигурна ли сте? — попита я Скиф.

— Да, напълно. Чух два изстрела, а не един.

Госпожа Брандфорд, която бе близо седемдесетгодишна, бе облечена за срещата с инспекторите с лилав костюм, практични черни обувки и черно поло.

— Още когато ги чух си помислих да звънна в полицията, но тъй като нямаше раздвижване, писък или други звуци, предположих, че са били пиратки или нещо подобно. Ако наистина се бе случил някакъв инцидент, някой друг така или иначе щеше да се обади. Не че не бих искала да се замесвам. Хората винаги казват, че не искат да се замесват, но това не ме притеснява. По-скоро се самоубедих, че вероятно не се е случило нищо. Погледнах през прозореца — виждате, че имам ясна гледка върху първите няколко метра от алеята — и не видях нищо да се движи. Както и на улицата. Не искам да подавам фалшив сигнал, което би било по-лошо от това, да не се обадя въобще. Нали така? Както и да е... — обясняваше тя, а гласът ѝ постепенно замря.

— Хубаво е, че се обадихте, госпожо — успокои я Брако. — Но досега не сме чули никой друг да споменава за повече от един изстрел.

Върху лицето на Брако се изписа раздражението от нехайството, което цареше в Сан Франциско. Това все пак не беше Хънтър'с поинт, където гърмяха пистолети всяка минута, но си мислеше, че е квартал, в който престъпността не е така висока и два изстрела от пистолет не са съвсем обичайно събитие. И очевидно нито един от гражданите не е бил склонен да се обади. Ако не ставаше въпрос за напалм, никой не обръщаше внимание.

Госпожа Брандфорд местеше поглед от единия инспектор към другия, сякаш молеше за тяхната прошка.

— Значи никой не се обадил на полицията?

— Не, госпожо.

— О, тогава наистина трябваше да звънна, нали?

— Това в момента няма значение, госпожо — отвърна Скиф. — Важното е, че сте се обадили и сега сме тук. Инспектор Брако и аз ще проверим съобщенията, за да видим дали някой друг се е обадил, за да ни уведоми за тези изстрели или да се оплаче от притеснителен шум в събота сутринта. Може би и други са помислили, че не е станал някакъв инцидент и затова съобщението не е стигнало до нас.

Брако се примъкна напред и постави лактите си върху масата.

— Бихте ли ни казали малко повече за тези изстрели? Например какъв беше интервалът между тях?

— Може би около минута. Между другото бе достатъчно дълъг. Не бяха последователни, тоест един след друг. Спомням си, че бях будна, но все още се намирах в леглото, когато чух първия. Лежах и се чудех какво беше това и изведнъж осъзнах. Сещате ли се? Сякаш не си напълно буден. Тогава реших, че наистина съм чула нещо и станах, за да видя какво всъщност може да е било и тъкмо бях стигнала до коридора, когато прокътня и вторият.

— И какво направихте след това? — попита Скиф.

— Ами... — Лицето на госпожа Брандфорд се оживи при спомена. — Отидох до прозореца възможно най-бързо и погледнах към улицата и към алеята, но не знаех откъде точно идва звукът на изстрелите. Наистина не можех да определя. Както и да е. Но след като не видях никой да се движи и не чух нищо друго откъм улицата, реших, че вероятно не е нещо сериозно и че няма да звъня в полицията.

— Госпожо Брандфорд — обърна се към нея Скиф, — дали случайно не сте забелязали точното време на изстрелите?

— Да — отвърна тя. — Часът беше шест и десет минути. Имам предвид втория изстрел. Първият беше малко преди това, в шест и осем-девет минути. — Посочи към печката: — Според онзи дигитален часовник.

— Доколко сте сигурна — интересува се Брако, — че това е бил точно този звук?

— О, определено беше същият. Ако вторият е бил изстрел, тогава и първият е бил и обратното. Силен и остър. По-висок от телевизора — отново се завърна към любимата ѝ тема: — Наистина трябваше да се обадя на полицията. Можеше някои да дойде тук бързо и да хване убиеца.

— Не се безпокойте, госпожо Брадфорд — Скиф потупа ръката ѝ, поставена върху масата. — Всичко е наред. Постъпихте правилно, като ни се обадихте. Това е много важна информация, с която не разполагахме до този момент — хвърли едно око на Брако. — Може да промени цялата ни теория относно случая, и то само защото вие сте добър гражданин. Благодарим ви много.

Надолу по стълбите, където вече не можеше да ги чуе, Скиф започна да коментира чутото.

— Вярваш ли ѝ?

— Смятам, че е чула нещо.

— Но имаше само един липсващ куршум от оръжието, с което е извършено престъплението!

— Евентуално оръжието, с което е извършено престъплението. Съответстващо на оръжието, с което е извършено престъплението. Споменът ми не е много точен, Дебра.

— Воглър не е застрелял никого в тази алея.

— Не е.

— И имаше само една гилза.

— Да.

— Кое то какво означава?

— Означава, че жената е почти на сто години! Че ѝ е скучно да живее сама. Просто е чула шум същата сутрин, в която е прострелян Воглър.

Излязоха в мрачния и ветровит ден и се отправиха към Хейт, където, макар че бяха паркирали в законно обозначената зона, Даръл бе преминал през цялата процедура със закачането на станцията върху огледалото за обратно виждане и поставяне на визитната си картичка върху таблото. Вървяха по противоположната страна на улицата на „Бей Бийнс Уест“ и когато се изравниха със заведението, Скиф удари Брако по ръката.

— Даръл — промълви тя, — чакай малко. Погледни!

Двамата спряха.

— Какво?

— На вратата.

Брако бегло погледна, след което слезе от бордюра и тръгна да пресича улицата.

— Какво е това?

Когато се приближиха, отговорът се появи от само себе си. На предната врата бе закачен официален жълт лист от правителствен документ, на които бе изписано „Обнародване на недвижим имот“, с което се декларираше, че заведението е обект на конфискация от федералното правителство поради заведено дело за трафик на забранени субстанции.

— Джери Глас — отбеляза Скиф. — Страшно го харесвам този тип!

13.

Дизмъс Харди не си бе взел якето тази сутрин и заради принципа реши да не хваща такси от офиса си за дванайсет пресечки, за да се добере до Федералната сграда, намираща се на Голдън Гейт Авеню. Но сега плащаше за ината си, здраво стиснал зъби, със закопчан догоре костюм и с ръце в джобовете.

След десет и половина бе получил две спешни обаждания. Първото бе от Мая, а десет минути по-късно звънна и Джоуел Таунсхенд. Веднага след това се опита да разговаря с Джери Глас, който не бе много склонен да дискутира ситуацията с конфискацията по телефона.

— До голяма степен говори сама по себе си — беше обяснението, което бе склонен да даде.

Но Харди разполагаше с някое и друго асо в ръкава, в лицето на Арт Драйсдейл, негов приятел и бивш наставник в Областната прокуратура, който понастоящем бе един от най-уважаваните почетни партньори в кабинета на щатската прокуратура. Десет минути след като приключи разговора с Арт, Глас му се обади и му събщи, че може да проведат конферентен разговор, стига да се осъществи в неговия офис и през следващия половин час.

Следователно му предстоеше разходка.

Упражнението обслужваше две малки цели. Даваше възможност на Харди да помисли. А ходенето във вихър и прах наистина го вбесяваше.

Сега, докато вървеше по вечно стерилния коридор на единайсетия етаж, Харди, без да иска, си спомни за последния път, когато се намираше в този квартал по работа. Бе на отсрещната страна на улицата в Щатската сграда. Тогава — може би най-добрият му период през последните шест години — по същество бе обвинен, че е подпалил пожар в собствения си дом, за да вземе застраховката. Пожарният инспектор и двама детективи, действащи в отбор, го заплашиха с арест, докато не им се сопна, че блъфират и си излезе по средата на разпита.

Не за първи път се замисли дали няма някаква тъпа, но мощна и психясала карма в тези две правителствени сгради — федералната и щатската, — която привлича безсърдечни, измамни и самодоволни бюрократи.

Въпреки че не харесваше архитектурния план и общата атмосфера на Съдебната палата на Седемнайсета и „Брайънт“ — където обикновено вършеше работата си, — никой не би оспорил, че сградата пулсираше с всеки удар на сърцето от човешкото — с всичките си недостатъци и достойнства. В контраст на тези безлични правоъгълници от стъкло и гранит, така притихнали, сякаш възплаваха безименната власт на държавата, позволяваща ѝ да вреди и да се меси, където сметне, че е необходимо под презумпцията „налагане на правилата“.

В съзнанието му изскочи афоризъм на негов познат: „Същността на фашизма е да направи законите да забранят всичко и след това да ги прилага изборително срещу враговете си“.

Е, разбира се, не бе чак толкова лошо. Харди имаше там няколко души приятели, включително и Арт Драйсдейл, който работеше в някой от тези кабинети. Но самият той ги отбягваше, когато му се удаваше, макар и несъзнателно. Вървейки към отдалечения кабинет на Глас, не можеше да игнорира раздражението, което се надигаше в червата му, или потръпването — сякаш изпитва страх — в основата на мозъка си.

Глас тежеше с около десет килограма повече от Харди, макар да бяха горе-долу един и същи ръст. Днес бе облечен със сив костюм, бяла риза, закопчана до врата, и светлосиня вратовръзка. С усилие успя да се ръкува с Харди, подавайки ръка над бюрото, и седна, като посочи към двата стола с бежова изкуствена кожа срещу него.

Харди Прецени, че е по-добре да подходи учтиво.

— Оценявам, че отделихте от времето си за да се видим.

Глас вдигна ръка.

— Арт Драйсдейл е легенда, господин Харди. Той ми препоръча да разговарям с вас и аз това и правя. Но не съм сигурен как бих могъл да ви помогна.

— Добре, тогава се намираме в сходна ситуация.

— Какво имате предвид?

— Смятам, че действията по конфискацията, които планирате да предприемете, ще се окажат недоразумение и грешка. Не знам как бих могъл да ви помогна, за да не допуснете това да се случи.

Устата на Глас се присви, а изражението му издаваше умерена антипатия.

— Аз не само планирам да предприема действия, свързани с процедурата по конфискация, господин Харди. Имам достатъчно основания и е добре установена практика. Продаваш наркотици, следователно печалбата и закупеното с придобити по този начин средства са обект на конфискация.

— Да, правилно — съгласи се Харди, — но моята клиентка не е продавала наркотици. Очевидно е, че един от служителите на Мая Таунсхенд е продавал марихуана покрай работата си в заведението ѝ, но тя не е била запозната с тази му дейност.

— Не е?

— Не е.

— И вие сте сигурен в това?

— Не става въпрос дали съм сигурен, макар че съм. Става въпрос дали вие можете да докажете обратното, което не виждам как би могло да се случи.

— Това е друго нещо, а и вече свиках федерален съдебен състав. Съжалявам, но не мога да обсъждам как протича подобен род процедура. А затова, дали вашата клиентка е знаела какво се е случвало — и нека за секунда да оставим настрана въпроса дали е печелила от продажбата на марихуана, — някак си е трудно да си представиш, че не е била наясно.

— Защо?

— Защото „Бей Бийнс Уест“ е било повод за двайсет и три обаждания за нарушения през последните пет години, повечето от които са били свързани с явна употреба на марихуана, извършвана пред очите на деца и възрастни. Оплакванията естествено са достигали не само до управителя, но и до собственика на заведението, който също така притежава и сградата, в която то се помещава. Предвид това — като оставим настрана пробождане с нож, извършено на алеята зад заведението преди две години, а да не говорим за убийството от миналата седмица — интересува ли ви колко призовки за употреба на

марихуана, директно на улицата пред заведението, са били издадени през последните двама месеца и четири месеца?

— Пред заведението, не е в заведението.

Глас отхвърли това предположение, като махна с ръка.

— Четирийсет и три! Четирийсет и три известия за нарушение. Заведението е добре известно наркоманско свърталище, господин Харди!

— Аз не отричам това, сър, но то не променя факта, че моята клиентка не е знаела нищо. Тя рядко го е посещавала. Била е собственик на това кафене и нищо повече.

— Но е знаела да си наеме адвокати и да дойде в Комисията за зонирание на площите за жилищна или търговска употреба, когато някакви съседи са се опитали да ѝ отнемат лиценз за търговска дейност преди три години. Стигнало е до Съвета на надзорниците и някой би казал, че ако брат ѝ не бе част от него, са щели да го затворят още тогава.

Това бе напълно неочаквано и доста лоша новина за Харди. Нито Мая, нито Джоуел бяха споменали нещо подобно.

— Добре — отвърна Харди, допускайки неговото основание, — но тук става въпрос за продажба на марихуана на улица „Хейт“! Можеш да си я вземеш от всяка порта! Не вярвам наистина да твърдите, че „Бей Бийнс Уест“ е бил източникът или че основно е допринесъл за всички тези известия за нарушение.

Глас се подсмихна с досада.

— Вашата клиентка е сестра на един от нашите надзорници и племенница на кметицата. Не мислите ли, че е удобно? — устните му се помръднаха, но никой не би казал, че това представлява усмивка. — Вашите клиенти със сигурност знаят с какъв вид заведение са разполагали, повярвайте ми. Говорим за проста и обикновена ситуация, свързана с наркотици, приключила с пистолет, който е предполагаемото оръжие на извършеното убийство, и огромни суми пари — далеч повече, отколкото очакваш от печалбата на едно кафене, както и значително количество марихуана, складирано в помещение.

Харди смилаше тази информация тихомълком, маскирайки притесненията си с безгрижна поза — бе се облегнал назад, бе поставил лакти върху облегалките, а кракът му си почиваше върху противоположното коляно.

— Господин Глас — произнесе той, — не се намирам тук, за да дискутирам дали в това заведение се е продавала или не марихуана. Очевидно се е продавала. Но нишката е дълга. Дори моите клиенти да са знаели или да са се досещали — дяволски е дълга нишката, за да се докаже, че въобще са имали печалба от продажбата на трева. Знаете ли кой е Джоуел Таунсхенд? Със сигурност няма нужда от пари от трева, повярвайте ми.

— Имате предвид, господин Харди, че теоретично хората, които имат много пари, не искат да имат повече?

— Не би се нагърбил с подобен риск, за да печели. Не би го поел нито той, нито жена му.

— Това, което се чудя, е кое е било първо — бизнесът с имоти или с наркотици? Господин Таунсхенд може да разполага с богатство, господин Харди, но ние възнамеряваме да предявим искане към всеки един долар, който може да е дошъл от продажбата на наркотици. Тогава ще видим колко ще му остане.

— Но защо да поемат подобен риск?

Глас се бе изтегнал небрежно пред него и си драскаше нещо в тефтера.

— Има едно основание, с което смятам, че ще се съгласите. Предвид — как да го формулирам — роднинските връзки между вашите клиенти и кметската управа, не е съществувал риск, поне не в този град, някой да се усъмни, че се занимават с незаконни неща — сега вече се приближи към него, очите му се присвиха, а завладяващият го гняв пролича в почервяването на бледата му плът, но гласът му остана под контрол. — Тя е плащала на този човек деветдесет хиляди долара на година, за Бога!

— Точно така.

— За да управлява кафене.

— Правилно. Последния път, когато проверих, не беше престъпление.

— Не е, но прането на пари е. Той й дава парите от дрогата, тя ги слага в общата семейна сметка и му плаща от тях.

— Това не се е случвало — отвърна Харди безизразно.

— Възнамерявам да докажа, че се е случвало. Накарайте хората да се притеснят за собствеността си и ще останете изненадан какво може да излезе.

Харди разкръстоса крака и се изправи в стола си.

— Господин Глас, вие познавате ли тези хора? Не са направили нищо подобно!

— Не са ли? Ами ще видим. Но какво искате да кажете? Че бих ги харесал, ако се опознаем? Това дали би имало значение за мен? Убеден съм, че са очарователни. Хората, които са потайни, обикновено са очарователни.

— Възприемате ситуацията напълно неправилно — отвърна Харди. — Не разполагате с никакви факти, които да свържат клиентите ми с всичко това. Междувременно ги заплашвате с конфискация. На този етап тя е просто един тъп инструмент.

— Добре — Глас опря тежките си ръце върху бюрото. — Ще извървим пътя, за да открием онова, което ни е необходимо. И понякога се налага човек да употреби инструментите, с които разполага.

— Все още можеш да правиш това? — попита Харди от прага.

— Все едно караш колело — отвърна Арт Драйсдейл, — веднъж щом се научиш... — улови и последната от трите бейзболни топки, с които жонглираше върху бюрото си, мушна ги в една огромна ръкавица и с далеч повече от проявения от Джери Глас ентусиазъм, скокна от стола си, за да се ръкува с него. — Хей, изгледаш много добре. Как си?

— Толкова добре, че трябва да ми предпишат нови хапчета — пошегува се Харди.

Огледа набързо приятеля си, който бе далеч по-забавна личност от скования Джери Глас. Това може би се дължеше на факта, че притежаваше далеч по-голяма индивидуалност от прекалено възторжено отдадения на работа негов новоназначен колега. Драйсдейл, без да има роднинска връзка с бившия играч на „Доджър“ Дон Драйсдейл, в младостта си е бил професионален бейзболен играч в средата на шейсетте, стигнал за кратък период дори до „Джайънтс“, преди да реши да се отдаде на правото. Върху лавиците с книги, които покриваха лявата стена, бяха подредени всевъзможни спортни сувенири — трофеи от треньорския му период към Полицейската спортна лига, снимки с най-великите в този спорт — Маковей, Чепеда,

Мейс, както и със семейството му, на които присъстваха четиримата му синове, самият той и жена му, на повечето облечена със спортна униформа.

— Ако не идвах от среща с Джери Глас — допълни Харди, — дори бих могъл да излъчвам позитивна енергия.

Драйсдейл се дръпна леко назад, защото предположи, че Харди би желал да затвори вратата след себе си. След като това бе сторено, Драйсдейл цъкна с език.

— Господин Глас не ти е дал удовлетворителна информация, а?

— О, не. Напротив, беше всичко друго, но не и неинформативен. Само дето информацията направо вони. Вие можете ли наистина просто така да изземвате имущество?

Драйсдейл направи гримаса.

— Ние сме представители на федералното правителство, Диз. Можем да правим, каквото си поискаме. Защо? Кой може да ни спре? — след което с различна интонация прибави: — Признавам, че това представлява проблем за някои от нас. И на двата бряга. Когато съществува такава мъничка възможност за злоупотреба със системата и се вгледаш прекалено отблизо... сериозно, би могъл да се захванеш за абсолютно всичко.

— Това ли прави Глас? Вглежда се прекалено отблизо?

Кимване с глава.

— От това, което чувам, нека да кажем, че се е включил разпалено в играта.

— Ами аз какво да правя?

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че е намесена моя клиентка, Арт. На теория се предполага, че трябва да предпазя нея и дори цялото ѝ семейство от всякакви неприятности.

Драйсдейл се усмихна сухо.

— Това е твой проблем, тъй като в системата е заложено да стоиш настрана в подобна ситуация. Особено при изслушването пред федерален съдебен състав, което, доколкото знам, той възнамерява да направи.

— Да, и на мен ми каза същото.

— Добре. Ти никога няма да разбереш какво ще се случи вътре. Дори не се опитвай, Диз. Присъствието на адвокати не е позволено.

Както и на свидетели. Никога не се говори за онова, което е произнесено вътре, никога, никога. Но ти знаеш това.

— Така е, но как смята да приложи конфискацията?

— Ами всъщност замислил го е доста коварно. Той изисква само гражданска конфискация.

— Предполагам, противопоставяйки я на криминалната. Но какво означава това?

— Основно означава, че присвоява собствеността... въобще знаеш ли нещо по този въпрос?

— Всъщност не. Не е нещо, с което се занимаваш всеки ден.

— Да, предполагам, че не е. Затова и Глас така се забавлява. За начало, можеш ли да познаеш, кой определя правилата на конфискацията.

— „Младежката лига“?

Драйсдейл се подсмихна.

— По-близо си, отколкото предполагаш. Адмиралтейската власт.

— Това беше второто ми предположение.

— Нека ти разясня малко ситуацията. Знаеш ли защо е адмиралтейската власт? Традиционно, в отминалите времена, цялата работа около наркотиците обикновено е била свързана с контрабандата, а повечето от контрабандата е пристигала на лодка. Разбира се, голяма част все още продължава да се внася по този начин. Затова често се намираме в ситуация, в която се нуждаем да хванем светкавично кораба, за да го присвоим, докато е на пристанището. Дори го наричат арестуване на собствеността. Така че на собствениците им се налага да си го приберат бързо от митницата, за да могат да отплават отново. Както и да е, въпросът е, че тази ситуация може да се развие изключително бързо. А след това се провежда граждански процес, на който се съдят, за да се узакони всичко веднъж и завинаги. С две думи, твоите клиенти трябва да заведат дело, за да си вземат заведението от преддверието на ада и — изненада! — бремето на доказването се пада върху тях. Добрата новина е, че могат да продължат с бизнеса си — с легалния си бизнес де, докато се издаде постановление.

Харди отиде и се настани в люлеещ се стол, разположен в ъгъла, до лавиците с книги.

— Каква е целта? Какво му е необходимо на Глас, за да присвои мястото?

— Не много, ако това е всичко, което прави. Може да спечели, може да загуби. Но и в двата случая привлича вниманието.

— Е, какво от това?

— Аха! — Драйсдейл вдигна пръст. — Е, какво от това е свързано с онова, което му е позволено да дискутира във връзка с гражданското дело. Пред вестниците, телевизията, с твоите клиенти, с ченгетата, с всички. Той прави на обществото услуга, като говори за това. Междувременно разпалва страстите и чака какво ще изскочи.

— Но като опонира на какво?

— Ще ти кажа, но предполагам, че вече знаеш.

Харди се замисли за момент и очевидната истина изскочи.

— На предварителното изслушване!

— Та-да! — Драйсдейл разпери ръце в победоносен жест. — Два удара — единият публичен, другият таен — лицето му притъмня. — Това е сериозно, а не простотии пред пресата, Диз. И моите източници ми казаха, че до момента старият Джери си е изиграл картите като маестро. Знаеш ли, че е посочил инспектора от отдел „Убийства“ Скиф за специален агент при предварителното изслушване?

— Може ли да направи това?

Драйсдейл цъкна.

— Мисля, че ти споменах, че той може да направи всичко, нали? Може да накара при предварителното изслушване да бъде посочен за негов агент когото поиска. И до какво имат достъп агентите? До документите от предварителното изслушване, включително и финансови и банкови извлечения, които иначе в реалния живот ние, федералните, можем да ги получим по всяко време, но щатът никога не може да се докопа до тях. — Драйсдейл обърна ръката си. — Сега, разбира се, агентът не може да разкрива какво има в тези документи, това е тайна, но може да действа на базата на знанието си за информацията, съдържаща се в тях. Включително — е, това вече ще ти хареса — може да се опре на собствените си знания и да поиска от съдията да разпореде разсекретяване на тези документи. И най-накрая, като послеслов, ако това не проработи, след като документите напуснат стаята на предварителното изслушване, понякога се случва

информацията по някакъв начин да изтече. Кое то отново, разбира се, не бива да се случва.

Харди можеше да се наслаждава на забавните коментари на Драйсдейл цял ден, но не му бе дори и леко забавно.

— Това не е редно, Арт.

Драйсдейл се изсмя ентусиазирано.

— Ние едва сме започнали, Диз, и ако не можеш да му се надсмееш сега, тогава яко си загазил!

Харди се облегна назад.

— Какво друго?

— Наистина ли искаш да знаеш? — при кимването на Харди, Драйсдейл се облегна върху бюрото. — Джери разполага с толкова много възможности да разиграе тази игра, че е направо великолепно. Нали спомена, че е намесена и Кати Уест? И Харлан? Добре, първоначално, неколкократно ще ги принуди да разговарят с наши агенти. Ще им повтаря, че те не са мишените. Ще иска да говорят за твоя клиент, а че те самите не са част от разследването. Какво предимство му дава това? Ами, като за начало, ако някой от тях каже дори и мъничка лъжа на федерален агент, ще бъдат обвинени в углавно престъпление. И познай какво? Федералните агенти не правят записи на разпитите си!

— Сега вече се бързикаш с мен!

— Бих искал, но това е автентичната политика на Джей Едгар, която е в сила и до днес, така че винаги е твоята дума срещу тази на федералния агент и познай на кого са по-склонни да повярват при предварителното изслушване? Дори са си измислили много сладко име за тази малка сладка стратегия — лъжесвидетелски капан. Не е ли супер?

— Прекрасно. Предполагам, че още не сме стигнали до края.

— Бързо схващаш, Батман! Наистина ли искаш да знаеш?

— Това, което наистина ме интересува, е къде се учат на подобни неща! Аз съм адвокат от трийсет години и досега не съм се натъквал на нещо подобно!

— Това не е съвпадение, Диз, вярвай ми! Цялата работа е някак си прекалено законспирирана. Както и да е, след като попита, нека кажем, че твоите хора — Кати и Харлан, дори клиентката ти, избегнат лъжата пред приятелски настроения агент. Вече ще се явяват на

предварително изслушване като индивидуалности, където, както си спомняш, са били определени като немишени. Глас им дава имунитет за всичко, което кажат, а знаеш ли кое е интересното във връзка с това? Вече могат да се позоват на Петата поправка! Така че трябва да отговорят на всеки един въпрос, който Глас им зададе. Ако откажат, отиват в затвора за незачитане на съда. Ако това не е велико!

— Защо някак си ми звучи познато? — попита Харди.

— Защото ти като адвокат си спомняш, че точно това се случи със Сюзан Макдугъл по време на разследването на Кен Стар по „Уайтуотър“. Бе призована на предварителното изслушване, дори ѝ бяха осигурили имунитет, но тя отказа да отговаря на въпросите, защото се притесняваше, че нейните изказвания могат да бъдат възприети като неверни.

— Това е добро определение — коментира Харди, — „възприети като“.

— Нали? Както и да е, ако бъдат възприети като неверни, ще бъде посочена като лъжесвидетелка, така че тя не отговори и за нейна беда бе зашлевена с гражданското наказание незачитане на съда и бе задържана, докато отказва да отговаря или докато изтече давността на предварителното изслушване, което в случая с Макдугъл бе осемнайсет месеца.

— Мамка му! — Харди се залюля леко, ръцете му бяха стиснали облегалките, опитвайки се да възприеме всичко това. — Значи е далеч по-сериозно от конфискацията? Какво ще пледира Глас? Пране на пари?

— Най-малко. Плюс разпространение, конспирация, избери си каквото искаш — изправен си пред тежки времена!

— Господи!

Драйсдейл също вече не се усмихваше.

— Съжалявам, но ситуацията ще се влошава все повече!

— Не мога да си представя как!

— Не, вероятно не можеш. Нека ти кажа истинската грозна истина. Би трябвало да го знаеш заради благополучието на клиентите ти, на Кати и Харлан — доколкото ще ги засегне — и защото искаш да направиш всичко по силите ти, за да не позволиш срещу тях да повдигнат обвинения. Това иска Джери — иска да ги подтикне да се признаят за виновни в по-леко престъпление, за да избегнат

разследване за по-тежко и да признаят, че са осигурявали място за разпространение.

— Дори Кати и дори Мая да нямат нищо общо с марихуаната?

Драйсдейл заклати глава в знак на отрицание.

— Това няма значение. Те все още могат да бъдат криминално подведени под отговорност.

— Как така?

— Защото ако някой от тях е разполагал с причина да си мисли, че там се е осъществявала престъпна дейност, но не е разпитал, на съда му е позволено да вмени вина по презумпция.

— Под каква възможна форма, Арт?

— Проста и възхитителна. Би трябвало да са попитали, така че е преднамерено неведение.

— Преднамерено неведение! Харесва ми това!

— Защо да не ти хареса? То е прекрасно нещо!

Харди остана застинал за един дълъг момент, вкопал крака в пода.

— Нека да видим дали съм те разбрал правилно. Най-малкото ще ги обвинят за осигуряване на място за разпространение, почти автоматично, поне така звучи. Така ли?

— Почти.

— Тогава защо не желаят да се борят докрай в съдебната зала във връзка с обвинения за пране на пари, разпространение и конспирация?

— Браво! — похвали го Драйсдейл. — Харесвам хора, които внимават. Не е ли целият шум точно затова? — разсеяно подхвърли една от бейзболните топки и я хвана. — Запазвах най-доброто за края. Обзалагам се, че мислиш че, ако те оправдаят по основното обвинение във Федералния съд, не можеш да бъдеш осъден?

— Ами да. Нали това е значението на думата „оправдан“?

— О, младежка наивност! Във Федералния съд се оказва, че ако си обвинен дори и в едно нещо като лъжесвидетелстване или че си осигурявал терен — независимо дали е доказано, — съдията може да повиши присъдата, установена със закон, Максимално до размера на основното обвинение. Така че една дребна бяла лъжа на федерален агент, която между другото може дори и да не е казана, може да осигури на клиент петгодишен престой във федерален затвор. И

помни, че максималният срок за осигуряване на терен за разпространение е двайсет години. А и да не забравя — няма условно освобождаване при федералните. Естествено те ще пледират, дори и да струва собствеността. Може би това е единственото, което всъщност Глас желае, а може би не. Не е ли направо чудничко?

— Просто невероятно. Трябва да има начин да се заобиколи!

— Ами когато го измислиш, приятелю, разгласи го и за седмица ще спечелиш поне милион. Гарантирам ти го!

Глицки отбеляза:

— Да, казах на Дебра, че малко избързва с всичко това. С Глас де!

— Познаваш ли го? — попита Харди.

— Никога не съм имал това удоволствие.

— Не е удоволствие.

— Ако е някаква помощ, опитах се да накарам нея и Даръл да се отдръпнат.

— Това щеше да е добре, ако агънцето вече не бе излязло от кошарата.

— Също така я предупредих, че да бъдеш агент при предварително изслушване не е препоръчително съгласно стандартната действаща процедура. Попитах я дали си струва. Съдейки по нейната реакция, не чак толкова много — на масата, в ресторант „Кокари“, Глицки направи знак, че се предава. — Опасявам се, че това ще се превърне в поредния провал. Направо ще поставя рекорд!

Харди отдели минута, за да отстрани костта от морския костур, който си бе поръчал за обяд. След двете проведени срещи, си хвана такси и взе Глицки от Съдебната палата, мислейки си, че малко страхотна гръцка кухня би повдигнала настроението и на двамата. Но досега, макар да бяха преполовили ястията си, не се получаваше така добре.

Обсъдиха ситуацията около Закари още в колата. Докторите бяха препоръчали да остане още няколко дни в болницата, преди да пристъпят към поредната операция, за да възстановят дура матер в началото на следващата седмица. Предишната вечер го бяха посетили

цялото семейство и той бе разпознал всеки един от тях и бе сръчкал сестра си, която бе дошла за първи път. Дори се бе усмихнал за малко. Но все още не бе проговорил и всички се опасяваха, че това е леко тревожно — Глицки обичаше тази дума „тревожно“, — но моторните му умения несъмнено се бяха подобрили. Състоянието му бе преминало от критично към под наблюдение и общият тон на медиците бе изпълнен с оптимизъм.

Макар и минимална част от този оптимизъм да бе повлиял на Ейб.

Обикновено словоохотливият Харди се опитваше да запази спокойствие, като изстискваше лимон върху рибата си. Самоненавистта бе последната реакция, която бе очаквал да прояви твърдоглавият му дългогодишен приятел. Глицки не е таял много съмнения относно кой е и за какво...

Ако е таял, поне не го е показвал.

Сякаш инцидентът със Закари отприщи някакъв апогей на демони, които подкопаваха неговата самоувереност и самоуважение.

Харди сдъвка залька си, след което постави вилицата на масата.

— Знаеш ли — започна той, — аз бях този, който смени памперса на Майкъл, преди да го поставя в леглото му през онази последна нощ. Разполагах с цялото време на света, за да вдигна преградата. Аз се бях облегал на проклетото нещо и го поставих вътре. Беше наполовина вдигната и единственото, което трябваше да направя, бе да се изправя и да я издърпам догоре. Най-простото нещо на света! Лесна работа. За нещастие, тази мисъл не мина през съзнанието ми.

Глицки бе вдигнал чашата си със студен чай, за да отпие, но я остави обратно.

— За нещастие. Смяташ ли, че това е достатъчно като оправдание?

Сърцето на Харди задумка в гърдите му с неочакван разтърсващ гняв и му бяха необходими няколко секунди, за да възвърне самообладанието си. Най-накрая успя да поеме въздух.

— Така го възприемам, Ейб. Трябва да го приемам така, за да мога да живея заедно с него. Смяташ, че съм се залъгвал през всичките тези години?

— Ти сам го каза — мисълта не е минала през съзнанието ти.

Харди отпи от содата си, опитвайки се да подреди думите си.

— Значи ти стоиш там, като добър баща, за да научиш Зак да кара новото си колело. Настаняваш го на седалката и се сецаш „О, да, каската...“

Глицки го прекъсна, като леко повиши глас.

— Знам какво съм направил!

— Не знам дали наистина знаеш.

— Не ме предизвиквай, Диз, наистина!

Харди пое дъх.

— Не те предизвиквам. Само казвам, че не си извършил нищо, което да го е причинило. Мисълта не е минала през съзнанието ти.

— А трябваше.

— Защо? Нещо, което дори слабо да наподобява инцидента, да се е случвало досега? Трябва ли да мислиш за всяка една непредвидимост, която би могла да го сполети? Ако това е истина, то никога не трябва да изпускаш децата си от поглед! Никога! По дяволите, дори не трябва да допускаш да стават от леглото, защото нещо може да се случи!

— Но нещо се случи.

— Ти не си го предизвикал.

— Но можех да го предотвратя. Ако се бях сетил...

Харди постави ръката си върху масата между тях.

— Ако се бе сетил — отвърна Харди. — Но не си имал причина. Нищо подобно не се е случвало преди. Следващия път ще се сетиш да сложиш първо каската. Но, че не си се сетил, не означава нехайство, Ейб. Било е скапан инцидент. Можеш да направиш същото още хиляда пъти и нищо лошо да не случи. Грешката не е твоя.

Глицки се прегърби върху чинията си. Масата им се намираще до прозореца, а той гледаше свирепо към бушуващото време навън.

— Как грешката да не е моя, когато отговорността бе моя! Случи се по време на моята смяна, следователно аз съм виновен!

— Това не е полицейска бюрокрация, Ейб, това е животът ти.

— Да бъда ченге е моят живот.

— Не ми ги пробутвай тия. Да бъдеш ченге е това, което правиш. Останалото е твоят живот. Проблемът ти е, че това наистина се е случило на теб, на твоето дете. Значи и двамата сте жертви. И тъй като единственото нещо, което не допускаш никога, е да бъдеш жертва,

тогава не ти остава нищо друго освен да се нагърбиш и да поемеш отговорността за случилото се. Защото „ти си такъв, а това е, което правиш“. Напълно автоматично.

Глицки изплю камъчето.

— Което също не е грешно.

— Не казвам, че е. Не през цялото време, не и обикновено. Но този път, този един-единствен път, те съсипва и точно когато е необходимо да си силен, когато Трея и Рейчъл, а дори и шибани адвокати като мен — цяла тълпа се нуждае от теб, за да го преодолеят, не се дръж сякаш не ти пука как ще се отрази върху останалите. Ти не постъпваш така. Ти не си го причинил. Случило се е, това е. Ти също си жертва, добре, разбирам. С пълно основание. Но това по никакъв начин не те прави недостоеен човек, не и ако не го позволиш.

Белегът върху устните на Глицки бе побелял. Тежките му вежди висяха като пропаст над очите му, които останаха неподвижно вперени в чинията и отказваха да се кръстосат с тези на Харди. Той си помисли, че не е невъзможно приятелят му изведнъж да експлодира и да го нападне физически направо през масата, да хвърли по него нещо или гневно да напусне ресторанта. Вместо това очите му се повдигнаха.

— Свърши ли?

— Да.

Глицки кимна.

— Ще го обмисля.

Намираще се малко по-далеч. Близко до нейния дом имаше и други църкви, между които катедралата „Света Мария“, но Мая Таунсхенд чувстваше, че установява съкровена връзка в църквата „Свети Игнасио“, която се намираще близо до студентските общежития, и дойде дотук с колата. Нуждаеше се от цялата божествена намеса, която можеше да получи, и това бе мястото, на което идваше най-често, за да се помоли за прошка. По-голямата част от молитвите, които бе отправила тук, бяха чути.

Чути в смисъл, че имаше Джоуеп и съвместният им живот. Тяхното здраво семейство. Прекрасният им дом и финансова сигурност. Ако Господ не ѝ бе простил, със сигурност Той не би излял толкова благодат върху нея.

Или се бе принудила да повярва.

Но сега изведнъж вече не бе толкова сигурна. Знаеше, че убийството е смъртен грях и се чудеше дали Господ привидно бе приел нейното покаяние и молитви, или просто бяха част от наказанието, тъй като щеше да ѝ отнеме всичко, което обича и цени. Защото, ако заради всичко това загуби Джоуел или децата, дори техния дом и състояние, би било далеч по-опустошително, отколкото ако никога не бе познала подобна любов и удовлетвореност. Господ търсеше справедливост, така както раздаваше милост. Църквата проповядваше, че не съществува грях, който Господ не би могъл да прости, и че най-лошият грях е липсата на вяра и отчаянието. Божията милост е безгранична. Но ключът към каквото и да било искане за тази милост бе изповедта.

Тя никога не би могла да се изповяда.

Вярваше, че тази истина я обрича на проклятие за вечни времена.

Познаваше обстановката и се запъти към църковната пейка, на която обикновено присядаше. Прекръсти се, склучи ръце и наведе глава.

Но никакви молитви не последваха. Разумът ѝ се връщаше постоянно към лъжите, които бе наговорила на Джоуел предната вечер, лъжите, с които живееше от толкова отдавна. Но истината бе дори и по-лоша.

Дървената подложка, върху която бе коленичила, беше леко вдлъбната в средата и след минута се опита да се изправи, след което се намести в дупката отново, като стовари цялата си тежест върху коленете, сякаш принасяше в жертва краката си, а болката бе почти непоносима.

— Моля те, Господи! Моля те, прости ми, моля те! Съжалявам, толкова много съжалявам!

Изправи глава и се опита да фокусира изпълнените си със сълзи очи върху разпятието на олтара, върху мъките Христови.

Но Христос никога не бе правил това, което бе направила тя. Христос е знаел, че божията милост ще го спаси.

След събитията от последните няколко дни тя вече не таеше подобна надежда за себе си.

14.

На около сто и петдесет метра от страдащата и стремяща се към молитва Мая, Уайът Хънт отгърна още една страница от годишника, мислейки, че в бъдеще частните детективи ще бъдат значително облекчени. Например, ако искаш да разбереш нещо за сегашните деца, трябва само да влезеш в техните акаунти в Май Спейс или Фейсбук, като автоматично и много подробно ще разбереш какво точно са правили субектите на издирването от шести клас нагоре.

Но Мая Таунсхенд бе на трийсет и две години и бе малко старичка за подобен подход. Така че Хънт ограничи търсенето си до откриването на някоя нишка в хартиените носители от нейните университетски години. Естествено първо бе написал имената на нея и на съпруга ѝ в Гугъл и имаше повече от три хиляди резултата, повечето от които се отнасяха за бизнеса на Джоуел и за общата им благотворителна дейност. За двойка, която има такива политически връзки, бяха много малко свързани с местната и националната политика, а и не бяха част от висшето общество на Сан Франциско. За „Бей Бийнс Уест“ видя „многобройните“ четири резултата с описанието „малко квартално кафене, което може да се мери с гиганта «Старбъкс» и се справя доста добре“.

Нито намек за марихуана или за неприятности от какъвто и да е вид.

На Хънт му хрумна да напише и името на Дилън Воглър. За управителя на кафенето нямаше никакъв резултат, освен съобщенията за скорошната му смърт и си помисли, че това е един от много малкото невидими мъже в цялата страна.

Сигурно Крейг Киурко ще има повече късмет, докато проверява криминалната база данни.

Следващата му спирка бе библиотеката на университета, където разгледа годишника от 1994 година и откри стандартна портретна снимка на Мая Фиск, която изглеждаше на около петнайсет години — свежо лице, перфектна коса, голяма усмивка. През първата си година в университета бе представлявала курса в студентското управително тяло, в

дебатите, пред градския футболен отбор, посещавала бе музикални и театрални занимания и бе участвала в две студентски представления. Също така бе и мажоретка. Втората ѝ годна в университета бе напълно идентична с първата.

Промяната би трябвало да е настъпила в края на втората или през последвалото лято, защото на следващите снимки бе направо неразпознаваема. Макар че си бе изсветлила косата и прическата ѝ да бе далеч по-дива главната промяна според Хънт бе изражението на лицето ѝ. На мястото на младото момиче със слънчева усмивка от преди две години, на тази предизвикателно гледаше млада жена и се усмихваше отегчено и глуповато. За да види друга гледна точка от този хамелеон, Хънт обърна на клубните и отборните страници. Имаше още една драстична разлика — Мая бе спряла да участва в каквито и да било извънучилищни занимания.

Снимката от последната ѝ година поне малко наподобяваше момичето от първите две — бе надянала пасивна беззъба усмивка и бе сресала косата си, но все пак беше и по-официална портретна фотография от останалите. И отново не участваше никъде.

Почти зашеметен от видяното в годишниците, започна да преглежда микрофилмите от студентския вестник, наречен „Сирена при мъгливо време“. Когато все още дейно е участвала в университетския живот, бе заснета в няколко фотографии заедно с други студенти. Извади късмет почти веднага. Имаше снимка на Мая от първата ѝ година гримасничеца пред обектива заедно с още три мажоретки на спортен фестивал. Хънт си записа имената им. Както и на още трима, които забеляза, че са се снимали заедно с нея през същата година. Очевидно в началото Мая е била популярна и активна студентка.

Като второкурсничка Мая бе изиграла главна роля в „Отело“ и имаше нейна фотография, заедно с другия главен герой, чиято роля бе изпълнена от красиво афроамериканско момче на име Левън Пресли. В съпровождащата статия, озаглавена „В гените им е“, Хънт прочете, че Мая се е увлякла по сцената благодарение на нейната леля, известната актриса Тес Гранат, която по това време е била истинска звезда, участвала в шестнайсет филма и в четири постановки — в главната роля — на Бродуей.

Хънт се облегна назад, заинтригуван от роднинската връзка, за която нямаше никаква представа. Бе сигурен, че е гледал някой от филмите, в които е участвала Гранат, но не можеше да си спомни поне едно заглавие. Или какво бе станало с нея. Може би същото, случило се с толкова много някогашни талантиливи красавици, които са загубили част от привлекателността си, станали са нежелани и не са ги наемали за работа в Холивуд.

Или е умряла? Да не се е случила някоя трагедия?

Мъгливо свързваше името ѝ именно с това, но просто не можеше да си спомни със сигурност. Във всеки случай в статията не се споменаваше, че е била съществена част от живота на Мая, но все пак бе още един човек, който би могъл да знае какво е представлявала младата жена или с какво се е занимавала през онези дни. Записа името ѝ в тефтерчето си.

Е, ако беше все още жива, той със сигурност просто можеше да се обади на някогашната холивудска знаменитост или каквато там точно е била и да си поговорят за старите времена. Със сигурност ще се случи. Как ли пък не!

Но все пак следобедът не бе пълна загуба на време. Когато приключи, разполагаше с девет имена на връстници на Мая, с които бе контактувала в университета.

Все отнякъде трябваше да започне.

Когато се върна в офиса, Хънт осъзна, че тези имена бяха добро попадение, но седем от тях бяха на жени. Бе много вероятно някои от тях, както и самата Мая, да се подвизават под друга фамилия, след като са завършили университета. Междувременно разполагаше с други две — на Левън Пресли и на Джими Д'Амико, а първото фигурираше в телефонния указател на Сан Франциско.

Хънт набра номера, но чу телефонният секретар, остави съобщение и реши, че е време да включи Тамара в тази досадна работа. Имаше няколко Д'Амико в града, двамата се обадиха на всеки един от тях, надявайки се да попаднат на въпросния Джими, но тъй като беше ранен следобед през работен ден, успяха да разговарят само с едно човешко същество, което не познаваше никакъв Джими.

Оставиха доста съобщения.

Оказа се, че дори намирането и на една жена е доста трудна задача. Надявах се чрез фамилията да попаднат на родители, които са склонни да споделят някаква информация с тях, но това изискваше многобройни обаждания и отново съобщения, съобщения, съобщения.

Към четири и петдесет, след тричасова работа, Хънт набра двайсет и третия телефонен номер срещу фамилията Петерсон и от другата страна на линията чу женски глас.

— Здравейте — поздрави той. — Опитвам се да се свържа с Ники Петерсон.

— Аз съм Ники.

Хънт замахна победоносно с юмрук във въздуха, хвърли един кламер по Тамара, за да привлече вниманието ѝ и да я уведоми, че най-накрая има попадение, след което се опита да звучи сладкодумно и представи себе си и своята задача. Когато приключи, тя отвърна:

— Разбира се, че познавам Мая. Бяхме мажоретки. Не знам къде се намира сега, тъй като не сме се виждали от университета насам. Да не би да има неприятности?

— Защо попитахте това?

— Ами вие сте частен детектив и питате за нея. Не съм отличничка по математика, но мога да събера две и две. Значи има?

— Какво?

— Неприятности!

— Не, все още не — отвърна Хънт, — но може би ще има много скоро.

Той ѝ каза, че ако е свободна, биха могли да се срещнат още сега и час по-късно седеше от отсрещната страна на бюрото. Макар да не бе вече мажоретка, изглеждаше сякаш все още можеше да направи някой и друг подскок, за да подкрепи отбора.

— Така — попита я Хънт, — разговарям с хора, които са контактували с Мая тогава. Познавате ли мъж на име Воглър, Дилън Воглър?

Тя се поколеба за момент.

— Не вярвам. Спортист ли е? По онова време ходех на срещи само със спортисти.

— Мая също ли излизаше само със спортисти?

— Всъщност не. Първоначално се присламчи към нас, но след това отпадна от отбора.

— Защо?

— Наистина нямам никаква идея. Може би имахме прекалено много тренировки. Не знам. Може би просто загуби интерес. Често се случва.

— Спомняте ли си някакви слухове или клюки около момента, в който напусна? Забременяване, аборт или нещо подобно. Наркотици? Арест?

— Всъщност не. Но ние не бяхме съвсем близки. В смисъл, че докато беше в отбора, сме общували, но след като напусна, както вече ви казах, нито съм я чувала, нито съм я виждала.

— Дали има други мажоретки, които да са я познавали по-отблизо? Разполагам със снимка, отпечатана в студентския вестник, на която с нея, освен вас, са фотографирани още две момичета — Ейми Байндер и Черил Золотни.

— За Ейми съм напълно сигурна, че не са били близки. А Черил? Може би за малко. Но фамилията ѝ вече не е Золотни. Само за секунда да си спомня.

— Разполагате с колкото време ви е необходимо.

В приемната телефонът на бюрото на Тамара иззвъня. В този момент тя провеждаше друг разговор, който остави на изчакване, успя да вдигне, след което каза:

— Само минута, моля. Може ли да изчакате за момент?

В същия миг Ники отговори на зададения по-рано въпрос на Хънт.

— Черил Бийл. Точно така. Б-и-й-л. Мисля, че все още живее в града. Събирахме се миналата година. Може да я питате.

— Добре. Благодаря, Ники. Оказахте ми голяма помощ.

Малко след това тя напусна офиса и Хънт даде сигнал на Тамара и вдигна слушалката.

— Ало.

— Господин Хънт?

— Аз съм.

— Името ми е Джери Д'Амико. Остави ли сте съобщение на телефония секретар.

И той започна отначало.

— Нищо? — попита Джина Роук.

— Нищо.

Часът бе шест и четирийсет и пет минути. Джина, съдружничката на Дизмъс Харди и Уес Фаръл, която беше и малко тайна приятелка на Хънт, бе подвила стройните си крака под себе си на дивана в нейния добре обзаведен двустаен апартамент в кооперация, намираща се на улица „Плезънт“, точно под върха на Ноб Хил. Хънт седеше срещу нея, в единия от столовете за четене в унисон с обзавеждането. Бяха дръпнали завесите върху панорамния прозорец и бяха запалили някои от лампите в апартамента, дори и газовата камина, тъй като свирепият вятър тропаше по стъклата. Джина, която беше без обувки, но все още не бе съблякла дрехите си от работа, бе облечена с кафява пола, бежово поло и пийваше от чашата си с уиски. Въздъхна.

— Това ми звучи като много дълъг ден, Уайът.

Хънт се облегна и заклати глава.

— Не ми пука дали е дълъг, стига да открием нещо съществено. Но бяхме говорили само с петима от тях, преди да се откажа. Тамара продължава и бих казал, че е страхотно да имаш служители, които са работохолици. Но е малко странно. Сякаш Мая не е съществувала след втората си година в университета. И няма начин, поне е необичайно, да е била замесена в някакъв скандал. Каквото и да е станало, Воглър я е изнудвал, но е бил един от малкото, които са знаели какво точно се е случило.

— Може би и единственият. Сигурно затова е проработило. Никой друг ли не го е познавал?

— Досега никой. Мистериозен мъж.

— И ти си сигурен, че е учил в университета?

— Диз каза, че е.

— Провери ли годишника или студентските архиви и за него?

— Не — Хънт направи физиономия. — Причината, поради която те харесвам, е, че си толкова по-умна от мен. Но ако предположим, че не е ходил в университета, тогава какво?

— Не знам. Можеш да откриеш къде всъщност е учил, а това да ти помогне да разкриеш нещо, което досега не си знаел за него.

— За него не знам нищо друго, освен че е бил в затвора за кражба, което вече Крейг потвърди. След което се установява отново в града, управлява това кафене и продава много трева!

Замислена, Джина разсеяно разклати чашата си. Най-накрая погледна към Хънт.

— Казваш, че е бил изпратен в затвора на Сан Франциско?

— Да.

— Ако е бил осъден, има предсъдебен доклад^[1], а в него има информация, която ще те осветли относно всичко, което са открили за него дотогава. Естествено само ако имаш близък приятел от службата за условно освободените.

Харди размисли за секунда.

— Казах ли ти вече, че си далеч по-умна от мен?

[1] Предсъдебен доклад — изчерпателен доклад, изготвян за подсъдимия, при определяне на степента на присъдата. Информацията, съдържаща се в него, може да смекчи или увеличи наказанието му. Обикновено съдържа лични данни, семейна история, брачно положение, данни за неговото обучение, работа, военна служба, икономическо и здравословно състояние, дали е употребявал наркотици, дали е страдал от психични заболявания; има ли задържания, престой в затвора, включително и като малолетен (които не са публично достояние), както и всякаква друга информация, която е свързана с подсъдимия или извършеното от него престъпление. — Б.пр. ↑

15.

В къщата на Харди, намираща се на двайсет пресечки от океана, приближаващата се буря наистина започна да се развихря. Проливен, ветровит дъжд обстрелваше покрива, превръщайки покривния прозорец над кухнята в бумтящ барабан, който отекваше по стаите. Харди се намираше до телефона, прикачен към стената, и се опитваше да чуе клиента си при тази врява, намръщен, с пръст в едното ухо и със слушалка на другото.

— Най-добрият съвет — отвърна той — е да не се паникьосвате. Останах с впечатлението, че господин Глас вижда политическа възможност във вашия случай. Иска името му да се появи във вестниците и смята, че подходът да ви притиска, за да се докопа до брат ви и кметицата, е достатъчно добър.

Харди съзнаваше, че е лесно да го каже, но не е толкова лесно да се преглътне от семейство Таунсхенд. Истината, потвърдена този следобед от Арт Драйсдейп, бе, че Джери Глас се движи с нечувана бързина, за да упражни натиск върху Джоуел и Мая. Видян в най-добрата възможна светлина, може би Глас е подтикнат от желанието си да помогне на Скиф и Брако да разкрият случая с убийството.

Но Харди въобще не се връзваше на това и когато затвори телефона, не чувстваше, че е свършил добра работа при консултирането и вдъхването на увереност у своите клиенти. Все още ядосан на Глас и на начина, по който действа, реши, че една бира никак няма да му навреди, отвори „Анкър Стийм“ и реши да се обади на Харлан Фиск.

Надзорникът вдигна слушалката на второто позвъняване.

— Здравсти, Диз. Какво става?

— Разговарял ли си със сестра си скоро?

Харди чу въздишка.

— Чухме се с Джоуел днес по-рано.

— Ами ако е било преди обяд, то тогава ситуацията значително се е влошила. В момента се опитват да издадат съдебна заповед за замразяване на сметките на Джоуел.

— Господи! Защо?

— Защото могат. Твърдят, че в случая се касае за пране на пари. Аз смятам, че истинската причина е, че Джери Глас най-накрая може да получи малко внимание от цялата нация за това, че е толкова добър и консервативен прокурор, с кураж и твърди позиции по отношение на дрогата. Затваря медицинските приемни за употреба на марихуана, където всъщност са и единствените хора, на които им пука по този въпрос и са твърдо против, но никой от тях не се появява по медиите. Същевременно оплита теб и леля ти в продажба на наркотици — макар и косвено — и само гледай как за по-малко от седмица няма да има човек, който да не е чул името му.

— Но Джоуел и Мая не са замесени в продажба на наркотици, Диз. Гарантирам.

— Не се съмнявам, но проблемът е, че не му трябва да го доказва, за да вдига шум!

— Може ли да направи това? Имам предвид просто да замрази активите им?

— Той е правителството на Съединените американски щати! Със сигурност ще опита. Не смятам, че наистина ще намери съдия, който да го одобри, но междувременно сестра ти ще се побърка от притеснение.

— Ами конфискацията?

— Конфискацията е гражданско дело, така че в основата си той просто завежда дело. Все още не съм пуснал телевизора, но информираните хора ми казаха, че ще бъде отразено още тази вечер и утре в пресата.

— По дяволите.

— Съгласен съм. Точно затова ти звъня. Може би има какво да направим, за да предотвратим разрастването на тази история повече, отколкото е необходимо.

— Като например.

— Ами например да му звънеш и да го попритиснеш малко в отбранителна позиция. Ти и Кати заедно правите убедителни публични изявления, че това е политическа конспирация, още една пристрастна атака от страна на либералите. След това подтикваш хората, които използват „състрадателната“ или медицинска марихуана да се разбеснеят. Това е политика — чисто и просто. Второто нещо е

свързано с един въпрос, върху който работят моите детективи, но може би ти ще ми помогнеш повече от който и да било друг.

— Ако мога, разбира се. За какво става въпрос?

Харди запуши бирата си.

— Ами изглежда сякаш аз и следователите от „Убийства“ сме стигнали до едно и също заключение и то е, че Воглър е свързан с Мая относно нещо, което се е случило отдавна. Лошата новина би била, че тази връзка може да се окаже мотив, за да го убие.

— Исусе Христе, Диз! Мая не е убила никого! Това е лудост!

— Надявам се, че си прав, но...

— Ти се надяваш? Ти си неин адвокат, Диз. Трябва ти нещо повече от надежда. Тя не е някаква си там убийца. Тя е моята малка сестра, за Бога!

Харди се опита да овладее гласа си.

— Това все още не се е разчуло, но трябва да знаеш, че тя е била там онази сутрин, Харлан! Воглър може би я е притискал или я е заплашвал. Инспекторите са отишли при Глас, за да накарат Мая да започне да приказва!

— Даръл е направил това?

— Глицки каза, че е била Скиф, но тя и Даръл се возят в една лодка!

— Това са глупости. Ще му се обадя.

— Не го прави. Моля те, недей! Все още не са я арестували. Не разполагат с достатъчно доказателства. Но ако се опиташ да окажеш натиск, ти гарантирам, че никак няма да е полезно. Ще помислят, че е дотърчала при теб, за да я защитиш, защото е виновна, а ти можеш да се възползваш от връзките си.

— Това вече е ненормално!

— Това е положението в момента, Харлан.

— Добре, какво искаш да направя? Относно тази връзка?

— Виж дали можеш да я убедиш да сподели с мен какво е станало.

— Какво по-точно?

— Каква е историята с онзи загубеняк, която я е заплашвал толкова дълго? Защо му е плащала деветдесет хиляди на година, като за същата длъжност на други места заплатата е наполовина?

— Вече ми отговори на този въпрос. Двамата с Джоуел също са спорили на същата тема. Първоначално е изпитвала съжаление към него и е искала да му помогне да си стъпи на краката, след като е излязъл от затвора, а след това е вършил много добре работата си.

— Това го чух и аз.

— Не смяташ, че е истина?

— Може би щях да повярвам, ако не се бе отнасял с нея като с помощен персонал! А той се е държал точно така!

След това Фиск замълча за един дълъг момент.

— Да предположим, че ми сподели. Ако и когато разберем, какво следва?

— Не искам да ти каже на теб, Харлан. Тя не би могла да ти каже. Ти не си й адвокат. Няма привилегированост. Ще си длъжен да повториш в съда всичко, което ти е казала, като те призоват. Трябва да я убедиш да каже на мен или на някой от детективите ми. Тогава поне ще разполагаме с отговора. Бихме могли да се справим с реалността и с това, което се е случвало между тях. Според Глас заплата от деветдесет хиляди годишно е равностойна на пране на пари от търговията с наркотици. Трябва да обясним високата заплата, без да има връзка с дрогата.

— Само че също така, както самият ти отбеляза, това й дава мотив за убийство.

Което, разбира се, бе истинският повод за притеснение, но Харди го извъртя по най-добрия възможен начин.

— Надявам се по някакъв начин да обезвредим Глас, а Даръл и Скиф не разполагат с достатъчно, за да я обвинят.

— Казваш го, сякаш наистина мислиш, че го е направила.

— Аз съм нейният адвокат, Харлан. Опитвам се да я предпазя да не влезе в затвора. Джери Глас се опитва да я изкара търговец на наркотици. Ако тя е такава, тогава до голяма степен в очите на Даръл и Скиф изглежда далеч по-склонна на убийство. На този етап е по-скоро въпрос на възприемане и, да си призная честно, не разполагаме с много възможности, но това е положението.

Семейство Харди бяха наели двоен гараж само на две пресечки от техния дом и през по-голямата част от времето това беше

предимство пред продължителното обикаляне из околните улици в търсене на място за паркиране. Но тази вечер кратката разходка срещу връхлитащ мусон бе допринесла Франи да се прибере вкъщи мокра и измръзнала, около пет минути след като нейният съпруг бе разговарял с Харлан Фиск.

Той ѝ сипа чаша вино, за да му прави компания, докато пие втората си бира. Предложи ѝ да се качи горе и да си вземе дълга и гореща вана, докато той приготви едно от своите импровизирани, приготвени в черен тиган, ястия. Тъй като обикновено имаха превъзходен вкус и изискваха съвсем малко почистване, Франи се съгласи, като му даде една тръпнеща целувка и бърза прегръдка, преди да изчезне по стълбите нагоре.

Тежкият, дълго употребяван чугунен тиган беше една от вещите, които Харди бе запазил още от детството си, и той се отнасяше към него с голяма грижа. Обикновено висеше на кукичка зад печката. Пресегна се и го откачи, огледа го и му се възхити за няколко минути. Прокара пръст по повърхността за готвене. Както обикновено бе копринена при докосване и блестеше от четкането му със специален препарат след последната употреба. Нямаше и следа от драскотина по него, да не говорим за намек от остатъци.

Започна да тършува из стария им хладилник, който сега — след като децата ги нямаше — бе почти празен. Имаше една маруля, очите му се спряха върху картонена кутия с яйца и половин парче френско сирене Д'Афиноа, съдържащо седемдесет и два процента мазнини и за което знаеше, че ще накара кръвта във вените му да се възпротиви, но му пукаше точно толкова, колкото преди няколко дни, когато той и Франи си бяха разделили другата половина, което значеше никак. Нещо щеше да го стигне някой ден и ако това бе Д'Афиноа, толкова по-добре, защото можеше да се сети за далеч по-лоши начини да си отидеш.

Имаха и останалите основни продукти — само за Сан Франциско, като масло, олио от трюфели, заквасен хляб във фризера и няколко пакетирани изсушени гъби в килера. Харди постави гъбите във вряща вода, за да възвърнат формата си, запъти се към дневната с бира в ръка, където нахрани тропическата си рибка и седна на дивана да чака Франи да слезе.

Все още се бореше с идеята защо така и сам не попита Мая.

Причината, която даде на Хънт, в онзи момент изглеждаше разумна, но сега се чудеше. Разбира се, все още не искаше клиентката му да заеме отбранителна позиция. Една от основните догми на работата на защитника бе, че нито един адвокат не би желал да постави клиента си в положение, в което му се налага да го излъже. Но мъгляво съзнаваше, че съществуваше още една причина, която го караше да се чувства морално неловко. Не искаше да я загуби като клиент, защото представлявайки я, щеше да изкара четвърт милион долара възнаграждение, особено ако я арестуват, което вече смяташе, че трябва сериозно да го обмисли като вероятност.

Харди изкарваше доста добри пари всяка година, както и неговите съдружници и техните помощници, но все пак четвърт милион долара или повече за фирмата, плюс благодарността на кмета на града и на един от надзорниците, не бяха за подценяване.

Беше прекалено загрижен за парите. Това е.

Не му се искаше да мисли, че е станал прекалено меркантилен, не и след като дълги години правото бе неговата страст — първоначално като районен полицаи, после като адвокат от страната на Прокуратурата и през последните две и повече десетилетия като защитник. Разбира се, винаги е било и бизнес, който се бе оказал доста доходоносен, но материалната страна сама по себе си никога не е била от значение. И не му се искаше сега да е различно.

Чудеше се дали не бе изпратил Уайът Хънт, а сега и Харлан Фиск, поради неправилни причини да свършат работа, която по всички правила би трябвало да свърши самият той. Или може би въобще не трябва да се предприемат действия в тази посока. Знаеше, че би могъл да поспори относно изнудването с Глас, без да разкрива или дори да знае истинската причина, и по този начин да обори теорията за прането на пари, около която федералният прокурор бе изградил целия случай с конфискацията. Но някакъв инстинкт му подсказваше, че наистина е имало изнудване и че неговото естество може да се окаже основният казус в делото.

Пийваше си от биричката и се взираше в тропическата си рибка, която не му даваше никакви отговори, когато мобилният му телефон завибрира върху колана му. Обаждаше се Уайът Хънт — нетипично за него, в извън работно време. Би трябвало да е попаднал на нещо.

— Каж ми, че си попаднал на нещо!

— Да, натъкнахме се на нещо — отвърна Хънт, — но няма да те направи много щастлив.

— Слушам.

— Относно момчето, което е извършило обира с Дилън Воглър. Бил е приятел на нашата клиентка, когато се е подвизавала в университета. Името му е Левън Пресли.

— Добре.

— Не, не е добре, както се оказа. Левън е мъртъв.

16.

Вихреният вятър блъсна вратата на колата на Даръл Брако от ръцете му и я затвори вместо него под изсипващия се пороен дъжд върху асфалтовата настилка. Инспекторът наведе глава, дръпна качулката на жълтия си анорак и бързо притича в очевидната посока — към буса на съдебния следовател, паркиран пред патрулна полицейска кола, чиито светлини осветяваха верандата и предните прозорци. Часът бе десет и четирийсет и три минути, когато Брако показва значката си на двамата патрулиращи полицаи, стоящи пред вратата.

Дебра Скиф вече беше вътре и заедно с няколко полицейски служители проучваха сцената на местопрестъплението. Стояха на ъгъла между коридора и кухнята. Тук бяха Ленърд Фаро и екип от двама инспектори — Бени Йънг и Ал Талънт, които бяха приели повикването. Всички се стремяха да не пречат на фотографа да си свърши работата.

Скиф бе видимо мокра и от нея не струеше щастие. Даръл огледа наоколо — убийството бе извършено на приземния етаж в предната дясна част на викторианска сграда в квартал Потреро Хил. Нямаше очевидни следи от борба в дневната, където се намираще Брако. Разстроен млад човек седеше на дивана, с ръце, мушнати между колената, докато друг патрулиращ полицай седна срещу него, без да промълви и дума.

Нямаше много следи от борба и в кухнята, към която Брако хвърли поглед през рамото на Скиф, с изключение на обърнат кухненски стол, проснатото тяло на пода и локвата кръв под главата на Левън.

— Не че не съм развълнуван от присъствието си тук — събщи Брако на всички присъстващи, — но би ли могъл някой да ми припомни, защо се нуждаете от Деб и мен?

Талънт бе в средата на трийсетте си години, бегач на дълги разстояния с големи зъби, с двойна брадичка и вечно леко набола брада, която никога не можеше да избръсне гладко.

— Не е по наше желание — отвърна той. — Уведомихме Глицки и той нареди да ви повикаме.

Дебра се обърна към партньора си:

— Слушай, Даръл, защо не оставиш Бен да говори?

Йънг, със здраво телосложение и обикновено във весело настроение, в момента изглеждаше сякаш всичко му е непоносимо и е напълно изтощен. Протегна се и натисна бутон на телефона в кухненския ъгъл.

— Левън — прозвуча мъжки глас, — аз съм частен детектив Уайът Хънт и работя за един адвокат от града, представляващ жена, която се нарича Мая Таунсхенд и ти може би познаваш като Мая Фиск. Предполагам, че с нея сте посещавали общ университет. Ако би могъл да ми отделиш малко време, искам да ти задам няколко въпроса и бих бил благодарен, ако ми върнеш обаждането. Номерът на мобилния ми телефон, на който можеш да звънеш по всяко време, е...

Йънг натисна бутона стоп и се обърна към колегите си:

— Обадохме се на Хънт и го попитахме върху какво точно работи и така стигнахме до Дилън Воглър. Името ми прозвуча познато, обсъдихме го и решихме да звънем на Ейб.

— Добре, че сте се обадили, Бени — каза Скиф. — Не обръщай внимание на Даръл. Става малко раздразнителен, когато му прекъснат съня за разкрасяване.

— Хей — обади се Брако, — не съм раздразнен. Казах, че съм развълнуван от присъствието си тук. А след като е свързано с разследването около Воглър, толкова по-добре — посочи към дневната. — Кое е това дете там?

— Гаджето му — отвърна Йънг. — Казва се Брандън Лоурънс и твърди, че е актьор. Той ни се обади и изчака да дойдем. Имали са уговорка за вечеря и е разполагал с ключ от апартамента, но когато е пристигнал, всичко е било приключило и мисля, че му вярвам.

— Нека все пак да го задържим още малко.

— Затова и се намира още тук — малко грубо изкоментира Талънт. — Никъде няма да ходи, докато не го пуснем.

— Хей, без да се обиждаме, Ал. Като видя пресен труп и леко се надъхвам. — Брако погледна около и под тялото и се обърна към началника: — И така, Пен, с какво разполагаме?

Фаро бе представител на метросексуалността — добре оформена брадичка под формата на катинар, множество златни верижки около врата и макар да бе превалял четирийсетте години, но изглеждаше и бе облечен, сякаш е с десет години по-млад. Бе се облегал на кухненската стена и сега се отблъсна от нея.

— Бил е ударен силно и след това е ударен поне още веднъж. Предположението ми е, че е извършено със задната част на сатъра, който намерихме измит до мивката. Може би е починал още преди втория удар, макар че трябва да изчакаме резултатите от аутопсията, не че има голямо значение. Вече е достатъчно мъртъв.

Фаро се премести към най-отдалечената част на кухненската маса.

— Който и да го е направил, нашата жертва несъмнено го е познавала. Или нея. Няма следи от насилствено нахлуване — посочи към масата. — Забележете мокрото кръгче срещу мястото, където е бил Левън. Може би са седели заедно и са пийвали нещо. Събрахме в торба няколко чисти и сухи чаши, които се намираха на подноса до мивката. Може да открием отпечатък върху някоя от тях, но е малко вероятно. Така че вероятно бихме могли да кажем, че убиецът е доста добър клиент — почиства след себе си. Мишел — обърна се към фотографката, — засне ли всичко това?

Тя кимна, след което насочи фотоапарата и засне кръга върху масата още веднъж. Отново отстъпи назад и огледа внимателно стаята, за да се увери, че не е пропуснала нещо.

— Тогава каква е връзката с Воглър? — поинтересува се Брако. — Освен Мая.

Ал Талънт знаеше отговора и на този въпрос.

— Все още не сме запознати.

— Затова ли ни поканихте на тази забава? — попита Брако.

Талънт кимна в знак на съгласие.

— Доста добро предположение!

— Нещо друго? — включи се и Скиф.

— Не — отговори Йънг. — Левън е чист, има работа и въобще всичко.

— Къде работи? — попита Брако.

— В Американската школа за театър и изящни изкуства. Имаше визитки в портфейла си. Главен сътрудник по развитието. Издигал се е.

Скиф погледна към трупа и промълви:

— Вече не.

— Ами трева? — попита Брако. — Намерихте ли някакви следи от марихуана?

— Странно, че попита — отвърна Фаро. — Открихме полупълно пакетче в шкафчето до леглото му. Не си струва труда да се говори за него. Но след като има връзка с Воглър...

Брако кимна.

— Благодаря.

— Добре — каза Талънт, — ако не се нуждаете повече от нас, беше ни много приятно.

Брако и Скиф останаха, докато екипът на съдебните следователи не изнесе тялото някъде към два часа сутринта. Останаха и хората на Фаро, които продължаваха да изследват внимателно жилището от горе до долу, но прибавиха много малко към наличната вече информация.

В дневната полицаите разговаряха отново с Брандън Лоурънс, който имаше собствен ключ за апартамента и се обадил на полицията, след като открил тялото. Потвърждавайки очевидното обясни, че Левън е живял сам и са имали „прекрасна, стабилна връзка“. Също така отбеляза, че не е пипал нищо, след като открил тялото и не е бил в състояние да стои близо до любовника си — през цялото време чакал навън, докато пристигнала първата патрулираща кола. Щял да направи всичко — всичко! — за да им помогне да открият кой е направил това. Но не е забелязал нищо подозрително в квартала или докато е влизал в жилището. Брако и Скиф взеха личните му данни, проба за ДНК-тест и пръстовите отпечатащи. Обясниха му, че целта е изключване от списъка със заподозрените и го изпратиха вкъщи.

Брако го придружи до входната врата, след което се върна и седна на края на дивана, на разстояние от партньорката си, която се бе настанила във фотьойл в добре осветената дневна. Скиф имаше измъчено изражение. Въздъхна. Най-накрая погледна към Брако.

— Не мога да повярвам, че въвличането на Джери и раздрусването на нещата в семейство Таунсхенд би могло да има нещо общо с всичко това.

— Може би няма, Дебра. Може би Мая няма нищо общо в случая.

— Наистина ли го вярваш?

— Не. Ати?

— Уповавайки се на правилото, че съвпадения не съществуват, аз също.

— Много бих искал да ѝ се обадя точно сега, за да проверя дали има алиби.

— Все още не. Не и посреднощ, без да разполагаме с нещо повече.

— Знам. Но все пак...

— Ще изтърпим нощта и ще се появим при нея точно в седем. Ако няма алиби, ще седнем да си поговорим сериозно.

— Тя просто ще се обади на Харди и той няма да ѝ позволи да говори.

— Добре. Събуди го и него рано. И между другото, исках да те питам, как така се държиш приятелски със защитник?

— Не бих стигнал толкова далеч, че да го определя като „приятел“. Той и Ейб са приятели. Работил съм един или два пъти с него. Знаеш ли, че беше полицай?

— Кой? Харди ли?

— Да. След това работеше към Прокуратурата.

— А стига, бе!

— Истина е.

— Какво го накара да премине на тъмната страна?

Брако я погледна.

— Ти си по-бясна на самата себе си, отколкото на мен, Харди или които и да било друг!

Тя разтърси глава.

— Не трябваше да ходя при Глас. Левън може би все още щеше да бъде жив.

— Няма да кажа нищо подобно, че е било по-добре да го обсъдиш с твоя партньор.

— Добре. Недей.

Брако замълча за минута, след което смени темата:

— Какво ще кажеш за сатъра?

— Като оръжие на убийството? Изглежда е свършило работа.

— Смяташ ли, че е оръжие, което би използвала жена?

— В моментен импулс? Да, бих.

— Но не би могло да е моментен импулс. Който и да е бил, го е познавал и ако е дошъл тук, за да го убие, тогава би следвало да си носи нещо, с което да го извърши.

Скиф кимна.

— Или това, или тя е знаела, че той има сатър. Всичко, което е трябвало да направи, е да го прикотка в кухнята и да застане зад него. Всъщност — разпали се от теорията си и продължи, — смятам, че ми харесва, че е използвала обратната, тъпата страна. Мъж едва ли би постъпил така.

Брако се облегна върху дивана.

— Може би не. Не знам. Но можем да си говорим за това цяла нощ и да не стигнем до никъде. За разлика от това, което знаем.

— Което е?

— Ами придържай се към простите факти. Нека си представим, че Левън е бил близък с Мая в университета. Ние предполагахме и че Воглър е изнудвал Мая, така че можем да приемем това за факт. На какви мисли ни навеждат тези неща?

— Тя е свързката. И тримата са учили заедно.

— Така го виждам и аз.

— В онези години тя не е притежавала кафене.

— Да, така е. Вероятно изнудването не е започнало тогава, а когато вече е разполагала с пари.

— Може да е плащала и на Левън по някакъв начин.

— И след това разбира, когато Воглър е бил убит, че Левън изведнъж се оказва малко неудобен.

— Не, той е много неудобен.

Брако размишляваше върху всичко това, но изведнъж се сепна, изправи се и отиде до масичката, върху която в плик бяха поставени различни неща, включително и съдържанието на джобовете на жертвата и мобилният му телефон. Той и Скиф възнамеряваха да прегледат входящите и изходящите номера, които бяха автоматично заключени. Решиха, че могат да изчакат до сутринта, докато хората се събудят. Брако взе телефона, включи го и седна обратно на дивана.

— Обожавам тези неща — каза той. — Спомняш ли си каква борба беше, за да се докопаш до разговорите, които са провели

жертвите? Дни, седмици, призовки. Сега само натискаш един бутон и бинго! И така, почваме.

Първият номер, който Левън бе набрал, беше с код 415 и на Брако му се стори познат. Извади собствения си мобилен и провери обажданията, които самият той бе направил, докато не попадна на същия телефонен номер.

— Изглежда, че Левън се е почувствал достатъчно неловко, за да се обади на някого, когото ние познаваме — отбеляза той.

17.

Дебра Скиф не беше единствената, която се чувстваше отговорна за раздвижването на нещата, които очевидно и някак неочаквано бяха излезли извън контрол. В три часа през нощта Дизмъс Харди все още не можеше да заспи.

Слезе долу, след близо час въртене из леглото, и си приготви чаша топло мляко, отиде в дневната и пренареди кервана от стъклени слонове, които се намираха над камината.

Седна в стола си за четене, като така и не включи лампите, и се опита да убеди себе си, че всъщност не е имал друг избор. Това, което бе направил, беше да прати своите детективи да се опитат да разкрият тайните на неговата клиентка. Не би имал нужда от това — да разполага с тази информация, — ако не му би била от помощ при нейната защита.

Би трябвало да се отнася до това.

Кое то — прекалено очевидно — изглеждаше все по-вероятно с всяка изминала минута.

Точно преди Хънт да получи обаждането от полицията от дома на Левън и да се обади на Харди, за да му съобщи новините, бе научил от своя служител Крейг Киурко, че същият този Левън Пресли, който Хънт вече бе установил, че е бил приятел на Мая по време на обучението им в университета, бе същият, който е бил арестуван заедно с Воглър за обир, който са извършили двамата горе-долу в същия период.

Киурко бе отишъл до апартамента на Левън в късния следобед, но никой не бе отговорил на неговите позвънявания. Вероятно вече е бил мъртъв. Крейг тъкмо му докладваше, че възнамерява да проследи потенциалния клиент по-късно тази вечер или на следващия ден и да го разпита, когато позвъни инспектор Талънт с новината за смъртта на Левън.

Веднага щом чу това, Харди допусна, че Мая вероятно не разполага с алиби. Естествено все още никой не знаеше приблизителния час на убийството, но тя определено щеше да се

издигне в очите на Брако и Скиф като заподозряна, и то не само в последното престъпление, но и при това на Воглър.

Част от Харди искаше Уайът да не е бил толкова учтив и общителен с полицаите, когато са му позвънили. Но какво друго му остава да направи? Вече са разполагали със съобщението, което той е оставил на телефонния секретар на Левън, че работи за един адвокат, който представлява Мая Таунсхенд. Той нямаше как убедително да отрече това и когато полицията е разпознала името, заедно с взаимоотношенията ѝ с мъртвия мъж, тя щеше да се превърне в обект на проучване и той не можеше да направи нищо по въпроса.

След като изпи млякото, отново се качи в спалнята и се повъртя за около още час, час и нещо, като мозъкът му прехвърчаше като топка за пинг-понг между Мая, съпруга ѝ, Джери Глас, след това Брако и Скиф, после Глицки и Закари, най-накрая Уес Фаръл и после обратно, но в различна последователност. Всеки или имаше неприятности, или сам се бе забъркал в тях, или и двете взети заедно.

Най-накрая отново стана, грабна халата си и се запъти по стълбите надолу. Дъждът все още се изсипваше като порой от небето, барабанейки наоколо. Отново отиде в дневната и седна върху стола за четене, без да пали и една лампа.

Не можеше да си позволи една безсънна нощ. Предусещаше, че неговата клиентка ще му се обади в ранни зори и дори беше изненадан, че досега не е звъннала. А може би все още не знаеше за Левън.

Или знаеше прекалено добре.

При тази мисъл, при действителното признание пред себе си, че това е възможно, всичките случайните хрумвания на Харди, свързани с неприятности на негови приятели — независимо причинени или натресени — се обединиха в една дребна, но точно определена идея, която изведнъж почувства, че е несъмнен факт.

Независимо дали наистина беше убийца или не, бе напълно сигурно, че по някакъв начин Мая е замесена и е деен участник във всичко това. В смъртта на Дилън Воглър и на Левън Пресли.

И започна да му изглежда, че въпреки всичко, което Харди щеше да избере да направи, и независимо колко Мая щеше да сътрудничи на полицията, тя можеше да бъде арестувана и за двете убийства.

Защото все още спеше в стола, а навън дъждът и вятърът блъскаха ло прозореца на метър от дясната му ръка, Харди така и не чу телефонния звън. Изведнъж над него се надвеси жена му, като първоначално го докосна по рамото, а след това леко го разтресе.

— Дизмъс! — отвори очи, но всичко бе разфокусирано, едва успя да различи очертанията на пенъоара ѝ и слушалката в ръката ѝ, опитвайки се да разбере какво му шепне. — Мая Таунсхенд!

Изправи се, вратът му изпука и изпита пронизваща болка. Трябваша му няколко секунди, за да се ориентира в обстановката. Добре, все още се намираше долу, май че е заспал, докато се опитваше да изясни...

— Ало!

— Съжалявам! Да не би да ви събудих?

Харди прочисти гърлото си.

— Не, разбира се, че не.

Замисли се, колко ли, по дяволите, е часът. Загледа се през прозореца, където буреносните облаци се спускаха над дневната светлина и изглеждаше сякаш е полунощ.

— Това е гласът ми, преди да съм пил кафе. Не му обръщайте внимание. Как бих могъл да ви помогна?

— Отново са тук.

— Скиф и Брако ли?

— Направо са невероятни тези двамата!

— Не знам. Напоследък са доста вероятни. Какво искат?

— Изглежда разполагат със заповед за обиск. Искат да тършуват из къщата. Джоуел, разбира се, е бесен. Още дори не сме завършили закуската си, а децата са разстроени. Дори не знам кой ще ги закара на училище сега!

Харди чу децата да реват изотзад.

— Колко е часът всъщност?

— Седем и десет! Позвъниха на вратата точно в седем!

Харди знаеше, че това е лош знак. Най-общо казано, на полицаите не им бе позволено да връчват подобни заповеди през нощта. Те дори не са валидни между двацет и два часа вечерта и седем часа сутринта, освен ако съдията е намерил специфично доказателство, което свидетелства, че е наложително екстремно нахлуване в нечий дом. При отсъствие на спешност, съдиите доста

неохотно издаваха подобни заповеди. Биха го направили, при условие че имат основателна причина, че заподозреният ще укрие и заличи доказателства или ще избяга под прикритието на нощта. Така че фактът, че са изчакали до седем и са почукали в първата допустима от закона минута, без изключително съдебно решение, беше злокобен.

— Добре, къде са сега?

— Точно тук. Джоуел се опитва да разговаря разумно с тях. Те твърдят, че трябва да ги пуснем. Накараха ни всички да седнем в дневната и не ни позволяват да се движим. Ако се опитаме да мръднем, ни предупредиха, че ще ни сложат белезници. Дори не ми дадоха да разговарям по мобилния ми телефон, защото исках да звънна на Харлан, за да дойде да вземе децата, и след това на теб! Могат ли да се държат по този начин?

— Ако разполагат със заповед, могат. Казаха ли какво точно търсят?

— Обувки и/или дрехи, върху които може да има следи от кръв... Което означаваше за Харди, че тя вече е заподозряна.

— Телефони разпечатки, финансови документи, данни в компютъра, същите неща, които изискваха при предишното... — тук гласът ѝ се пречупи. — О, Господи, не знам защо всичко това изведнъж ми се стовари на главата! Не знам какво се случва! Сякаш живеем в някоя полицейска държава. Могат ли просто да се появят тук и да преровят абсолютно всичко?

— Не и без причина, така че вероятно разполагат с някаква и също така са убедили и някои съдия. Въобще разговаряха ли с теб?

— Докато влязат вътре, да. Преди да ми връчат заповедта, ме попитаха какво съм правила вчера.

— Вчера по кое време?

— Следобеда.

— Нали не им каза нищо?

— Просто им казах, че съм била на църква, това е всичко.

И бе напълно достатъчно, си помисли Харди и се зачуди, че пристрастията на клиентката му постоянно я поставяха в положение, което може да я злепостави.

— Ти пак си била на църква?

— Знам! Повечето хора, предполагам, не ходят толкова редовно. Но аз ходя постоянно. В „Свети Игнасио“.

— Колко дълго остана там?

— Не знам. Малко по-дълго от обикновено. След това взех децата от училище. Но казах на инспекторите, че няма да отговарям на повече въпроси, преди ти да дойдеш.

Отворила е вратата, пуснала е конете на свобода, а след това я е затворила. Но нямаше какво да се прави, затова той само каза:

— Браво на теб, Мая. Придържай се към това. Ще дойда след около половин час. Как ти звучи?

— Като много дълъг период от време.

— Знам. Не мога да го променя. Ще дойда възможно най-скоро. Обещавам.

— Добре — Харди чу дъха ѝ.

— Може би преди да дойдеш, Харлан или Джоуел ще успеят да ги спрат.

— Харлан? Брат ти Харлан?

— Да! Нали ти казах, че първо на него се обадох.

— Да, но каза, че си му звъннала във връзка с децата!

— А, и за това. Но нали той и сержант Брако са приятели?

— Да, запознат съм с това. Били са приятели, но сега той е...

Харди спря, преди да каже още нещо рода на, че предвид намесата на Джери Глас в случая едва ли най-успокояващата намеса за полицията би била тази на Харлан Фиск — особено за Скиф — или за законността или разумността на заповедта за обиск в къщата на Мая.

— Ще се държи учтиво с тях, господин Харди. Харлан е учтив с всички.

— Добре тогава, ако пристигне преди мен, мога ли да те помоля да не казваш нищо на полицията, преди аз да дойда? Можеш ли да ми го обещаеш?

След като направи това, затвори телефона и отиде да се приготвя, но измъченият му врат отново го заболя много силно и Харди седна за малко, като се опита по-внимателно да раздвижи главата си и да открие ъгъл, под който не го боли.

— Добре ли си? — Франи влизаше в дневната с две димящи чаши.

— С изключение на шилото за лед, забито във врата ми — взе една от чашите. — Ти си най-добрата, знаеш ли това?

— Чувала съм да се говори. Отново, нека те попитам, защо си спал долу?

— Не можах да заспя и не исках да те будя.

— Винаги можеш да ме събудиш.

— Всички казват така, без наистина да го мислят.

— Аз наистина го мисля, Дизмъс, и ти го знаеш.

— Знам. Съжалявам, просто се шегувам — пийна кафето си и въздъхна. — Ако оставим шегите настрана, работата започва да изглежда много зле.

— Случаят с Мая Таунсхенд ли?

Той кимна но се възпря, преди да стигне прекалена далеч.

— Трябва да приключа с това веднъж завинаги. Трябва да разполагат с нещо ново или да спрат да действат по този начин.

— Мислиш, че отново е намесен този тип Глас?

— Не знам. Може би. Може би трябва да звънна на Ейб.

— И какво?

— Ще го прилъжа да внесе малко трева вътре. И като се провали, да видим дали ще забави малко топката — осъзнавайки абсурдността на тази възможност, добави: — Това е план, който няма да проработи.

— Не и ако разполагат с нещо срещу нея, което сигурно е така, нали?

— Да. Бих искал да знам какво е — направи гримаса, протегна се и остави чашата си върху перваза на прозореца. — Трябва да тръгвам.

Опита се да се изправи отново и ръката му отново хвана вратата, но този път прецени, че ще устои на болката, докато се изправи на крака.

— Стъпка по стъпка — окуражи сам себе си. — Стъпка по стъпка.

18.

След като пристигна съгласно предварителната уговорка, Харди успя да убеди Брако да му позволи да поговори с клиентите си в кухнята в замяна на мъглявото обещание, че те имат нещо да споделят с инспекторите.

Мая постави чашата си с кафе на плотта.

— И да ми се е обадил, значи ли това, че веднага съм тръгнала да се видя с него? Дори не знам къде живее. Къде е живял.

— Така че няма как да си отишла — отбеляза Харди. — Абсолютно сигурна ли си, че не си ходила?

— Ами да! Разбира се! Не виждам защо трябва да се приема веднага, че щом той ми се е обадил, аз съм отишла да го видя! Просто искаше да си поговорим за Дилън и дали някой не го подозира за нещо.

— Защото и тримата сте били приятели — каза Харди тихо.

Полицаяте също така им бяха позволили да оставят децата си при съсед, който да ги заведе до училище. Харлан все още не бе пристигнал. Родителите бяха достатъчно щастливи, че поне децата не се мотаят из краката им. Джоуел, Мая и Харди седяха в кухнята — ултрамодерна, прекалено кревоугодническа кухня. Всеки един уред — от хладилника, през печката и тостера, до кафе машината — беше направен от лъскава стомана, а всяка плоска повърхност бе изработена от обогрен в зелено гранит. Зад прозорците бурята и вятърът бушуваха и се блъскаха в стъклата, а лампите на два пъти загасваха за секунда.

Освен Брако и Скиф имаше още двама специализирани по обиските полицаи, които се намираха някъде из къщата. От време на време безпътните им гласове достигаха до тримата в кухнята. Шептящите им тихи гласове сякаш бяха знак за някаква неуловима заплаха или сблъсък. Униформеният служител, оставен на вратата на кухнята, за да ги наблюдава, не изглеждаше да е заинтригуван или да ги слуша.

Въпреки това разговаряха тихо.

— На мен ми звучи логично, Дизмъс. Независимо на теб как ти звучи — тя обхвана с жест останалата част от къщата. — Или на тях.

Харди поклати глава.

— Макар че трябва да признаеш — допълни той, — че моментът не е особено подходящ. Обажда ти се точно в деня, в който е убит.

— Не мога да съм отговорна за това кога ми се е обадил — отвърна Мая, — или за какво е искал да разговаря с мен. И не е като да съм прекарала дълго време в разговори с него. Просто се притесняваше да не би някой да си помисли, че има нещо общо с убийството на Дилън, като тези инспектори например. И дали не съм чула нещо. Беше притеснен.

— Знам. Вече ми каза. И изглежда е имал причина да бъде. Виж — каза Харди, — щом не си ходила дотам, не могат да докажат, че си...

— Стига де. Вече ти казах. Бях в църквата.

— Цели два часа? — попита Джоуел.

— Не съм си следила времето, Джоуел. Колкото ми е било необходимо. Не знам.

— Добре — Харди взе ръката ѝ. — Ако си била в църквата, така е било. Просто казвам, че ако ситуацията е такава, Брако и Скиф няма какво да направят. Ако не си била при Левън, просто не си била там. Край на историята.

Мая твърдо гледаше съпруга си.

— Точно това казвам, Джоуел. И няма спор дали съм била там. А телефонното обаждане така или иначе няма никакъв смисъл.

Харди мислеше, че не изпитва съмнение, че Джоуел иска да помогне на жена си, но очевидно все още не ѝ вярваше. Също така смяташе, че е много възможно Мая да отиде в затвора, и то след съвсем кратък срок — може би още днес.

Когато самият той пристигна, първо попита какво се е променило при тяхното разследване, че на Брако и Скиф им се е наложило да донесат заповед за обиск на неговата клиентка тази сутрин. Те му съобщиха за обаждането от Левън на домашния телефон на Мая. След една объркваща минута, Мая си призна не само за приятелството си в миналото с Левън, а и за връзката между Дилън, Пресли и самата нея и че ѝ е звъннал изненадващо вчера. Преди това не се били чували от повече от две години.

Според Харди добрата новина беше, че разбра в общи линии за какво е било изнудването. Същността може би щеше да му убегне, но предвид че Левън и Дилън са били криминални съучастници и факта, че Мая е била тяхна близка приятелка — може би дори нещо повече, поне с единия от тях, — вече бе пределно ясно, че е била въввлечена в някаква незаконна дейност и че е сключвала сделки с всеки един от тях, за да се запази това в тайна.

Лошата новина бе, че това нейно участие на каквото и да било ниво, с двама мъже, убити в една и съща седмица, я правеше изключително привлекателен кандидат за извършител и на двете убийства.

С изключение на твърдението ѝ, че никога не е била в дома на Левън.

— Мая — продължи Харди, — би било от полза, ако напишеш на един лист всичко, което си спомняш във връзка с обаждането. Просто му придай повече правдоподобност.

Полицаяте си опаковаха нещата и си тръгнаха, като иззеха дрехи, компютрите, тефтерите с телефонните номера и финансовите им документи. Джоуел разговаряше по телефона с офиса си, за да провери дали случайно полицията не е прескочила и дотам и се опитваше да измисли начин да възстанови прибраните финансови документи. Харди и Мая тъкмо бяха седнали в кухнята, когато се чу звънеца на вратата и Мая стана, за да отвори.

Върна се, последвана от брат си, които се разположи върху стол до масата и въздъхна.

— Диз, това хич не ми харесва.

— И аз не мога да кажа, че съм луд по него, Харлан. Но ако никога не е ходила до...

— Да, но не можеш да докажеш отрицание.

— Вярно е, но за щастие, тежестта на доказателството е върху тях. Върху Даръл и Дебра.

Звънецът отново проехтя и Мая отиде да отвори.

— Смяташ ли, че казва истината? — попита Фиск, макар езикът на тялото му да говореше, че не вярва.

— Тя ми е клиент — отвърна Харди. — Би трябвало да ѝ повярвам. Ако няма доказателство, че е била при Левън, и няма следи от кръв по дрехите и или обувките...

— Не това те попитах.

— Не, но...

Звукът от стъпките на Мая прекрати дискусията, още повече че Харди се обърна, за да проследи влизането ѝ в кухнята.

— Твоите детективи — оповести тя. — Мокри са до кости и казаха, че нямат нищо против да те изчакат във фойето. Би ли ги помолил да влязат при нас?

Докато ставаше, Харди изпъшка.

— Не знаех точно какво се случва тук и затова ги извиках. Знаех, че децата ти се нуждаят от превоз до училище. А и понякога при подобни заповеди полицаите са способни да се самозабравят. Никога не е излишно да имаш подкрепления. Пък и наличието на свидетели помага да се удържат нещата под контрол. Макар да изглежда, че днес няма да имаме нужда от това. Ще отида и ще разговарям с тях.

На крачка от входната врата стоеше Уайът Хънт, а водата капеше от високите му обувки, от крачолите на дънките му и от дъждобрана на „Джайънтс“. Крейг Киурко изглеждаше малко по-добре подготвен срещу природното бедствие и бе облечен в дълго жълто-кафяво яке. Но времето не ги вълнуваше особено. Дори не забелязаха, че Харди се приближава към тях, тъй като се бяха съсредоточили в разговора помежду си, като шушнеха и си подхвърляха разни реплики.

Докато не стигна на две крачи от тях и не чу последните думи на Киурко:

— ... няма ли да кажеш нещо за това?

Харди попита:

— Относно кое?

Хънт го отрязва.

— Нищо.

— А, общоизвестното нищо.

— Не ти се иска да знаеш, Диз — отвърна Хънт. — Наистина.

— Харесва ми да знам разни неща — контрира Харди. — Това е едно от хобитата ми.

— Наистина смятам, че не искаш да научиш точно това, Диз. Повярвай ми. Единственият начин да искаш да знаеш това сега е, ако

по някакъв начин то се окаже невярно после и не си го чул първо тук.

— Смяташ, че ще се ядосам? — Харди се наведе напред към тях и им прошепна: — Може би трябва аз да реша. Мразя последващи изненади. За това решавам и ти казвам — споделяй сега.

Хънт погледна зад гърба на Харди, по посока на кухнята. Спря, обърна се към Киурко, въздъхна, след което разтреса глава, сякаш имаше лош вкус в устата си.

— Ти си шефът — кимна Киурко, — ти решаваш.

Хънт се поколеба за още една минута, след което изпусна дълго стаяван дъх.

— Крейг я е видял.

— Кого? — попита Харди, празният му стомах изведнъж се сви. Разбира се, веднага се сети кого, кога и къде.

Десет минути по-късно отново всички бяха в кухнята. Джоуел се бе появил, въпреки всичките си задължения из къщата, и стоеше до мивката, държейки Мая за ръка. Водеха задушевен разговор, но спряха, когато връхлетяха здраво стисналият зъби Харди, следван от Хънт и непосредствено зад него от особено неутешимия Киурко.

Без никакво встъпление, Харди погледна към Джоуел и Харлан и произнесе:

— Ако не възразявате, бих желал да разговарям с Мая насаме само за минутка.

Джоуел, намиращ се на края на силите си и вероятно окуражен от случилото се през последния час и нещо с полицията, пристъпи крачка напред и застана покровителствено пред жена си.

— Няма да стане! Вече ви казахме за нашето решение. Ще се справим заедно, Мая и аз, с всичко.

— Много добре тогава — отвърна Харди. — Но ако възнамерявате да се придържате към това ваше настояване, то тогава ще продължите без мен.

— Добре — съгласи се Джоуел. — Ние...

Мая го прекъсна, като вдигна ръка.

— Чакай!

— Мая! — опита се да я спре Джоуел.

— Не! — Тя се обърна към Харди. — Дизмъс, би ли могъл да кажеш онова, което възнамеряваш, и пред Джоуел? Ние сме заедно в това — обърна се към съпруга си и се взря в очите му. — Ние наистина

сме. Но — отново се обърна към Харди, — но аз ще разговарям с теб насаме, ако това желаш. Ако това е единственият възможен начин.

— Няма единствен възможен начин. Има само един начин. Начинът, който е подходящ за мен. Начинът, по който работя.

Джоуел придоби разумен тон и отбеляза:

— Добре, господин Харди, Мая иска да продължите да я защитавате и ще спазваме вашите правила, щом се налага. Но отново ви уверявам, че бихте могли да кажете каквото е необходимо пред мен. Всъщност и пред Харлан. Той също е част от семейството.

Харди, уморен от липсата на сън и от рязкото спадане на адреналина, след като му се бе покачил от изказването на Киурко, усети, че раменете му увисват, а това поднови болката от изкълчения му врат. За да бъдеш ефективен е необходимо да поддържащ контрол върху клиента си, семейството му и притока на информация. А сега усещаше, че всичко неимоверно бързо се развива около него.

— Много ценя сътрудничеството помежду ви — произнесе той. — И взаимното ви доверие. Но, както споменах, това не е начинът, по който работя. Първо трябва да разговарям с Мая, и то насаме. Тя е мой клиент и аз нямам друг избор — обърна се към нея: — Мая?

Тя се огледа наоколо из стаята, пълна с мъже, издърпа ръката си от тази на съпруга си и го заобиколи, успокоявайки го:

— Ей сега се връщам.

— Той е сигурен?

— Каза, че е сто процента сигурен. Имаш запомнящо се лице, Мая. Минала си точно покрай него, докато е влизал в сградата.

— Не си го спомням.

— Не — натърти Харди, — сигурно не си спомняш.

Помисли си, че вероятно е така, защото току-що е убила някого.

— Но наистина си била там, нали така?

Тя не промълви и дума.

— Мая?

Погледна към него.

— Не смятах, че някой ще ми повярва, ако кажа, че съм отишла дотам, но той не си е бил вкъщи. Обаче точно това се случи.

— Защо отиде?

— Той ме помоли. Каза, че имал нужда да ме види. Че ще разкаже за Дилън, мен и него, ако не отида.

— Точно както Дилън?

— Какво имаш предвид?

— Че Дилън те е заплашвал със същото — че ако не отидеш, ще разкаже.

— Не. Беше различно. Срещата с Дилън бе свързана със заведението. Вече ти казах това.

„Да, наистина ми каза“, помисли си Харди. Пое дълбоко въздух.

— Но също така ми каза, че не си ходила и до жилището на Левън.

Отново настъпи тишина. Най-накрая тя попита:

— Добре, какво възнамеряваш да правиш?

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, ще кажеш ли на полицията?

— Не, разбира се, че не. Аз съм на твоя страна, Мая. Не можем да допуснем полицията да разбере за всичко това. Големи късметлии сме, че моят детектив те е видял. Той никога няма да каже на никого. И няма начин да ни накарат да свидетелстваме срещу теб. Но смятам, че е настъпил моментът да спрем да отговаряме на каквито и да било въпроси. Ако някой иска да разговаря с теб, го прехвърляш на мен.

Не дълго, след като прекрачиха прага на кухнята, Мая притича последните няколко крачки, прегърна съпруга си и заплака.

— Хей, хей! — каза той, прегръщайки я. След това се обърна към Харди: — Какво сте й казали?

Харди държеше на своето.

— Имаше неща, които трябваше да разбере. Ще се оправи.

— Ще се оправи! Ще се оправи! Само я погледнете! Тя плаче, за Бога! Въобще не е добре.

— Съжалявам — отвърна Харди. — Не съм имал намерение да я разплаквам.

— Ами независимо дали сте имали намерение или не... — Погали я по косата. — Всичко е наред, мила. Всичко е наред.

Тя се отдръпна и погледна към съпруга си. Гласът ѝ се бе пречупил, истеричната реакция бе на път да вземе връх.

— Не е наред! Няма да бъде наред! Може би никога вече!

— Разбира се, че ще бъде. Ще преодолеем това и...

— Няма, Джоуел. Ти не разбираш. Аз бях там. Аз бях там! — обърна се и посочи към Киурко. — Той ме е видял. О, Господи! О, Господи! Много, много съжалявам.

Три дни по-късно, след като лабораторията потвърди, че откритите отпечатъци и ДНК-пробите съвпадат с тези на Мая Таунсхенд с намерените върху бравата на апартамента на Левън, Скиф и Брако арестуваха Мая.

ВТОРА ЧАСТ

19.

Имаше съдии от Наказателния съд, които Харди харесваше много, няколко, които при възможност предпочиташе да избягва, и един-единствен, когото дълбоко презираше. Това бе Мариан Браун.

Историята между тях беше толкова екстремна, че дори включваше отсъдено нарушение за обида към Съда и действителен престой на жена му в затвора. Всъщност вярваше, че ако въобще се стигне до обжалване, би могъл да спечели, като се аргументира, че Браун е трябвало да се оттегли, когато е разбрала, че той ще защитава заподозряна в убийство в нейната съдебна зала. От друга страна, ако наистина се притесняваше от вероятността да не получи справедлив процес при нея, можеше да се позове на член 170, алинея 6.

Тази част от Кодекса на щата Калифорния предполагаше, че защитник може веднъж да изиска освобождаване на съдия от дело, без да посочва конкретна причина. Адвокатът просто полага клетва и подава обикновена декларация, че е твърдо убеден, че назначеният съдия е предубеден спрямо него или спрямо интересите на неговия клиент, което го подтиква да смята, че не би могъл да получи справедлив процес.

Това беше всичко — без изслушвания, без доказателства. Декларацията сама по себе си премахва съдията завинаги от делото, а оттеглянето се докладва пред Съдебния съвет. Когато за определен съдия се получат прекалено много декларации, се оказва специално внимание от контролните съдебни органи.

Но този ход имаше своята цена.

Първо, съдилищата ненавиждаха оттеглянията. Те не само поставяха петно върху името на техни колеги, заслужено или не, но и разместваха разписанието на всички останали, защото един съдия трябваше да поеме делото, друг неговите и така нататък. Дори и съдиите да презираха обекта на оттеглянето, повече презираха високомерието на обикновения адвокат, дръзнал да предположи, че някой от тяхното племе може да не е справедлив и обективен.

Така че, ако Харди упражнеше това свое право, бе много вероятно незабавно да се окаже в съдебната зала на най-зле настроения към защитниците съдия, който може да бъде изнамерен в наличност и разполагащ с допълнителен мотив, за да превърне живота на Харди в същински ад. Даваше си реална сметка за опасността, на която се подлага, ако поеме по този път.

Затова избра да рискува със съдия Браун. Можеше да го сметнат за суеверен или луд, но същата съдийка му бе отредена на последния му процес за убийство преди четири години. Това обстоятелство не бе допаднало както на нея, така и на него. Обаче делото така и не се разгледа пред съдебни заседатели, защото ключовият свидетел на прокуратурата бе променил показанията си през единайсетия час от началото му. Клиентката на Харди бе излязла от Съда като свободна жена, независимо кой удряше чукчето. Вече бе доказал, че може да спечели в нейната съдебна зала и ако веднъж го е постигнал, би могъл да го направи отново.

Сега, седнал в Отделение 25 на третия етаж в Съдебната палата, в очакване клиентката му да се появи в залата, Харди се удиви отново на мисълта, че е на път да започне доста раздухан вече в пресата процес за убийство. Чувстваше се смътно отговорен и не толкова смътно неподготвен за развоя на събитията. Със сигурност някой друг, по-добър адвокат, би приключил със случая след предварителното изслушване, което се проведе преди малко повече от четири месеца, около две седмици след ареста на Мая.

В края на това фиаско, Мая бе задължена да отговаря пред съда.

Бе подал проформа във Върховния съд жалба 995, която целеше отхвърляне на двете обвинения в убийство от първа степен срещу Мая на основание, че прокуратурата не бе успяла да предостави дори и вероятен мотив, който да дава основания да се предполага, че тя е извършила тези убийства.

Харди дори си бе позволил известна доза оптимизъм. Имаше достатъчно доказателства, за да се възбуди процес, но със сигурност съдът щеше да съзре същите слабости при наличните доказателства, които самият той бе забелязал. Затова настоя — а и Мая имаше право на това — предварителното изслушване да се проведе десет работни дни след нейния арест. Бе преценил, че може да обори доказателствата,

а и не виждаше начин делото да се развие в по-положителна посока за защитата. Но ето че сега се намираше в съдебната зала на Браун.

Бе сбъркал.

Другата причина, поради която искаше бързо провеждане на изслушването беше, че арестът на Мая бе широко отразен в медиите и градът безумно се вълнуваше. Прецени, че положението единствено ще се влошава и поне за това се оказа прав. Процесът при закрити врати и свързаното с него разследване, проведено от Джери Глас от страна на федералното правителство, съпроводено с публични заплахи за конфискация на имуществото на семейство, дейно участващо в развитието и политическото управление на града, бе изкусно претворено в повествование, което разпалваше въображението на хората. Харди предполагаше, че това ще се случи.

Познавайки в общи линии политическата класа на Сан Франциско, както и сработването между вероятните съдебни заседатели, склонни към изпитване на малко симпатия, но много враждебност и завист — публичното око обикновено бе злонамерено настроено към предприемачи и политици, — искаше по-ускорено провеждане на процеса, преди всеки един жител на Сан Франциско да бъде повлиян от инсинуациите, оклеветяването и жлъчта от страна на пресата спрямо неговата клиентка, далеч преди всеки да има възможност сам да вземе решение. Съдебните заседатели не винаги издаваха присъди на базата на факти. Понякога гласуваха съобразно собствените си предубеждения. Поради недостатъчността на доказателствата за същинските убийства, през октомври вярваше, че ускоряването бе единственият шанс да освободи клиентката си и да прекрати дебата какви хора са Таунсхенд и какво всъщност трябва да представляват предприемачите и лобистите.

Сега, в средата на февруари, се намираха тук, под председателството на Браун, изправени пред развитие, което се бе стремил и борил да избегне, но се бе стоварило върху главата му. Бе изисквал неотложно провеждане на процеса и сега щеше да го получи.

Дори действайки възможно най-бързо, така и не успя да избегне вторичната вреда, която продължаваше да оказва пагубно влияние върху разширения състав на семействата Фиск, Таунсхенд и Уест, съответно на Харлан, Мая и на кметицата — Кати Уест. Оказа се, че изисканите от Федералната власт документи, особено финансовите

извлечения, попаднали в способни ръце, като тези на Джери Глас, биха могли да представляват доста силно оръжие.

Когато федералният процес бе започнал, Глас едва бе намерил време да хвърли бегъл поглед на счетоводните книги на „Бей Бийнс Уест“, да не коментираме проучването на обширната дейност на Джоуел Таунсхенд и как всъщност биха могли да бъдат свързани помежду си. Но откакто бе открита връзката между продажбата на марихуана от страна на Дилън Воглър и „Бей Бийнс Уест“, която бе необходима на прокуратурата, за да установи смислен мотив за извършеното от Мая убийство, Глас и неговата дясна ръка Дебра Скиф, очевидно бяха доставяли на обвинението каквото можеха във връзка с поставените под въпрос финансови връзки между кафенето и семейство Таунсхенд.

Това не причини големи щети по време на предварителното изслушване, макар вероятността за пране на пари очевидно да бе изиграла своята роля при решението на Съда — съдебните заседатели трябваше да претеглят доказателствата и да достигнат до собствено заключение в случая на Мая. Но през следващите няколко месеца и особено през последните две седмици, следователите на Глас и „броячите на зърна“ най-накрая успяха да изровят нещо, което решиха, че е съкровище и разкрива сложните финансови взаимоотношения и уговорки. Сега щяха да замесят Таунсхенд, Харлан и Кати Уест, както и още няколко големи играчи в най-малкото бъдещо въпроси, дори неетично и незаконно разследване.

Потенциални подкупи, преференциално отношение, недокументирани срещи от обществен интерес в нарушение на градските наредби. Много малка част от това всъщност бе доказана, но Глас бе успял да парализира дейността на „Бей Бийнс Уест“, а правителството бе предприело съответните предварителни постъпки за запориране на цялата сграда, поради осъществяваната продажба на наркотици. Заведението все още функционираше ден за ден. Мая можеше да се позове на Петата поправка и да не отговаря на никакви въпроси, свързани с процедурата по конфискация, докато криминалното ѝ дело бе все още висящо. Всякакви окончателни решения бяха оставени на заден план засега, но сами по себе си въпросите хвърляха сянката на вина върху Мая и всичко, до което се бе докоснала.

Сметките на „Бей Бийнс Уест“ бяха водени невероятно небрежно. Например Мая бе написала чек на Воглър от собствената си банкова сметка за шест хиляди долара за спешни поправки следствие на наводнение през юли и още един личен чек за половин заплата, на стойност три хиляди седемстотин и петдесет долара през миналия март. Никъде не беше отбелязано, че той ѝ е върнал тези пари. Имаше чекове на стойност повече от трийсет хиляди долара от Воглър за Мая през последните две години без никакво обяснение в нейните документи. Единственият въпрос, който възникваше, бе какво точно незаконно деяние се криеше под тези действия.

Мая обясни на Харди, че е била ангажирана с децата да ги води на училище или да се занимава с тях през ваканциите и не е успявала да се отбива до кафенето и да подписва чекове. Също така е занемарила плащанията на самата себе си от сметките на фирмата, въпреки многобройните си посещения, когато е имала възможността да го стори. Няма никаква представа какви точно чекове Воглър ѝ е давал да подписва. Той се е грижел за счетоводните книги. В настоящата обстановка подобни обяснения бяха крайно дискредитиращи.

Победата на Глас бе широко възприетата истина, че всъщност Таунсхенд са участвали в бизнес с наркотици, което изигра огромна роля в начина, по който хората възприемаха семейство Таунсхенд. Публичното мнение бе тласнато далеч от презумпцията за невинност. Изведнъж се оказа, че ако правиш бизнес с Джоуел Таунсхенд, Харлан Фиск или Кати Уест, всъщност ако въобще имаш работа с градската управа, то ще бъдеш измамен. Това е просто начинът, по който „тези хора“ вършат нещата.

Точно тази сутрин Харди бе прочел статия от първата страница на „Кроникъл“, продължаваща на следващите страници, задавяща се от язвителност как надзорникът Фиск и кметицата трябва да се оттеглят или да бъдат подведени под отговорност. Това биение на барабани се чуваше все по-силно. Дори и в офиса на Харди обсъждаха тази тема.

И макар всичко това да нямаше нищо общо с престъпленията, в които Мая беше обвинена, Харди знаеше, че ще има много общо с Пол Стайър — познат още като Поли или Нервака, адвокатата на Прокуратурата, поел случая — и как ще оползотвори той наличните

доказателства. За неопитно око цялата драма, която щеше да се разиграе в съдебната зала, можеше да бъде възприета като конспирация с много пипала, обвързана с продажба на наркотици и морална низост по високите етажи.

Въпреки панаирджийския си прякор, Стайър — в средата на трийсетте години — бе сериозен адвокат, макар че според Харди притежаваше много малко индивидуалност или чувство за хумор. Макар че прякорът му предизвикваше тревога.

Беше всеизвестна истина, че в съдебната зала това, което не знаеш, би те наранило, а Харди така и не бе успял да изнамери някаква клюка или мръсотия за Нервака, което вероятно означаваше, че пази своя почерк — както и възможните си умни ходове и мръснишки номера — добре скрити, докато не опре до тях, за да нанесе удар и да причини най-големите щети. Разбира се, бе възможно този прякор да е просто саркастичен и да означава, че Стайър е точно това, което изглежда: добре образован и подготвен, непредубеден, добре изглеждащ действащ адвокат. Естествено точно в момента не изглеждаше никак опасен, облегал се назад на скамейката, разговаряйки приятелски с Джери Глас. Двамата бяха спретнати, образовани и подготвени, уверени в собствените си морални принципи амбициозни мъже, вършещи черната работа на обществото — единият за държавата, а другият за щата.

Харди почувства как стомахът му се обръща.

На предната скамейка се намираше и Дебра Скиф, която бе започнала да излиза с Глас, вероятно вече бяха интимни. Продължавайки да се оглежда, в полезрението му попадна и Даръл Брако, който му хвърли бърз, двусмислен поглед. Отмести очи от полицаия, който все пак не му изглеждаше ентусиазиран колкото Скиф относно вината на Мая и проявената проникателност при ареста ѝ, но във водовъртежа, който бяха сътворили, неговите съмнения със сигурност бяха оставени настрана. Все пак погледът му подейства ободряващо на Дизмъс.

Или бе изпълнен със съжаление.

При сигнала, даден от съдебния пристав, Харди се изправи и отиде до вратата на гърба на съдебната зала, водеща към коридора и към стаята на съдията. Там, извън погледа на съдебните заседатели,

приставът свали бележниците от ръцете на Мая и двамата влязоха, следвани от служителя на съда. Заеха местата си.

Харди смяташе за проява на съдебно безсрамие, макар по-скоро да бе откровена лична обида към него, решението на Браун Мая да няма право да се преоблече или да носи обикновени ежедневни дрехи, когато се явява на процеса. Изрази становище, че клиентката му ще трябва да седи до него в оранжев гащеризон по време на процеса.

Харди, полудял от гняв, написа резюме от петдесет страници, преди да успее да убеди Браун, че при провеждането на множество федерални и щатски дела, по категоричен начин се смяташе, че подсъдимите имат безпрекословно право да се появят пред заседателите в цивилни дрехи. Написа, че облечена като затворничка, ще бъде възприета от съдебните заседатели като различна от гражданин, който пледира, че е невинен. Не бе проникателно психологическо наблюдение, че внушението е, че вече е виновна за нещо, осъдена. Не би следвало да е в затвора и така облечена, ако не бе извършила нещо и не представляваше опасност за обществото. Позицията на Браун бе нелепа и бе отхвърлена от съдилищата завинаги преди повече от петдесет години. Въпреки това тя допусна това абсолютно неподлежащо на дебат положение неохотно и с нежелание.

Шумът от коридора намаля слабо. Мая объркано погледна Харди, а след това се огледа около себе си, кимна на мъжа си, седнал на първия ред от нейната страна. Може би се почувства облекчена, че не вижда тук децата си, които живееха със семейство Фиск, докато тя се намираще в затвора.

Харди си помисли, че всичко това е ужасно. Просто ужасно.

А онова, което го влошаваше и направо му се струваше непоносимо, бе, че въпреки липсата на убедителни доказателства най-накрая той почти бе изгубил вярата, че тя всъщност не е виновна за двете убийства.

Разбира се, съзнаваше, че го е извършила против волята си, за да не се разкрие нещо или да ѝ се наложи да лежи в затвора.

Също така, докато семейството ѝ и нейният свят отвън изглежда се сгромолясваха, с времето ставаше все по-примирена и по-малко концентрирана върху защитата си и се държеше сякаш заслужава това, което ѝ се случва. Все още си придаваше вид, че има желание да бъде доказана нейната невинност, но по-скоро защото децата ѝ имаха нужда

тя да бъде невинна. Не би желала да живеят с факта, че тяхната майка се намира в затвора, осъдена за убийство. За самата нея изглежда това не представляваше толкова критичен въпрос.

Когато всички станаха, Харди се изправи и издърпа нейния стол, защото друг пристав вкарваше съдебните заседатели от стая, намираща се в най-отдалечената част на същия коридор, по който Харди и Мая току-що бяха минали, за да влязат в съдебната зала. Когато всички заседатели седнаха, тя също седна, а адвокатът побутна стола ѝ напред, докато тя не се настани удобно. Докато я подготвяше за изпитанието, Мая хвърли поглед към новоизбраните съдебни заседатели и кимна няколко пъти, като се стараяше да осъществи колкото се може поестествен контакт с очи.

Според него съдебните заседатели бяха сносни. Девет мъже и три жени. Петима бели, четирима афроамериканци, трима азиатци. Всички на възраст между четирийсет и седемдесет години и Харди предположи, поради различни нюанси, че поне седмина или осмина бяха пробвали марихуана. Деветима от тях имаха стабилна работа. Двама от мъжете и една жена бяха пенсионери, постигнали умерен успех в работата си. Харди бе изненадан, че Стайър не бе освободил някои от тях. Вероятно прокурорът не бе оценил достатъчно ролята на предубежденията при стратегията си за избор на съдебни заседатели.

Макар Харди да знаеше, че понякога просто е късметлия.

Въпреки че, предвид развоя на събитията, това хич не важеше в този случай.

Но още преди Харди да има възможността да седне отново, зад него хората в коридора се развълнуваха и двамата с Мая се обърнаха, за да разберат причината.

— Виж! — възкликна Харди.

По средата на коридора към съдебната зала вървеше Кати Уест — самата кметица на Сан Франциско, съпроводвана от племенника си Харлан Фиск и малка процесия от членове на техния екип, а лека усмивка играеше в ъгълчетата на устните ѝ. Зад тях се носеха репортери, почитатели на съдебните дела и някои, които просто бяха любопитни. Когато Кати и Харлан стигнаха до предната редица и се опитаха да седнат до Джоуеп, в помещението вече нямаше къде да пуснеш игла, а залата неуморимо и трудно удържимо жужеше.

Приставът очевидно бе загубил представа как точно да постъпи — особено след като Кати се ръкува с него, — защото позволи на кметицата да наруши установените правила и тя се пресегна през решетките и се здрависа с Харди и с племенницата си. Харлан придърпа адвоката и му прошепушна:

— Това е хрумване на Кати в момент на въодушевление. Може би ще е от полза за нашия приятел Стайър при встъпителната му реч.

— Прекрасно — отвърна Харди.

Демонстрацията, идваща след седмици на бездействие и затишие от страна на роднините на Мая, всъщност бе всичко друго, но не и нежелана. Усмивка размекна чертите на лицето на Харди, който хвърли поглед към Стайър, Глас и Скиф и успя да се полюбува на техните изражения, изпълнени с неверие и шок.

Не можа дълго да се наслади на момента, защото вратата до пейката със съдебните заседатели се отвори и приставът, застанал в този отдалечен край на стаята, обяви:

— Всички да станат. Отделение двайсет и пет на Наказателния съд на Калифорния започва заседание, председателства съдия Мариан Браун.

Съдия Браун влезе тържествено, зае стола си, огледа тълпата, след което изражението ѝ освирепя в момента, в който съзря посетителите. След момент колебание вдигна чукчето, удари с него и обяви:

— Адвокати, в моята стая, незабавно!

Съдийката стоеше в кабинета си в черната си роба и чакаше двамата да влязат. Дори не попита съдебния си секретар Ан Бакстър, която седеше на дивана с магическата машина, дали е готова да запише всяка една дума, която ще произнесе, както се изискваше при процес за убийство, а направо започна:

— Господин Харди! Поради дългото познанство помежду ни смятам, че съм била достатъчно категорична, че не допускам показност в и около моята съдебна зала. А сега влизам и още през първия ден кого виждам да седи на първата редица? Кметицата и един от нашите надзорници! Ако възнамерявате...

— Ваша чест... — произнесе Харди.

Но тя вдигна ръка.

— Още не съм се изказала и не бих желала да ме прекъсвате. Никога. Тук или в съдебната зала. Разбрахте ли?

Беше непрофесионално, със сигурност не и в полза на клиентката му, но ако Браун възнамеряваше да го обижда, да се държи като тиранин и да дава израз на лошите си чувства спрямо него, за да има основания за евентуално обжалване, то Харди с радост възнамеряваше да я улесни. Знаейки, че приличието изисква да ѝ отговори гласно — иначе съдебният секретар не би могъл да отбележи отговора му, той кимна с преувеличена тържественост.

И зачака.

На Браун не ѝ отне много време. Очите и почти се затвориха, докато го гледаше косо.

— Зададох ви въпрос, господин Харди! Попитах дали ви е ясно, че няма да позволя да ме прекъсвате.

— Да, Ваша чест. Разбира се. Съжалявам. Не бях сигурен, че сте се изказали и не желяех да ви прекъсвам.

Лицето му не изразяваше никаква емоция.

Тя насочи пръст към него, като строга учителка, а гласът ѝ звучеше като дрезгаво и овладяно стържене.

— Бих искала да разбера какво искате да постигнете, като сте сложили кметицата и надзорника Фиск да седят там. Това е точно цирковата обстановка, която ви предупредих, че желая да избегна, а ето че е нагласена, още преди дори да сме започнали.

Харди стоеше, изпълнен с внимание.

— Добре? Ще ми отговорите ли? Или няма?

Харди леко лицемерно мръдна главата си, като се приведе напред.

— Съжалявам, Ваша чест. Не чух въпрос и не мога да предположа какво очаквате като отговор.

— Какво правят те в залата?

— Не знам, Ваша чест. Възнамеряват да присъстват на процес или поне на част от него.

— Защо?

— Не знам. Не бих се осмелил да рискувам с предположение.

— Не ви вярвам. Усещам вашата намеса в тяхното присъствие днес тук.

— Ваша чест, вие ме ласкаете, че притежавам подобно влияние, но мога да ви уверя, че не упражнявам никакъв контрол върху действията на кметицата. Или на господин Фиск. Тяхното присъствие тук е толкова изненадващо за мен, колкото и за вас.

— Те седят от страната на клиентката ви! И не смятате ли, че когато съдебните заседатели ги видят приковани зад нея, тази гледка няма да окаже влияние?

— Не знам, а и не бих могъл да оказвам влияние върху реакциите на съдебните заседатели. Госпожа Уест и господин Фиск са роднини на обвиняемата — той се обърна. — Което господин Стайър знае, а предполагам, че и вие сте осведомена.

Съдия Браун отново размаха пръст.

— Не се осмелявайте да ми казвате какво знам или не знам!

— Разбира се, че не бих се осмелил, Ваша чест. Независимо от вашето знание или липсата му е естествено роднините на госпожа Таунсхенд да седят от страната на защитата в залата.

Тя премести изпълнените си с гняв очи към прокурора.

— Господин Стайър? Имате ли какво да добавите към този разговор?

Чистият като момина сълза и умно изглеждащ, но вероятно напълно безскрупулен адвокат, който бе влязъл в стаята след Харди и бе останал леко зад гърба му до този момент, пристъпи напред, изравни се с него, прочисти гърло, но не проговори.

— Ваша чест, с цялото ми уважение — започна Харди, — първо и основно, това е публична съдебна зала. Всеки има право да присъства. Водили са се битки и революции за подобни казуси. Освен това може да се изтъкне, че тяхното присъствие би могло да бъде възприето като противопоставяне на внушенията, възникнали по време на предварителното изслушване, които прокуратурата подбуди и впоследствие доведоха до този процес.

— За какво говорите? — избухна Стайър.

Харди, гледайки дръзко, се опита да задържи насоченото към него внимание.

След като успя да се удържи за цели пет секунди, Браун най-накрая се обърна към него:

— Чухте ли въпроса на господин Стайър, господин Харди?

— Разбира се, Ваша чест.

— Тогава?

— Съжалявам, какво тогава?

— Попитах ви дали сте чули въпроса на господин Стайър?

— Да, разбира се, но вие ме инструктирахте прекалено много пъти да отправям моите забележки само към съда. Опитвам се да спазвам съдебния протокол, Ваша чест. Колкото до въпроса на господин Стайър, съм сигурен, че той е напълно наясно какво точно имам предвид.

— Бихте ли били така любезен да информирате и съда за какво става въпрос?

— Разбира се, Ваша чест. Не е тайна, че през последните няколко месеца господин Глас, федералният прокурор тук, в Сан Франциско, преследва моята клиентка чрез многопосочна кампания в гражданския съд, в медиите и чрез федерален процес, опитвайки се да свърже нея, съпруга ѝ, брат ѝ и кметицата, да намеси цялото семейство, в пране на пари, продажба на наркотици и изнудваческа конспирация. Затова и предявявам всички въпроси към вашето становище относно voir dire^[1] и кои от предполагаемите съдебни заседатели са следили новините редовно. Предположих, че сте запозната с това, Ваша чест.

Вместо отговор, Браун се обърна към прокурора:

— Господин Стайър?

— Това е нелепо, Ваша чест! Вярно, че Джери Глас води отделен процес за злоупотреба със служебно положение, който изглежда засяга някои от тези личности, включително и клиентката на господин Харди, но да се твърди, че ние провеждаме конспиративна дейност, водеща към внушения...

— Извинете, Ваша чест, не съм твърдял подобно нещо. Имам предвид, че аз го заявявам като установен факт.

Стайър завъртя очите си към опонента си.

— Това е абсурдно!

— Точно обратното — отвърна Харди спокойно, като се обърна към Браун. — То е демонстративно, Ваша чест. Дебра Скиф, която е инспекторът от отдел „Убийства“, арестувала клиентката ми, е била посочена за специален агент при федералното дело, водено от господин Глас. Някои определено биха нарекли това конспирация.

Браун гледаше заплашително.

— Но да се върнем на темата, Ваша чест. Правото на госпожа Уест и господин Фиск да се намират тук, както и правото на моята клиентка да бъде подкрепяна от тях, е безусловно. Разбира се, ако вие или господин Стайър желаете, бих могъл да предам на кметицата и на члена на Борда на надзорниците, че вие бихте желали те да напуснат. С удоволствие бих ви направил тази услуга. Дори донякъде съм заинтригуван какво биха отбелязали по този повод.

Кратичка пауза.

— Добре — процеди през зъби Браун, — това бе напълно достатъчно. Няма да търпя подобни спорове тук или в съдебната зала!

Задържа главата си за секунда, след това я разтърси, сякаш изпитваше отвращение, след което отново се обърна към адвокатите, стоящи пред нея:

— Тази ситуация ме вбесява, но не виждам как бих могла да я избегна. Господа, свободни сте. Ще ви последвам само след минута.

Мълвата очевидно се бе разпространила бързо, защото докато Харди заемаше място си до Мая на масата, залата вече се пукаше по шеговете. Бе се образувала редица от хора, очертаваща края на съдебната зала и коридора. Харди бе повече от изненадан да забележи, че до вътрешната страна на вратата стои Еиб Глицки, който явно също бе дошъл да хвърли око на шоуто, и го поздрави с едва доловимо кимване.

След като трябваше да се появят като свидетели и нямаше как да останат в съдебната зала, Скиф и Брако бяха напуснали местата си, които бяха заети от двама репортери — част от множеството, задаващо въпроси на Харлан Фиск и Кати Уест и изглежда се провеждаше същинска импровизирана пресконференция. Всъщност залата направо бръмчеше от всички страни, усещаше се приповдигнато настроение и се водеха толкова гръмогласни разговори, че опитът на пристава да въведе ред в залата и да обяви повторното влизане на съдия Браун, остана напълно незабелязан.

Понеже Харди седеше отпред, чу какво се случва и се обърна, но врявата зад гърба му продължи и сякаш се увеличи още повече. Браун остана права и удари чукчето нежно. Като не срещна отклик, прозвуча доста по-властното и силно: Бам! Бам! Бам!

— Ред в залата! — провикна се тя. — Ред в тази зала!

След което най-накрая, постепенно, мястото потъна в тишина.

Браун изчака, докато и последният шепот замря, след което остави чукчето настрана, протегна напред ръце и загледа навъсено тълпата.

— Това е съдебна зала! — започна тя, като гласът и бе преизпълнен с емоция. — Тук няма място за безредие. Искам да помоля тези от вас, които имат места, да ги заемат, а които стоят прави, да си намерят места. В противен случай съм принудена да ги помоля да напуснат.

След като даде възможност да бъде изпълнено нейното нареждане, Браун най-накрая зае мястото си.

— Благодаря ви. Съдът — продължи тя, — разпозна Нейна чест, кметицата на Сан Франциско Кати Уест, както и градския надзорник Харлан Фиск и ги поздравява с добре дошли на този съдебен процес.

След убедителната проява на благоразположение, съдийката кимна с глава, а устата и се изкриви в тънка усмивка, след което веднага се обърна към масата на прокуратурата:

— Господин Стайър, обвинението готово ли е да започне делото?

— Да, Ваша чест.

— Господин Харди, защитата?

— Готови сме, Ваша чест.

— Добре тогава. Господин Стайър, можете да започнете.

[1] Voir dire — отнася се до процеса, при който на предполагаемите съдебни заседатели им се задават въпроси, свързани с техния произход, минало и потенциални предразсъдъци, преди да бъдат избрани да седнат на скамейката на съдебните заседатели. — Б.пр. ↑

20.

Въпреки слабо въздействащото си присъствие и поведение, публичното лице Стайър направи първия намек за наличието на енигматичния Поли — истински авторитет, съставен от равни части увереност в себе си и сигурност в позицията си. Говореше с нормален, разговорен тон, използваше малко ораторски метафори, но непретенциозната му искреност претворяваше простоватото красноречие и то кънтеше убедително.

— Дами и господа съдебни заседатели!

Стоеше близо до Харди и Мая, точно срещу заседателите. Когато започна, държеше ръцете си спокойно надолу, леко пред него — сякаш напомняше застанал в готовност между втора и трета база играч, — от време на време ги повдигаше, припляскваше, за да подчертае думите си, а понякога насочваше пръст към някой от тях, за да бъде по-ясно разбран или за да предизвика съответен ефект.

— Доказателствата и фактите по това дело са доста прости, разбираеми и недвусмислени. Засягат знаменателна ситуация, свързана с продажба на наркотици и дългосрочни взаимоотношения между трима индивиди, които поради някаква незнайна причина изведнъж са се влошили фатално за двама от тях. Това ни води към неизбежно заключение, че обвиняемата по това дело Мая Таунсхенд — той се обърна и я посочи с пръст, — умишлено е убила своя съучастник в бизнеса с марихуана Дилън Воглър и няколко дни по-късно умишлено е убила друг бивш неин съучастник в бизнеса с марихуана Левън Пресли. Ето как ние знаем това. В девет четирийсет и седем вечерта на двайсет и шести октомври миналата година млад мъж — една от жертвите по това дело Дилън Воглър, управител на кафене, наречено „Бей Бийнс Уест“, намиращо се на улица „Хейт“, тук в града — е телефонира на своята работодателка, обвиняемата Мая Таунсхенд. Ние не знаем какво точно ѝ е казал по време на този разговор, но каквото и да е било съобщението, то е било достатъчно важно, защото обвиняемата първоначално лъже полицията, че въобще е бил проведен подобен разговор и едва когато е била уличена, признава, че е станала

още в ранни зори на следващата сутрин и е отишла до „Бей Бийнс Уест“.

Харди се завъртя неспокойно на стола си. Мая не беше хваната в лъжа, а сама бе признала, че е спестила това на полицията, и то по негов съвет. Отбеляза си да изясни това обстоятелство по-късно при показанията на Брако или Скиф. Засега остави обвинението неоспорено.

Стайър продължи:

— Час по-късно, на зазоряване, господин Воглър е бил мъртъв, прострелян с един куршум в гърдите от упор, в алеята, намираща се зад „Бей Бийнс Уест“. Няма следи от борба. Полицейските следователи са открили пистолет в същата алея, от който наскоро е бил изстрелян един куршум. Бил е открит един куршум. Както и една гилза. И двете намерени улики са съпаднали с липсващите от пистолета. От пистолета, притежаван от обвиняемата. Бил е регистриран на нейно име, а нейните отпечатащи са се намирили както върху него, така и върху патроните, които са били поставени в пистолета.

Пауза.

— Защо обвиняемата го е извършила?

Нова пауза.

— Двата са били партньори от почти десет години. Защо обвиняемата се е събудила точно тази съботна сутрин и е решила, че ще убие господин Воглър? Ние никога може би няма да разберем конкретната причина. Но знаем със сигурност за криминалния живот, който са водили, начин на живот, в който насилствената смърт, дори и извършена от ръцете на партньори и съдружници, е толкова често срещана, колкото сутрешната мъгла през юни.

Стайър се усмихна учтиво, с грубиянска духовитост, но не направи още една пауза, а направо продължи:

— Господин Воглър е носил със себе си раница, в която са намерени петдесет торбички за опаковане, съдържащи по около двайсет и четири грама висококачествена марихуана, отглеждана лично от управителя на тавана му. Изглежда, че господин Воглър е използвал „Бей Бийнс Уест“ — кафенето, притежавано от обвиняемата и управлявано от самия него — като прикритие за процъфтяващ бизнес с марихуана. Бизнес, чиито счетоводни книги и тефтери са били водени с пълното съдействие и договореност с обвиняемата.

Мая започна да шава и Харди се протегна и постави длан върху ръката ѝ, като я стисна нежно. Всичко, за което Стайър говореше, не беше нещо ново и за двамата, но това не означаваше, че не звучеше смущаващо, разказано така гладко. А и не искаше някой от съдебните заседатели да забележи дискомфорта на Мая и да го изтълкува като проява на чувство за вина.

От своя страна Харди бе надянал върху лицето си добре отрепетираното изражение на едва сдържано отвращение от този прочит на събитията, претендиращ те да бъдат възприети като „факти“. Без да изпада в нещо подобно на истинско театралничене, оставяше главата си да се клати съвсем леко в израз на несъгласие, когато усетеше, че някой съдебен заседател следи за неговата реакция.

Стайър продължаваше:

— Но обвиняемата още не е била приключила. Нейният бизнес с наркотици има дълбоки корени назад във времето и ѝ е струвал повече от едно убийство, за да го подсигури. За съжаление убийството на Дилън Воглър е предизвикало подозрение у друг неин съучастник на име Левън Пресли. До смъртта си господин Пресли е работил като отсяващ млади таланти в Американската школа за театър и изящни изкуства. Подобно на обвиняемата и господин Воглър, той също е посещавал университета на Сан Франциско през деветдесетте години. Докато са били студенти там, няколко души ще свидетелстват, че тримата — обвиняемата и двете жертви господин Воглър и господин Пресли — още тогава са били забъркани в бизнеса с продажба на марихуана. Пипалата на закона са успели да достигнат до господин Воглър и господин Пресли. Двамата са били осъдени за обир във връзка със сделка за наркотици, която се е развила зле и те са били пратени в затвора.

Харди се бе борил с всички сили да запази далеч от полезрението на съдебните заседатели предишните истории на Воглър и Пресли, свързани с марихуана и обир. Смяташе да отбележи, че няма никакво доказателство, че тези обстоятелства по някакъв начин са свързани с Мая. При почти всяко повдигнато възражение, Браун го отхвърляше с фразата:

— Има връзка с взаимоотношенията между страните!

Макар че нямаше нито смисъл, нито нещо общо с юридическите правила.

Стайър продължаваше разказа си.

— Но не и обвиняемата. Доказателствата ще потвърдят, че тя е била „мълчаливият“ партньор^[1] и че това мълчание си е имало цена. В ранния следобед, в четвъртък, първи ноември, господин Пресли е получил телефонно обаждане и внезапно, доста развълнуван, е напуснал работното си място. В четиринайсет часа и пет минути той е позвънил на обвиняемата от мобилния си телефон. Макар че обвиняемата — отново — първоначално е отричала, че въобще е била в апартамента на господин Пресли, бяха намерени нейни ДНК и пръстови отпечатьци, които разкриват, че се е намирала в близост до неговото жилище около часа на смъртта му.

Харди стисна китката на Мая, а тя сведе поглед и въздъхна.

Точно тези доказателства всъщност доведоха до арестуването на Мая и до голяма степен представляваха повратната точка през последните няколко месеца. Прокуратурата бе развила своята теория относно предполагаемите им взаимоотношения и вероятното изнудване, което произтичаше от появяването на Мая в сградата на Пресли. Телефонното обаждане бе направено от Левън, от собствения му мобилен телефон, затова само по себе си не предполагаше тя наистина да бъде обвинена за убийството на Пресли. Вероятно нямаше да бъде обвинена и за това на Воглър.

— Дами и господа — продължаваше Стайър, — тук намираме същия модел на поведение от обвиняемата в две свързани помежду си убийства. Докато е била в университета, обвиняемата се е забъркала с двете жертви в продажбата на марихуана. Няма да видите доказателство, че те и обвиняемата са употребявали и продавали марихуана или да чуете свидетелски показания, че двамата ѝ съучастници в престъпленията Воглър и Пресли са обрели други разпространители на марихуана. От онези дни до днес обвиняемата се е маскирала като майка от висшата класа, добра съпруга, религиозна жена и спазваща закона гражданка. Този нов живот е бил много важен поради много причини, най-съществената, измежду които е, че тя е член на едно от най-изтъкнатите в областта на политиката семейства в Сан Франциско.

Тук Харди съзря първата си възможност за възражение.

— Възраavam, Ваша чест! — възкликна той. — Няма връзка и не е аргументирано!

Съдия Браун го изгледа неодобрително и го увери накъде ще задуха вятъра.

— Не смятам — отвърна тя. — Отхвърля се!

Стайър кимна към тях и гладко продължи:

— Обвиняемата е плащала прескъпо, за да запази тази тайна. Вие ще чуете тук една свидетелка — съпругата на жертвата господин Воглър, — която ще потвърди как нейният съпруг, с когото обвиняемата е била интимна, е изнудвал обвиняемата в продължение на повече от осем години. В повечето случаи изнудването е било заплащано под формата на огромна заплата, която е получавал като управител на „Бей Бийнс Уест“. По-нататък в процеса финансовите документи на обвиняемата ще разкрият начина, по който са прали пари чрез кафенето, което потвърждава факта, че е имало изнудване и осигурява убедителен мотив за убийството на господин Воглър. Респективно и за това на господин Пресли. Доказателствата нагледно ще покажат връзката, открита от прокуратурата, че обвиняемата е убила господин Воглър и господин Пресли — единият, защото я е изнудвал, а другият, защото е възнамерявал да стори същото. Използвала е собствения си пистолет, за да застреля Воглър — полицията е прибрала като веществено доказателство този пистолет, — а при другото убийство е използвала онова, което е намерила подръка, а именно кухненски сатър, за да убие господин Пресли. И двете престъпления са били предварително обмислени. Щатът Калифорния ги определя като убийства от първа степен и това е присъдата, която ще ви помоля да произнесете в края на този процес. Благодаря ви.

Глицки бе сложил краката си върху бюрото, заринато с шушулки от фъстъци. След последния път, когато Харди се отби при него, бе допуснал възможността, че Закари може и да се възстанови и по някое време през последните шест месеца бе вдигнал щорите. Най-накрая в стаята отново бе достатъчно светло.

Харди и Франи им бяха дошли на гости преди две седмици, за да видят как е Зак, който носеше нещо подобно на футболна каска от момента, в който се бе пробудил. Увериха се, че той се държи напълно нормално, по същия начин както преди инцидента.

Харди усети, че този, който безвъзвратно се е променил, е Ейб. Не че някой би го сбъркал с господин Слънчево настроение, но Глицки така и не успя да осъзнае реалността, че Закари е по-добре и че това бяха благоприятни новини за него и за неговия живот. Вместо това бе зациклил върху собствената си отговорност за инцидента, върху повсеместната му некомпетентност като човешко същество и върху нещастната звезда, под която бе роден. По един или друг начин, той винаги се бе държал като мрачен и циничен галантен кавалер, но нямаше и следа от това поведение, което Харди намираше за притеснително и досадно. Не че щеше да изостави най-добрия си приятел, напротив — постоянно се опитваше да измисля начини, следствие на които Ейб поне малко да наподобява човека, който бе преди злополуката.

Като например да се отбие в кабинета му неочаквано през обедната почивка на първия ден от процеса с пресни доставки от фъстъци. Фъстъците бяха единственото нещо, което Глицки винаги съхраняваше в горното ляво чекмедже на бюрото си, докато Харди скришом не ги премести в горното дясно чекмедже. Това се случи точно преди Коледа и те така и не се върнаха на старото си място. Случаят бе удобен да му достави нови запаси, докато съдът се върне от обед и той мина, за да остави подаръка и да си поговорят за няколко минути.

Естествено разговорът се завъртя около пледоарията на Стайър, която Глицки намираше за изключително завладяваща.

— Признавам си — отбеляза той, докато белеше поредния фъстък, — аз съм от хората, които се трогнаха от речта му. Всъщност едва ли искаш да ме питаш.

— О, да, забравих за момент. Коя беше точно частта, която те убеди?

— В какво?

— Че Мая е виновна.

Ръцете на Глицки се приземиха върху корема му. Облегна се назад в стола си.

— Имам някой друг фъстък и за теб. В коя част точно ти не повярва?

— Повярвах на всичко — отвърна Харди.

— Видя ли? Не се притеснявай. Ти си предопределен да губиш, така или иначе. Нат — Глицки говореше за осемдесет и нещо годишния си баща — казва, че загубата от време на време укрепва духа.

— Старото „което не ни убива ни прави по-силни“, а?

Лицето на Глицки притъмня.

— Ехо! Къде беше през последните месеци?

— Приемаш случилото се със Зак като загуба? Последния път, когато го видях, скачаше по мебелите!

— Последния път, когато аз го видях, се разхождаше с футболна каска. Може би не си забелязал?

— Може би не си чул това, което току-що самият ти каза — че се е разхождал наоколо. Ако не бъркам, футболната каска е срещу евентуални бъдещи наранявания. Има ли нещо, което премълчаваш?

— Относно какво?

— Относно Зак. Това, което чух, е, че всички показатели сочат пълно възстановяване.

Глицки разтърси глава.

— Не знаят със сигурност.

— Но са казали това, което току-що споменах, нали? Че всички показатели и тъй нататък?

— Те казват, че са „предпазливи оптимисти“. Това е, защото, ако кажат, че всичко е наред и нещо се случи, се страхуват, че ще ги съдя.

— Да не би да е, защото предполагат, че нищо лошо няма да последва?

— Могат да си мислят каквото си поискат. Никой не казва, че знаят. Никой не би могъл да знае. Защо въобще обсъждаме това?

— Защото определяш положението като загуба, затова.

— Да. Добре, то е това, което е, независимо как го определяш — Глицки свали крака бюрото. — За какво говорехме, преди да засегнем тази тема?

— За пледоарията на Стайър.

Взирайки се в малкото разстояние помежду им, Глицки обели още една шушулка.

— Това е основното. Преди имах доста добра памет. Сега се разсейвам лесно... Върти ми се една мисъл. След което изчезва. Друга

се завърта. Но не мога да ги свържа помежду им. Сякаш съм вечно разсеян. Не мога да се измъкна от това положение.

Харди го попита:

— Разговарял ли си с някого за това?

— Разбира се. С Трея, Нат, с теб от време на време.

— Имам предвид професионалист.

Глицки почти се усмихна.

— Няма как да стане. Не е нещо, с което да не мога да се справя или да реша и да не го променя.

— Как може да си сигурен?

— Просто съм сигурен, разбра ли? — изяде фъстъка. — Някак си приключих с тази тема, ясен ли съм?

Харди така и предположи.

— Разбира се. Какво мислиш за появяването на кметицата в съда?

— Доста подчертано заявление.

— Не мога да преценя дали ще помогне, или ще навреди. На мен имам предвид.

— Това са съдебни заседатели — отбеляза Глицки. — И един е достатъчен. Как го прие Браун?

— Както и предполагаш. Изкара ме виновен, разбира се.

— Естествено. Аз бих си помислил същото.

— Ами имаш право. Независимо как ще се разиграе ситуацията с Кати и Харлан, най-същественото е, че това е просто още едно отвличане на вниманието. Единственият шанс на моята клиентка е нещата най-после да се завъртят около доказателствата.

— Смятах, че това се случва на предварителното изслушване.

— Това не успях да постигна. Дори и не се приближих — Харди разтърси глава и хвърли гибелен поглед през бюрото. — Може би моментът е подходящ да ти напомня, че ти така и не се разписа под ареста, ако си спомняш.

— Нека не обсъждаме това, Диз. Знаеш, че не се налагаше. Брако и Скиф разполагаха с повече от достатъчно. Предварителното изслушване го потвърди. И послеслов — не ми ли каза само преди пет минути, че си повярвал на всяка дума, изречена от Стайър?

— Да. Смятам, че е прав. На теория всичко съвпада. Но не смятам, че би могъл да докаже която и да е част от нея — не разполага

с доказателствата, които да го потвърдят, поне това е сигурно. А в крайна сметка това е, което се очаква от него.

— Така е — изведнъж Глицки осъзна, че са изяли всички фъстъци, затова се изправи, разкърши се, започна да събира шушулките и ги изхвърли в боклука. — Това е красотата на системата. Ако няма доказателства, ще я измъкнеш.

— Бих казал „не е ли прекрасно, че мислиш така“, Ейб, само дето свободното място на опашката вече е заето.

След като Харди си тръгна, Глицки — докато все още мисълта не му бе изхвъркнала — си написа бележка да прегледа досието на Мая Таунсхенд, за да се увери, че Брако и Скиф са подготвили изрядно доклада си и че в него присъстват достатъчно доказателства, за да си свърши добре работата Пол Стайър. Харди бе прав — през онзи период бе ангажиран със здравословните проблеми на Закари, а неговите хора така и не му бяха показали дори и едно доказателство. Ако са изпуснали нещо, искаше да се увери, че ще го включи. Нямаше да му се разбие сърцето, ако Харди вземе, че изгуби някое дело.

Господ знаеше, че приятелят му няма големи шансове.

[1] мълчалив партньор — бизнес партньор, който осигурява капитала, но не участва активно при управлението или функционирането му. — Б.пр. ↑

21.

Ако Харди си мислеше, че на сутрешното заседание е било лудница в и около съдебната зала, сега му се стори, че се е намирал на изпълнена с мир и спокойствие ливада в сравнение с шумното безумие, в което се потопа щом слезе от асансьора на третия етаж след разговора с Глицки.

Очевидно Кати Уест щеше да остане и за следобедното заседание, а това предизвикваше голямо вълнение в света отвън. Не всеки ден кметицата идва в Съда и присъства на съдебен процес. Нейното появяване се бе превърнало в онова, от което Харди нямаше нужда точно в този момент — в новината на деня, може би най-интригуващата дори и в национален ефир.

Цялото фоайе бе претъпкано с хора и присъстваха репортери от почти всички медии. Адвокатът се опита да си проправи път, разбутвайки хората с лакти, защото ако закъснееш и с една минута, щеше да се сблъска с гнева на съдия Браун и с вероятна глоба за неуважение към съда. Не знаеше дали поради полицейска параноя, необходимостта у Браун от контролиране на ситуацията или член на екипа на кметицата се опитваше да предпази шефа си, но някой бе наредил да поставят детектор за метални предмети пред залата и това, което първоначално бе сметнал за аморфна тълпа, всъщност се оказа овладяна и организирана опашка от хора, които очакваха своя ред, за да влязат вътре.

Много, много бавно.

Почти в началото на опашката успя да разпознае фигурите на двамата си партньори — Джина Роук и Уес Фаръл, които неочаквано за него също се бяха появили за шоуто. Ако се интересуваше, те можеха да отговорят на въпроса колко светкавично новината за присъствието на кметицата се бе разпространила из града. Но нямаше начин да си пробие път до тях. Тълпата не му изглеждаше склонна да толерира някой, който желае да се пререди.

Макар да не бе почитател на архитектурния план на Съдебната палата, все пак знаеше как да се ориентира из сградата. Промъквайки

се покрай задната стена на широкото и кънтящо от ехо фоайе, движейки се срещу наплива от хора, постепенно се приближи към Отделение 24 и установи, че вратата към него бе отворена. Съдът не заседаваше, затова прекоси през изоставената съдебна зала и през задния коридор, който свързваше всички отделения на този етаж. Незабелязан от приставите, всеки един от които въдворяваше ред в Отделение 25, той успя да стигне до вратата, пред която по-късно щяха да доведат клиентката му.

Докато преминаваше покрай стаите на съдиите, изведнъж се закова. Вратата на стаята на Браун бе отворена, а през нея излизаха Пол Стайър и Джери Глас, водещи дружелюбен разговор със съдийката. Когато съзряха Харди, внезапно и неловко спря както придвижването им, така и дискусиата им.

— Господа. Ваша чест — поздрави ги Харди.

Той не помръдна, макар че бе по-скоро шокиран, отколкото ядосан, очаквайки предстоящото обяснение. Едно от най-свещените правила в правото бе, че адвокатите с активни дела, гледани пред съдия, не бива да имат никакво экс-парт^[1] взаимодействие с този съдия.

Никакво.

И това се отнасяше и за двете страни. Съдията не биваше да допуска или приема възможността за подобно взаимодействие.

Очевидно това, на което Харди току-що стана свидетел, бе явно нарушение на правилото — беше достатъчно само на това основание да даде заявление за обявяване на процеса за неправилно проведен, поради взаимоотношение на съдията с една от страните, и самият съдия да се оттегли.

Глас заобиколи Стайър и отстъпи няколко крачки встрани от него, а Харди възприе това като патетичен кавалерски ход. След което Федералният служител безцеремонно махна с ръка и с лековат тон съобщи:

— Адвокат, не е това, което си мислите, че е!

Отговорът беше недостоен, след като очевидно бе това, което е. Харди не възнамеряваше да бъде дружелюбен или опрощаващ и погледът му премина покрай двамата мъже и се насочи към стаята.

— Ваша чест? — попита с изискваща нотка в гласа.

Браун се приближи към него засрамена, но очевидно решена да премине към същината на въпроса:

— Господин Глас е прав. Нищо неетично не се е случило тук, господин Харди. Двамата господа случайно преминаха покрай стаята ми, аз ги чух да разговарят за появяването на кметицата в залата и просто разменихме няколко непреднамерени думи за това събитие, нищо повече. Горещо същото, което правим в момента.

— С цялото ми уважение, Ваша чест, ние двамата разговаряме в момента в присъствието на моите опоненти. Публично или не, дискутираме делото пред вашата съдебна зала. Всъщност, преди да продължим, ако въобще продължим, бих изискал да присъства и съдебният секретар.

— Това е нелепо! — изтърси Глас.

Харди игнорира изказването му и не свали погледа си от Браун.

— Ваша чест? — повтори отново.

След мъчителни шест секунди, през които очите на съдията се бяха свили от съсредоточаване, тя кимна и демонстративно посочи часовника си:

— Съдът се събира след шест минути — отбеляза тя. — Господа, ще се видим вътре.

И затвори вратата след себе си.

В съдебната зала все още не бяха довели Мая. Харди сърдечно поздрави Кати и Харлан през пресата около тях и им благодари за тяхната поява и подкрепа. Поздрави и Джоуел. След което се извини, успя да забележи, че Джина Роук и Фаръл са се настанили няколко реда по-назад и им посочи преградите.

Когато стигнаха до тях, той промълви:

— Ще повярвам, че и двамата сте дошли тук, за да си водите записки как майсторски се произнася встъпителна реч!

— На какво друго би могло да се дължи нашето присъствие? — попита Роук с безизразно лице и леко махна с ръка за поздрав към кметицата и Харлан.

През годините връзките между всичките тези личности се бяха поразхлабили и всеки един от тях се бе потопил в нови взаимоотношения, нова работа, дори понякога изглеждаха сякаш бяха

придобили нови самоличности. Но преди седем или осем години градът се вълнуваше от оттеглянето на областния прокурор Шарън Праг и обвинителния акт, изготвен следствие на предварителния процес, за убийството на нейния главен асистент. Тогавашният кмет бе посочил нов областен прокурор — Кларънс Джакман, който постъпи на длъжността, идвайки от частния сектор, за да установи някакво подобие на ред — да оправи бюджета, да преследва престъпленията, да се сблъска със служебните проблеми на града. Джакман бе събрал около себе си група от хора, които всеки вторник се срещаха в заведението на Лу Гърка. Между всички останали, част от тази група бяха и Харди, Роук, техният вече покоен партньор Дейвид Фрийман, Кати Уест — която тогава бе надзорник, Глицки, журналистът в „Кроникъл“ Джеф Елиът и секретарката на Джакман — Трея, която впоследствие стана съпруга на Глицки.

— Макар че — продължи Джина, — винаги е приятно да видиш Кати. Не мислиш ли, че днес изглежда доста наперена?

— Мисля, но стига толкова за Кати — отвърна Харди. — Имам нужда от съвет. Искам да ви питам нещо.

Фаръл бе готов и произнесе:

— Берлин.

— Добър отговор — одобри Харди. — Макар че въпросът е грешен. Истинският въпрос е, как бихте постъпили, ако видите, че съдията по вашето дело води неформален разговор с вашия опонент?

— Да, Берлин би бил неправилен отговор — отстъпи Фаръл. — Да нямаш предвид екс-парт? Кога се случи това?

— Току-що. Преди пет минути. Браун, Стайър и Глас отзад, в нейната стая.

— За какво са разговаряли? — попита Роук. — Не че има съществено значение.

— Това имам предвид — съгласи се Харди. — Смятам, че поне трябва да се отбележи, че се е случило.

Фаръл се поинтересува:

— Тя не ти ли мрази вече?

— Да, убеден съм, че е точно така. При това положение, ако повдигна този въпрос, колко ще навреди?

— Винаги може да навреди — отвърна Роук. — Твоята съдийка те мрази, може да те прецака по десет хиляди ловки и непредсказуеми

начина, за което съм сигурна, че си наясно. Наистина не би искал да те намрази повече, отколкото вече те мрази.

— Да, но това стана. Ако тя не го отбележи, все едно не се е случило.

— Аз пък искам да отбележа — продължи Роук, — какво ще се случи в сравнение с това, което ще последва, ако го отбележи. Може да е далеч по-лошо, а ти дори няма да знаеш. Още повече че, Диз, каква полза има да я вбесиш? Ще измислят някакви глуповати обяснения, независимо какво са правила, и нито един апелативен съд няма да отсъди анулиране на процеса. Няма да спечелиш нищо, освен неприятности, така че каквото и да загубиш, то така или иначе не си струва.

— Може би — Фаръл се включи, — можеш да я попиташ дали би желала да се оттегли.

— Това също би я вбесило.

Фаръл направи физиономия.

— Добре, тогава защо не отидеш при Томазино?

Оскар Томазино бе председателстващият съдия на Наказателния съд и — което бе по-същественото с оглед на техните цели — приемливо и топло се отнасяше към Харди и двамата му партньори.

— Помислих и за това — отвърна Харди, — но аз не чух нищо от онова, което са си казали, а Браун ще твърди, че е било обикновен разговор, който не е имал нищо общо с делото. И познай? Това също ще я вбеси. Знаейки, че всяка сутрин ставам от леглото, вероятно също я вбесява, не че размишлявам върху тази тема.

— А може би не трябваше да я предизвикваш — отбеляза Фаръл.

— Благодаря ти! — отвърна Харди иронично. — Само „ако“! Може би трябва да скоча в моята машина на времето, да се върна назад в миналото и да го поправа, докато все още мога!

— Наистина ли искаш да се оттегли, Диз? — попита Роук.

Харди се обърна към нея, гласът му едва се чуваше и прошепна:

— Нищо не би ме направило по-щастлив! Но някакво си отбелязване на екс-парт ми изглежда прекалено тънък лед, по който да се плъзна, за да се отърва от нея. Може наистина да се окаже, че не са разговаряли за делото.

— Може би е по-разумно — предложи Джина, — да я накараш да си мисли, че ти дължи нещо.

— Това ми харесва — каза Фаръл. — Далеч по-добре е да смята, че ти е задължена.

— Предполагам — додаде Роук, — че би желал да решиш на минутата.

— Всъщност мисля, че вече взех решение. Но последното нещо, което желая, е тя да си мисли, че съм бълзливек или че ме е страх от нея.

Фаръл се засмя.

— Смятам, че вече те познава доста добре.

— Значи да я държа на каишка? И двамата ли смятате, че това е добра идея? Без отбелязване? Без оттегляне?

Неговите партньори тихо обсъждаха помежду си, хвърляха поглед назад и стигнаха до консенсус.

Щом се изкачи на мястото си и въведе ред в залата, Браун извика адвокатите при нея.

— Господин Харди — започна тя, — вече се записва. Бихте ли желали да отправите някаква забележка към Съда?

Преминаваше направо към въпроса. Ако щеше да ѝ създава неприятности, по-добре да започне веднага. Иначе щеше да ѝ се върти из главата, докато той произнесе встъпителната реч.

Кръвта на Харди кипеше. Изненадващо за самия него си даде сметка, че е толкова изпълнен с гняв и раздражение, че едва успява да укроти дъха си. Най-накрая произнесе:

— Не, Ваша чест.

Харди забеляза как очите на Браун се свиха. Бе сигурен, че ако хвърли поглед към Стайър, ще види как тракат чарковете в главата му, в опита да отгатне какъв трик ще приложи сега легендарният Дизмъс Харди.

Браун не виждаше причина да не приеме Троянския кон. По-скоро сякаш изпита облекчение, ако не и благодарност, заедно Харди ѝ е помогнал да не изпадне в затруднено положение.

— Господин Стайър? — попита тя.

Точно в този момент една камера се включи шумно в съдебната зала, последвана от звън на мобилен телефон. Браун вдигна поглед и избухна, думкайки с чукчето.

— Това е всичко, което мога да толерирам, свързано с камери и други приспособления! Да, допуснах няколко новинарски камери в залата. При най-малкото последвало нарушение, разрешението ще бъде оттеглено. Не желая да се правят повече снимки! Искам да бъдат изключени всички мобилни телефони! — след което огледа подиума пред нея. — Всъщност като се замисля, до края на този процес — пристави, моля отбележете, няма да допусна повече камери в съдебната зала!

При слабото бучене от протеста, което последва след тази забрана, отново удари с чукчето.

— На крачка съм — произнесе тя, — да изгоня всеки един с камера още сега. Но в интерес процесът да не се бави повече, няма да задействам тази забрана, докато някой не я наруши.

Гледаше свирепо иззад очилата си в продължение на десет секунди, изследвайки залата наляво и надясно за признаци на непокорство.

След като не откри, насочи погледа си към прокурора, който стоеше редом до Харди, точно пред нея.

— Господин Стайър?

— Да, Ваша чест?

— Смятам, че преди това прекъсване Съдът ви попита дали Прокуратурата е готова за започнем.

Нервака за секунда придоби изображение, което по някакъв начин оправда името му. Бе неспокоен, а капки пот проблясваха върху високото му чело. Стайър прочисти гърлото си, хвърли бегъл поглед на Харди, след което отново се обърна към съдийката.

Най-накрая реши, че макар и да не разбира какво цели опонентът му — ако въобще Харди цели нещо, — всеки един умен прокурор би имал противоположната цел.

— Бих искал да обърна внимание на срещата, която се проведе преди няколко минути на вратата на вашата стая, когато вие и аз обменихме няколко шеговити забележки във връзка с появяването на кметницата в съдебната зала днес, без присъствието на господин Харди.

Харди не можа да повярва на ушите си. Но нямаше намерение да го прекъсва.

Браун погледна сякаш ще получи инфаркт точно в този момент, върху стола си.

— Продължете — произнесе тя. — Кое смятате, че е толкова важно, че има необходимост да бъде отбелязано на този етап от процеса?

Очевидно Стайър бе решил да продължава да копае гроба си.

— Смятам, че в интерес на отстраняване на евентуална молба на защитата на основание осъществено экс-парт между вас и мен, както и в интерес на справедливостта, е желателно тази дискусия да бъде отбелязана и да бъде включена в протокола. Тогава, ако господин Харди има някакви възражения, би могъл да ги повдигне още сега.

Харди се опитваше стоически да държи челюстта си здраво стисната, за да не се разлее в победоносна усмивка. За такива моменти живееше неговият стар ментор Дейвид Фрийман. Планираш и планираш, след което правиш стратегии и планираш още, а след това се случва нещо напълно неочаквано и ти отново си в играта, по начин, какъвто никога не си си и представял, че е възможен. Понякога просто трябва да обичаш магическата лудост на правото.

Прекалено много обмисляйки различни стратегии, Стайър токущо бе направил изключително тъп ход и съдия Браун, която никога не прилагаше хитрости, го накара да разбере това чрез езика на тялото си и чрез смразяващото си изражение.

— Много добре, адвокат — изскочи от устата ѝ, които бяха така свити, че сякаш не мърдаше изобщо устните си. — Непременно! Нека да отбележим този разговор. Съдебният секретар и адвокатите в моята стая! Десетминутно прекъсване!

Най-накрая Харди щеше да произнесе своята встъпителна реч. Можеше да я произнесе сега или да изчака прокуратурата да изложи доказателствата си и да извика своите свидетели. Но като повечето опитни защитници, не искаше да отпусне прекалено много време на съдебните заседатели да свикнат с версията за престъплението, описана във встъпителното слово на прокурора.

Макар че имаше много дела за убийство зад гърба си, винаги се поразяваше от нервността си през първия ден — познатата празнота в стомаха и изтръпналите крака, — когато заставаше и за първи път се обръщаше към съдебните заседатели.

А този път имаше и голяма, очарователна тълпа в залата. Внезапно усети, че нещо изключително важно се случва тук и сега. Когато се изправи, за да излезе иззад бюрото си и застана пред заседателите, ненадейно откри, че е обзет от почти неестествено спокойствие, дори увереност.

Приветливото другаруване между Браун и Стайър току-що бе получило сериозен удар и докато прокурорът вероятно все още бе замаян от случилото се, Харди можеше да се възползва от това малко, но реално предимство и да се опита да пропусне общоприетите ограничения. Може дори да наблегне върху някои спорни моменти и докато вниманието на Стайър е съсредоточено нейде другаде, да се размине без прекалено много прекъсвания под формата на възражения от прокурорската маса.

Подходи с любезен маниер, приветлива усмивка и погледна всеки един съдебен заседател в очите, още преди една дума да е излязла от устата му.

— Добър ден. Тази сутрин господин Стайър ви изложи един ексцентричен сценарии, основан на мотивация и съвпадения, чрез който се надява да ви убеди, че Мая Таунсхенд е виновна по две точки от обвинителния акт за убийство първа степен.

Подобно на същия начин, по който Стайър винаги назоваваше Мая „обвиняемата“, за да я лиши от човешки качества пред съдебните заседатели, Харди щеше да се стреми при всяка възможност да я назовава с рожденото ѝ име, подчертавайки нейния човешки облик.

— За нещастие на прокуратурата, но за щастие на Мая и на справедливостта, това, което остана извън неговата история, са пропуските, дупките и противоречията в така наречената от него верига от събития. Прокуратурата не може и няма да докаже, че Мая е убила Дилън Воглър или че е убила Левън Пресли, защото тя не е направила нито едно от двете. Дали Мая е познавала Дилън и Левън, когато е била в университета? Абсолютно вярно. Дали е извършила нещо, от които сега се срамува, както твърди господин Стайър? Да. Дали има доказателство, като свидетелски показания на очевидец, за да се докажат тези неща? Отново отговорът е да.

Харди винаги съзнаваше, че има склонността да говори припряно и да замазва съставните части на умозаклученията, които могат да заинтригуват заседателите. Бе тренирал да забавя, да

съобразява с времето ограниченото си преминаване от единия край на скамейката, на която седяха съдебните заседатели, до другия, връщането обратно до своята маса, където уж се консултираше с бележките си или пийваше глътка вода, а понякога само докосваше чашата, за да спазва ритъма, преди да започне нова обиколка.

Сега се облегна върху дървената маса, бързо и уверено кимна към клиентката си и се обърна към журито.

— Така, прокуратурата може да докаже, че Мая Таунсхенд — той се приближи към нея, поставяйки ръце върху раменете ѝ, — притежателка на малък бизнес, съпруга, майка на две малки деца, е допуснала грешки, когато е била в университета. Знаем, че е била студентка в Университета на Сан Франциско, защото разполагаме с документи, доказващи нейното присъствие там. Тя се е появила четири пъти за четири години в годишника на университета и няколко пъти в университетския вестник, наречен „Сирена при мъгливо време“. Също така ще научим от някои нейни състуденти, че в този период тя редовно е общувала с Дилън Воглър и Левън Пресли, а от други свидетели ще чуем, че тези млади студенти не са били точно членове на хора. Това са факти, подкрепени както от документи, така и от очевидци.

Харди не посмя да хвърли дори бегъл поглед на Стайър. Дотук не бе получил нито едно възражение, бе му се разминало. Прокурорът все още си ближеше раните и не се бе впуснал в сражение. Без съмнение слушаше, но всъщност нищо не чуваше.

— Но тя не е обвинена в това. Тя е обвинена в убийство. А за това обвинение прокуратурата не разполага с доказателство. Прокурорът твърди, че разполага с доказателство, което да подкрепи обвиненията, които са повдигнати срещу нея, доказателство, което директно свързва нея — това е много важно, — което свързва нея и никой друг с тези престъпления. Това просто не е така. Истината е, че за разлика от по-предишния период от живота на Мая, който прокуратурата може да подкрепи със свидетели и документи, няма нищо, което да свърже тези убийства с конкретни доказателства, освен с инсинуации и спекулации. Защо това е така?

Харди направи пауза, опирайки за момент до свидетелския стол, отново посрещайки погледите на заседател след заседател.

— Отговорът, дами и господа, е доста елементарен. Прокуратурата няма да ви предостави подобни доказателства, защото нито едно от тях не съществува. Няма очевидци, които ще твърдят, че са я видели в присъствието на двете жертви в съответните дни на тяхната смърт. Няма нито едно документирано доказателство, като удостоверяване на времето или видеозапис, аналогични на годишника на университета или изданията на вестника „Сирена при мъгливо време“, които да поставят Мая като посетител на двете жертви в часа на тяхната смърт. В близост? Да, по нейни собствени признания. Но в близост, дами и господа, не е достатъчно съгласно юридическите норми, според които трябва да стигнем по-далеч от основателно съмнение.

Този път Харди спря за глътка вода. Огледа залата, задържа за кратко погледа си върху Кати, Харлан и Джоуел, намиращи се на първата редица пред него. Кимна им сериозно и отново се обърна към заседателите.

— Сега предполагам, че си казвате — чакай малко. Това е млада жена без криминално досие. Ако не го е извършила, ако няма нито едно доказателство, че го е направила, защо тогава се намира на съдебен процес? Защо щатът Калифорния отделя толкова време, енергия и разходи, ако няма нито едно веществено доказателство, което да я свързва с тези престъпления? Това са превъзходни въпроси и за съжаление изискват отговор. Защото действителната истина за това преследване е, че няма веществено доказателство, което да доказва, че обвиняемата някога е стреляла с пистолета, с който е убит господин Воглър, или е държала сатъра, с който е убит господин Пресли. Няма очевидци. Няма пръстови отпечатъци. Няма веществено доказателство. Няма уличаващи кървави петна върху Мая, върху нейни обувки или върху нейни дрехи. Няма нищо. Тя се е намирала в района, в който са извършени двете убийства, и по времето, през което са се случили. Да. Но и при двата случая, тя е била повикана на тези места — както телефонните разпечатки ще докажат — от самите жертви или от някой друг, който и се е обадил от техните телефони. Представям си, че този някой е човекът, който би трябвало да седи на мястото на Мая тук и сега, обвинен за тези убийства. Той или тя са напълно реални — всъщност повече от реални, от така наречените доказателства, които

ще чуete, че свързват Мая с тези убийства. Полицията просто не е открила или идентифицирала този човек като заподозрян.

Теорията на случая, към която Харди щеше да се придържа, независимо дали вярваше в нея или не, предизвика значимо жужене в препълнената зала, както и предполагаше, че ще се случи. Учените глави, репортерите, съдебната телевизия и екипите на останалите новинарски екипи — и поради присъствието на Кати Уест — ще направят множество коментари през следващите няколко дни и ще разгледат тази стратегия от всеки един възможен ъгъл. Дали постъпи мъдро като показва своя коз толкова рано? Или това бе чист цинизъм? Дали разполагаше със собствено доказателство, за да подкрепи думите си? Не беше ли НДГН — „някой друг го е направил“ — банална защита и ненадеждна стратегия в криминалното право?

На Харди не му пукаше. Независимо дали можеше да я докаже или не — не че можеше — все пак усещаше, че би могла да свърши работа поне пред един заседател, а това бе същността на играта.

„Невероятно — помисли си той, — Стайър все още не е обелил и дума!“

Добре, Харди щеше да му даде още един шанс.

Пийна отново глътка вода, постави внимателно чашата долу и пак бавно се завъртя към заседателите.

— Разбира се, всичко това ни връща отново на въпроса защо Мая е била арестувана и обвинена за тези убийства. За съжаление отговорът в най-добрия случай е циничен, а в най-лошия е жалък. Мая Таунсхенд е собственик на кафене „Бей Бийнс Уест“, чрез което господин Воглър е продавал марихуана. Макар че тук отново няма доказателство, свързващо Мая с продажбата на марихуана от страна на господин Воглър. Документите, за които спомена господин Стайър в своето встъпително слово, претендиращи да докажат някаква връзка между господин Воглър и Мая относно продажбата на марихуана, са най-малкото неубедителни и съмнителни. Мая се оказва примамлива мишена за заподозрян поради множество причини, които нямат нищо общо с доказателствата. Всички те имат общо с политически амбиции и опортюнизм.

Ако Стайър бе спал до този момент, вече бе напълно буден и готов за сражение.

— Протестирам, Ваша чест! Това е спорно! Откровено обвинение, предявено без никакви доводи! Няма място в една встъпителна реч и всъщност никъде в този процес!

Браун разкри дълбините на своята враждебност, когато някой се сблъска с тъмната ѝ страна, както Стайър очевидно бе направил, като отново изненада Харди:

— Чудех се кога ще забележите, господин Стайър — отбеляза тя. — Но изоставете. Господин Харди просто представя неговата теория за случая, както и вие постъпихте в своята встъпителна реч. Възражението се отхвърля. Можете да продължите, господин Харди!

— Благодаря ви, Ваша чест! — Харди не загуби и секунда и отново се завърна към приказките си. — От самото начало на тяхното разследване, двамата детективи от отдел „Убийства“, които са поели случая, са били затруднени от познате какво? От липсата на доказателства. В усилията си да разтърсят някои от потенциалните си заподозрени — свидетелските показания на тези инспектори ще разкрият, че са имали повече от двама такива — единият от детективите Дебра Скиф, във връзка с изградената от тях стратегия, се свързва с господин Джери Глас, федералния прокурор на Съединените американски щати тук, в Сан Франциско. Тя убеждава господин Глас да се възползват от незначителната връзка с марихуаната между „Бей Бийнс Уест“ и Мая Таунсхенд не само за да оспорят характера и репутацията на Мая, но и за да я свържат с несъмнен мотив за тези убийства, за нито едно от които няма нито реални основания, нито доказателства. Но по-лошото е, че при опитите си да обяснят тази липса на доказателства, те въвличат и най-близките роднини на Мая, между които са градски надзорник и кмета на града, като смятат, че след като са ѝ близки, то тогава със сигурност прикриват нейните престъпления.

— Ваша чест, отново се налага да възразя! — Стайър се изправи. — Цялата тази високо претенциозна риторика е само димна завеса, целяща да обърка съдебните заседатели!

Браун, лишена от всякакво чувство за хумор, го погледна над очилата си.

— Възраженията, както знаете, господин Стайър, би трябвало да имат правна основа!

— Тогава е спорно, Ваша чест!

Изглежда сякаш го обмисли за момент, след което разтrese глава:
— Отхвърля се!

Харди леко кимна, потвърждавайки отсъденото. Стайър може би още не бе осъзнал, но току-що беше обидил съдебните заседатели и бе поставил под въпрос тяхната интелигентност, загатвайки, че димната завеса на Харди ще ги заблуди и ще ги подтикне към издаване на грешна присъда. Сега той реши да изиграе другата страна на монетата, като възхвали тяхната прозорливост и колективна мъдрост.

— Най-накрая, дами и господа — продължи той, — едва ли трябва да ви посочвам, че това дело има много силно обществено отражение. Само като погледнете пълната зала, множеството репортери и наблюдатели — поспря, за да може вълната от одобрение да премине през залата, — всички тези обстоятелства ясно показват, че този процес има потенциала да даде тласък на нечия кариера!

— Протестирам!

Харди чу думата зад себе си, но бе прекалено изпълнен с енергия, за да спре сега. Говореше за онова, което вярваше, че е абсолютната истина и искаше заседателите да я чуят. Всъщност повиши глас и продължи:

— Тласък на кариерата на хора, чиито амбиции...

— Ваша чест! — доста високо прозвучаха тези думи. — Протестирам! Без връзка и спорно!

— Господин Харди!

— На хора, чиито амбиции надхвърлят чувството за честност и безпристрастие и чиято жажда за слава и признание ги заслепява за елементарните изисквания на справедливостта!

Бам! Бам! Бам!

— Господин Харди, това беше достатъчно. Господин Стайър, възражението ви се приема. Господин Харди...

Но той бе стъпка пред нея.

— Извинявам се, Ваша чест! Малко се отнесох.

— Очевидно — съгласи се тя. — Моля ви, не допускате да се случи отново. Съдебните заседатели ще игнорират последния изблик на господин Харди — след което отново се обърна към него: — Добре. Можете да продължите!

Харди пое дъх, успял най-накрая да достигне почти до заключителната част на встъпителното си слово.

— Това е процес за посочване на извършителя на две убийства — на Дилън Воглър и Левън Пресли. Единият е загинал следствие на огнестрелна рана, а другият — на удар със сатър. Доказателствата са достатъчно ясни в това отношение. Но те не са ясни и не могат да свържат Мая Таунсхенд с което и да е от двете убийства. Нито едно от тях не е нито очевидно, нито неоспоримо. Там, където трябва да е недвусмислено, е отворено за интерпретации. Там, където трябва да се разсеят основателни съмнения, възникват допълнителни. Нито едно вещественно доказателство не свързва Мая Таунсхенд непоколебимо с тези убийства.

Сега, след като рязкото покачване на адреналина очевидно бе отминало, Харди прецени, че би могъл да говори с по-малко драматичен глас, да поуспокои Стайър и да не му дава повод още веднъж да направи възражение поради спорния характер на изказванията.

— Когато сте избрани за съдебни заседатели, всеки един от вас е положил клетва, че по презумпция Мая Таунсхенд е невинна. Тя трябва да остане невинна във вашите очи, докато прокуратурата не ви предостави достатъчно неоспорими веществени доказателства, които да ви докажат по категоричен начин, че наистина е извършила тези престъпления. Това означава, че вие трябва да сте убедени в детайли, че тя е извършила тези престъпления. Когато господин Стайър ви спомена, че не може да каже как точно Мая е убила господин Воглър или господин Пресли, той всъщност призна, че не разполага с доказателство. Без доказателство има съмнение. Където има съмнение, има и невинност. Моята клиентка Мая Таунсхенд е невинна. Тя ще разчита на дадената от вас клетва за невинност по презумпция и след като вие прецените тежестта на всички факти по този случай, ще се върнете с присъда, че тя е невинна.

[1] Екс-парт — законова процедура, проведена при отсъствието на представител на едната страна или без да бъде уведомен. Също така се отнася до по-освободено тълкуване на неуместни едностранни контакти със съда, арбитър или присъстващата страна, без да се уведоми другата страна, както и да се проведат консултации само за тази страна. — Б.пр. ↑

22.

Браун обяви почивка веднага щом Харди седна. Докато Мая отиде до тоалетната, адвокатът бутна стола си назад до парапета, обърна се и постави лакътя си върху него.

— Така — обърна се към хората, за които се надяваше, че съставляваха неговия личен фен клуб — Кати, Харлан и Джоуел Таунсхенд. — Смятам, че успях да нанеса няколко удара. На вас как ви прозвуча?

— Отлично! — окуражи го Джоуел.

Джоуел участваше в защитата на Мая далеч по-въодушевено след ареста ѝ. Естествено това бе в замяна на земетръсните промени, настъпили в неговата гледна точка за заобикалящия го свят. Преди убийството на Дилън Воглър, никога не бе имал основание да смята, че светът не е честно и справедливо място. Винаги бе разполагал с достатъчно пари и добро социално положение, за да не обръща внимание на малките досадни главоболия, с които повечето хора се сблъскваха постоянно — сметки за домакинството, спорове за пари, работно време или неприятни задачи. Ако искаше да излезе на вечеря, наемаше бавачка и не се интересуваше от размера на сметката. Ако двамата с Мая се почувстваха уморени или отегчени, отиваха да прекарат вечер или две в Напа или Кармел, за да възстановят равновесието си. Техните приятели, в една или друга степен, бяха точно като тях. Останалите хора, с които контактуваше, се държаха учтиво, поне лично с него. Вероятно никога не му се е налагало да вземе заем или да завърже контакти, без да му е оказвано безпрекословно доверие.

Сега всичко това не изведнъж, направо светкавично, бе приключило. Имотите, срещу които бе взел заеми, за да финансира в други имоти и различни предприятия, вече не бяха така солидни и обезпечени. Социалният му живот, при съпруга, хвърлена в градския затвор, по същество се изпари. Бе останал изумен колко из основи се променя животът, когато си обвинен или си извършил нещо нередно. Първоначално се бе придържал към убеждението, че цялата тази

ситуация е просто следствие на допуснатата грешка и ако открие правилният човек, с когото да поговори и да му обясни всичко, тя ще изчезне. А той и Мая ще се върнат към истинския си живот.

Сега най-накрая бе осъзнал, че това няма да се случи. Той и неговата съпруга по някакъв начин „бяха част от криминалната правораздавателна система“, а това означаваше, че безпрекословното доверие се бе изпарило. Никой от тази система не бе склонен да повярва на нито една негова дума. Обясненията му се изкривяваха и изопачаваха, а хората бяха започнали да го смятат, ако не за престъпник, то поне за човек със съмнителна репутация. А щом веднъж го възприемеха за такъв, вече нищо не можеше да се промени.

Сега продължи да хвали Харди:

— Хареса ми начина, по които изложи конспирацията, стъкмена от тези хора!

— Аз също съм доволен — съгласи се Харди. — Не можах да повярвам, че Браун я допусна, но ако тя продължава в същия дух, съм дяволски сигурен, че аз ще продължа в тази насока!

— Моето притеснение е — намеси се Харлан Фиск, — че ситуацията около Глас доста ще се нажежи.

— Нека — отсеке Кати Уест. — Появяването ни тук с Харлан би трябвало да изиграе своята роля. Приветствам го. Между другото, Диз, ти току-що обяви началото на открита война, което мен ме устройва чудесно. Джери Глас не разполага с нищо срещу нас. Ще разрешим това в съда, но междувременно ще се борим тук, където можем да помогнем на Мая по възможно най-добрия начин.

— Много е хубаво, че и двамата дойдохте днес тук — отбеляза Харди. — Това бе наистина добра идея, Кати. Нека им покажем, че не се страхуваме, крием и заговорничим в някоя тъмна стаичка. Смятам, че наистина бяха шокирани.

Кметицата кимна в знак на съгласие.

— Това бе моето намерение.

— Възнамеряваш ли да идваш всеки ден? — попита Харди.

Това предизвика усмивка.

— Когато мога, вероятно ще идвам, ако това има някаква стратегическа стойност за теб. Но нека да решаваме ден за ден, все пак все още трябва да управлявам цял град.

— Аз ще бъда тук през повечето дни — отбеляза Фиск. — Да подкрепям сестричката си.

— Така, каква е следващата стъпка? — поинтересува се Джоуел.

— Свидетели — отвърна Харди. — Ще продължим с тях.

Ако Пол Стайър бе изтърпял няколко удара от встъпителното слово на Харди или бе изпитал някаква стаена обида от съдия Браун, това по никакъв начин не пролича, когато застана в центъра на съдебната зала и произнесе:

— Обвинението призовава старши полицаи Ленърд Фаро.

Началникът на отдел „Разследване на местопрестъпление“ се изправи от втората редица в залата, премина през преградата и зае свидетелското място. Както винаги бе модерно облечен — спретнати кафяви панталони, розова риза, дискретно лъскаво светлокафяво спортно сако. Създаваше доста добро стилно впечатление за разлика от повечето полицаи. С щръкналата си нагоре прическа, златните си обеци и добре оформената си козя брадичка, той би могъл да мине за току-що дипломирал се студент или моден дизайнер. Въпреки това опитността му и лекотата, с която свидетелстваше, бързо оправдаха гласуваното му доверие, веднага щом Стайър започна да го представя, че е полицейски служител от четиринайсет години, от осем назначен в отдел „Местопрестъпление“, а през последните шест е негов началник.

— Старши полицай, каква е вашата роля на местопрестъплението?

— Моят екип от трима специалисти и аз претърсваме определена площ за вещественни доказателства, които могат да бъдат свързани с извършеното престъпление. Събираме доказателства, въобще всичко, което предизвика нашия интерес. Също така правим снимки на жертвата и на местопрестъплението, като се опитваме да архивираме цялата сцена, точно по начина, по който сме я намерили.

Макар да бе необичайно, тъй като обикновено процесите за убийство започваха със съдебномедицинските доказателства, Харди си помисли, че решението на Стайър да призове като първи свидетел Фаро, бе доста добър стратегически ход. Той щеше да изложи още от самото начало уликите от местопрестъплението, оборвайки изложената във встъпително слово на Харди теория, че има малко или почти

никакви веществени доказателства, които да свържат Мая с убийството. Също така даваше за първи път възможност да се покажат снимките на жертвите пред съдебните заседатели. Така те се превръщаха в реални човешки същества, които са били убити.

— Старши полицай, присъствахте ли на сцената на убийството на Дилън Воглър?

— Да, сър.

— Бихте ли обяснили на съдебните заседатели как процедурате?

— Разбира се.

Свършеният свидетел Фаро кимна, настани се по-удобно на свидетелския стол, обръщайки се леко с лице към заседателите.

— Пристигнах няколко минути преди осем часа сутринта с още трима специалисти по разследване на местопрестъплението.

— Бихте ли описали как изглеждаше местопрестъплението, когато пристигнахте?

— Бе приятна съботна сутрин. Патрулиращият полицай от местния полицейски район вече бе заградил района с жълта лента. Техният лейтенант, Бил Банкс, също се намираще на местопрестъплението.

— Полицаяте бяха ли предприели съответните мерки за съхраняване на сцената на местопрестъплението, така че вие да започнете вашето разследване?

— Да.

— Моля, опишете, как намерихте тялото на жертвата.

— Тялото на господин Воглър лежеше на земята, в павирана алея откъм задната страна на заведението, на което е бил управител. Имаше следа от огнестрелна рана в гърдите.

— Обвинението показва снимки от номер едно до номер шест. Бихте ли потвърдили, че това са фотографиите, които показват точно разположението на тялото на господин Воглър в алеята, когато за първи път го видяхте?

— Да, точно така.

— След като местопрестъплението бе заснето, вие ли проведохте претърсване на алеята за намиране на доказателства, които могат да бъдат свързани с извършеното убийство?

— Да, аз го проведох.

Харди бе много добре запознат с процедурата. Четиримата специалисти претърсват алеята, но ако един от другите трима намери на местопрестъплението каквото и да било, не бива да го докосва, а да повика Фаро, който прави снимките и прибира доказателството. По този начин свидетелства, че е намерил всяко едно отделно доказателство, без да има необходимостта да се призовават и другите трима в съда.

— Между останалите отпадъци намерих една четирийсеткалиброва месингова гилза и четирийсеткалиброво полуавтоматично огнестрелно оръжие, марка „Глок“.

Стайър премина през обичайния процес на удостоверяване на автентичност и предоставяне на снимки на всеки един предмет, който е намерен на местопрестъплението. След това се върна на масата и взе две пластмасови пликчета, в които се съхраняваха някакви неща. Поиска да бъдат отбелязани като веществени доказателства на обвинението и ги показа на Фаро.

— Така, старши полицай, разпознавате ли тези предмети?

— Да, разпознавам ги.

— Моля ви, кажете на журито какво представляват.

Това позволи на Фаро да разкаже за трети път относно намирането на пистолета на алеята, ако случайно някой от съдебните заседатели е толкова глупав, че не е успял да чуе или разбере предните пъти. Какъвто и да бе Стайър, не можеше да се отрече, че е професионален и методичен. Премина отново през цялата процедура, карайки Фаро да опише къде и как е намерил куршума в мазилката на стената. Снимката с дупката от куршума и самата проекция също се заведоха към доказателствения материал.

През следващите двацет минути обсъдиха всички неща, които Фаро не е открил в алеята, макар да ги бе търсил. Нямаше други гилзи, друго огнестрелно оръжие, нямаше други следи от стрелба върху нито една стена или повърхност. Никакви кървави следи или пръстови отпечатъци. Дори описа съдържанието на торба с боклук — макар да не бе от значение за следствието, — която са опаковали, а по-късно претърсили в лабораторията. В нея са намерили кутийки от кола, угарки от цигари и съвсем очаквано около дузина кафени чаши.

След като приключи с местопрестъплението, Стайър премина към работата, която Фаро бе свършил в лабораторията. Както добре

действаше на сцената на местопрестъплението, така носеше и втора диня под мишницата си. Фаро бе и следовател по огнестрелни оръжия към лабораторията. Стайър наблегна на неговото допълнително обучение и опит, които го квалифицираха като експерт, и го проведе през процеса на съпоставяне на куршума от стената с намерения пистолет. Според показанията му тестовото стреляне от оръжието съвпаднаше с балистичната експертиза и куршумът бе признат като доказателство.

Както Харди предполагаше, Фаро отбеляза, че макар куршумите да изглеждаха сходни по общите си характеристики и вероятно да бяха изстреляни от един вид пистолет, имаше несъответстващи детайли по открития куршум, за да се каже с абсолютна сигурност, че е изстрелян от пистолета, намерен в алеята.

Стайър знаеше, че това е най-слабата страна от показанията и се опита да я обясни:

— Моля, кажете на съдебните заседатели какви тестове проведохте върху намерената гилза и какви резултати установихте?

— Месинговата гилза е част от целия патрон, използван от четирийсеткалибров „Глок“. Белезите в основата на гилзата — причинени от механизма на стрелба с оръжието — са в съответствие с останалите белези, които можем да възпроизведем върху друга гилза от куршум, изстрелян със същото оръжие.

— Това означава ли, че гилзата задължително е изстреляна от оръжието, намерено в алеята?

— Не. Както и куршумът, който е дошъл от четирийсеткалибров пистолет „Глок“. Не мога да кажа със сигурност дали е изстрелян от същия четирийсеткалибров пистолет „Глок“.

— Разбира се, старши полицай, вие не сте намерили други куршуми или гилзи в тази алея, нали така?

— Да, така е.

Харди знаеше, че това бе стандартен и следователно предизвикващ възражения въпрос, но това възражение само щеше да привлече още повече внимание към нещо, върху което той се надяваше съдебните заседатели да не се фокусират. Затова пропусна тази възможност.

— Старши полицай, съществува ли база данни, до която специалистите по огнестрелни оръжия да имат достъп, за да определят

кой е собственикът на дадено огнестрелно оръжие?

Харди съзнаваше, че това е ненужно доукрасяване. Всеки полицай можеше да използва тази база данни. Дори и един чиновник имаше достъп до тях. Въпросът на Стайър искаше да внуши, че това е някаква потайна база данни и за да можеш да я погледнеш, трябва да си член на специален клуб. Но Харди нямаше какво да направи. Отново трябваше да зарови глава в пясъка, защото Стайър бе добър в работата си.

— Да, има база данни. Пистолетът има сериен номер и аз мога да го проверя.

— Сериен номер? Имате предвид, че за пистолета е било издадено разрешително на конкретен човек?

— Да.

— И кой е този човек, старши полицай?

— Обвиняемата Мая Таунсхенд.

Вълна от възбуда се понесе из залата. Стайър направи моментна пауза, за да се възползва от предизвикания драматичен ефект, докато в залата отново не се възцари тишина.

Харди си даваше сметка, че това е слабо място. Положението щеше да се влоши, когато специалистът по пръстови отпечатъци обясни на съдебните заседатели, че отпечатъците от пръстите на Мая се намират върху пълнителя, в който са се съхранявали патроните на оръжието, намерено на алеята. Най-доброто, на което Харди можеше да се надява от този специалист, бе обсъждането на неидентифицирани частични отпечатъци върху употребената гилза.

Харди разполагаше със скъпоценно откритие, а именно, че отпечатъкът върху пълнителя би могъл да бъде оставен от всеки, който някога е докосвал патрона — човек, работил на мястото, където е бил произведен, или обслужвал в магазина, където е бил продаден.

Стайър се възползва от възможността да хвърли бързи погледи към съдебните заседатели, за да ги приобщи към твърденията на свидетеля.

— Благодаря ви, старши полицай.

След това успя да изненада Харди. Леко се обърна към него и произнесе:

— Свидетелят е ваш, господин Харди.

Изненадата у Харди бе предизвикана от факта, че очакваше Фаро да остане на мястото си и да свидетелства относно местопрестъплението на убийството на Пресли, но очевидно Стайър имаше наум алтернативна стратегия за тази част от обвинителното дело. А сега Харди трябваше да свърши малко работа. Стисна ръката на клиентката си и се изправи, демонстрирайки увереност.

— Старши полицај Фаро — започна той, — в свидетелските ви показания днес, когато обяснявахте за оръжието, с което е извършено убийството, четирийсеткалибров Глок, за месинговата гилза и за куршума, открит на местопрестъплението на убийството на господин Воглър, вие употребихте думите „съвпадащ с“ няколко пъти, нали така?

— Да, мисля, че е така.

— Бихте ли споделили със съдебните заседатели какво точно имате предвид с тази фраза?

След момент на колебание, Фаро въздъхна.

— Не съм сигурен, че знам по-подходяща. Стреляхме няколко пъти с пистолета в лабораторията и сравнихме вдлъбнатините, оставени върху гилзите от ударника на пистолета, намерен в алеята. Белезите бяха видимо неразличими един от друг.

— Видимо неразличими?

— Да.

— Можете ли да твърдите, че тази гилза е дошла от пистолета?

— Не, не мога.

— Защото вашите видимо неразличими резки всъщност са били толкова малки, че на тази база не е било възможно да бъде направено сравнение? Прав ли съм?

— Да.

— Да отбележим, старши полицај, нали във вашето име фигурират буквите А и Р?

Стайър възкликна иззад гърба му:

— Възраждавам! Няма връзка!

Браун си позволи любопитството ѝ да вземе връх над неприязънта ѝ към Харди.

— Отхвърля се!

— Да, фигурират. Ф, А, Р, О.

— Старши полицај, та те фигурират и в моето име — Х, А, Р, Д, И. Това означава ли, че носим едно и също име?

— Възражявам! Спорен въпрос!

— Приема се. Продължете, господин Харди.

По този начин Браун му напомни, че ще отсъжда в негова полза по-често, отколкото би ѝ се искало, но че неговата каишка вече ще е много къса и доста стегната.

— Старши полицај, колко броя четирийсеткалиброви „Глок“-а има в света?

— Възражявам! Това са спекулации!

— Отхвърля се, господин Стайър. Вие сам определите старши полицај Фаро като специалист по огнестрелни оръжия.

Харди впери самомнителен поглед във Фаро, момент преди да заключи:

— С други думи, старши полицај Фаро, вие не бихте могли да кажете твърдо на тези съдебни заседатели, че тази гилза е изстреляна от този пистолет?

— Не, не мога.

— Всъщност нали има хиляди други четирийсеткалиброви пистолета „Глок“, от които би могла да е изстреляна тази гилза?

— Да, така е.

— Благодаря ви, старши полицај — Харди запази безпристрастно изражение, но стисна ръце в мълчалива наслада. — Сега, относно самия четирийсеткалибров куршум, който вие идентифицирахте като куршума, с който е бил убит господин Воглър. Отново използвахте думата „съвпадащ с“. Старши полицај, вие проведохте ли балистичен тест върху този куршум?

— Да, проведохме.

— Окончателни ли са балистичните тестове?

— Общо взето, да, биха могли да бъдат.

— Защо биха могли да не бъдат окончателни?

— Ами когато куршумът е деформиран или повреден.

— Куршумът беше ли деформиран или повреден?

— Не, не прекалено много. Бе забит в гипсова мазилка и дърво, но беше наред.

— Тогава вашите балистични тестове окончателни пи са?

Фаро хвърли кратък, неспокоен поглед към Стайър и поклати глава в знак на отрицание.

— Не.

Изражението на Харди бе леко изненадано.

— Не? Защо не?

— Защото, също както при гилзата, на отделния куршум му липсваше задоволителен микроскопичен детайл, за да се допусне окончателно съвпадение — изглежда Фаро се чувстваше задължен да защити невъзможността си да даде по-категорично доказателство. — Точно този тип пистолети имат уникална шестоъгълна спирала от улеи във вътрешната страна на цевта, която не оставя задължително следи при прецизно балистично съпоставяне.

— Нека отново ви попитам. Възможно ли е куршумът, с които разполагаме, да не е изстрелян от пистолета, притежаван от Мая Таунсхенд?

Този път, макар въпросът да бе предшестващ и Фаро очевидно да ненавиждаше стъпката, която трябваше да предприеме, не се забави с даването на отговора.

— Да.

След кратка пауза, Харди продължи:

— Старши полицај, вие и вашият екип бяхте ли повикани на местопрестъплението, на което бе извършено убийството на господин Левън Пресли?

— Да, бяхме повикани.

Объркано намръщване.

— Ами, старши полицај, вярно ли е или не, че вие не сте открили и най-малкото доказателство в дома на господин Пресли, което да посочи, че Мая Таунсхенд някога се е намирала в дома му, още по-малко да е убивала някого там?

Както и очакваше, Стайър вече бе скочил на крака.

— Протестирам, Ваша чест! Далеч от целта на непосредствения разпит! Ще стигнем до убийството на Левън Пресли в по-следващ етап от процеса!

— Приема се.

На Харди не му пукаше. Знаеше, че е в играта поне за това убийство, че е успял да покаже и защити своята гледна точка пред съдебните заседатели. Обърна се отново към свидетеля.

— Нямам повече въпроси.

23.

Вратата на затворническата стая за посещения се залюля, отвори се и Харди се изправи, докато Мая влизаше. Той изчака търпеливо жената от охраната да му поиска разрешение и след това тя откопча белезниците на Мая с нежност, която той помисли за сърцераздирателна. Мая вече бе доказала, че е много по-твърда, отколкото изглежда, но Харди отдавна бе открил, че малките лични обиди са това, което смачква духа на хората зад решетките. Жената от охраната обаче беше внимателна, дори толкова внимателна, че докосна Мая по ръката и ѝ кимна окуражително, преди да остави адвокат и клиент сами в малкото остъклено затворено помещение.

— Мразя това място, знаеш ли? — рече Мая, докато се настаняваха на металните си столове. — По-зле е даже от килията.

— И аз не мога да твърдя, че ми е от любимите.

Харди бързо разгледа обстановката. Беше идвал тук много пъти и малката полукръгла стая му бе добре позната. Преди известно време, не толкова отдавна, стаята, в която се намираха, беше „новият“ затвор и лъснатите бетонови подове и стъклени стени му изглеждаха сякаш придаваха определено чувство за пространство и светлина вътре в помещенията, които първоначално изглеждаха много по-малко депресиращи от предишните правоъгълни малки стаи, в които адвокатите идваха на посещения в стария затвор.

През годините обаче прозрачната топлина на тази стая също бе изчезнала по някакъв начин, може би заради душевния товар от всекидневната и употреба. Сега беше просто поредната стара стая, някак дори по-студена заради скромността, стерилността си и жестоката илюзия за пространство през стъклото.

— Може би трябва да ти вмъкна няколко килима и растения — предложи той. — Мога да ги донеса в куфарчето си по всяко време. Ще освежат мястото веднага, обзалагам се.

Неспособна да изимитира дори намек за несериозност, Мая простичко отвърна:

— Не съм сигурна, че ще помогне.

— Да, предполагам, че няма. — Харди се стараеше да поддържа висок дух и приятелски разговор, тъй като не виждаше причина да добавя допълнителна болка към тази на клиентите си, но понякога просто нямаше начин за това. — Джоуел отбивал ли се е?

Тя кимна и преглътна буцата в гърлото си.

— Но навън, в обичайното място за посещения.

Ставаше дума за дългата стая за приятели и роднини, друга категория хора, различна от адвокатите, и доста подобна на онези, които дават по филмите — с дълга редица столове за посетители от едната страна на прозорци от плексиглас с вградени в тях високоговорители, правейки по този начин всеки истински личен контакт невъзможен.

— Нищо не се случва там. Той идва просто, защото има чувството, че така трябва.

— Идва — възрази Харди, — защото те обича.

— Добре — Мая очевидно не искаше да разговаря за това. Наклони глава и сведе поглед. След това попита с пресилен интерес: — Е, как се справихме днес?

— Щях да те питам същото.

— Не мога да повярвам, че продължават с това.

— Знам. И аз си го мислех.

— Особено с Левън. Няма абсолютно нищо, нали?

— Твоето присъствие. Предполагам смятат, че това е всичко, от което ще се нуждаят, щом те натопят за Дилън.

Мая поседя неподвижно известно време, с ръце в скута.

— Продължавам да си мисля какво щеше да е, ако просто не беше носил тревата със себе си.

— Вероятно биха открили скривалището в дома му така или иначе, както и градината, и файловете също.

— Но ако не беше продавал тревата от заведението...

— Не можем да продължаваме да мислим какво би било „ако“, Мая. Продавал е.

— Прав си, така е. — Тя направи пауза. — Ами идването на Кати и Харлан днес? Помогна ли ни?

— Така смятам, въпреки че ми се иска да се беше посъветвала с мен първо.

Още едно мълчание.

— Мога ли да те попитам нещо?

— Каквото поискаш.

— Другия човек, за който каза, че го е извършил. Някой търси ли го?

— Е, ченгетата — не. Това е сигурно.

— Ами ние?

— Ами ние какво?

— Търсим ли го.

— Или нея. Не забравяй, че може да е тя.

— Не, не бих го забравила. Но сериозно.

Този гамбит или предположение, или каквото и да беше, бе донякъде трогателен, но Харди задържа емоционалния си gard вдигнат. Въпреки че технически не беше от значение какво мислеше той за вината на Мая или съответно за липсата на такава, тя можеше и да смята, че би го стимулирало по някакъв начин на процеса, ако вярваше, че е невинна. И този въпрос очевидно предполагаше нейното предположение за друг убиец, без да ѝ се налага директно да лъже адвокатата си, като каже, че не го е извършила тя.

Проблемът беше, че той знаеше, че е извършила нещо. Нещо дяволски сериозно, за което Мая очевидно носеше огромен товар вина. И също така знаеше, или си мислеше, че знае, за какво е била изнудвана — нещо, свързано с обира или дори нещо още по-лошо, което бе направила с Дилън и Левън. Така че освен ако не беше убийство при тези обстоятелства...

„Момент“, каза си той. Точно така се тръгва по пътя на лудостта. Но след това си помисли: „Защо не?“ Бяха стигнали дотук. И попита:

— Мая, да или не, беше ли въввлечена в обира, който вкара Дилън и Левън в затвора?

Тя изправи гръб.

— Никой не може да докаже, че съм.

— Не това те попитах.

Мая се поколеба.

— Не. — Един удар на сърцето. — Не и този път.

— Значи точно затова беше изнудването?

Тя не отговори, обърна лице и се загледа в стената.

— Попитах — продължи Харди, — защото трябва да знаеш, че освен ако не си извършила убийство или друго ужасно престъпление

по време на обирите, не могат да те обвинят в нищо. В нищо друго, тъй като е изтекъл срокът на давност.

Очите ѝ отново се спряха върху него. Сълзи проблясваха в очите ѝ.

— Защо си толкова сигурен, че са ме изнудвали?

— Например, защото това има най-много смисъл. Участвала си с тях в обири, докато си била в университета. Нали?

Най-сетне раменете ѝ помръднаха с около сантиметър.

— Вече ти казах. Правила съм някои лоши неща.

— Достатъчно лоши, за да заслужиш живот в затвора ли, Мая? Достатъчно лоши, че никога повече да не живееш с децата или съпруга си?

Тя се вторачи през него.

— Искаш ли да ми кажеш какво си направила? Просто го направи. Поверително е. Никои друг никога няма да разбере.

— Не ме тормози. — Думите ѝ прозвучаха спокойно.

— Не те тормозя. Само казвам, че можеш да ми кажеш всичко, което си направила.

— За какво? За да направиш нещо различно? Не мисля така. Мисля, че ще направиш абсолютно същите неща, ще използваш същите аргументи в съда, в каквото и да вярваш, че съм извършила наистина, нали така?

Вече ядосан, Харди не и отговори.

И след това, изведнъж, Мая му съобщи:

— Това, което изглежда не разбираш, е, че ме наказват — рече тя.

— За какво? Кой те наказва?

— Господ.

— Господ. — Харди почувства как гневът му започва да се топи, отмит от вълна съжаление към тази бедна жена. — Господ те наказва? Защо?

— По същата причина, поради която наказва всички.

— Заради това, което са извършили?

Тя седеше мълчаливо с лице към неговото.

— Мая?

— Ако е непростимо, да.

— Мислех, че неговата милост е безгранична.

Младата жена отговори тихичко:

— Не. Не за всичко.

— Не? Какво не би простил?

— Ако например нараниш нещо истински невинно... —
Внезапно тя се сви и замлъкна.

— Какво имаш предвид?

— Нищо. Не трябваше да казвам нищо.

Харди се приближи напред със стола си.

— Мая — каза, — да не би да говориш за нещо, което се е случило с теб, Дилън и Левън?

Приглушеният лаещ смях дори не наруши строгата линията на устните ѝ.

— Ако дори можеш да ме попиташ това — отвърна тя, — очевидно нямаш ни най-малка представа какво значи „невинно“.

— Ами кажи ми.

— Като неродено. Такъв тип „невинно“. Какво ще кажеш за това?

Този отговор припомни на Харди разговора му с Хънт за това дали изнудването няма нещо общо с аборт в миналото ѝ, затова я попита направо:

— Това ли е?

Но Мая решително поклати глава за „не“.

— Никога не бих го направила. Абсолютно никога. Но вече казах твърде много. Идеята ми е, че каквото и да се случи, каквото и Господ да реши, че трябва да стане, си го заслужавам. Спокойна съм. Помирила съм се с тази мисъл.

— Е, аз не съм.

Тя леко повдигна рамене.

— Съжалявам. — Посочи с ръка наоколо. — За всичко това.

— Аз също.

— Но... можем ли да се върнем към онова, което питах преди?

— Коя част по-точно?

— Търсенето на човека, който го е извършил?

Внезапна, черна, пулсираща болка дойде и се настани в пространството зад лявото око на Харди. Той вдигна ръка и разтри слепоочието си. Накъде биеше тази жена? Харди можеше да се сети за няколко начина, по които да изтълкува казаното от Мая тук този

следобед като вид самопризнание. А сега го караше да търси истинския убиец.

Който, както предполагаше, много вероятно изобщо не съществуваше.

Той погледна към измъченото лице на клиентката си и се позабавлява с бързата мисъл, че тя би могла да е официално невменяема. Трябва ли да наеме психиатър и да и направят няколко теста? Ще бъде ли небрежен, ако не го направи?

Първият ден от процеса вече беше прекалено дълъг, прекалено стресиращ. На Харди му се струваше, че води непрестанна битка от рано сутринта.

И сега това.

Той разтри челото си.

— Мая — рече, — казваш ли ми направо и открито, че ти не си убила тези двама души?

Погледна го с широко отворени очи и примигна, отново ги отвори и за негово изумление избухна в истински, кратък смях.

— Разбира се, че не.

Двусмислено, както винаги. Разбира се, че не, не му казваше това направо и открито. Или, напротив, разбира се, че не тя бе убила Дилън и Левън. След което Мая добави съвсем сериозно:

— Как можа дори да кажеш подобно нещо?

Харди напусна затвора разтреперан и объркан. Когато отиваше да посети Мая, февруарското залязващо слънце напомняше на блед жълтък, които разпръсва светлината си над града. Когато си тръгваше и главата все още го болеше, навън бе паднала нощ и това допринесе съвсем за дезориентацията му. Кварталът около Съдебната палата изглеждаше по-безлюден от обичайно, но празнотата сякаш се задълбочаваше. Студен и силен вятър размяташе мръсотия и изхвърлените в канавките опаковки от заведения за бързо хранене. Харди трябваше да извърви няколко пресечки, за да се добере до мястото, на което бе паркирал автомобила си, но когато стигна до „Бекети“ — традиционно и успокояващо местенце, където предлагаша италианска храна на Шеста и Бренън, се замисли дали да не влезе вътре за коктейл или два — макар да знаеше, че това е лоша идея, когато си в първите дни на процес за убийство.

Разумът надделя.

Но той сви наляво, измина стотина метра надолу по улицата, почука на лилава врата, разположена в сив склад с гипсова мазилка, и почака около десет секунди пред шпионката, докато вратата се отвори и пред него застана Уайът Хънт.

— Бонбон или номер — каза Харди.

Хънт му отвърна почти веднага:

— Надявам се, че харесваш от малките желирани. Само това ми остана.

Той отвори вратата и отстъпи назад. Носеше черни шорти за тичане с логото на Найк и обувки за тенис, както и суичър на „Воините“, а кожата му блестеше, сякаш досега бе тренирал. Определено живееше на много удобно място за спортуване.

Бе превърнал един ужасно стар склад за цветя в неповторима околна среда. Таванът навярно бе поне дващест стъпки висок. Бе разделил задната му част на местата, които му бяха необходими за живеене — спалня, баня, кабинет/библиотека и кухня. Коего оставяше огромно празно пространство, вероятно шейсет, седемдесет или деветдесет стъпки отпред в склада. Харди бе идвал тук няколко пъти и преди, но всеки път оставаше изумен от факта, че Хънт паркираше своя мини купър в дома си, точно до гаражната врата, която се намираще в същата стена като вратата на жилището. Другата уникална особеност беше истинският баскетболен кош, който Хънт бе купил от „Воините“ последния път, когато бяха подновявали нещата си, за високопарната цена от четири хиляди долара.

В пространството между игрището и стаите от другата му страна той бе наредил върху стойки няколко китари, акустични и електрически. Усилватели, говорители, стерео уредба. Имаше също така и бюро до стената с два компютъра, на чиито екрани светеха два плажни скрийнсейвъра.

Но Харди още не бе влязъл навътре в склада, когато чу гласа на Хънт:

— Според мен можеш вече да излезеш. Май няма смисъл да се преструваме.

Джина Роук — боса, с мокра коса, шорти за тичане и синя фланелка — се появи някъде от задните стаи, вдигнала ръка за поздрав и с мила усмивка на на лицето си.

— Йо.

— Йо и на теб — отвърна Харди. — Не исках да ви прекъсвам. Ако сега моментът не е удобен...

— Преди половин час — заяви Джина, без да увърта — нямаше да е удобно. Сега моментът е точен.

— Все още мога да те почерпя с онези бонбони, ако искаш — намеси се и Хънт, — но мисля, че на мен вече ми е време за бира, ако предпочиташ да отидем в тази насока.

— Е, щом толкова настояваш — примири се Харди.

— Започвам да си мисля, че тя може наистина да е луда.

Харди, с бира в ръка, седеше на един от онези фотьойли със специална поставка за краката в кабинета — имаше много книги и списания, компактдискове и дивиди-та, наредени на белите лавици и телевизор с огромен плосък екран.

— Сега иска да тръгнем да търсим убиеца.

— Ние? — попита Хънт. — С нашия огромен екип по разследванията и неограничените ни ресурси?

— И аз нещо такова й казах — отвърна Харди.

Джина, която седеше до Хънт, се обади:

— Мислех, че е фактически виновна.

— Тя не ти ли каза, че го е извършила? — попита Хънт. — Мисля, че чух нещо подобно.

— Не с толкова много думи, но никога не го е отричала и през цялото време се държи все едно вече е осъдена сякаш го заслужава. Не е точно открито признание, но... — Харди отпи от бирата си.

— Както и да е, днес обаче ми каза, че не участвала и в обира с Левън и Дилън. Помислих си, че може да е било друг.

— Друг обир? — попита Джина. — Различен?

— Отново е двусмислено, но явно.

— Ами тогава — продължи тя, — за какво може да са я изнудвали?

— Попитах я и това. Заяви, че Господ я наказвал.

Това се стори на Хънт забавно.

— Не само нея — рече.

Харди кимна.

— На мен ли го казваш. След това пък изтърси — не можела да повярва как така съм могъл да си помисля, че го е извършила. Искам да кажа, ето ни, вече почти половин година се занимаваме с това и изведнъж не само че вече не знаем за какво е била изнудвана, то изобщо не се оказа онова, което мислехме, че е, ами сега иска и да открием кой е очистил онези двамата.

— Опитва се да те разиграва — заключи Джина.

— И аз така си помислих. Може би все още го мисля. Не знам. Но какво печели тя, ако е така? Какво? Доказва, че съм наивен? И какво от това? Какво ѝ помага на нея?

Хънт прочисти гърлото си:

— Това може и да е очевидният отговора, а и аз не съм адвокат, разбира се, и може би не виждам нюансите като вас двамата, но ако той или тя съществува и откриете кой е, това не я ли отървава?

Харди седеше напред в стола си с лакти на коленете и увиснали рамене.

— С други думи — каза той, — ами ако не ме разиграва?

Хънт сви рамене.

— Трябва да го обмислим.

— Добре — рече Джина. — Но защо това излиза наяве точно сега?

— Не ми ли каза, че Диз го е споменал в съда днес? Другият човек. Може би е било първия път, когато тя се е замислила за този вариант като нещо, което можем наистина да направим.

— Да, обаче ето какво, Уайът — отвърна Харди, — нали знаеш за целия проблем с доказателствата, който имаме? Същото важи и ако има друг заподозрян, дори и виновен, който се крие в храстите. Това, което най-много мразя в цялата работа, защото е вярно, е, че Мая има не един, ами даже два чудесни мотива. Била е и на двете места. И, не знам дали е така, но смятам, че ако някой от нас беше изнудван в продължение на десет години, може би и на нас щеше доста да ни е писнало.

— Със сигурност — отвърна Джина. — Отдавна щях да съм ги очистила. И дори нямаше да оставя никакви доказателства.

— Това е моето момиче. — Хънт я тупна нежно по крака. — Напомни ми да унищожа онези наши тайни видеоклипове, които съм

снимал досега. — След това се обърна към Харди: — Е, какво мислиш да правиш?

— Не зная. Ако сега ми казва съвсем открито, че не го е извършила, все още не съм сигурен дали точно това ми е нужно, за да я измъкна. Просто не мога да помисля, че с тези доказателства биха я осъдили, не и в този град.

— Е — добави Джина, — след като всичко останало съвпада, Диз, обичайно бих се съгласила с теб. Но ти имаш връзката Кати и Харлан...

— И за тях няма доказателство и това е...

— Самозалъгване — рече Роук. — Това е просто самозалъгване.

— Кое?

— Очевидно смяташ, че някое стандартно доказателство ще важи, дали за Мая в процеса, или за Харлан и Кати и съпруга на Мая за всички конфискувани неща. Но, както ти така красноречиво изтъкна днес в откриването си на процеса, тук не става дума за доказателства. И не говоря само за него, а за цялата процедура от начало до край. Стайър води делото, като подмолно внушава, че причината да няма доказателства е понеже Мая има приятели на високи постове, които имат властта и основанието да се отърват от тях, и познай какво? Тя затыва. А те седят там — кметицата и Харлан, — целите изтъкани от самонадеяност, но това не помага на клиентката ти. И е напълно сигурно, че не впечатлява Браун, която без съмнение и може би основателно гледа на това като на заплаха.

— Обожавам, когато се разгорещява така — обади се Хънт.

Но Харди не беше в настроение за шеги.

— Значи ти твърдиш, че...?

— Аз твърдя — отвърна Джина, — че ако имаш и най-малкият шанс на света да откриеш поне едно живо, дишащо човешко същество, което може да бъде прочутия „друг човек“, аз ще спра да намирам всички причини, които имам в момента, за да не го търся.

— Без доказателства? — попита Харди. — Дори нямам идея откъде да започна.

— Е, за това — намеси се и Хънт, — аз може и да имам една.

24.

— Няма за какво да се тревожиш — каза Уейн Тикнър на дъщеря си Джанси.

С нахапания си до кожата показалец, тя зачовърка едно засъхнало петно от кетчуп на кухненската маса. Дигиталният часовник на печката показваше, че е десет и седемнайсет.

— Лесно ти е да го кажеш, татко. Ти няма да свидетелстваш.

— Вярно е. Но те вече ти казаха всичко, за което смятат да те разпитват, нали така? Един вид, подготвиха те.

— Зная. Но какво ще стане, ако не се придържат само към това?

— Защо не?

— Може би искат и мен да обвинят за тревата. Искам да кажа, че достатъчно го споменавах. Не съм ли живяла през цялото време от тези приходи? Не съм ли помагала с бизнеса?

— Мисля, че гарантираха да не го споменават. Не беше ли това част от сделката?

— Ами всъщност нямаше истинска сделка. По-скоро ми беше обяснено, че ако аз мога да им помогна, и те ще ми помогнат.

— Като не те забъркват в историята с наркотиците, така ли?

— Предполагам. Да. Всъщност не мога наистина да отрека, че съм знаела.

Тя се нацупи и въздъхна.

— Или адвокатът на защитата? Ами ако след като се кача там, започне да ме пита разни неща за мен и Робърт? Искам да кажа, че ако хората знаят за това, ще изглежда, че сме се събрали доста скоро след Дилън. А ако разберат, че е от преди това, още повече.

— Как някой ще разбере за това? — попита баща ѝ.

— Не зная.

— И дори и да разберат, тогава какво?

— Тогава могат да започнат да събират парчетата и да схванат, че Дилън ме е удрял. И ето ти човек, който ме бие и на когото аз изневерявам. Виждаш ли накъде бия? Няма да изглежда никак добре.

— Да, но скъпа, слушай. Те вече знаеха това и не са обвинили нито теб, нито Робърт в нещо, нали така? Обвиниха Мая Таунсхенд. Конфискуваха ѝ пистолета.

— Добре, но всички знаят, че Дилън тъкмо го беше взел от кафенето.

— Не смятам, че ченгетата наистина знаят това, мила. И не мисля, че аз доброволно ще им го кажа.

— Не се тревожи. Аз няма да им кажа доброволно нищо.

Внезапно, изнервена, тя се изправи, отиде до мивката, намокри една гъба за миене на чинии и я донесе обратно, за да избърше масата — засъхналият кетчуп, петна от кафе от последните няколко дни, малко разляна овесена каша.

— Просто се тревожа — рече, — това е.

— Е, нормално е да се притесняваш.

Тя застана неподвижно и стисна гъбата.

— Просто не искам да виждат колко е хубаво, че убиха Дилън. Знам, че не е редно да се говори така за мъртвите, но...

Очите на Уейн потъмняха.

— На мен можеш да ми кажеш каквото искаш за него. Знаеш това. Според мен даже трябваше да го очистят по-рано. — След това, външно поуспокоен, продължи: — Дори и след милион години няма да помислят, че ти си имала нещо общо. Освен това, ти и Робърт твърдите, че сте били тук цялата сутрин. Не си заподозряна за никого, скъпа. И не би могла да бъдеш. Затова просто дай отговорите на въпросите, на които ги знаеш, и остави останалото на мира. Как ти звучи така?

Тя се отпусна на стола си и въздъхна.

— Звучи ми като план, татко. Просто ще се опитам да си го напомням.

— Добре ще направиш — кимна Уейн, протегна ръка и я положи върху нейната на масата. — Сега, как се оправяш с парите напоследък?

Тя се усмихна леко.

— Добре. Говорих със застрахователния агент. Останах с усещането, че само чакат да осъдят Мая. Когато това стане, няма да имат никакво оправдание да не ми изплатят парите. Така че трябва да очакваме чека скоро след това.

— След като я осъдят? Само за да те изключат? Не може да е казал това.

— Горедолу. Не че някой смята... — Тя остави думите да увиснат във въздуха. — Просто твърди, че ако имат избор, когато някой все пак бъде обвинен в убийството, работата е по-чиста.

— Човек би помислил, че когато някой друг е вече арестуван, това ще е достатъчно.

Джанси сви рамене.

— Може би не е все пак.

Измъкна ръката си изпод неговата и седна отново на стола си, като стискаше и отпускаше гъбата в другата си ръка, сякаш беше топка за намаляване на напрежението.

— Обзалагам се, че независимо от това, което ми е казал до момента, ще изчакат, докато тя бъде осъдена. В случай че тя все пак не бъде осъдена, тогава все още ще има вероятност да съм го извършила аз.

— Ти да си извършила какво?

— Сещаш се. Да съм убила Дилън.

— Не мога да повярвам, че е казал това?

— Ами... не точно, не. Но на мен така ми се струва.

Лицето на баща ѝ помръкна. Той седна право срещу нея от другата страна на масата, със стиснати юмруци и заплашителен поглед.

— Знаеш ли името на застрахователния агент? Може би ще отида да си поговоря с него.

Но Джанси поклати глава. Баща ѝ си бе „поговорил“ и с Дилън и това не ѝ бе помогнало изобщо.

— Не е нужно да го правиш. Не мисля, че е лично негова идея. По-скоро политика на фирмата, това е всичко.

— Ще се изненадаш — рече Уейн. — Казват ти, че е политика на компанията и след това разбираш, че просто се опитват да се докопат до премия или точки за кексчета или нещо друго, като отказват да ти изплатят обезщетението до последния възможен момент и дори и след това.

— Не, татко, не мисля, че случаят е такъв. Той ми се видя добър човек.

— Всички смятаха и твоя Дилън за добър човек.

Тя поклати глава.

— Не е същото.

— Ами не, всъщност никога не е същото. Но се обзалагам, че мога да накарам милия човек от застрахователната ти компания да преосмисли позицията си, политиката на фирмата или каквото и да е.

— Не мисля, че... Искам да кажа, оценявам факта, че се опитваш да ми помогнеш, но не мисля, че все още ми е необходима помощ за застраховката.

Уейн пое дъх няколко пъти, отпусна юмруците си и положи ръце на масата.

— Не мислеше, че имаш нужда и за Дилън.

— Както каза, това беше различно.

— Може би не чак толкова все пак. Някой се възползва от добротата ти, мислейки си, че може да му се размине всичко, което прави. Но когато те погледна, виждам болката в очите ти, в живота ти...

— Не всичко е болка. Има и добри времена. Бен, а сега и Робърт...

— Но също така няма и обещания от Робърт.

Джанси въздъхна.

— Нека не започваме пак, татко. Малко е рано за обещания. Той все още е в медицинския. И въобще не се държи с мен така, както го правеше Дилън...

— И по-добре за него да не започва.

— Не го прави и засега това е достатъчно, нали? Моля те.

Уейн отново протегна ръка и покри тази на дъщеря си. Гласът му внезапно се бе изпълнил с емоции.

— Просто виждам през какво си минала напоследък. И ето сега има нов човек, който един вид живее с теб, а не се споменават брак или отговорности. Не го разбирам. Не разбирам защо позволяваш да бъдеш забъркана в такива ситуации.

— Този не е лош. Обещавам. — И повтори: — Обещавам, татко.

Той изпусна целия въздух от дробовете си.

— Добре, ако наистина мислиш така. И си добре с парите? Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Дилън остави доста пари. Използвам тях.

— Пари от дрога.

— Вероятно.

— Знаеш ли, ако продължаваш да ги харчиш, за да живееш, а нямаш заявени приходи, данъчните могат да се усъмнят. Може би трябва да се замислиш за начин, по който да ги впишеш.

— Сигурна съм. Хайде, не се тревожи. Не харча толкова много. Не е като да съм излязла навън и да хвърлям пачки долари, за да купонясвам. Единственото, което правя, е да пазарувам с тези пари. А и данъчните няма да се заинтересуват от човек като мен. Искам да кажа, че говорим за по-малко от десет хиляди долара.

Това не беше вярно и го каза само за да успокои баща си. В действителност Дилън бе оставил близо двеста хиляди долара и ги държаха — буквално — в скривалище под няколко разхлабени дъски на едно място, до което можеше да пропълзиш под къщата. Джанси отиваше да провери дали са там всяка нощ и по няколко пъти всеки ден. И никой, дори и Робърт, не знаеше, че тези пари съществуват. Но поне едно от нещата, които каза на баща си, бе вярно — тя не се притесняваше за пари.

— Имаш толкова пари, които се ваят из къщата? Имаш ли идея колко опасно може да бъде това?

Тези думи най-сетне извикаха на лицето ѝ топла усмивка.

— Татко, трябвало е да станеш психиатър. — Тя вдигна ръката на баща си и я поднесе към устните си. — Когато дойде тук, аз бях тази, която се тревожеше за всичко. Сега всичко се струпа на теб. Така че сега аз ще ти го кажа. Няма нужда да се притесняваш. Нито за Робърт, нито за застрахователния агент, за пари или за данъчните. Всичко ще бъде наред. Обещавам. Наистина обещавам.

Крейг Киурко се надигна, така че голият му гръб да се опре в горната табла на голямото му легло.

— Може би просто трябва да си сменя работата.

Тамара, която тъкмо увиваше зелен копринен халат около себе си, тъй като излизаше от банята, спря на място в мокрите си следи.

— Да видим. Мъж прави любов с невероятно красивата си и сексуално екзотична приятелка, претъркулва се и изгубен в приятните

чувства след това казва, че иска да смени работата си. Приятелката е: а) смаяна, б) объркана, в) поласкана. Подказвам ти — не е в).

— Нямах предвид, че има нещо общо с нас.

— Въпреки че, както сигурно си забелязал, работим в един и същи офис и да напуснеш работата си би означавало малко или повече да напуснеш мен.

— Не е заради теб.

Тя се престори, че се обръща и оглежда ъглите на стаята.

— Има ли някой друг тук, който пропускам и с когото ти разговаряше?

— Не.

— Добре. Хубаво, значи се разбрахме. Е, защо искаш да си сменяш работата?

— Просто мисля за тази история с Таунсхенд. До момента изложих Диз и Уайът, като излязох в списъка на Воглър и единственото, с което съм допринесъл за случая на Мая, е, че потвърдих най-ужасното доказателство, което я свързваше с Левън. Беше страшно забавно да кажа на шефа: „Да, това е тя. Точно нея видях там“. Може би ще стана ветеринар. Не, почакай, аз мразя животните.

— Ако приятелката ти наистина вярваше, че мразиш животните, щеше да започне да се среща с други мъже.

— Не би го направила.

— Бих и още как.

Тамара спря да кръстосва стаята и седна на леглото.

— Но процесът още не е свършил. Може би има шанс да направиш нещо добро.

— Приемам всякакви идеи.

— Ами, като за начало, не са сигурни, че е влизала в дома на Левън, нали? А без това, какво имат толкова?

— Имат нея, да лъже, и то ченгетата. Когато разберат каква лъжкия е, а ми се струва, че биха могли да го направят много лесно, всичко, което каже на свидетелското място, ще бъде смятано за неистина. И, разбира се, остава въпросът: какво въобще е търсила там, по средата на деня?

— Той й се е обадил.

— И тя просто е изприпкала натам? Защо?

— Не зная. Може би някоя от вариациите за изнудването.

Тамара се смръщи леко.

— Значи когато си я видял, трябва да е било точно след като го е убила.

— Така предполагам до момента. Както сигурно и всички останали.

— Как ти се стори тя? Разстроена? Бързаше ли да се измъкне? Нещо такова?

Киурко поклати глава.

— Нямахме нищо такова, Там. Не е като да ми е позирала специално. Беше там, пред вратата, обърна се и се озовахме лице в лице за около секунда — достатъчно за мен да забележа, че е тя, но нищо повече. След това вече я нямаше.

— И си сигурен, че е била тя?

— Беше тя, Там. Призна го, не помниш ли? И откриха отпечатъците ѝ на дръжката. Не знам за какво намекваш.

— Просто се опитвам да намеря нещо, от което ще ти стане по-добре.

След което продължи малко по-разгорещено:

— Може би се чувстваш сякаш си допринесъл за разпръскване на съмнения относно това, което се е случило. Например да си я видял да опитва дръжката или нещо такова, може би да се е опитвала да влезе, но не е могла, точно преди да се е обърнала и да си я видял как си тръгва.

— Не мисля, че ще променям показанията си сега. Видях, каквото видях. Искаш да извърша лъжесвидетелстване под клетва ли? Не мисля. Харди би искал да помогна.

— Не. Но просто това, че си бил там и си я видял точно в тази секунда... Всеки би повярвал, ако се беше оказал там минута по-рано и я бе видял да се опитва да влезе. Господин Харди може да те попита за това така или иначе.

Киурко въобще не се зарадва на тази идея. Устата му се бе свила до тънка линия.

— И тогава просто бих казал не.

— Хей, не се ядосвай на мен — отвърна тя. — Ти си този, който каза колко зле се чувства от това, че не може да ѝ помогне. Просто казвам, че може би господин Харди може да направи нещата да

изглеждат така, сякаш си я видял да не влиза. След това вече няма да имат това предположение. Не си я видял точно да излиза, нали? Искам да кажа, че просто е била там, на вратата?

Внезапно Киурко удари с длан по леглото помежду им.

— Хей! Какъв е този разпит? Какво се опитваш да намекнеш?

— Крейг! Нищо! Нищо не се опитвам да намекна. Просто си говорим. Какъв ти е проблема? Защо си толкова разстроен?

След известна борба с емоциите си за секунда, той се съвзе и въздъхна.

— Може би съм разстроен, защото съм нервен за всичко това. Като начало. Няма да променям разказа си, дори и малко, дори и да може да й помогне по този начин. Това само ми докарва проблеми. С Уайът, с Харди, с всички. Не виждам как би могла да искаш нещо такова. И така е достатъчно сложно.

— Кое е сложно?

— Да казваш какво си видял. Да се опитваш да го направиш просто. Не е толкова лесно, колкото изглежда, особено когато всички ти се нахвърлят с тези малки детайли, за които никога не си се замислял. Имам си история и ще се придържам към нея.

— Начинът, по който го казваш, звучи, сякаш си си я измислил.

— *Нищо не си измислям!* Господи, Там, не мога да повярвам, че ми казваш това.

— Е, аз не мога да повярвам, че си толкова докачлив. Не е такава голяма работа. Просто си говорим.

— Не, не си говорим.

Той изправи гръб, седнал в леглото и придърпа одеялата около себе си.

— И е голяма работа! Не разбираш ли?

— Не и толкова голяма, колкото я изкарваш. — Тамара се изправи и отиде до стола, където бе оставила дрехите си. Измъкна се от халата и грабна бельото си.

— Какво правиш? — попита Киурко.

— Отивам си вкъщи. Мисля, че това беше достатъчно за днес.

— Хубаво.

— Хубаво.

Вече с обути дънки, тя навлече пуловера си.

— И докато сме на темата да не сме съгласни един с друг за това и други неща, мислех, че сме решили да не пушим повече трева.

Сега Киурко скръсти ръце и заклати глава напред-назад. Умълча се, гняв и неудовлетвореност се разнесоха по чертите на лицето му.

— В случай че мислиш — продължи Тамара, — че не съм забелязала, подушила или нещо такова.

— Не съм се опитвал да го скрия.

— Не? Бърза дръпка в тоалетната на отворен прозорец? Това не е точно като да запалиш пред мен.

— Мислех, че ще се ядосаш.

— Правилно, Крейг. Ядосана на теб, че ползваш и ядосана, че не можеш да спреш.

— Не искам да спирам, Там. Казвал съм ти. Това, че ми харесва, е проблемът. И мога да спра винаги, когато поискам. А аз май не искам.

— Може би ще ти повярвам, когато видя, че започваш, поне малко. А междувременно, този проблем с параноята — не се зальгвай. Също е от тревата.

— Сега имам проблем с параноята.

— Опасенията ти за свидетелстването? Току-що се скарахме заради тях. Ехо?

— Грещиш. Просто грещиш.

— Наистина не смятам така. — Тя прекоси стаята и продължи от вратата: — Наистина, Крейг. А междувременно, просто си отивам.

В дневната на огромното си жилище, намиращо се на крайбрежната ивица, Харлан Фиск натисна копчето на дистанционното и изключи телевизора точно след вечерните новини. Той и Кати действително бяха направили сензация, като се бяха появили днес в съдебната зала и медиите го бяха показали по задоволителен начин. В града не приближаваха избори, така че въпреки негативните коментари, които се подмятаха за неговата връзка с Джоуел и неговите предприемачески сделки, както и заведението на сестра му, главното правило беше, че колкото повече се появява името ти в медиите, толкова по-добър шанс имаш да бъдеш избран.

А Харлан се стремеше с всички сили единствено към това.

Все пак не можеше да не бъде разочарован от сестра си. Всъщност „разочарование“ едва ли беше най-правилната дума.

Е, каза си той, сега няма да мисля за Мая — какво би могло да бъде бъдещето ѝ, ако я осъдят и пратят в затвора. Това не беше негова вина, а нейно деяние. Нейната неосведомена, упорита натура.

Но въпреки че мисълта избледняваше, той остави дистанционното на светлата масичка до себе си, настани масивната си фигура в стола и се замисли кога за пръв път се запозна с това, което притежаваше Дилън Воглър за сестра му. Разбира се, беше много преди Харлан да разкрие на Дизмъс Харди голите факти около убийството — заведението и марихуаната.

Само ако си бе държала устата затворена. Това беше и намерението на Харлан, когато я свърза с Харди в началото. Един добър адвокат, поне на теория, би трябвало да я удържи да не казва нищо, което дори би я доближило по някакъв начин до убийствата. Но до момента, в който Харди я пое, тя вече бе казала на полицията, че е била на църква онази сутрин и някак си страхът да не бъде хваната в лъжа я бе отвел до усложняването на вредата, като накрая призна и лъжата, и местоположението си около времето на убийството.

Което привлече вниманието им.

Стоп. Не се тревожи за това толкова, каза си. Стани. Отиди си в леглото.

Но тялото му не отговори. Седеше там с лампата за четене до себе си, ръцете му бяха кръстосани над стегнатия му корем, който тази вечер ненадейно бе вързан на възел от напрежение.

— Скъпи? — Жена му Джанет погледна в стаята. — Добре ли си? Идваш ли да си легнеш?

— След минутка.

— За какво мислиш?

— За процеса. За Мая. За цялото нещо.

Тя влезе в стаята, придърпа една табуретка и седна отгоре ѝ. Джанет бе висока, едра и атлетична, с руса коса до раменете, обкръжаваща хубавото ѝ здраво, типично американско лице.

— Ще говорим за това, ако искаш.

Той ѝ се усмихна.

— Мислех, че досега ще ти е писнало вече.

— Може и така да е, но ще поговорим, ако ти го искаш.

Харлан направи пауза за момент.

— Просто се чудя как може да е толкова тъпа. Да се придържа към историята, че не е знаела кой знае какво за тревата. Имам предвид — хайде де, дори аз знаех за това, всички знаеха.

— Може би е вярвала на управителя си.

— Дилън Воглър?

— Никога не съм го срещала.

— Е, аз съм. Повече от веднъж.

Челото ѝ се набръчка и лицето ѝ доби разтревожен вид.

— Не мисля, че знаех за това.

Той махна с ръка.

— Първо го срещнах, когато ѝ беше гадже за кратко в университета. След това отново, когато Мая го назначи, което беше точно след като бе излязъл от затвора. Казах ѝ, че е грешка. И, разбира се, тя ме послуша толкова, колкото винаги, тоест никак.

— Стига, Харлан. Тя те слуша.

— Може би слуша, но не чува. Казах ѝ за дрогата преди няколко години, казах ѝ да го уволни. Никакъв шанс.

— Защо не?

— Мисля, че го спасяваше. Има комплекса на месията. Понеже има всичко и е такава късметлийка, трябва да помага на разни загубеняци, за да може да балансира везните или нещо подобно. Не осъзнаваше, разбира се, за хората, които я пазеха.

— Имаш предвид себе си?

— Нека само те попитам — отвърна той, — при кого са децата ѝ в момента?

— Аз не възразявам. Те са добри деца.

— За това няма спор. Но не са наши, нали така? А ти и аз не сме се записвали някъде за три броя от малките ангелчета, нали? — Той въздъхна и продължи: — Въобще не трябва да е въввлечена във всичко това. Казах ѝ да не ходи там. Шест сутринта? Сериозно, какъв час за среща е това изобщо? И защо нещата, свързани с нея, се превръщат в мои проблеми?

— Не знаех, че си говорил с нея. Кога беше това?

Отново, той махна с ръка на въпроса ѝ.

— Предишната вечер. Обади се да ме пита какво бих направил аз. Казах ѝ да му се обади и да разбере какво е толкова спешно, но тя

отново, естествено... — Той обърна длан към жена си, което значеше, че сестра му е пренебрегнала предложението му. Изпусна дълга въздишка, клатейки глава. — И тогава стана и онова нещо с Левън.

— Другата жертва?

Харлан кимна.

— Левън Пресли. Който всъщност не беше лош тип.

— И него ли си познавал?

Той изимитира кратка усмивка.

— Ей, аз съм политик. Познавам всички.

— И какво е онова нещо с Левън?

— Той излиза от затвора и отива при малката ми сестричка да му помогне, тъй като е помогнала на Дилън, когато той е излязъл. И ако досега не си се досетила, тези двамата — Дилън и Левън — все още поддържат връзка. И така, аз познавам разни хора, нали? Това ми е работата. Та по онова време го свързах с Джон Франкона да го назначи на някаква длъжност в Американската школа за театър и изящни изкуства и се получи доста добре, докато... е, до миналата есен.

— Добре.

— Добре. Значи идеята ми беше, че мисля за тези неща в момента и малко се изнервям заради тях, защото Джон Франкона умря преди две години, така че никой в целият свят, освен теб и сестра ми, не знае за каквато и да било връзка между мен и Левън Пресли и съвсем мъничко се притеснявам, че заедно с тези конфискувани неща, с които всички се борим, някой все пак ще изрови този факт и ще ми го развее в лицето. И не ме разбирай погрешно, обожавам публичността и всичко, но си мисля, че този път това може малко да ми навреди.

— Е — Джанет протегна ръце и ги сложи на коленете на съпруга си, — никой няма да те обвини, че си помогнал на горкия човек преди толкова много години.

— Никой няма да разбере, Джанет. Никой не бива да узнава, че въобще съм срещал, камо ли да познавам този човек.

Той въздъхна дълбоко.

— Имам предвид, продължавам да си повтарям, че Мая сама се забърка в тази ситуация. Нямам избор. Трябва да я оставя сама да се измъкне. Не мога да я прикривам повече, защото ако го направя, всичко, което имаме в момента, ще бъде изложено на риск.

— Стига, скъпи. Мисля, че това беше малко преувеличено.

Харлан задъвка вътрешната страна на бузата си и стана от стола.
— Всъщност не — рече, — изобщо не е.

25.

Първият свидетел на Пол Стайър на следващата сутрин бе древният медицински експерт на Сан Франциско, доктор Джон Страут. Добрият доктор бе неизменна фигура в и около Съдебната палата за последните близо четирийсет години и се бе явявал в съда поне хиляда пъти, може би и повече. Висок, с тънка бяла коса и определено мършав вместо приемливо слаб, той някак си бе успял да избегне задължителното пенсиониране, което трябваше да го е засегнало преди повече от половин десетилетие. Но никой всъщност не настояваше за това, тъй като през всички тези години Страут си оставаше високо ценен и уважаван човек. Гласът и маниерите му съдържаха небрежен авторитет и лека приветливост, за които южняшкият му акцент само загатваше.

Сега той седна на стола, настани се удобно и изчака спокойно, докато Стайър нагласяше дъската за снимковите доказателства с поставените на нея снимки от аутопсията върху триножника, близо до свидетелското място, където седеше Страут и откъдето журито можеше също да вижда добре. В много съдебни процеси показанията на Страут, които се отнасяха до причината и основните факти около смъртта на жертвата, оказваха голямо влияние за решаването на присъдата. Структурата на синините върху тялото на починалия можеха да бъдат особено значими. Формата на някое нараняване можеше да идентифицира или да елиминира определен предмет като този, с който е било извършено убийството. Други по-незабележими несъответствия — алкохол в кръвта, тестове за различни наркотични вещества или отрови — можеха да бъдат използвани по безброй начини, за да повдигнат съмнения или да предположат вина.

Но днес никой не очакваше никакви фойерверки от свидетелстването на Страут. Всъщност след едва стихналата вчера драма, съдебната зала — без кмета и надзирателя — въобще не напомняше на Харди бъркотията, която очакваше. И това беше облекчение. След разговора му с Джина и Уайът снощи той бе склонен

да се съгласи с общото им мнение, че може би присъствието на Кати и Харлан не помага толкова на клиентката му, колкото се бяха надявали.

Така че свидетелските показания на Страут щяха да установят със сигурност, че има две мъртви човешки същества, умъртвени от ръцете на трето. Но човек никога не може да е сигурен какво точно ще изскочи при показания на живо и Харди внимателно наблюдаваше Стайър, докато той взе малката купчина снимки от последния съдебен заседател, прегледа ги, постави ги при другите номерирани доказателства и отиде до центъра на помещението.

— Доктор Страут — заговори. — Нека започнем с Дилън Воглър, първата жертва, която бе застреляна. Успяхте ли да установите час на смъртта?

— Не. — Страут погледна към съдебните заседатели и им заговори с добродушен тон: — Бе още топъл на допир. Това предполага например, че не е стоял в уличката цяла нощ, но не мога да кажа нищо повече.

— Какво е убило господин Воглър?

— Огнестрелна рана в гърдите.

— Моля, опишете нараняването.

Страут така и направи — входа, изхода, пътя, който куршумът е изминал през тялото, и Стайър пое нещата оттам.

— Колко бързо би трябвало подобна рана да умъртви един човек?

— Куршумът е минал през гърдите и след това право през сърцето. Повечето хора биха се сринали неподвижни непосредствено след такова нараняване и биха умрели от него за кратко време.

— Докторе, ще обясните ли на журито какво представляват „нараняванията при отбрана“?

— Това са рани, които обичайно се получават, когато починалият се е опитвал да се предпази от удари или друго нападение. Нараняванията се откриват често по дланите например или по ръцете. Понякога по краката.

— Открихте ли нещо подобно при господин Воглър.

— Не.

— Някакви ожулвания, охлузвания, порязвания или синини, които да предполагат, че е имало борба.

— Не. Не мога да кажа, че е имало.

— Всъщност дали господин Воглър е имал каквото и да е друго нараняване освен огнестрелната рана право в гърдите, която е сложила край на живота му.

— Не.

С други думи, помисли си Харди, Воглър или е познавал нападателя си, или е бил прострелян без никакво предупреждение, или и двете. Но Страут имаше последната дума.

— Било е доста добре извършено убийство.

Харди можеше и да възрази на този безпричинен коментар — не беше отговор на нито един от въпросите на Стайър, — но нямаше да постигне нищо с това и реши да остави прокурора да продължи.

— Доктор Страут, нека преминем към втората жертва, Левън Пресли. Отново, бихте ли могли да кажете на журито причината за смъртта на този човек?

— Разбира се. Жертвата е умряла от наранявания, нанесени с удари по върха на главата от някакъв вид твърд издут предмет, който е спукал черепа му, по този начин причинявайки масивна мозъчна травма и кръвоизлив.

— И успяхте ли да определите, докторе, в колко часа е настъпила смъртта?

— Не.

Харди знаеше, че този въпрос е като нещо, измислено за телевизията. Псевдонауката на по-големите телевизии бе заляла хората до такава степен, че те очакваха всякакви юридически чудеса. Стайър просто искаше да прогони популярното схващане, че можеш да разбереш кога точно е бил часът на смъртта и следователно обвинението е било небрежно, като не е представило това доказателство.

Но Страут допълни:

— Тялото бе достигнало стайна температура.

— И отново, докторе, същият въпрос като при господин Воглър. Имаше ли признаци за рани при отбраняване по тялото на господин Пресли?

— Не.

— А колко бързо това нараняване е умъртвило господин Пресли?

— Почти веднага. Сигурно е бил зашеметен и най-вероятно в безсъзнание от силата на първия удар и е починал скоро след него.

Може би не чак толкова бързо като куршум през сърцето, но доста бързо. В рамките на една минута.

Стайър погледна към журито, за да се увери, че са разбрали грубата, безмилостна, кървава и отвратителна същност на това нападение, което ако Мая бе извършила, я описваше като чудовище. Но той все още не бе приключил.

— Няколко пояснения, докторе. Вие казахте „удари“. Колко пъти е била ударена жертвата?

— Два пъти. Въпреки че и само единият от тях е щял да бъде напълно достатъчен.

Харди видя ефекта на това малко изречение върху журито. Двама от членовете дори потръпнаха, явно представяйки си момента.

През следващите десет минути Стайър и Страут обясниха възможно най-подробно всички детайли на нападението върху Левън Пресли — какви поражения му бяха нанесли и употребата на тъпия край на сатъра, и атаката точно иззад нищо неподозиращата и най-вероятно надрусана жертва. Нищо чудно, че кръвта на Пресли излезе позитивна за ТНС, активната съставка на марихуаната. Цялостният ефект от показанията, помисли си Харди, бе, че обрисоваха сходен сценарий на двама близки приятели, които поделят една цигара с трева, след което единият от тях отива зад гърба на другия и предприема предумишлено, яростно и впоследствие смъртоносно нападение.

В действителност това и се беше случило и Харди не можеше да се сети за никаква възможност на света, с която да извърти нещата така, че да има някаква полза за клиентката му. Знаеше също така, че няма начин да контролира Страут или да му попречи да ръси тези малки лични коментари, които имаха такъв голям ефект върху журито. Затова той освободи свидетеля.

Глицки седеше на ръба на бюрото на Брако в голямата стая, в която се помещаваха служителите на отдел „Убийства“. Самият Даръл седеше в нормалния си стол до бюрото, докато партньорката му Дебра Скиф даваше свидетелските си показания по делото на Мая Таунсхенд три етажа по-надолу.

— Ще те ухапе — каза Глицки.

— Не ми пука. Ще го направя.

— Не разбирам какво ще спечелиш от това.

— Удовлетворение. Много е важно за удоволствието от работата. Глицки въздъхна.

— Какво точно мислиш да съчиниш?

Брако погледна надолу към TR-26.5 — формулярът, който полицаите трябваше да попълват, за да обяснят глобите си за неправилно паркиране. Под „Алтернативно паркиране обмислено, но неосъществено“, той прочете това, което бе написал:

— Оставих колата на кметската ливада с пусната сирена и мигащи светлини. Вървах пет километра до местопрестъплението.

— Ще те оскубят.

— Добре. — Брако се отпусна назад в стола. — Без кураж, няма слава. Може би ще осъзнаят абсурдността на всичко това.

— Сигурно — отвърна Глицки. — Най-вероятно така ще стане. Но междувременно какво изобщо правиш тук?

— Вместо да бъда...?

— Долу. Мислех, че днес ще свидетелствате за Таунсхенд?

— Скиф. Стайър поиска първо нея.

— Защо?

— Не знам. Прокурорска стратегия. Може би е по-добър свидетел.

— По какъв начин?

— Не знам, Ейб. По-пламенна, може би.

Крайчето на устата на Глицки кривна нагоре.

— Имаш предвид с Джери Глас?

— Може би малко.

Брако се изправи и се протегна, сега бе по-близо, за да срещне погледа на лейтенанта си.

— Вероятно е по-убедителна от мен, така или иначе. Не виня Стайър, че я извика. И аз да бях на негово място щях да сторя същото.

— А ти няма ли да ходиш?

— Както казах, може би по-късно. А може би изобщо не. — Той се поколеба, след което сви рамене. — Във всички случаи няма значение. Дебра ще се оправи. Тя е истински вярващ.

— Надявам се, че не ми казваш на този етап, след като делото е започнало, че вече не вярваш в случая, който самите вие изградихте.

— Не е точно това...

— Все пак изглежда като някаква част от него.

Брако огледа голямата стая през, около и зад раменете на Глицки. Нямаше никой друг наоколо. Беше безопасно да разговарят.

— Нямам истински съмнения, че тя го е извършила, Ейб. Имам предвид Мая. Но откакто Дебра отиде и говори с Глас... — Разколебан, Брако направи гримаса.

— Какво?

— Някога забелязвал ли си какво е вярването сред определени хора от полицията? Искам да кажа, всички сме го виждали милион пъти — просто досега никога не се бях сблъсквал с това в някои от моите случаи до момента. Всеки, който има пари и познава престъпник, трябва да е престъпник.

— Да, виждал съм го. Всъщност дори си го мислех. Знаеш ли защо?

— Защото е истина?

— Може би дори по-често, отколкото мислиш, Даръл.

Брако сви рамене.

— Но не винаги, а?

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Казвам това, с което започнах. Че Дебра вероятно е по-добър свидетел. Харди може би ще успее да ме схруска на кръстосания разпит, но не може да докосне нея, защото тя вярва на всичките номера на Джери Глас.

— А ти — не?

Още една пауза. След това, с по-тих тон:

— Не искам да клюкаря партньорката си, Ейб. Тя направи задържането.

— Мислех, че сте били двамата.

— Ако говорим технически — да.

— Не ме интересува технически. Имаше ли нещо нередно при ареста?

— Не. Бях там. Беше достатъчно основателен. Но просто... ако зависеше от мен, мисля, че просто бих почакал малко повече, това е. Може би щях да отида при някой прокурор и да видя дали може да работи с този материал, дали ще е достатъчен за пред журито. Но

Дебра просто получи информация за отпечатъците на дръжката на вратата и веднага започна да действа.

Глицки беше виждал и това преди. Случваше се понякога сравнително неопитно ченге да арестува заподозрян, преди той или тя да бяха изградили стабилен случай, построен върху сериозни доказателства. Понякога това се правеше като гаранция — например, когато заподозреният представляваше опасност за свидетели или имаше вероятност да се опита да избяга и трябваше да бъде задържан, за да се даде време на полицаите да успеят да намерят още факти. Или просто когато някой си бе признал всичко.

Но по-често най-добрият подход беше същия като този, който Брако предложи. Построяваш солиден случай и го представяш на областния прокурор, който след това — ако доказателствата са неоспорими — ще вземе гаранция или ще го представи на предварително изслушване. Алтернативата беше просто някой полицай да отиде и да извърши ареста. Чак след това прокурорът щеше да прегледа случая, за да прецени дали ще бъдат повдигнати обвинения.

— Е, какво се случи този път?

— Не мисля, че бе достатъчно за момента — отвърна Брако. — Говорихме за това с Дебра, но какво можехме да направим? Всичко вече беше готово. И след това естествено Мая бе задържана и трябваше да отговори на няколко въпроса. Така че го получихме. Щеше да има дело. Имахме и други случаи. Спрях да мисля за това.

— Но още имаш въпроси?

— Не точно въпроси, не — поклати глава Брако. — И не точно за това дали Мая е виновна или не. Искам да кажа — кой друг може да е? И с мотивите ѝ и за двамата? Просто... тя ги е познавала и двамата, те са я притискали. Тя е лъжкиня. Пасва идеално.

— Но?

— Но мисля, че можехме да построим по-добър случай на Стайър. Сега излезе всичко това — конфискуваните вещи и цялата политическа жега. Мая е богата жена, която познава престъпници, а щом познава престъпници, следователно и тя е такава, тоест вероятно тя е очистила двамата мъже. Просто не искам да трябва да говоря за това на скамейката, особено като нямаме доказателства, с които да го подкрепим. Дебра ще се справи по-добре.

Същата сутрин в Чайнатаун настроенията бяха обтегнати в „Клубът на Хънт“.

Тамара Дейд седеше с кръвясали очи пред компютъра — не говореше, нито се усмихваше. Уайът Хънт се бе отбил по пътя за вкъщи до местната пекарна и беше донесъл торбичка горещи, пресни, току-що извадени от фурната *ча суй бао* — вкусните кифлички, пълнени със свинско филе, които бяха рядка находка и също така най-любимата храна на Тамара, а тя му каза, че не е гладна.

След двацет минути седене в офиса, Хънт стоеше на вратата към приемната.

— Там — рече внимателно, — чувала ли си се с Крейг?

Тя полуизвърна лице към него.

— Обади се, че е болен.

— Болен?

Това определено беше необичайно. Болестите не бяха особено приемлива част от работата при Хънт.

— Какво му има? Там? Ей. Добре ли си?

Очевидно не беше. След един съвсем кратък поглед към шефа си, и отново без да каже и дума, тя стана от стола си и излезе през главната врата. Тя водеше към Грант Стрийт и към тоалетната и Хънт не беше никак сигурен дали Тамара ще се върне въобще, докато не забеляза, че си е оставила чантата.

Така че той остави вратата между приемната и офиса си отворена, в случай че тя искаше да влезе и да поговори с него, върна се на бюрото си, вдигна телефона и набра няколко цифри.

— Хей, Уес.

— Хей и на теб.

— Говорил ли си с Диз тази сутрин?

— Не. Той е на процеса. Ходи направо там.

— Знам. Но се отби при мен снощи.

— Какво искаше?

— Иска от мен да разбера кой е убил жертвите.

Това изказване доведе до пауза. Фаръл беше постоянният съветник на фирмата, който винаги твърдеше, че не трябва да вярваш, че клиентът ти е невинен. Дължеше се на случая, с който си бе проправил път в правното общество в този град — той включваше най-добрия му приятел, друг адвокат на име Марк Духър, който бе обвинен

в убийството на жена си. Фаръл го бе отгървал и човекът беше напълно оправдан. Това обаче се оказа голяма грешка, тъй като едва не коства живота на самия Уес няколко месеца по-късно.

— Имаш предвид жертвите на Мая Таунсхенд?

— Диз не смята така. Или поне вече не е сигурен.

— От кога?

— От вчера следобед, когато е говорил с нея.

— Отрекла е, а?

— Най-малкото, говорела е двусмислено. Достатъчно, че да го накара да мисли, че може да е пропуснал или да е бил небрежен за нещо важно.

— Той винаги така си мисли. Затова го направихме управляващ партньор. Нищо не му убягва.

Хънт чу въздишка в телефонната слушалка.

— Както и да е, обаждаш ми се, защото...?

— Защото си познавал Воглър.

Още едно колебание.

— Ако Диз ти е казал това, ще се наложи да си поговоря с него.

— Не беше Диз. Разрових се малко в интернет, когато първо чух за този списък с клиентите на Воглър.

— Как въобще си чул за това?

— Нали познаваш Крейг, който работи тук?

— Естествено.

— И той е бил в него. Каза ми го съвсем направо, в случай че имам проблем с това. Казах му, че не е нещо, с което да не мога да се справя, но че ще е по-добре за него да не прави нищо незаконно, докато се опитва да си вземе разрешителното. Както и да е, стана ми любопитно след това и го намерих в някакъв блог. Нищо не е свещено вече, ако случайно не си чул. Добри новини за частните детективи; не толкова обаче за всички останали.

— На мен ли го казваш. Е, добре, познавах Воглър. Твоят Крейг също. Попитай него.

— Бих, но днес е болен и го няма. Реших да започна с теб.

— Нямам идея, Уайът, какво бих могъл да ти кажа. Самата истина.

— Вярвам ти и това горе-долу ни прави квит. Аз пък не знам какво бих искал да разбера. Но май не е точно така. Реших, че тъй като

цялата страна с тревата е оставена въвн от уравнението и не и е било обърнато внимание, може някой от нея да го е убил. И никой досега не е говорил за цялата тази работа. Колко често например купуваше ти от него?

— Горедолу един път месечно. Надявам се осъзнаваш колко ужасно неудобно ме караш да се чувствам, Уайът. Опитвах се да оставя всичко зад гърба си като поредната тъпа грешка. Със Сам почти се разделихме заради това, освен всичко останало. Какво значение има колко често съм купувал от Дилън?

— Отново ти казвам, Уес, не зная. Опитвам се да добия представа колко е пласирал или нещо друго. Ако е имал около седемдесет редовни клиента. Колко струваше едно пликче?

— Моите бяха по стотачка.

— Значи да речем десет хилядарки месечно?

— Щом казваш.

— Мисля, че това са достатъчно сериозни пари, за да те застрелят за тях, въпреки общото вярване на всички останали, че не е било заради дрогата. Как се доставяше?

Още веднъж Хънт чу разочарована въздишка от другия край.

— Питаш за специалитета на управителя — който и да беше на касата, се обаждаше на Дилън. Той отиваше отзад и излизаше със запечатано найлоново пликче, поставено на дъното на обикновените торбички за кафе, гребваше малко количество зърна, изсипваше ги отгоре и я затваряше.

— И колко време продължаваше това?

— Не знам. Аз се свързах с него преди около шест години, така че поне от толкова. И не ми се вярва особено да съм му бил първия клиент.

— И ми казваш, че за цялото това време никой от персонала не го е надушил?

— Не. Не мога да си представя някой да е пропуснал да го забележи.

— Но според Диз това не е било част от полицейското разследване.

— Трудно ми е да го повярвам.

— Да, но се обзалагам, че знам къде е отивала част от тези десет хилядарки месечно. И знам защо човекът е имал такива лоялни

служители.

— Мислиш, че някой от тях...?

— Нямам идея, Уес. Точно както, когато ти се обадох. Но сега поне имам идея за ново местенце, от което да започна търсенето.

Тамара стоеше на входа на отворената врата към кабинета с подуто лице и зачервени очи.

— Съжалявам.

Хънт махна с ръка на извинението. Той познаваше секретарката си от времето, в което работеше за Служба за закрила на детето и бе получил сигнал да отиде в дома на семейство Дейд при двете им деца, брат и сестра, които бяха пропуснали няколко дни училище без извинение. По онова време Тамара беше Тами, гладуващо дванайсетгодишно хлапе, което се опитваше да се грижи и да храни измършавялото си по-малко братче Мики и което чакаше майка си — наркоманка, пристрастена към хероина, която бе умряла в спалнята си от свръхдоза — да се събуди. Самият Хънт беше дете на приемни родители и бе следил живота на двете хлапета през ранното юношество, затова когато отвори агенцията си, бе назначил Тамара на постоянна работа, а Мики като куриер и шофьор от време на време.

Сега тя му каза:

— С Крейг се скарахме. Мисля, че може и да сме скъсали.

— Затова ли не е тук?

— Предполагам. Беше оставил съобщение, когато дойдох, че е болен. Но не беше болен снощи.

Хънт се облегна назад в стола си, залюля се веднъж-два пъти и попита:

— Искаш ли да поговорим?

— Не зная.

Но влезе в кабинета и седна на един от столовете пред бюрото.

— Просто... толкова е тъпо.

— Случват се и такива неща.

Помълча за момент.

— Искаш ли да си отидеш вкъщи? Имам малко полева работа за вършене. Можем да затворим тук.

— Не. Мога да остана.

Тя вдигна поглед и срещна неговия.

— Мразя всякаква дрога — рече, — знаеш ли?

След като майка ѝ бе умряла от свръхдоза, това едва ли беше кой знае колко изненадващо, но Хънт знаеше, или поне предполагаше, че Там и Крейг понякога пушеха трева.

— Аз самият не съм особено луд по нея, честно да ти кажа. За това ли се скарахте? Спри ме, ако нахалствам.

Тя му се усмихна вяло.

— Имаш право да нахалстваш.

Като скръсти ръце, тя се взря в пространството помежду им.

— Всички казват, че малко трева не може да ти навреди, нали? Не се пристрастяваш, по-безопасна е от алкохол, дрън-дрън-дрън. И може би малко количество наистина не може, но по-голямо...

— Крейг повече ли пуши?

— Не зная колко точно. Не го следя. Но си обещахме един на друг, че ще спрем. Или поне аз си мислех, че за това сме се разбрали. Може и да не сме. Не зная. Не се опитвам да му навлека неприятности с теб, Уайът. Не пуши, когато работи. Сигурна съм в това.

Тя поклати глава.

— Просто ми се иска да можеше да спре.

— Не може ли?

— О, казва, че може. Когато поискал. Но просто не иска.

От блясъка в очите ѝ Хънт реши, че може всеки миг да се разплаче.

— Просто толкова ми напомня на това, което казваше майка ми. Как се държеше. И продължавах да си повтарям, че това е различно, тя беше наистина пристрастена към хероина, което изобщо не е същото като тревата. Но сега, не знам, струва ми се доста подобно. Просто не мисля, че искам да има какъвто и да е вид наркотик в живота ми вече и се опитвам да обясня това на Крейг, а той е... той просто не мисли по същия начин.

— Дори и това да значи да те загуби?

Сега вече две сълзи се търкулнаха надолу по бузите ѝ.

— Не искам да го повярвам, Уайът, но ми се струва, че точно това се случва. Никога не съм искала да поставям въпроса „или аз, или тревата, не може да имаш и двете“, но мисля, че точно дотам се стигна.

Хънт прокара пръст по бюрото.

— Ще ти кажа едно нещо — ако избере тревата пред теб, ще бъде неповторим идиот.

— Но мисля, че може би ще направи точно това — рече Тамара.
— Наистина мисля, че би могъл.

26.

Дебра Скиф бе свидетелствала пред Пол Стайър и сега прекарваше вече втория си час на скамейката. Тя смяташе, че се е държала доста добре при кръстосания разпит на Дизмъс Харди през първите двацет минути, които бяха отделени, за момента, изцяло на убийството на Дилън Воглър. Той може и да смяташе, че я е надхитрил по въпроса за пистолета, но тя беше държала на своето, повтаряйки как Мая ги бе лъгала за това дали дори е била в алеята онази сутрин. Освен това регистрацията на оръжието бе на нейно име и нейните отпечатъци бяха по пълнителя.

Какво повече можеше да искат хората от журито?

За Скиф нямаше съмнение какво точно се бе случило онази съботна сутрин и тя знаеше, че го описва на журито ефективно, въпреки всички усилия от страна на Харди. Сега той се обърна, отиде и седна на адвокатската маса. Отвори една жълта папка и за момента изглеждаше сякаш чете нещо в нея, въпреки че Скиф знаеше, откакто и Джери Глас, и Стайър и бяха казали, че голяма част от тази наглед физическа дейност беше всъщност добре хореографирана, за да не може адвокатът и свидетелите да се превърнат в няколко говорещи глави за журито.

Харди се върна обратно в средата на залата, на около осем стъпки от нея.

— Инспектор Скиф — започна отново. — Бих искал да ви задам няколко въпроса за сцената на убийството на Левън Пресли. Вече видяхме снимките. Имаше доста кръв, нали така?

— Бих го нарекла умерено количество, но там имаше кръв, да.

— Умерено количество тогава. Но определено имаше локвички на масата и на пода между масата и мивката, нали?

— Да.

— Значи кръвта е капела от масата на пода, така ли?

— Така изглеждаше, да.

— Но кръв не бе открита по сатъра, който доктор Страут идентифицира по нараняванията на починалия като оръжието на

убийството. Това вярно ли е?

— Да. Нямаше кръв по оръжието. Било е измито.

— И откъде знаете това?

Скиф за първи път показва някакъв признак на раздразнение — леко присвиване на устните ѝ, — което изчезна също толкова бързо, колкото се бе и появило.

— Е — каза тя, сега вече директно към Харди, а не към журито, — изглеждаше влажно на местопрестъплението, сякаш скоро е било мито, и имаше следи от кръвта на починалия в мелачката под мивката, както и в тръбите отдолу. А сатърът бе поставен до мивката, на сушилнята.

— Значи вероятно някой е измил оръжието, с което е било извършено убийството, в мивката, така ли?

— Това беше нашето предположение, да.

Скиф хвърли бърз поглед на Стайър, надявайки се, че може да възрази. Беше ѝ малко неудобно да говори за това какво е означавало всичко на местопрестъплението, тъй като това беше задължение на специалния екип. Но нейният съюзник — прокурорът, просто ѝ предложи една бегла усмивка и седна на мястото си с кръстосани ръце.

— Добре — каза Харди. — Това беше вашето предположение. Че сатърът е бил оръжието на убийството, нали?

— Да.

— Добре. Като приемем тази хипотеза за момента, имаше ли някакви други улики, които да посочат на вас, трениран следовател, как точно се е случило убийството?

— Не съм сигурна какво имате предвид. Починалият бе ударен отзад със сатъра.

— Да, но точно преди това. Той е бил седнал на масата, когато е бил нападат, съгласен съм. Но нямаше ли влажен кръг от отпечатък на масата?

— О, това. Да.

— И какво предположихте вие?

— Обвиняемата е седяла...

— Извинете ме.

Харди си играеше с ритъма ѝ, прекъсна я и погледна към съдията очаквателно.

— Ваша чест, моля последната фраза да не се вписва.

— Разрешавам.

Браун се намръщи на Скиф, която изведнъж разбра, че Харди я бе надхитрил — наистина трябваше да се сети. Беше я разсеял с тези рутинни въпроси и я бе хванал неподготвена. Трябваше да е внимателна или рискуваше да загуби своята правдоподобност.

— Сержант — каза и съдията най-лицемерно, — журито ще реши дали обвиняемата или някои съвсем друг е седял с господин Пресли. Просто се придържайте към това, което сте наблюдавала сама.

Харди беше самата изтънченост. Бърза, топла усмивка, едва доловимо кимване.

— Благодаря ви, Ваша чест. Сега, сержант, отново...

Искаше й се да го удари.

— Говорехме за отпечатък от чаша на масата, сержант, и вашата теория за убийството.

Скиф пак погледна към Стайър, който се беше намръщил, и след това отново към журито.

— Изглеждаше сякаш нападателят — убиецът на господин Пресли — е седял срещу него на масата, може би са говорили, пиел е чаша вода и вероятно са пушили марихуана. В някой момент нападателят е станал — може би под претекста да напълни чашата си повторно, — застанал е зад господин Пресли, грабнал е сатъра и го е ударил.

Харди стоеше спокоен пред нея.

— Много сбито, сержант, и струва ми се, доказателствата поддържат тези твърдения.

Самата тя объркана от коментара на Харди, Скиф можеше единствено да кимне леко.

— Благодаря — промърмори и осъзна, че този разпит някак си се бе отдалечил от нея.

Харди продължаваше нататък.

— Сержант, какво беше приблизително разстоянието между мястото, където починалият е бил нападнат, и кухненската мивка зад него?

Отново се опитваше да я разсее. Скиф не виждаше смисъла в нито един от тези въпроси, но Стайър ги разрешаваше. *Защо не възразяваше на нещо?* Усещането й за опасност се повиши и тя усети капка пот да се стича по челото й. Избърса я с ръка и се опита да се

съсредоточи. Просто се успокой и се придържай към фактите, каза си. След това, на глас:

— Не беше много. Може би половин метър.

— А кръвта на пода покриваше ли част от този половинметров участък?

— Можете да видите от снимките...

— Да, но ви моля вие да измерите вместо нас.

— Около половината.

— Значи според вашата теория по случая, нападателят е убил господин Пресли и след това е застанал зад него и е почистил оръжието на убийството?

— Да.

— И чашата?

— Да.

— Докато кръв е капела от масата точно зад него?

— Да.

— Открихте ли някакви отпечатащи от стъпки в кръвта?

— Не.

— Или кървави стъпки или някакви други следи от кръв, освен на местата, за които казахме?

— Не.

— Значи според вашата теория, сержант, нападателят е стоял точно зад починалия, с капеща кръв от масата на пода, в участък едва половин метър. И е стоял там достатъчно дълго, за да измие и сатъра, и чашата. Прав ли съм?

— Да.

Очите ѝ се стрелкаха между Стайър и ложата на журито. *Нямам идея накъде бие с всичко това.* Тази мисъл я разстрои.

— Сержант, вие и партньорът ви сдобихте ли се със заповед за обиск, за да претърсите къщата на семейство Таунсхенд?

— Да.

Харди, без да бърза, отново се разходи до масата си, вдигна лист хартия, след което се обърна и дойде чак до нея, като ѝ подаваше вещественото доказателство.

— Сержант, разпознавате ли това?

— Да, разбира се. Това е заповедта за обиск, която представихме на обвиняемата в деня след убийството на Пресли.

— Не беше ли това първото нещо, което направихте за деня? Връчили сте я едва в седем сутринта.

— Да.

— Бихте ли прочели за журито, сержант, от писмените показания тук, какво точно сте търсили с тази заповед.

Скиф погледна надолу към листа и внезапно осъзнала накъде всъщност водеше целият разговор, зачете с механичен глас:

— „Компютърни дискове и файлове, бизнес и банкови документи, дрехи и обувки, по които може да има пръски кръв.“

— Благодаря ви, сержант, достатъчно. Значи сте търсили следи от кръв, така ли?

— Да.

— И защо беше това?

В скамейката Скиф вдигна ръка многозначително, след което прочисти гърлото си.

— Помислихме, че може да има следи от кръв по дрехите или обувките ѝ.

— И защо така?

Скиф пое дъх и се накара да застане изправена с лице към журито. Нямаше да се срамува.

— Защото решихме, че кръвта, капеща на пода зад нея, ще е оставила някакви следи, дори и микроскопични.

— Потърсихте ли такива някъде другаде?

— Възможно беше да има върху дреха за горната част на тялото.

— Защо решихте така?

Сега Харди накара Скиф да види, че ролята, която не искаше и за която не бе квалифицирана, е тази на експерт по възстановяването на престъпления. Но след като Стайър не бе възразил, тя нямаше друг избор, освен да отговори на въпроса.

— Предположихме... че след първия удар... на нападателя ще се е наложило да вдигне сатъра, който вече е бил изцапан с кръв, и отново ще замахне с него по-здраво. Част от кръвта може да е пръснала по дрехите при замаха или при втория сблъсък.

Харди се обърна и погледна към журито невъзмутимо. Без да поглежда към Скиф, попита:

— Сержант, наистина ли претърсихте за кръв дрехите, които иззахте от дома на Мая рано сутринта след убийството на господин

Пресли?

— Да.

— Не е ли вярно, сержант, че взехте всички дрехи от къщата, включително тези на съпруга ѝ и децата ѝ? Също така прибрахте за тестове дрехите от кошчетата за пране и пералното помещение? Всъщност съвсем всичко, с изключение на дрехите, с които са били облечени.

— Да.

— А имаше ли дрехи в пералнята или в сушилнята, или някъде другаде из къщата?

— Не.

— Значи сте взели всичко.

— Да.

Тя мразеше това. Знаеше, че журито го възприема като някакъв вид полицейски тормоз. Дори и да нямаше определените доказателства. Знаеше също така, че не е чак толкова трудно да бъдеш в стая или апартамент, дори за значителен период от време, и да не оставиш физически знак за присъствието си, особено ако предварително знаеш, че отиваш там, за да извършиш престъпление. Тя знаеше, че Мая е била при Левън и ако не е отишла там, за да го убие, тогава защо? Не знаеше какво е направила с дрехите и обувките си за времето, когато се предполагаше, че е трябвало да се отърве от тях. А ако не се бе отървала от тях, Скиф не знаеше как е избегнала тестовете за пръски кръв. Но нищо от това не променяше изобщо твърдото и вярване, че обвиняемата е умел и опасен убиец.

— Просто се опитвахме да бъдем старателни.

— Наистина — рече Харди, — усърдността е похвална. Бяхте внимателни с всички дрехи, които изехте, и с опаковането им, за да могат по-късно да бъдат тествани в лабораторията, нали така?

— Да.

— Но с всичките си сложни тестове хората от лабораторията не успяха да открият никакво доказателство за кръв на нищо и никоя от дрехите, които изехте от дома на Таунсхенд, нали така?

Стайър най-сетне се съживи.

— Възраждам. Само слухове.

— Приема се.

— Добре, нека задам въпроса си по друг начин, инспекторе. Искам да предположите, че хората от персонала на лабораторията ще свидетелстват, че не са открили кръв. Това не е съвместимо с теорията ви за начина, по който това престъпление е било извършено, нали?

Сега Стайър влоши грешката си. Трябваше да остави Скиф да каже, че може би обвиняемата е изхвърлила дрехите си, или може би, че не е имало достатъчно кръв, за да бъде открита, но вместо това той възрази.

— Спекулация, Ваша чест. Не е свързано. Теориите на инспектор Скиф не са доказателство.

Харди не можеше да повярва на късмета си.

— Ами, господин адвокат — рече той, — точно това имах предвид и аз. След като обвинението признава, че теориите на инспектор Скиф не са доказателство, и тъй като обвинението явно не разполага с друго, освен с теориите ѝ, нямам повече въпроси.

Браун удари с чукчето си и направи забележка на Харди, че изнася речи, но на него не му пукаше.

През остатъка от следобед Харди продължи да затвърждава същите твърдения с останалите свидетели от лабораторията.

— Вие сте експерт по пръстовите отпечатыци, нали? Открихте ли отпечатыци в дома на господин Пресли?

— Да. Много.

— Имаше ли такива на Мая Таунсхенд?

— Не.

— Всъщност има няколко пръстови отпечатыци на хора, които никога не сте идентифицирали, нали?

— Да.

— Имаше ли отпечатыци на масата — там, където жертвата е седяла?

— Да.

— Отпечатыци на мивката, където сатъра уж е бил измит?

— Да.

— Отпечатыци от вътрешната страна на дръжката на апартамента?

— Да.

— И някои от тях не са на Мая, а някои са неидентифицирани?

— Точно така.

Харди направи същото и с ДНК-то — малко възстановено, малко неидентифицирано, нито една част от която не принадлежеше на Мая. Когато най-сетне приключи с последния си кръстосан разпит в пет без десет, той вдиша дълбоко и погледна към Стайър, който седеше оклюмал на масата си. Прокурорът беше изял голям пердах днес за доказателствата за Пресли и го съзнаваше отлично.

Но следващата стъпка бе да говорят за мотиви. А доказателствата за мотиви, знаеше Харди, щяха да бъдат брутални.

27.

Вратата на апартамента се отвори и Уайът Хънт застана пред младия си съдружник.

— Какви са тези глупости, Крейг?

— Какви глупости?

— Какви глупости, питаш. Да се обадиш, че си болен, когато изглеждаш толкова болен, колкото съм аз в момента, с изключение на малко червено около очите. Друсан ли си?

— Леко.

— И какво се надяваш да постигнеш с това?

— Нищо. Не се опитвам да постигна нищо. Освен да измисля как да се събера обратно с Там.

— Мислиш по-добре, когато си напушен?

— Не знам. Вероятно не.

— И все пак, ето те тук.

— Просто реших да си взема един почивен ден и да обмисля нещата.

— Това ли представлява мисленето за нещата?

— Не. Чувствах се зле заради Там и се опитах да се разведря малко.

— Да, приличаш на истински веселяк.

— Какво искаш да кажа?

— Няма нищо, което можеш да кажеш, Крейг. Знаеш правилата. Ако искаш почивен ден, се обаждаш и питаш дали може да го получиш. Ако не греша, май си го правил преди и никога не е било проблем. Но не се обаждаш да кажеш, че си болен, когато не си.

— Съжалявам.

— Е... — Хънт мразеше това, мразеше и Крейг в този момент. — Ако искаш да се събереш отново с Тамара, това не е ядрена физика. Тя иска само да спреш с тези лайна.

— Там ли те прати тук?

— Не. Искях да видя колко е зле положението.

Киурко издуха дим във въздуха помежду им.

— Не е толкова зле, колкото изглежда.

— Чудесно. Радвам се да го чуя. Защото да ти кажа честно, не изглежда никак добре в момента.

— Ще ме уволниш ли?

— Обмислям го. Чувствам се малко предаден, ако искаш да знаеш.

— Не от мен?

— Напротив, точно от теб.

— Уайът, стига. Това е първото подобно нещо за горе-долу — колко — пет години. Сега не сме точно в най-заетия период, който някога сме имали. Просто взех лошо решение.

— Няколко такива. Да забелязваш някаква връзка между дрогата и лошите решения?

— Може би. Малко.

— Може би малко, да. А междувремево Дизмъс Харди се отбива снощи и ни възлага страшно много работа, аз си мисля, че ние двамата с теб ще бачкаме постоянно по случая Таунсхенд поне няколко дни, може и седмица. Обаче ти се обаждаш, че си болен, когато не си в действителност болен, Там е съсипана в офиса и едвам отговаря на обажданията, а аз нямам никакво подкрепление.

— Не знаех това. Нямах как да го знам.

— Нямах, знам. И точно поради тази причина едно от правилата е да идваш на работа, когато някой ти плаща, така че ако има работа, ти да си там и да можеш да я свършиш.

Киурко склони глава, раменете му се вдигнаха и отпуснаха.

— Съжалявам отново.

Хънт изчака, докато Крейг вдигне глава, след което го погледна право в очите.

— Мамка му — каза, — по този начин ли ще се оправяш и със собствената си фирма? Не водихме ли вече един разговор за това преди? Как се очаква от мен да напиша писмо с препоръка, ако се стигне дотам? Щом си избрал този вид работа, няма ли да искаш да избягваш неща, които я заплашват?

— Обикновено не пуша през деня.

— Не би трябвало обикновено да пушиш изобщо, Крейг. Можеш да си загубиш работата заради това — по дяволите, цялата си професия. По-лошо, губиш Там, а съм сигурен, че вече го знаеш.

— Знам. Това се опитвам да разбера цял ден.

— Какво има толкова за разбиране?

Никакъв отговор.

— И освен това, Крейг, докато още сме на темата, да си надрусан не ти помага да разбереш нищо. Особено това. Не ти ли е станало до болка ясно досега?

— Би трябвало да е, да.

— Е?

— Е — въздишка, — значи ще спра. Сериозно. Започвам в този момент, Уайът. Кълна се.

Хънт просто го гледаше, този разговор вече сериозно бе преминал границите на търпението му.

— И какво мислиш, че трябва да направя аз сега в такъв случай? С теб?

— Можеш да ме уволниш, ако искаш.

— Знам, че мога. Може би и трябва. Ако това не беше първият път, в които се прецакваш така жестоко, абсолютно е сигурно, че щях.

Искрица надежда се появи на лицето на Киурко.

— Кълна се в бога, Уайът, край. Можеш да кажеш на Там, че приключих с това.

— Ти можеш да кажеш на Там, че си приключил, Крейг. Аз си имам друга работа за вършене.

— Бих могъл...

— Не, не би.

Посочи с пръст към гърдите му.

— Утре можеш, ако си чист дотогава. И това е първо и единствено предупреждение. Излъжи ме веднъж, срам за теб. Излъжи ме два пъти и да ти го начукам. Ясно?

— Ясно. Разбрах те.

— Надявам се — каза Уайът. След това добави: — Наспи се и утре ела навреме.

Той се обърна на пета и закрачи надолу по стълбището.

„Бей Бийнс Уест“ беше отворено отново, бизнесът потръгваше бавно, но стабилно.

Уайът Хънт — жаравата на гнева му още тлееше в гърлото му — стоеше наред Хейт Стрийт в този приятен и препълнен вторнишки обеден час и около двацет минути разглеждаше хората, които минаваха наоколо. Клиентелата не можеше да е по-разнообразна и Хънт си помисли, че ако ние сме това, което ядем и пием, то тогава човешките създания наистина не са предимно еднакви; почти нищо не ни разделяше, след като очевидно всяка етническа група в света, и двата пола, и хора от всякакво икономическо ниво пиеха кафе, и то в големи количества.

Той най-сетне влезе в заведението и зае мястото си, пети, на опашката. Когато стигна до тезгяха, си поръча обикновено кафе с малко еспресо. После се наведе напред, бързо показва визитката си и спомена, че е следовател — нарочно не спомена полицейски следовател. Въпреки че доста често точно това чуваха хората и Хънт обичайно не ги поправяше. Може ли, моля, запита той, да си поговори за малко с управителя? Било за случая на Мая Таунсхенд.

Преди още поръчката му да бъде изпълнена, крещящо облечен млад мъж с конска опашка и диамант на ухото се появи до Хънт и се представи като управителя, Еухенио Руиз. Като му благодари, че е дошъл, Хънт отново показва визитката си и този път се представи като частен следовател, който работи със защитата по случая Таунсхенд.

— Добре, какво мога да направя за вас?

— Опитваме се да разберем малко повече — започна Хънт, — за начина, по който Дилън е продавал марихуаната оттук. Знаете ли нещо по този въпрос?

Руиз имаше бързи, тъмнокафяви очи, които погледнаха към касата и веднага обратно към Хънт.

— Дилън в голяма степен се оправяше с всичко това сам, мисля.

— Сериозно?

— Да.

От тезгяха се провикнаха, че кафето на Хънт е готово и той се обърна и се усмихна.

— Това е за мен, веднага се връщам. Възражавате ли да седнем някъде за минутка?

— Минута. Разбира се.

Хънт взе кафето си, обърна се и Руиз отново се бе появил до лакътя му.

— Има столове в офиса ми — каза той. — Последвайте ме. — И го поведе.

Стаята беше малка и тясна, около два метра и малко на три и малко. До лявата стена имаше претрупано бюро и Хънт седна на единия от двата стола в далечния му край. Стените бяха облепени с плакати на места, на които се отглеждаше кафе — Коста Рика, Хавай, Кения, Индонезия. Руиз затвори вратата, след това издърпа малка дървена бъчва и седна отгоре ѝ.

— Имам само няколко минути — предупреди, — започва да става напечено отвън.

— Изглежда, че тук винаги е напечено.

— Да, май е вярно.

Обнадеждаваща усмивка се появи и изчезна също така бързо.

Хънт отпи малка глътка от горещото си кафе.

— Наистина е вкусно — отбеляза.

— Да.

— Е, предполагам, че големият въпрос е как Дилън е разпределял парите сред работещите тук. Само на помощник-управителите или всеки получаваше парче?

Руиз, както предполагаше Хънт, беше хванат напълно неподготвен и само отвори и затвори уста няколко пъти, преди да каже:

— Ами не.

— Не, всеки получаваше парче?

Бързите очи огледаха малката стая и най-накрая фиксираха Хънт.

— Не, нито едното. Това си беше нещо само на Дилън.

— Не — рече Хънт. — Не, знаем, че това не е истина.

— Истина е.

— Не, не е.

Хънт поклати глава със съжаление.

— Добър опит, Еухенио, но Мая ни каза как най-общо е ставало. И честно казано, вече започваме отчаяно да търсим някой друг, които може да е имал мотив да убие Дилън. Или журито ще реши, че е била тя. Така че тя — Мая — иска да отидем в полицията и да започнем да ви водим един по един в участъка, за да си поговорим. И наистина, кой може да я вини? Но шефът ми смята, че не е необходимо да се стига чак дотам, за да получим това, което ни трябва.

— Какво ви трябва?

— Трябва ми да знам това, което ти и колегите ти знаете.

— Като например?

— Не зная точно, да ти кажа. Но определено клиенти, които са имали затруднения с плащанията, или пък хора, които са създавали неприятности на Дилън по някакъв друг начин. Хайде, Еухенио, знаеш за какво говоря. И ти си участвал. Не се води наркобизнес за десет бона месечно, без да имаш никакви проблеми.

Управителят се полуизвърна към вратата и когато погледна обратно към Хънт, отново поклати глава.

— Не.

Хънт се усмихна.

— Мислех, че това сме го минали. „Не“ не е правилният отговор. „Не“ означава, че ти и останалите започвате да правите разходки до полицейското управление.

— Но те казват, че не е било заради тревата. Не я взеха.

— А така. „Те“. „Те“ не са „тя“. Така че, кои са „те“?

Напрегнатият управител се разшава върху бьчвата.

— Нямам предвид „те“ в този смисъл.

— А в кой?

— Такъв е изразът.

— Добре. Но нека ти кажа нещо. Колкото повече научаваме, толкова повече се убеждаваме, че всъщност наистина е точно заради тревата. Мая също мисли, че е било заради дрогата, тъй като определено не е заради нея. Нали виждаш откъде изхождаме? Времето ни изтича.

— Да, но не зная никакви имена.

Хънт пусна ледена усмивка.

— Е, точно тук имаш късмет. Защото се оказва, че ние знаем имена, даже имаме цял списък. Само не знаем какви връзки са имали някои от тези хора с Дилън. Трябва да си поговорим още с теб, както и с други хора от персонала, които са били част от цялата работа.

— Никой не е участвал в това. Никой не е продавал или пипал нещо, освен Дилън.

Хънт се облегна назад в стола си.

— Вярвам ти, Еухенио. Но не говорим за продажби. Говорим за съдействие и отплата. Вие сте знаели какво е правел Дилън и сте му помагали да го върши, а в замяна той ви е плащал под масата, най-

вероятно доста добре. Ти и аз знаем това, но то не е било обект на много полицейска загриженост за момента, тъй като те са заети да мислят за Мая и убийството. Така че все още сте в безопасност. И истински добрата новина сега е, че ако говорите с мен или някой от моите колеги, няма да си навлечете неприятности. Но ако ченгетата дойдат тук и се намесят, всичко това ще се промени.

Хънт се приближи напред.

— Има ли нещо, което не ти е ясно тук? Това е чудесна сделка за вас, момчета, гарантирам.

Еухенио потупваше в някакъв ритъм по бъчвата.

— Носиш ли онзи списък със себе си? — попита. — Бих могъл да го погледна, да видя дали някои имена не ми напомнят нещо.

В осем часа без няколко минути същата вечер Трея и Ейб Глицки стояха до мивката и миеха чиниите от вечерята — Ейб миеше, Трея подсушаваше — в малката си кухня. Имаха съдомиялна, но се бе развалила малко след като Закари бе приет в болницата и просто не бяха имали време да я оправят.

Сега това изглеждаше, сякаш никога не се бе случвало. Простият ритъм на оправянето на чиниите — изплакване, подаването на чинии, чаши и сребърни прибори за хранене на партньора ти за сушене. Всичко това бе донесло и на двама им известно неизказано удобство и дори някаква интимност, че са дали нов старт на общуването си през този тъмен период, в който понякога Трея мислеше, че Ейб никога вече няма да проговори.

По някое време през кризисния момент със Закари, Трея също бе възстановила практика, която наричаше Лично Родителско Време или ЛРВ и тази вечер се възползва от нея за пръв път от две седмици насам. Идеята, признаваше тя, беше дяволски проста, и дори може би инкрустирана с мънички елементи жестокост. Но децата могат да бъдат такава болка понякога — въпреки че, разбира се, винаги ги обичаш, — че тя не се чувстваше твърде виновна да им го върне по някакъв начин за тяхното собствено жестоко държание.

Личното Родителско Време включваше разхождане из къщата и нагласяне на всички часовници с час или дори два напред. След това, след вечеря, поглеждаш изненадано нагоре и казваш: „О, Боже, къде е

отлетяло времето? Вече е време за лягане.“ И ги отвеждаш в покоите им.

Сега Трея взе една чиния от подноса за сушене и започна да я бърше.

— Е, какво каза Диз?

— Каза, че не е било един от най-добрите моменти на Скиф.

— И сега какво ще се случи?

— Нищо. Диз казва, че случаят на Левън може дори да не стигне до журито.

— Уау. Колко често се случва това?

— Не много. Обичайно подаваш формуляр 1187, ако второто убийство е съмнително, не го вписват. Могат да го прекратят след предварителното изслушване, но никога по средата на делото. Все пак Диз говореше за някаква молба за освобождаване, който ще пусне в действие веднага след като Стайър се оттегли. Не мога да си представя Браун да го позволи, но ако го направи, ще бъде огромно постижение за Диз. — Той направи пауза. — Няма да е толкова огромно за мен.

— За теб? Ти пък какво общо имаш?

— Е, въпреки че може би не си личи, като ме гледаш, особено в последните няколко месеца, но на теория аз ръководя отдел „Убийства“. Което значи, че имам някакво влияние за това какво представяме на прокурора. Или не. Поне, когато има някакво съмнение.

— Казваш, че е имало съмнение тук?

— Помислих, че може да има, когато Дебра отиде при Глас. Но просто не можех да се съсредоточа тогава.

— Боже, Ейб. Чудя се защо ли е било така.

Глицки пхна гъбата за миене в една чаша и започна да я върти по вътрешността.

— Причината е без особено значение, Трея.

— Така е, знам. Опазил Господ да имаш основателно извинение, или още по-лошо, да използваш някое такова.

— Не ми трябва извинение. Поемам си пълната отговорност.

— Ти? Майтапиш се.

Той ѝ подаде изплакнатата чаша.

— Спри да ме ядосваш, жено, става ли?

— Не го правя. Закачам се.

— Смя се. Виж как се смя.

Тя остави чашата, промуши пръст в колана му и го обърна към себе си.

— Целуни ме.

— Ръцете ми са мокри.

— Не ми пука. Целуни ме.

След около трийсет секунди той каза:

— Ще довършим ли тези чинии?

— Съмнявам се — отвърна тя. — Поне не веднага.

Трея, облечена в бледожълта хавлия и увита около косата ѝ кърпа, влезе в дневната им, където Ейб, в черна фланелена пижама, седеше на канапето, прегърбен пред няколко купчини с документи на масичката за кафе.

— Е, я виж ти — каза тя.

Той бързо я стрелна с престорен кръвнишки поглед.

— Пак ли ме почваш?

Тя му се усмихна.

— Искаш ли?

Ейб потупа канапето до себе си и мръдна с няколко сантиметра.

Трея седна.

— Откри ли нещо?

Със свиване на рамене той обърна една страница и я сложи с лицето надолу върху втората купчина.

— Това е проблемът.

Още една страница. И още една.

— Диз каза, че става въпрос за кръвта, и май ще излезе прав.

— Какво за нея?

— Няма такава. Няма по дрехите на Мая, нито в къщата ѝ. Никъде.

— Не е ли възможно просто да се е отървала от тях?

Ейб остави още една страница с лицето надолу и седна назад в канапето.

— Да видим дали ти ще повярваш. Тя убива Левън по един изключително кървав начин. Прекарва няколко минути в чистене —

течаща вода в мивката, несъмнено плискаща се, а кръв е капела от масата на пода на няколко сантиметра от нея.

— Добре.

— Добре, първо, ние знаем, че се е изцапала с кръв.

— Така ли?

— Така трябва, Трей. Няма начин, с плискащата се отпред вода и капещата отзад кръв, да го е избегнала. И като тръгваме оттам, имаме два възможни сценария. Първо, тя не вижда никаква кръв и тръгва от дома на Левън да вземе децата си и да се приберат вкъщи. Имаме график тук някъде — той посочи към документите пред тях, — който показва действията ѝ от вземането на децата до следващата сутрин. Или поне нейната версия, но потвърдена от съпруга ѝ и икономката ѝ, преди още някой да е сметнал, че може да е проблем. Така че съм склонен да ѝ вярвам. Не е излизала.

— Което значи?

— Което значи, че тези дрехи са били в дома ѝ в седем сутринта, когато Брако и Скиф са се появили, и луминолът щеше да покаже следите от кръв, дори и тя да не ги е видяла.

— Добре.

— Добре. Обаче кръв не е открита.

— Какъв е вторият сценарий?

— Тя открива кръв и ѝ се налага да изхвърли дрехите. Но проблемът тук е, че е взела децата точно навреме.

— Значи или е носела резервни със себе си, или...

— Не.

— Не, съгласна съм. Или тя... какво? Отишла е първо до тях и се е преоблякла?

Глицки поклати глава.

— Нямало е време за това. А и освен това, икономката казва, че не се е прибирала.

— Какво остава тогава?

— Това е въпросът.

— Всички хора, които ѝ осигуряват алиби, може да лъжат.

— Така е.

— Но ти не мислиш така?

Глицки кимна.

— Не че не би могло да се случи, но те не са имали представа какво прикриват, когато са давали тези показания, така че е малко вероятно.

— Какво значи всичко това тогава?

— Тя не е била вътре. Съгласих се, че няма отпечатъци, няма ДНК. Трудно, обаче е възможно, ако си внимателен. Но ако е била там и го е убила, след това е имала кръв по себе си, това е.

— Знаеш ли, хубаво е да те видя толкова погълнат от нещо.

Трея постави ръка на крака му.

Той се обърна с лице към нея.

— Започвам да вярвам, или поне да се надявам, че Зак ще се оправи. — Еиб се наведе напред и потропа по масичката. — Да чукам на дърво. Както и да е, значи може би не съм безнадежден. Може би има нещо, което мога да направя, за да се уверя, че няма да ги издухат и от частта с Воглър на делото.

— Там доказателствата по-добри ли са?

— О, да. Несъмнено. Обаче, ако са оставили нещо пропуснато, може би ще успее да им помогна да го намерят.

— Какво например?

— Не зная. Мога да им помогна да укрепят други слаби места. От каквото и да имат нужда.

Трея поседя тихо около минута, ръката ѝ си почиваше на крака му.

— Ами ако съдията откаже частта с Левън, тогава какво?

— Нищо всъщност, освен че Диз ще изглежда добре за една медийна минута, която в действителност трае около трийсет секунди.

— Не. Имам предвид за Левън.

— Какво за него?

— Ами няма ли технически отново да се превърне в актуален незакрит случай?

Устата на Еиб се сви от концентрация.

— Не. Искам да кажа, дори и Диз смята, че тя изглежда подходяща, дори и прокурорът да не може...

Той замълча за малко умислен, след което среща погледа на жена си.

— Освен ако — рече Трея, — тя не е имала кръв по себе си, нали? Никога не е влизала вътре. Което означава, че някой друг е бил

там и го е убил, нали така?

28.

Около девет часа на следващата сутрин Харди си проправи път през тълпата репортери, които го обградиха, докато се опитваше да влезе през задния вход на Съдебната палата, като постоянно викаше „без коментар“. Беше в относително добро настроение, наспал се бе добре за делото — беше се събудил без аларма в пет и половина, а не както по принцип му се случваше в три или четири сутринта.

Въпреки че нито Кати Уест, нито Харлан Фиск се бяха появили вчера на сутрешното изслушване по делото, властите бяха установили, че металните детектори все още са необходимост. Тълпа любопитни и още репортери се виеше на около петнайсет-двайсет метра около Отделение 25. Когато видя множеството, Харди тъкмо реши да заобиколи по обичайния си кратък път зад съдебните зали, когато чу познат глас да го вика по име и като се обърна, бе донякъде изненадан да открие Фиск да крачи към него.

Обикновено здравето и сърдечно лице днес му изглеждаше доста бледо. Черните кръгове под очите говореха за липса на сън, но ако сестрата на Харди бе обвинена в убийство, сигурно и той нямаше да е особено отпочинал. Диз му протегна ръка.

— Здравей, Харлан. И ти си вманиачен по делото, а?

Фиск опита да се усмихне, но резултатът беше жалък.

— Може би и част от това, Диз. Но преди всичко исках да те попитам, след вчера, защо Джакман просто не може да прекрати цялата част от делото, свързана с Пресли?

— Внимавай, Харлан, политическите ти убеждения се показват. Краткият отговор е, че Стайър е уговорил тази борба за тях, и те участват. Това, на което аз се надявам, е, че Браун ще го свърши вместо тях.

— Може ли да го направи?

— Може да ми разреши моя ход и да го освободи, щом Стайър приключи със случая. Ако успея да я убедя, че нито един нормален съдебен заседател не може да издаде присъда въз основа на доказателствата по случая с Пресли.

— От какво ще зависи?

Харди се засмя тихо и се наведе по-ниско до Фиск, за да прошепне:

— На теория, от внимателното претегляне на доказателствата. В действителност — в най-общи линии, от каприз.

— Очарователно.

— Добре дошъл във Върховния съд. Но за да сме честни, мисля, че може и да имаме шанс. Няма абсолютно нищо, което наистина да доказва, че тя е убила Левън.

Харлан кимна.

— Цялата тази история е една подигравка, ако те интересува моето мнение. Винаги е била.

— Съгласен съм.

— И ако Браун се съгласи да се откаже от Левън, това не доказва ли, че Мая не го е извършила?

— Не точно. Означава, че не могат да докажат, че го е извършила.

— И какво правят тогава?

— Кои?

— Хората, които разследват убийството му.

Харди направи язвителна гримаса.

— Отново сме изправени пред „теория срещу факти“. На теория полицията трябва да започне да търси още доказателства, но няма такива, доколкото аз виждам. Така че тогава, пак на теория, те трябва да възобновят разследването и да видят няма ли да се спънат в някой нов заподозрян по пътя. В действителност, след като ченгетата вярват, че Мая наистина е убила Левън...

— Това е лудост — прекъсна го Харлан. — *Знам*, че не би го направила.

Това спря Харди.

— Ако го знаеш, кажи ми защо.

Фиск също се поколеба за секунда.

— Искам да кажа, че сестра ми не е човек, който би ударил някой по главата със сатър, Диз. Просто е невъзможно да се случи.

— Не казвам, че не съм съгласен с теб. И на мен не ми е ясно. Но ченгетата мислят, че това е станало, въпреки че по дрехите й нямаше абсолютно никакви следи от кръв, което само по себе си е дяволски

добър трик, ако наистина го е извършила. Както и да е, в крайна сметка, в реалността, ако Браун отхвърли частта с убийството на Левън, никой повече няма да си мръдне пръста там. Решили са, че така или иначе ще я пипнат при случая на Дилън. Но добрата новина — и това наистина е добра новина, Харлан — е, че ако се откажат от Левън, случаят вече не е Специален.

Под това той имаше предвид „специални обстоятелства“ — задължителни при няколко убийства — и заради които Мая щеше да бъде изправена срещу доживотен затвор, без право на обжалване. Ако се откажеха от Левън, тази възможност отпаднаше от играта.

Но Харлан не изглеждаше особено успокоен от това.

— Не искам да влиза в затвора изобщо — каза той. — Заради това я накарах да се обърне към теб. Не съм искал нищо от това да се случва. Ти трябваше да го предотвратиш.

Харди бе виждал това и преди — семейството ставаше противник на защитата, колкото повече се развиваше делото. Все пак Харлан беше отдавнашен колега — много близо до това да си близък приятел — и обвинението го жегна.

— Е — приповдигнатото настроение на Харди вече съвсем се бе изпарило, — надявам се знаеш, че правя всичко по силите си, за да постигна точно това.

— Знам. Нямах предвид...

— Напротив, имаше. Няма проблем.

— Има проблем, Диз.

Харлан преглътна и си пое дълбоко дъх.

— Казвам ти, тези копелета направо ни убиват. С Джоуел едва не се сбихме — бяхме готови — последния път, когато се видяхме. Каза ми, че съм го злепоставял на предварителното изслушване. Някога свидетелствал ли си пред тях?

— Да. Но не бях аз мишената.

— Ето ти добрата новина. И аз не съм. Или поне ми казват, че това е добрата новина, но ако ме питаш, винаги мога да стана мишена.

— Значи можеш да прибегнеш до Петата поправка, нали?

— Не че имам нещо за криене всъщност, но би било добър вариант. Вместо да допускам Глас да ме разпъва на кръст, както последния път, когато ме разпитваше. След това започна да преглежда данъчните ми декларации за десет години назад. И как ще се отчете за

това? И как наистина съм направил онова? И как съм щял да докажа, че със сестра ми не сме били партньори в „Бей Бийнс Уест“ и че парите от дрогата не са същите, с които Джоуел е започнал бизнеса си с недвижимо имущество, или поне не са му служили като гаранцията след това.

— И ти трябваше да отговориш?

— Всеки път или щях да проявя неуважение към съда. Държа се с мен все едно съм един от най-големите престъпници, но нямам какво да му кажа. И след всичко това Джоуел ми се зъби, така или иначе.

Едрият мъж въздъхна тежко.

— Предполагам си забелязал, че Кати е отслабнала с около пет килограма. Тя да свали пет кила е все едно аз да сваля петдесет. И не е от някое ново упражнение, което използва във фитнеса, повярвай ми.

— Не знаех, че са я викали вече.

— Не са. Затова е толкова ужасно. Държат голямата брадва — свидетелстването пред върховните заседатели — над главата ѝ. Глас може би чака да види какво ще се случи в съда първо. Не знам, но виждам, че направо я изяжда. Буквално. Мисля, че малко или повече точно това я накара да дойде тук. Да я види копелето, да види, че не я е страх.

Фиск се наведе към Харди.

— Но нека ти кажа нещо, само между мен и теб, Диз. Точно обратното е.

От собствения си опит с Джоуел — спорове с него за сметки, парични потоци, стратегията по делото, държанието му с Мая — Харди знаеше, че кампанията на Глас срещу семейството вземаше сериозно количество жертви. Сега обаче абсолютно нехарактерното за Харлан избухване — човекът бе професионален политик все пак и никога не губеше контрол — накара Дизмъс да осъзнае колко дълбоко е влязъл ножът, колко заплашителни могат да бъдат върховните съдебни заседатели, колко ужасно реална е възможността за разбити кариери и дори присъди. Този път Харди сам пое дълбоко дъх.

— Е, Харлан — рече той със спокойствие, което в действителност изобщо не чувстваше, — имаме още много работа тук. Това е всичко, което мога да ти кажа. Трябва да го оставим да приключи.

Харди остави Фиск при металния детектор, след което отстъпи зад линията и се върна обратно до другото познато лице, което бе мернал във фоайето зад себе си. Киурко, в сако и вратовръзка, изглеждаше отпочинал и с бистро съзнание, когато Харди му стисна ръката.

— Здравей, Крейг. С Уайът ли си тук?

— Не. Той ми каза да дойда тук и да видя мога ли да помогна с нещо.

Това не беше най-впечатляващата оферта, която Харди бе чувал някога. Единственото нещо, за което Крейг можеше да говори, бе присъствието на Мая пред апартамента на Левън точно преди или след убийството му. Което значеше, че ако го качи на свидетелската скамейка, това само щеше да навреди на делото допълнително.

И тогава внезапно му хрумна идея.

— Нещо, с което да помогнеш — рече. — С цялата лудост тук, ние двамата с теб така и не поговорихме за това какво си открил за Левън и Дилън.

— Добре, но да ти кажа отсега, че като изключим обира и адреса му, нямаше много друго.

— Уайът не ти ли каза да разследваш някое от тези неща?

Крейг поклати глава.

— Не. А и не знам наистина какво би могло да има. Мисля, че вие двамата знаете точно толкова, колкото и аз.

— Вероятно — отвърна Харди, — но може би ти знаеш нещо, което не знаеш, че знаеш. Нещо, което може да си видял при Мая на вратата.

Крейг се намръщи.

— Тамара намекна, че може би ще искам малко да променя историята си, ако...

Но Харди веднага запротестира:

— Не, не, не. Нищо подобно. Не искам да си измисляш нещо. Просто, ако това, което се е случило в действителност, би могло да промени някой аргумент или нещо такова.

— Е, както кажеш.

— Да определим някакъв час? Кажи един, когато ти е удобно?

— Добре, кога?

— Утре, утре вечер? Обади се на Филипс в офиса ми и тя ще го уреди. Става ли така?

— Естествено.

— Добре. А сега, ако ме извиниш — Харди погледна към съдебната зала зад гърба си, — Нейно величество ме очаква.

На горния етаж Глицки пусна Брако и Скиф в офиса си, затвори вратата зад тях, мина покрай бюрото си и се настани на стола. Имаше чаша с надписа на полицейското управление пред себе си, пълна с горещ чай, която сега обгърна с две ръце, сякаш за да се стопли.

Не че му беше студено.

Имаше чувството, че се нуждае от опора — нещо непосредствено и почти болезнено, — за да го разсее от главните му чувства в момента, които бяха идеална смесица от срам, разочарование и гняв. За претекст — според всичко изглеждаше, че това е просто разговор за някакви обичайни процедури — той беше взел две чаши кафе и ги бе поставил пред инспекторите.

Скиф очевидно страдаше от главоболие.

И сега, като погледна към чашите, Глицки каза:

— Чувам, че тези са страхотни. Портокалово макиато или нещо подобно. Трея направо се къгне в тях.

Брако се пресегна, взе едната чашка и махна пластмасовото капаче.

— Благодаря, сър.

— За нищо. Дебра?

Тя вдигна ръка.

— Може би след малко, благодаря.

Напрежението между тримата беше като опъната жица.

— Добре ли се чувстваш?

Рязко кимване.

— Кофти нощ, това е всичко.

Глицки продължи да я гледа. След малко отпи от чая си.

— Отнема време, докато свикнеш, но не можеш да позволиш на нещо такова да те разстройва.

Тя не отговори.

— Имаш труден ден, в които трябва да свидетелстваш — заговори Глицки, — това е част от работата. Идва с територията. Обаче просто се отърсваш от него и продължаваш нататък, следващия път ще се справиш по-добре. Поне такъв е моят опит. Кафето наистина може да ти дойде добре.

Скиф въздъхна и взе чашата.

— Естествено — продължи Глицки, като стисна собствената си чаша по-силно и се съсредоточи върху горещината по дланите си — най-добре помага да си сигурен, че доказателствата ти са солидни, преди да отидеш да обясняваш нещо, което е вероятно да не прозвучи особено смислено.

Скиф издиша продължително през носа и стисна устни. Остави хартиената чашка, където си беше на масата, и изправи гръб.

— Беше съвсем смислено, лейтенант. Добре известно е на всички, че хората се стараят да прикриват следите си и тя е направила точно това. Което не значи, че не е била там.

— Не, разбира се, че не.

— Всъщност била е там.

— Всъщност за да сме точни, тя може да е била пред вратата.

— *Била* е пред вратата, Ейб. Отпечатъците и и ДНК-то го потвърждават.

— Вярно е, сър — намеси се Брако.

Глицки погледна първо единия, после другия.

— Добре. Все пак случаят Пресли не е толкова прекрасен, нали? Всъщност всички тук знаем, че ако не беше Воглър, Мая нямаше да бъде съдена и за него. Защо мислите е така?

Скиф не се отказваше.

— Както вече казах, тя го е планирала и някак си е успяла да го направи. И нека те питам нещо. Ти получи ли своя дял за това от приятеля ти господин Харди?

Белегът, който минаваше през устните на Глицки, побеля.

— Ще се престоря, че не съм те чул, Дебра. Беше изказване доста под нивото ти и може би е просто в резултат на това как се чувстваш тази сутрин, а?

— Чувствам се чудесно.

— Добре. Защото исках да ви питам нещо. Исках да ви питам точно как — забравете за докладите си и свидетелските показания по

делото или какво Мая Таунсхенд може или не може да е направила в дома на Левън, — как вие, всеки един от вас двамата, бихте ми обяснили абсолютното отсъствие на кръв по дрехите, обувките и и всичко, което сте изследвали? И преди да ми отговорите, нека ви кажа какво мисля аз, за да ми кажете къде греша.

В следващите няколко минути Глицки обясни гледната си точка на двамата инспектори. Завърши с думите:

— И тук не става дума за допустимо доказателство или липсата на такова, за да осъдим някого. Говоря за самите факти и как се е случило.

Скиф дори не се поколеба.

— Самият факт е, че тя го е убила. Съпругът и излъга за алибито. Или той или икономката. Случва се непрекъснато.

Тъй като чашата на Глицки бе съвсем леко топла, не можеше да му служи като средство за успокоение.

— Казваш, че се е прибрала вкъщи кога — преди да отиде да вземе децата?

— Може би. Не знаем.

— Обаче знаем, нали — отвърна Глицки, — кога е получила телефонното обаждане от Пресли? Няколко минути преди или след два, нали? И знаем също така, че е взела децата точно в три. Значи ти ми казваш, че получава обаждането в дома си на Бродуей, на момента решава да убие Пресли и кара до Потреро? И между другото, аз го направих тази сутрин на идване насам. Нямаше движение, градски улици, двайсет и две минути път в едната посока. Та както и да е, тя сядат там, пие вода и може би пуши един джойнт с Левън, след което го халосва по главата със сатър, изчиства грижливо и все още има време да изхвърли дрехите с кръвта по тях, преди да вземе децата?

— Може да го е направила по всяко време същата нощ.

— Значи съпругът ѝ е знаел?

— Така трябва.

Глицки погледна към Брако.

— Даръл?

Дори не се поколеба.

— Ако го е направила, а тя е, Ейб, то тогава точно така е станало.

Докато малка част от него се възхищаваше на това как подчинените му се подкрепят един друг, Глицки усети, че стомахът му

се свива при тази явна проява на професионална твърдоглавост. Той беше всичко друго, но не и сигурен, поне от предишния си разговор с него, че Брако мисли, че случаят им е бил достатъчно подготвен преди ареста и че Скиф не бе действала твърде прибързано, но Даръл нямаше да противоречи на партньора си пред лейтенанта и това беше сигурно.

Без значение, че целите им убеждения бяха в противоположност с първия закон на следствието — фактите трябва да произтичат от очевидни доказателства, а не обратното, където доказателствата се обработваха така, че да паснат на набор от предварително определени факти.

Сега, знаейки, че е победен в главната си цел — да накара инспекторите си да признаят, че може и да са сгрешили, и да прекарат част от времето си в търсене на човека, които наистина е убил Левън Пресли, — той въздъхна, остави чая и се облегна назад в стола си.

— Добре — рече. След това продължи, по-скоро на себе си: — Добре. Но мисля, че ще трябва да признаете, че е възможно журито да приеме случая на Левън трудно. Така става ли?

— Знаеш не по-зле от мен, Ейб — отвърна Скиф, — че хората, които са жури в Сан Франциско, имат трудности с вината по принцип.

— Съвсем вярно — каза Глицки. — И това е още една причина да даваме на прокурора всичко, от което се нуждае всеки път.

— Той има достатъчно по този случаи, Ейб. Тя ще бъде осъдена за Воглър. Дори и в Сан Франциско.

— Добре, хубаво. Вярвам ти и се надявам, че си права. Значи и двамата сте сигурни, че сте построили възможно най-силния случай, който сте могли за Воглър?

Даръл отговори първи.

— Да, сър.

— Дебра?

— Абсолютно.

— Добре тогава. — Глицки придърпа малка купчина листове, забодени с телбод — пет или шест страници — компютърни разпечатки, пред себе си и ги разгърна по средата.

— Тогава имам само един бърз въпрос към двама ви. Коя е Лори Брадфорд?

Двамата инспектори си размениха бързи погледи.

— Никоя — отвърна Скиф.

— Никоя — повтори Глицки. — Обаче тук виждам листче в папката с номера на нашето дело отгоре и там пише това име или нещо подобно.

Скиф, на която също ѝ бе кипнало вече, не се опита да прикрие яда си.

— Много задълбавате тук, не мислите ли, лейтенант?

— Аз съм начело на отдела, сержант, и по мое мнение случаят, който сме представили пред прокурора, е почти наполовина загубен по простата причина, че нямахме достатъчно доказателства, когато извършихме ареста — поправка, когато *ти* извърши ареста. И моето мнение е, че сме дяволски далеч от случая на Воглър. И ако тази *никоя* се окаже всъщност някоя, която вие в старанието си да извършите арест, чисто и просто сте забравили да включите в докладите си, и която може в действителност да помогне да подобрим случая за прокурора, за да може да издейства присъда за тази жена Таунсхенд, то тогава е моя работа да ви посоча това. Някой от вас има ли проблем? Защото ако е така, можем да отидем горе и да го обсъдим с началника. Как ви звучи?

Брако, със стисната челюст и изчервен, рече:

— Лори Брандфорд. Възрастна жена от Хейт.

— Изкуфяла възрастна жена от Хейт — поправи го Скиф.

— И не сте докладвали разговора си с нея?

След минутка Брако отговори:

— Не. Решихме, че никой няма да ѝ повярва, Ейб. Нямахме нищо, което да си заслужава да сложим в папката.

Глицки знаеше, че дори твърдо против правилата, това не е необичайна практика. Въпреки че инспекторите трябваше да отбелязват всеки контакт със свидетели или потенциални свидетели под формата на запис или бележки, в действителност често се получаваше така, че само по индивидуалната преценка на определен инспектор свидетелските показания се включваха или изключваха от рапортите им със или без реална причина. На Глицки му беше ясно — дори и само защото знаеше, че Брако е достатъчно запознат с нещата, но също и заради болезненото изражение на лицето му, — че Скиф бе изтеглила късата сламка и тя е трябвало да пише рапорта за разговора с Лори Брандфорд, и Дебра бе решила, по свои собствени причини, да пренебрегне свидетелските ѝ показания.

Като се опитваше да контролира гласа си, Глицки довърши остатъка от чая си.

— Въпреки това — каза той, — ако някой от двама ви не е забравил, ще се радвам да чуя какво ви е казала жената.

29.

Преди решението още да е имало шанса да се оформи напълно, Нервака Стайър, усмихнат и уверен, стана от масата си и — без съмнение търсеше начин да оправи щетите, които Харди бе нанесъл със Скиф вчера — призова Черил Бийл на скамейката.

Пол Стайър бе открил Бийл, по баща Золотни, по много сходен начин с този на Уайът Хънт, като проследяваше познанствата на Мая от университета с надеждата, че някой, който я е познавал и тогава и сега, ще може да ги осветли по въпроса с изнудването и следователно ще разберат мотивите на Мая за извършване на двете убийства. Сега бившата мажоретка, облечена консервативно в светъл делови костюм, на която очевидно ѝ беше неудобно да играе ролята на свидетел на прокурора, се размърда на мястото си, докато чакаше Стайър да започне с въпросите.

— Госпожо Бийл, от колко време познавате обвиняемата?

— От около четиринайсет години.

— А къде се запознахте?

— В Университета на Сан Франциско през първата година. И двете бяхме мажоретки.

— И приятелството ви продължи?

— Да. Докато не я арестуваха, обичайно обядвахме заедно на всеки два месеца или нещо такова.

— Госпожо Бийл, познавахте ли също така жертвите в това дело, Дилън Воглър и Левън Пресли?

— Да.

— И доколкото вие знаете, обвиняемата също ли ги е познавала, когато сте били в университета?

— Да.

— Някога да сте виждали обвиняемата да пуши марихуана с някой от тези двама мъже?

Бийл хвърли бърз извинителен поглед към Мая и кимна на Стайър.

— Да, виждала съм.

— А някога да сте виждали обвиняемата, сама или отново с някой от двамата споменати мъже, да продава или раздава марихуана?

— Да.

— Бихте ли характеризирали това като сравнително често явление?

— За известно време, докато бяхме в университета, да. Те бяха главната връзка сред приятелите ни, ако искаш да си купиш трева.

— И тримата?

— Да.

— Добре, госпожо Бийл. Да минем напред няколко години, през обедите, които прекарвахте заедно с обвиняемата, тя някога да е споменавала господин Воглър или господин Пресли?

— Да. Споменаваше и двамата от време на време, Дилън доста често, защото работеха заедно.

— Но е споменавала и Левън Пресли?

— Точно така. Но не и наскоро.

— Спомняте ли си кога е бил последният път, когато е споменала господин Пресли?

— Преди около осем години, точно след като той излезе от затвора.

— И под затвор, госпожо Бийл, нямате ли предвид щатския затвор?

— Да. Мислех, че са едно и също. Но да, точно след като излезе от щатския затвор.

— И какво каза обвиняемата за господин Пресли тогава?

— Само че се е свързал с нея чрез Дилън. Искал от нея да му уреди работа или нещо такова.

— Каква беше нейната реакция на тази молба?

— Наистина я разстрои.

— Откъде знаете?

— Тя ми каза. Каза, че никога нямало да успее да се измъкне от тези двамата.

— Никога нямало да се измъкне от тях. Тя предложи ли някакво обяснение на израза „да се измъкне“?

— Не.

— Благодаря ви, госпожо Бийл. Сега, да се върнем към Дилън Воглър, той беше управител на „Бей Бийнс Уест“, нали така?

— Точно така.

— И във вашите разговори на обяд как характеризираше тя отношенията си с господин Воглър?

Бийл се поколеба за един дълъг момент, преди да отговори.

— Неприятни.

— Казала ли е нещо по-подробно?

— Ами няколко пъти ми каза, че просто иска той да се махне от живота ѝ и му е предлагала да го откупи, но той е отказал.

Стайър, с повдигнати вежди, които подчертаваха важността на тези свидетелски показания пред журито, продължи:

— Използвала е израза „откупи“?

— Да.

— Не намерихте ли това за странно?

— Малко, да.

— И защо?

— Ами защото той работеше за нея и се чудех защо просто не го уволни.

— Зададохте ли ѝ този въпрос, защо просто не го освободи от длъжност?

— Да. Разговаряхме за това няколко пъти.

— И какво каза тя?

— Каза, че не може. Не може да го уволни, имам предвид.

— И защо не е могла?

— Не ми каза точно.

— А по-общо?

Още един поглед към Мая, след което Бийл въздъхна и продължи:

— Каза, че никога няма да може да го уволни, защото той я притежава.

— Притежава. Това ли бяха точните и думи?

— Да. Казвала го е повече от веднъж.

Стайър, който изглеждаше изтрезнял от огромността и изненадата от тези показания — въпреки че сам се стремеше точно към тях, — кимна на свидетелката, след което и на журито.

— Госпожо Бийл, в месеците преди ареста на обвиняемата обядвали ли сте заедно?

— Да, в края на миналото лято.

— Споменахте ли господин Воглър в разговора си тогава?

— Да.

— Как по-точно стана това?

— Аз го споменах. Казах ѝ, че съм се тревожила за ситуацията ѝ с него. Чух отнякъде, че той продава марихуана от заведението и ѝ казах, че каквото и да крие, ще бъде най-добре да го разкара оттам и да го забрави. По мое мнение иначе щеше просто да става все по-зле.

— И тя какво ви отговори?

— Тя просто сви рамене и ми каза, че не трябвало да се тревожа за това. Била съм права. Не било особено приятна ситуация, но тя щяла да се погрижи за това много скоро.

Завършващ повтарящ се рефрен към журито.

— Щяла да се погрижи за това много скоро.

След което Стайър се обърна към Харди.

— Свидетелят е ваш.

30.

Директните свидетелски показания на Бийл ги забавиха до обяд, така че нямаше да има кръстосан разпит поне до следобедната сесия и това устройваше Харди напълно. Той нямаше голяма представа какво, ако въобще имаше нещо такова, да я попита. Свидетелските й показания бяха честни и вероятно точни. Воглър без съмнение беше изнудвал Мая. Най-вероятно и той, и Пресли са били впили нокти в нея и затова тя е искала да се измъкне от тях. Стратегията, която бе решил да възприеме, изискваше здрави нерви по отношение липсата на физически доказателства, свързващи Мая с което и да е от престъпленията, но Бийл не бе предложила нищо, което чувстваше, че може да обори.

Беше получил гласово съобщение на мобилния си от Уайът Хънт, който му казваше, че ще обядва в ресторанта на Лу Гърка, ако Харди иска да научи с какво се е занимавал в „Бей Бийнс Уест“ и внезапно — ако не по някаква друга причина, то поне заради някакво нездраво любопитство към специалитета на заведението — това му се видя като добра идея. Така че той поседя, докато клиентката му, Стайър и по-голямата част от тълпата се изнизаха от съдебната зала, после се промъкна навън, слезе два етажа надолу до пълното с хора фойе, където беше твърде пренаселено, за да може да го забележи някой.

Вече навън, с вдигната яка на палтото и прибрана брадичка, за да се предпази от хапещия студ, той притича през улицата до Лу, прекрачи спящото или безжизнено тяло пред вратата на заведението, след което се спусна по шестте петнисто бели стъпала, които го отведоха до истинския вход на ресторанта и люлеещите му се двойни врати, облицовани с червена кожа.

Както беше обичайно по обедно време, редовните клиенти седяха на бара. Всички двайсетина маси също бяха заети. Харди разпозна няколко ченгета, Харлан Фиск на малка масичка заедно с Черил Бийл, пет или шест колеги адвокати и няколко души от собственото му жури на една от страничните маси. И донякъде за

негова изненада на най-голямата маса в заведението бяха Глицки, Трея, Дебра Скиф и Даръл Брако заедно със самия областен прокурор Кларънс Джакман, намръщен и очевидно погълнат от това, за което говореше Брако. Никой на масата не изглеждаше достатъчно весел, за да го прекъсне, и освен това Хънт бе вдигнал ръка и му махаше от едно от сепаретата, така че Харди си проправи път през тълпата и какофонията и се измъкна по-далеч от приказките на инспектора.

— Souvlaki lo mein — каза Хънт като поздрав.

— Това всъщност звучи вкусно.

— Така е, знам. Но предполагам, че има тайна съставка. Октопод или нещо подобно. Всичките малки пипала и спагети разбъркани заедно, така че да не можеш да познаеш кое кое е.

— Пипала на октопод и спагети? Мога да ги различа.

— Можеш ли? Как?

— Пипалата ще са по-дебели. И ще имат онези малки смукалца по себе си. Това ще ги издаде.

Точно в този момент собственикът спря до тяхната маса. Лу беше към средата на петдесетте или там някъде, с гъста черна коса, къси крака, солиден кръгъл стомах под колосаната си бяла риза.

— Хей, Диз, Уайът. Обяд или само питиета?

— Ще вземем октопода — рече Харди. — И ако може да махнете смукалцата от пипалата за Уайът. Той мисли, че са отвратителни.

Лицето на Лу изрази подобие на истинска болка.

— Няма октопод. Спагети и агнешко, може би и малко хумус. Превъзходно е.

— Може ли Чиу да сложи октопод в моето? — попита Хънт.

— Хайде бе, момчета, не виждате ли, че постоянно подтичвам насам-натам. Не правим замени, знаете го. Откога идвате тук? Ще ядете ли или не?

— Два специалитета — поръча Харди.

— А така. Вода, чай, бира, какво?

И двамата мъже избраха вода и Лу изчезна, за да вземе следващата поръчка. Харди вдигна глава и огледа помещението.

— Виж конференцията.

— Знам. Дойдоха тук няколко минути след мен. Не мисля, че има рожден ден.

Харди погледна натам и отново забеляза напрежението около масата.

— Може би просто не са толкова ентузиазирани, колкото сме ние за специалитета.

— Това са нашите момчета, нали така? Искам да кажа, които се занимават със случая.

— Скиф и Брако, да.

— Може би са се издънили.

— Най-вероятно имат още поне десет други случая, но винаги можем да се надяваме.

Водата пристигна — две халби с кубчета лед — и Харди отпи от своята.

— Е, как се оправяш със списъка ни?

— Бавно — отвърна Хънт. — Но бяхме прави за това, че целият персонал е знаел и участвал. Те наистина, ама наистина не искат да разговарят с истинските ченгета.

— Още ли продават от заведението?

— Не би ме изненадало. Въпреки че надали го правят на нивото на Дилън.

— Е, кой? Новият управител?

— Руиз. Точен тип. Но той казва, че имало човек на име Пако, който се оплаквал от Дилън, докато Левън е бил там, може би две седмици преди да бъде убит.

Харди седна изправено.

— И двамата са били там, Дилън и Левън?

— О, да. Доста често, поне всеки път, когато Левън е идвал да си вземе стоката.

— Е, ето ти го.

— С изключение на това, че няма Пако в списъка. Помолих Руиз да се оглежда за него, ако дойде отново, но той каза, че не го е виждал от големия ден насам. И, разбира се, би могъл да си измисля всичко това.

— Естествено.

Харди хвърли още един бърз поглед към масата на Глицки и хората там — точно толкова жизнерадостни, колкото и последния път.

— Днес сутринта си поговорих с твоя човек Крейг, да знаеш.

— Знаем. Обади ми се. Може ли да ти помогне с нещо?

— Ами засега успя да каже, че Мая е била при Левън, но не и вътре в апартамента му. Така че, ако ми потрябва за нещо на свидетелската скамейка, няма да успее да нанесе много щети с тези показания.

— Всъщност може би е малко по-добре от това. По начина, по който ми звучи на мен, тя тъкмо е отишла там и не е могла да влезе, а не както излизаше обратното, че тъкмо е излизала.

— Голяма разлика — промърмори Харди.

— Без майтап. — Уайът се поколеба за секунда. — Но как ти се стори той?

— Кой, Крейг? Добре. Защо?

Хънт вдигна рамене.

— Той и Тамара скъсаха. Мисля, че има малко проблеми. Но казваш, че е бил добре?

— Стори ми се добре.

— Хубаво. Просто проверявам кученцата.

Хънт повъртя чашата си в мокрия кръг, който бе оставила на масата.

— Май разполагам и с нещо друго. Всъщност на Джина ѝ хрумна, докато говорех за нещо друго. Ако има някакво значение.

— Мислиш ли, че имаш достатъчно резерви?

— Не искам да ти давам излишни надежди.

— Ще бъда нащрек. Междувременно, точно в този момент — продължи Харди, — не ми пука, ако ще и Дафи Дък да е източникът ти. Ще го приема.

— Добре. Какво знаеш за Тес Гранат?

Харди почувства, че би бил нищо без паметта си и отговорът му дойде за секунди.

— Филмова звезда. „Падащи листа“, „Смърт под звездна светлина“. Умряла беше тук в града, нали? Блъсната от кола, когато е била бременна, ако правилно си спомням.

Хънт кимна.

— Шофьор беглец. Майката и нероденото дете умират. Шофьорът така и не е открит.

— Добре.

— Добре. Знаеше ли, че тя е била сестра на Кати Уест?

С водата наполовина до устата му, Харди замръзна и бавно остави халбата на масата. Думите „неродено дете“ започнаха да се въртят в главата му. Както и детайлите от разговора му с Мая в стаята за посетители в затвора — когато говореше за невинността на нероденото, но отрече някога да е правила аборт. Думите ѝ се върнаха с огромна сила.

Лу имаше обеден персонал от две бели жени и двама мъже филипинци — всичките на средна възраст, — които сервираха храната от кухнята до масите и никога не забавяха крачка. Една от жените се появи, плъсна специалитетите им на масата без излишни фанфари, след което метна и приборите им, увити в хартиени салфетки.

Харди най-сетне успя да проговори отново.

— Кога се е случило това с шофьора беглец?

— Март деветдесет и седма — отвърна Хънт. — Мая е била предпоследен курс тогава. Тогава явно нещата тръгват на зло при нея.

— Как се сети за това? — попита Харди. — Или Джина?

— Просто говорехме как започнах с всичко това и споменах една статия в университетския вестник, на която се бях натъкнал и в която ставаше дума, че Тес Гранат се падала леля на Мая. И попитах Джина какво ѝ се е случило. Така че Джина, която е по-възрастна от мен, което никога не я оставям да забрави, си спомни за случая с шофьора и цялата история. И тогава ни просветна и на двамата.

— Има връзка?

— Може би си струва да се поразпита.

— Значи мислиш, че изнудването може да не е било заради обир?

— Не си мисля нищо. Просто се чудя. Смъртта на Гранат е била голяма работа тогава. Огромна.

Едно мускулче затрептя на челюстта на Харди.

— Освен това тогава са били заедно, знаеш ли? Мая и Дилън. — Хънт спря за момент, колкото да остави този факт да се уталожи, след което продължи: — Въпреки че през последната година или може би по-скоро са скъсали и тогава тя се е върнала към мажоретките и отново е открила религията.

— Това би обяснило много неща. Ако е знаела нещо за случая и не е отишла при ченгетата навреме, а след това семейството и е можело да разбере, тя е щяла да бъде прецакана. Семейството никога не би ѝ простило и тя никога не би си простила сама. И това е

причината да смята, че заслужава всичко, което ѝ се случва. Ако Господ работи по библейското време, то просто ѝ го връща сега за постъпката ѝ тогава.

— Дяволски завладяваща теория — рече Хънт, — но лошите новини са, че всъщност не променя нещата кой знае колко. Дилън я е изнудвал за това, така че историята е същата и тя продължава да има същия мотив.

— Не точно. — Харди вече обмисляше как може да представи част от това пред журито. — Ако не е за нещо, което тя и Дилън са направили с Левън и имащо общо с дрога в университета, премахва Левън от картинката. Поне от нейната картинка.

— Освен ако Дилън не му е казал.

— Никога. Тъй като знанието е власт и така нататък, ако Дилън е единственият, който знае, а аз залагам на това, то той не би го разводнил, като каже на още някого.

— Прав си.

— Само понякога. Но би било хубаво, ако сега се окаже един от тези моменти.

Харди придърпа своя специалитет пред себе си и започна да човърка вътре с вилицата.

— Хмм. Изглежда като агнешки дреболии в гювече. — Това бе вероятно един от най-известните и мистериозни специалитети при Лу — не пристигаше в гювече и никой си нямаше и най-малка идея какво точно може да представлява „агнешкото“ — и се появяваше в менюто едва около шест пъти годишно.

— Мислиш ли, че агнешко може да означава октопод? — попита Хънт.

Но преди Харди да може да направи нещо с последната си информация, трябваше да се увери, че е вярна.

Той стоеше в широкия коридор зад Отделение 25 и чакаше, депресиран както винаги от окованите затворници, излизаци от асансьорите, които слизаха от килиите над него. Мая, преместена в новия затвор зад Съдебната палата, щеше да мине през черните врати, окована в своите лични малки вериги.

Дизмъс я видя и тръгна към нея, за да я посрещне. Месеците затвор не й се бяха отразили добре, разбира се. Тя бе помолила за къса подстрижка, за да намали липсата на блясък, предизвикана от грубия сапун, който ползваха в затвора, но резултатът беше занемарена, почти мъжка прическа, подобна на парцал за миене на под — и сега дори се бе изпъстрила със сиви косъмчета. Кожата й също бе придобила типичната за затвора бледност, въпреки че по ирония на съдбата Мая бе наддала около седем килограма с големите подноси висококалорична затворническа храна. И никой никога не би могъл да сбърка дълбоките резки около очите й с малки бръчици от смях.

Той я придружи в широката един и двайсет на два и четирийсет клетка в стената, свързана към задния вход на съдебната зала и металната врата се хлопна, когато съдебният пристав я затвори след тях. Тук тя чакаше всеки ден, обичайно съвсем сама, докато съдът влезе в заседание, и сега точно тук седяха двамата, върху бетонния ръб, които служеше като пейка.

Браун мина покрай тях, явно се връщаше от обяда си, заговорила се с някой от колегите си съдии и дори не погледна в тяхната посока.

— Тя е ужасен човек — каза Мая.

— Да, така е.

— Как някой такъв става съдия?

— Обичайно губернаторът ги посочва. След това просто продължават да ги избират.

— Значи необходимата им квалификация е да познават губернатор?

— И вероятно или да му дадат пари, или да му помогнат сам да си ги вземе.

— А ние защо не го направим? — Тя подръпна затворническата си униформа. — Съжалявам, чувствам се като ужасна кучка днес. И аз съм тази, която не би трябвало да е толкова осъдителна. Сигурна съм, че съдия Браун дава най-доброто от себе си. — Мая въздъхна дълбоко. — И като си помисля, че толкова неща в живота сме купили с Джоуел, преди всичко това да започне.

— Какви например?

— Сещаш се. Набиране на средства. Благотворителност. Да помагаме на хора като нея, за да ги избераат. Започвам да си мисля, че

изобщо не става дума за справедливост. Чудя се какво сме правели, какво сме си мислели през цялото това време.

— Защищавали сте си интересите — рече Харди. — Придобивките. И в един момент сте се оказали с хора като Браун или Глас, ако става дума, за пазители. А те го приемат дяволски сериозно. Проблемът е, че щом веднъж сте успели да се окажете извън техния кръг, вече се превръщате във врагове. И ставате заплахата.

— Джоуел не е заплахата. — Най-сетне малко цвят се появи на лицето ѝ. — Никога през живота си не е вършил нищо нечестно или незаконно. А всички го погнаха.

— Ще се оправи — каза Харди. — Но ще има нужда и от теб да се справяш заедно с него.

Тя обърна глава към него.

— Мислех, че за това ти плащаме.

Харди беше чувал подобни приказки и преди, и от съпруга, и от съпругата, дори от Харлан, и сега показва част от раздражителността си.

— Както и двамата обсъждахме, понякога парите не ти носят това, което си очаквал. Понякога трябва да си промениш миогледа. Представата за самия себе си. Като например, ти си тук, за да защитиш придобивките си или просто ще оставиш тези хора да ги вземат?

— Аз! Дали просто ще ги оставя да ги вземат? Все едно имам някакъв избор в това, което се случва тук? Или навън?

Дизмъс облегна гръб на стената и се обърна, за да срещне погледа ѝ. Нямаше грам топлина в израза на лицето му.

— Имаш всички необходими избори, Мая.

Тя просто се загледа в него и поклати глава.

— За какво говориш? Нямам избор за нищо. Полудя ли?

— Може и да съм, като се опитвам да те защитавам с грешната теория, грешния мотив и с теб, седнала там, гледайки как го правя. Оставяйки ме да го правя.

— Не зная за какво говориш?

— Да, знаеш, Мая. Говоря за основите факти в случая. Дилън не те е изнудвал, защото сте продавали наркотици в университета и може би хората щели да разберат. Не беше това, нали? Въпреки че на това ти ме остави да изградя целия случай.

— И защо ми е да го правя?

— Две причини. Първо, чувствала си се виновна и си мислела, че заслужаваш да бъдеш наказана. И второ, никога не би могла да кажеш на някого истината. Дори и на адвоката си, защото не можеш да му вярваш достатъчно.

Харди се приведе напред, с лакти, опрени на коленете.

— Добре, достатъчно вече. Сега е моментът. Истина или лъжа, Мая. Дилън те изнудваше заради нещо, свързано със смъртта на леля ти, нали?

Тялото ѝ леко залитна. Но не последваха думи.

— Какво беше, Мая? Знаеше кой я е блъснал и не каза на полицията? Твоята кола ли им беше заела?

Устата ѝ увисна, а очите ѝ заприличаха на стъклени.

— Била си там, нали, Мая? В колата с тях.

Харди внезапно почувства собствената си глава натежала, когато вероятната реалност го удари.

— Не — каза. — Ти си била шофьорът.

За един дълъг момент тя го гледа, сякаш той бе нейният палач, след което тих звук се изтръгна от гърлото ѝ. Главата ѝ се отпусна, а раменете ѝ започнаха да треперят.

Сълзите ѝ се разплискаха като дъждовни капки на пода между стъпалата ѝ.

Мая вече се бе поуспокоила след плача и съвсем малко следи от него бяха останали по лицето ѝ.

— Това, което има значение, е, че никой от семейството не трябва да знае. Което означава никой изобщо, защото който и да разбере, ще им каже. — Тя изпусна треперлива въздишка. — Ти как разбра?

— Съдба — отвърна Харди. — Моят следовател е споменал Тес Гранат и теб на приятелката си в едно и също изречение и ето ти го. Пазела си това в тайна сама през цялото време?

— Разбира се. Трябваше. — След това ръката ѝ бързо се озова на крака му. — И ти също не можеш да кажеш на никого. Никога.

— Не, знам това. Няма нужда да се тревожиш. — Той се поколеба. — Но може би ти би могла.

Мая го погледна измъчено.

— Ако мислиш така — рече, — не разбираш семейството ми изобщо. Или мен. Или нищо от това, което се случва.

— Ами съпругът ти?

— Да му кажа, че съм убийца? Да му кажа, че майката на децата му е детеубийца?

Харди се поизправи, гърбът му беше плътно опрян до стената на килията.

— Прекалено си строга към себе си, Мая. Било е много отдавна.

Тя поклати глава.

— Беше вчера. Беше тази сутрин. Сега е, в този момент, за бога. Не разбираш ли? Убих я. Сестрата на майка ми. Сестрата на Кати и нероденото ѝ дете. Любимката на всички.

— Било е инцидент.

— Бях напушена и пияна. И двете. Заредена. Беше убийство.

— И никога няма да си простиш за това.

— Защо ми е? Направих го. Ти би ли си простил?

— Не зная, да ти кажа честно. Може би след цялото това време щях да се изкуша да започна да опитвам.

— Времето не го е заличило.

— Можеше и така да стане, ако беше споделила товара с някого. Ако бе казала на някого. Може би ти трябва опрощение на греховете.

— Моля се за него всеки ден.

— Няма да дойде без някакво признание.

— Какво? Сега и свещеник ли стана?

— Далече съм от там — отвърна Харди. — Просто приятел грешник като теб самата. Но съм отглеждан като католик. Повярвай ми, знам как сработват нещата, когато искаш прошка.

— Някога убивал ли си някого?

Харди кимна.

— Бях във Виетнам. Убих много хора.

Включително и не само във Виетнам, помисли си той, но и жертвите на ужасяващата престрелка, от която беше част, тук, в Сан Франциско, резултатите от която направляваха кариерата му и емоционалната му стабилност през следващите три или четири години. Така че, да, той бе убил своя дял от хора. И също беше пазил своя дял тайни. Но Франи, децата му, Глицки, Роук — всички те знаеха какво бе

направил, бяха минавали през последствията заедно с него и всичко това му бе помогнало.

Мая поклати глава.

— Виетнам е било убийство на война.

— Какво? Казваш го все едно това не се брои? А аз го почувствах така, сякаш се броеше, повярвай ми. Знам, че се броеше за семействата на жертвите. Знам, че се броеше и за мен. — Той си пое дъх. — Искан да кажа само, че според мен пазенето на тази тайна вече те е наранило достатъчно. Погледни каква сила е дала на Дилън Воглър.

— Мразех този човек.

— Мога да си представя. Беше ли в колата с теб?

Тя кимна.

— Беше неговата кола. Нямахме връзка с мен. Той просто я изми и после никога не каза на никого. Копелето.

— Кога започна изнудването?

— Не преди да излезе от затвора, но точно след това. Не можеше да си намери друга работа, въпреки че не мисля и че се е опитвал особено. Намери ме и ми напомни колко много съм му задължена заради мълчанието му.

— Схванах — кимна Харди.

— Не зная дали е така. Не зная дали някой може да разбере. — Брадичката ѝ падна рязко надолу, като кукла на конци. — Никога не свършва. Един постоянен товар.

— Не обичам да натяквам, Мая, така че ще го кажа само още един път. Можеш да кажеш истината. Можеш поне да допуснеш Джоуел до себе си. Стоял е до теб през цялото това време и сега може би си мисли, че си убила някого. Той те обича. Може да се справи.

Тя скръсти ръце пред гърдите си, прегърби се и започна да се люлее на бетонния ръб.

— Господи, Господи, Господи.

— Всичко е наред, Мая. Всичко е наред.

— Не. Не, не е наред. — Минаха няколко секунди, през които тя забави движенията си и най-накрая застана мирно. — Човек би си помислил, че ще съм подготвена за това. Искан да кажа, че това е великият мит, с които съм била отгледана и възпитана.

— Кой по-точно?

— Ева. Райската градина. Дървото на знанието за доброто и злото. Това беше всичко за мен, когато срещнах Дилън. Той беше змията, толкова привлекателен, толкова по-мъдър, така си мислех. Готов да опита всичко, нали знаеш, само заради *преживяването* от него. „Ето, опитай от това.“ И аз бях това дете, което никога не бе правило нищо, което беше просто... толкова наивно и глупаво. И знаеш ли кое беше истинската глупост?

— Кое?

— Бях наистина щастлива. — Тя погледна към Харди, търсейки следи по лицето му, че въобще е разбрал нещо. — Искам да кажа преди Дилън. Бях щастлив човек, добър човек. Но след това той започна да ме предизвиква и да ме разпитва за всичко, за това коя бях. „Как можеш да знаеш, че си толкова щастлива, колкото е възможно, без дори да си опитала някакво преживяване извън кутията на своя добре подреден малък живот? Може би просто се боиш да откриеш за какво става дума в истинския живот? И ако случаят ти е такъв, то тогава всичкото това така наречено щастие е просто страх и измама, нали така?“ — Очите ѝ умоляваха Харди. — Как съм могла да не видя какво е правел?

— Било е изкушение, затова — отвърна Харди. — Ако е някаква утеха, съмнявам се, че и Ева е разбирала какво я чака, също като теб. Тя просто е искала знанието, да опита забранения плод.

— Една малка хапка. Това е всичко, което исках. Просто да разбера.

— Първородният грях — отбеляза Харди. — Е, ти не си първата, която го е извършила, нали? От край време е така. Някои биха казали, че това си е нормалното човешко състояние.

— Но не беше каквото очаквах.

— Не — отвърна Харди, — предполагам, че не е било.

— Това е ужасното нещо. И след това Тес. — Гласът ѝ отново се пречупи. — Ако можех да си върна онези дни. Онзи ден.

Фразата на Джон Грийнлиф се повъртя в съзнанието на Харди — „От всички тъжни думи на езика или перото, най-тъжните са тези: а можеше да бъде“. Но той само обгърна с ръка раменете на клиентката си и я придърпа за момент към себе си.

— Все още имаш много дни пред себе си, Мая. По-добри. Обещавам ти.

Изведнъж приставът почука от страната на съдебната зала и отвори свързващата врата. Разпознавайки обичайната за тази стая картинка — заподозрян, изцеден от емоции, с почти обезобразено лице, подуто и зачервено от плач, — той пристъпи в стаичката и се наведе към Харди, питайки го с неочаквана загриженост:

— Всичко наред ли е, сър?

— Ако можете да ни дадете още няколко минути, ще ви бъда много благодарен — отвърна Харди. — И може би малко хартиени салфетки.

31.

Стайър гледаше надолу към Седма улица от прозореца на офиса на Кларънс Джакман, който се намираше на третия етаж.

— Сигурно се ебаваш с мен.

Джакман, черен мъж, висок един и деветдесет и пет, тази сутрин бе изсумтял от удоволствие, когато кантарът в банята му не успя да подмине обичайните сто дващест и два килограма. Както винаги, той бе облечен в елегантен и добре скроен тъмен костюм, бяла риза и тъмносиня рипсена вратовръзка. Като пренебрегна псувните на Стайър, той заговори със своя внушителен, но тих глас:

— Трябваше да ти бъде казано незабавно. Изтъкни го пред Мариан и включи жената в списъка си със свидетели.

Стайър се обърна.

— Разбира се. Нямам друго за правене всъщност. — Той поклати глава с отвращение. — Скиф ли беше?

— Очевидно, въпреки че Брако казва, че е също толкова отговорен.

Още едно презрително поклащане на глава.

— Ченгета. Какво си е мислела?

— Наистина вярвам, че е мислела, че е незначително. Жената изглеждаше изкуфяла. Скиф не е мислела, че ще искаш някакви вероятно неверни обикновени детайли да объркват историята ти.

— Не ми пука за *историята* ми, Кларънс. Построявам случая си от всякаква история, с която ми се наложи да работя. Ако има противоречивост... но, по дяволите, ти знаеш всичко това. И не би било проблем, ако го бях казал. Сега изглежда сякаш сме го покривали.

— Зная.

Стайър удари с ръка по дъската под прозореца.

— Мамка му!

— Точно. Но се спасявам, че може да има и нещо по-лошо, ако би искал да седнеш.

Молбата очевидно изненада Стайър, но това беше шефът му, така че отиде там, където Джакман му посочи, и седна на външните няколко

сантиметра на едно от кожените кресла.

— Казвай — рече той.

— Ами нека започна, като призная малко личен интерес, който се старая да държа настрана от професионалните си задължения. Въпреки това мисля, че знаеш, Пол, че Кати Уест и аз се познаваме отдавна. Когато дойдох тук, тя ме преведе през доста минни полета откъм политическата страна, всъщност беше един от неофициалните ми съветници.

— Ами аз...

Джакман демонстрира усмивка от стомана и задържа ръка във въздуха, за да пресече прекъсването.

— Ако не възразяваш. Мисълта ми е, че през последните месеци гледах как се развива случаят с голяма доза личен интерес и известно чувство на дискомфорт, не само поради обичайната слабост на доказателствата, ами заради медийната буря, която придружаваше цялата страна на нещата, свързани с Джери Глас, кметицата, Харлан Фиск и съпруга на обвиняемата. Но никога не съм чувствал, че трябва да обсъждам това с теб, защото, както казах, по принцип предпочитам да не се намесвам в битки, в които имам личен интерес, а и защото ти спечели на предварителното изслушване, така че нямаше и какво да кажа. Съдът реши.

Джакман се изсули от ръба на бюрото си и отиде да седне срещу Стайър в своя класически кожен фотьойл.

— Но сега изведнъж ми се струва — продължи той, — че тази нова развързка — може би е имало два изстрела, а не само един — като че ли лежи в основата на главната ти теория по случая. Това е важно за мен, първо, тъй като вече не е лично, и второ, защото противно на общественото мнение, моята работа — нашата работа, твоята и моята — не е само да обвиняваме. Нашите професии помагат да въздадем правосъдие. Да открием истината за това, което се е случило. Ако открием смекчаващи вината доказателства, наш дълг е да ги поставим в папката, а не да ги скрием и да продължаваме напред, само и само за да издействаме присъда.

— Аз не крия нищо, Кларънс. Не знаех за това допреди двайсет минути.

— Да, знам. Предполагам, че истинският ми въпрос е как те накара да се почувстваш това, което разбра? За делото и за

обвиняемата? Променя ли нещо за теб и ако да, какво?

Позата и държанието на Стайър — прегърбени рамене и изчервеното му лице — си контрастираха с уверения му тон.

— Стратегически, признавам, че е трън в задника. Ще придаде повече достоверност на свидетелските показания, отколкото би имало иначе. Но що се отнася до самите факти, те най-вероятно няма да се променят с нищо. Казваш ми, че жената изглежда изкуфяла, така че е възможно да е чула два изстрела, но е възможно и да не е и при които и да е от двата варианта, не се е свързала с Брако или Скиф до няколко дни по-късно. По дяволите, това, което е чула, може дори да не е било в сутринта на убийството. Така че дали имам проблем с основната си теория? Не. Никакъв. Нищо не се е променило.

Джакман, с отпуснати ръце пред себе си, кимна.

— А господин Глас?

— Въпреки всичко, което медиите правят с кмета и всичко това, Джери ми помага да построим случая с дрогата и това е мотивът тук. Зная, че е необичайно за федералните да се месят в нашите разследвания, но за мен финансовите улики, намерени от него, вече доказват прането на пари, а то от своя страна нейното съучастие с Воглър. Що се отнася до кмета... — Стайър погледна Джакман в очите. — Тя не е част от моя случай. Нито пък Фиск. След като вече казах това, техните финансови взаимоотношения с Джоуел Таунсхенд са сложни и всеобхватни и не мисля, че Джери греши, като им обръща внимание.

— Е — Джакман си погледна часовника, — благодаря ти, че успя да ми отделиш време. Виждам, че трябва да си обратно в съда след десет минути.

Това бе не особено деликатен намек, че е освободен.

— Несъмнено. — Стайър стана и отиде до вратата на кабинета, преди да се обърне. — Благодаря, че ме осведоми за свидетеля на Скиф, Кларънс, въпреки че не ми се вярва тя да промени нещо в присъдата. А що се отнася до останалите неща, за които говорихме, оценявам откровеността ти.

Черил Бийл се смяташе за близка приятелка на Мая. Бе я посетила два пъти в затвора и Харди знаеше, че за някой, който не ѝ е

роднина, да понесе бюрокрацията, безразличието, културните предизвикателства, липсата на организация, шума и тълпите в стаите за посещения в затвора показва рядко срещано и истинско обвързване и приятелство. И да го направиш два пъти! Привързаността на Бийл към Мая трябва да е истинска. Така че той се радваше, че няма да я пече на шиш заради по-ранните ѝ показания пред Стайър, показания, които ефектно бяха обрисували приятелката ѝ като отдавнашен наркоман и дилър на наркотици.

Също така беше доста развеселен, дори и леко озадачен, от новото попълнение сред свидетелите на Стайър — Лори Брандфорд, на този етап на делото. Веднага след като съдът започна заседанието, той заяви, че е бил информиран за съществуването на този свидетел едва сега, по време на обедната почивка. С това си съобщение Стайър призна, че е малко вероятно да я призове на скамейката. Но той каза на Харди и съда, че едно преглеждане на полицейските процедури по време на разследването е разкрило, че свидетелските показания на тази жена не са били включени в рапортите на инспекторите и следователно и в документите на Харди. Обрисувайки недоглеждането като малка техническа грешка, Стайър просто искаше да запази неприкосновеността на документа.

Харди бе приел това за момента. Щеше да има достатъчно време да открие всичко, което би му се приискало, за Лори Брандфорд и нейните свидетелски показания. А междувременно му предстоеше кръстосаният разпит на Черил Бийл, за който се надяваше да е лесен, където можеше да разкрие малко факти за нейното продължително приятелство с клиентката му и се надяваше да помогнат на журито да я види в по-добра светлина сега, в настоящето.

— Госпожо Бийл — започна той, — през последните осем години някога да сте виждали Мая да употребява или да продава марихуана?

— Не.

— Когато ѝ казахте, че сте чули, че Дилън Воглър продава марихуана от „Бей Бийнс Уест“, тя какво ви отговори?

— Каза, че е сигурна, че подобно нещо не се случва. Дилън нямал нужда да го прави.

— А що се отнася до твърдението ѝ за Левън Пресли, че „никога нямало да се измъкне от него“. Въпреки този коментар, доколкото си

спомняте, някога споменавала ли го е отново пред вас?

— Не.

— Значи е било само онзи път, точно когато е бил излязъл от затвора?

— Точно така.

— И преди колко време беше това?

— Не зная точно. Трябва да е било преди седем или осем години.

Харди замълча за малко и се разходи до масата си. Лицето на Мая все още беше подпухнало от плача, но въпреки това изглеждаше някак си по-ангажирана и по-малко затормозена. Той ѝ кимна леко за окуражаване. И всъщност Харди чувстваше, че има причина за нова надежда. Все пак той разполагаше с два съвсем нови факта, с които да борави — Лори Бранфорд и Тес Гранат, — а ако съдеше по собствения си опит, фактите винаги имаха собствен начин да се разпростират концентрично, въпреки че точно в момента той още не можеше да определи територията, която тепърва ще заемат.

Сега направи пауза.

Той бе обмислял да се опита да използва кръстосания разпит на Черил Бийл като начин да подскаже на журито истинската причина, поради която Дилън е изнудвал Мая. Разбира се, това би била много трудна стратегия поради няколко причини, не последната от които беше, че оставяше Мая с горе-долу същия мотив за убийството на управителя. Но те, помисли си той, можеха да бъдат смекчени от други съображения. В първия случаи, изнудването заради шофьора беглец премахваше от уравнението предполагаемото продаване на трева и разпространението ѝ от Мая и съпътстващата го морална низост. Кое то пък от своя страна премахваше всякакъв мотив за убийството на Дилън. Също така, в истинския свят и при липсата на самопризнание от Мая — за което никога нямаше да е готова, — и имайки предвид, че статутът на ограниченията беше повлиял, нямаше никакъв шанс да се построи случай за шофьора и жертвата му, така че този въпрос беше съмнителен.

Но изведнъж рискът от всичко това му се стори твърде голям. И също така той имаше отговорност да запази анонимността на всичко казано между адвокат и клиент, включително онова, което току-що бе научил. Не желаше да играе някакви морално неясни игри с клиентката си, особено когато беше толкова крехка. Той най-сетне бе

станал неин довереник и изповедник и не можеше да предаде доверието ѝ с не особено леки изводи за други мотивации. Така че, макар Харди да смяташе, че да разкрие фундаменталната истина за Мая и Дилън пред журито можеше да има своите предимства, той прецени, че това не е нещо, което би могъл да стори.

Сега се обърна обратно към свидетеля.

— Благодаря ви, госпожо Бийл. Нямам повече въпроси.

Джанси Тикнър се поразприказва, след като обвиниха Мая през октомври. Макар че в първите си разговори с Брако и Скиф бе необщителна, през процеса на подготвяне за предварителното изслушване с Пол Стайър през ноември, тя си бе спомнила доста голяма част от онова, което първоначално твърдеше, че не помни за Мая Таунсхенд и връзката ѝ с Дилън.

Сега Стайър видя, че тя се старее да сподели всичко възможно от тези спомени с журито.

— Значи господин Воглър ви е казал за предишната им връзка?

Харди възрази въз основа на слух, но както си и мислеше, че може да стане, Браун го отхвърли.

Слухът беше една от най-гъвкавите и объркващи концепции в правото — понякога разрешено, понякога не — и Браун изглеждаше така, сякаш днес щеше да разреши свидетелските показания на Джанси да бъдат изслушани.

Тя приемаше теорията на Стайър, че твърденията на Воглър са били против неговия наказателен интерес — нещо толкова непоносимо за него, че никога нямаше да го каже, ако не бе вярно. И това бе изключение от правилото за слух.

Браун изглежда също така приемаше аргументите на Стайър, че твърденията са били допустими за душевното състояние на Воглър, нещо толкова тайнствено, че дори и Харди не успяваше да го разбере. Във всеки случай, независимо дали бе законно или не, каквото кажеше Браун щеше да бъде решаващо в тази съдебна зала днес и Харди трябваше да се примири с това.

— Да — каза тя, — били са интимни в университета.

— А след това?

Този път, с чувство на безсилие, Харди вдигна ръка.

— Възразявам. Няма връзка.

— Води до мотива, Ваша чест — отвърна Стайър. Ако не успееш да убеди журито за изнудването, щеше да използва зарязания любовник като резервен вариант.

Браун рязко кимна, както ѝ беше привично, и отново закова Харди.

— Отхвърля се.

— След като са завършили университета, госпожице Тикнър, господин Воглър каза ли ви, че е имал интимни отношения с обвиняемата?

— Да. До малко преди да ме срещне.

Харди усети силна хватка около ръката си и чу острия глас на Мая в ухото си:

— Това е проклета лъжа! — Достатъчно силно, че да бъде чута в цялата съдебна зала, а може би и в съседната.

Съдия Браун удари с чукчето.

Но Мая, която досега беше доста мудна по време на всички процедури, внезапно бе оживяла.

— Това просто не е вярно — каза тя на Харди, след което се обърна на другата страна на мястото си, погледна към журито и им заяви директно: — Не е истина — повтори.

Бам! Бам!

— Господин Харди, контролирайте клиента си! Пристав.

Но преди който и да е от двамата пристави да успее да я стигне, Мая вече се бе обърнала изцяло, за да срещне погледа на съпруга си на реда зад нея.

— Не е — каза тя, — не е.

— Всичко е наред — отвърна ѝ той. — Вярвам ти. — И той протегна ръка, за да я докосне.

Но до този момент първият пристав вече бе стигнал до тях и се намърда помежду им, избутвайки ръката на Джоуел настрани и поглеждайки към Браун за по-нататъшни инструкции. И като отговор на тази ескалация, цялата публика сякаш избухна заедно през стабилните удари на чукчето.

Когато най-сетне, след почти минута, поне сърдито мълчание бе настъпило в залата, ако не истински ред, и Браун погледна надолу към Харди. Изглеждаше сякаш внезапно бе остаряла с десет години.

Истински страх, че съдебната зала толкова бързо се бе изплъзнала от контрола ѝ, личеше на лицето на съдията и по извивките на устните ѝ. Може би не ѝ се бе случвало скоро, но каквато и да бе причината, тя не беше подготвена за това. Докато Харди можеше да чуе пулса си, от един удар до друг, Браун се превърна от изплашена лелка в разярен прелат. Тя отново беше в своите владения, за момент изглеждаше, че залата ще замлъкне, но тогава тя отново заудря с чукчето, докато тишината не стана пълна.

Докато се съвземаше, тя повика Харди и Стайър при себе си. Говореше преувеличено тихо.

— Господин Харди, още едно избухване от клиента ви като това, което всички трябваше да изтърпим току-що, и ще наредя да я изведат от съдебната зала. Може да гледа процедурите на телевизор в затвора, ако не умее да се контролира. Достатъчно ясно ли се изразих?

— Да, Ваша чест. — Можеше да мине и с малко по-цветуци извинения, но реши да остави нещата, както си бяха. Ако не друго, клиентката му поне бе постигнала една от главните му цели — да се превърне в човек за журито.

Харди се върна отново на адвокатското бюро и стисна ръката на Мая.

Стайър също изглежда се бе насладил на този изблик по свои собствени причини. Той също би се радвал да покаже човешките черти на обвиняемата, стига те да говореха за избухлив нрав и очевидно незачитане на властите.

Той се върна при свидетеля.

— Госпожице Тикнър. Колко време продължиха интимните отношения между господин Воглър и обвиняемата, след като той вече бе излязъл от затвора?

— Докато се запозна с мен.

— И кога беше това?

— Преди около шест години.

Харди бе поставил едната си длан върху тази на Мая на масата, а с другата си ръка я държеше здраво над лакътя.

— Значи те са прекратили връзката си заради вас?

— Да.

Мая се наведе към Харди и му прошепна:

— Защо говори така?

Харди мислеше, че може би знае, но сега наистина не беше моментът да го обсъждат, затова поклати глава много леко и стисна ръката ѝ по-силно.

Браун ги погледна и се намръщи.

И Стайър продължи.

— Въпреки това след тази раздяла господин Воглър е продължил да работи в заведението. Като негова партньорка в живота знаехте ли заплатата му там?

— Да. Деветдесет хиляди долара годишно.

Няколко въздишки от балкона посрещнаха това сведение.

— Партньорът ви сподели ли с вас защо му се плаща така щедро?

— Ваша чест! — Харди демонстрира малко гняв. — Това е слух, не е свързано, фактите не са представени в доказателствата, и са заключение. Всички тези въпроси не доказват нищо.

— Всичко води до мотива — намеси се Стайър, — както скоро ще се изясни.

— Много добре — каза Браун. — Възраженията се отхвърлят. Продължете, господин Стайър.

Стайър повтори същия въпрос и Джанси кимна с известна доза ентусиазъм.

— Искала е да го задържи наоколо, защото го е обичала. Мислела е, че така ще си го върне.

— А вие как се чувствахте от това?

— Не ми допаднаше, разбира се. Бях обидена.

— Помолихте ли го да напусне?

— Няколко пъти.

— Какви причини ви даде той в отговор?

— Не можел да изкарва дори близо до тези пари никъде другаде. И освен това можел да продава марихуана от „Бей Бийнс Уест“ без никакви проблеми. Бил се уредил с перфектната ситуация, така каза. Не можело да бъде уволнен. Плащала му просто, за да се навърта наоколо.

— Значи, доколкото си спомняте, господин Воглър казвал ли ви е, че обвиняемата е знаела за продажбата на марихуана от заведението и?

— Да, разбира се.

Още един шепот от Мая:

— *Тази лъжлива кучка!*

Още едно стисване на ръката ѝ от Харди.

Стайър спря за момент. Чиста театралност.

— Госпожице Тикнър, нещо промени ли се между господин Воглър и обвиняемата през последната година?

— Да.

— И какво беше то?

— Започнаха да се срещат отново.

— И как разбрахте за това?

— Дилън не се прибираше както обикновено и го попитах направо.

— И той е признал?

— Да.

— А вие какво направихте?

— Изнесох се. Живях при родителите си.

— Кога беше това?

— Горедолу по това време миналата година. Да речем шест месеца преди... преди да бъде убит.

— И какво се случи после?

— След няколко седмици той я прекрати. Аферата. Каза ми, че е направил грешка и ме умоляваше да се върна при него, което и направих. Главно заради Бен. Нашето дете. Исках синът ни да има баща. — Джанси прокара пръст под едното си око, след това под другото.

— Да, разбира се — отвърна Стайър с достойно за уважение лицемерие.

Той се обърна към журито, включвайки ги в сърцераздирателната си емоция. Сега, обръщайки се отново към свидетеля, той прочисти гърлото си.

— След това второ и най-скорошно отблъскване на обвиняемата от господин Воглър нещата промениха ли се в „Бей Бийнс Уест“?

— Да.

— По какъв начин?

— Сега тя вече искаше да накаже Дилън, задето я беше зарязал, да го уволни, но той не можеше да я остави да го направи. Прекалено много неща въртеше в заведението. Не можеше просто да ги остави.

— И какво направи?

— Ами предимно заплаши да каже на съпруга ѝ за изневярата и за някои от нещата, които са правили в университета.

— С други думи, започнал е да я изнудва.

— Ако така искате да го наречете. Да.

— Благодаря ви. — И докато се обръщаше, рече на Харди: — Свидетелят е ваш.

Въпреки избухването на Мая, и тя, и Харди знаеха същността на свидетелските показания на Джанси, още преди да се беше качила на скамейката — бяха чули подобната ѝ версия на предварителното изслушване. Харди се надяваше, че голяма част от свидетелските ѝ показания няма въобще да бъдат чути от журито, тъй като такава голяма част от тях беше слух.

Е, явно бе сгрешил.

Но въпреки нуждата да се надява, той винаги бе подготвен. Като взе няколко страници от папката си, той отиде и застана пред Джанси, като ѝ ги подаде.

— Госпожице Тикнър — започна. — Разпознавате ли страниците, които току-що ви дадох?

Тя погледна надолу и ги разгърна.

— Да. Това са копия на разговорите ми с инспекторите.

— Имали сте възможност да ги прочетете и да ги сравните с оригиналните свидетелски показания, записани на касета, които сте предоставили на полицията?

— Да.

— И са пълни и завършени писмени копия на онези разговори?

— Да.

— Госпожице Тикнър, вие току-що казахте на господин Стайър, че сте знаели, че господин Воглър е изнудвал обвиняемата, нали?

— Точно така.

— И сте напълно сигурна в това?

— Да.

— Сега, госпожице Тикнър, бих искал да обърнете на втора страница и да прочетете на журито подчертаната част.

Джанси погледна надолу, откри мястото и зачете с треперлив глас:

— „Ако я е изнудвал, е можел просто да ѝ поиска повишение и тя е щяла да му го даде, нали?“

— Благодаря ви. За да помогнем на журито, госпожице Тикнър, тези „той“ и „тя“ за които говорите, са...?

— Дилън и Мая.

— Добре. Значи сте задали на инспекторите въпрос за ако Дилън е бил изнудвал Мая, не е ли така?

— Предполагам, но...

Харди я отрязва.

— Значи, госпожице Тикнър, ако е вярно, че по онова време сте знаели, че Дилън е изнудвал Мая, защо ви е било нужно да питате инспекторите нещо, което вече сте знаели?

— Ами аз...

— Нека ви попитам отново. Знаехте ли със сигурност, че Дилън е изнудвал Мая?

— Ами не виждам как той би могъл...

— *Госпожице Тикнър*. Извинете ме. Да или не? Знаехте ли със сигурност, че Дилън е изнудвал Мая?

— Ами да, той ми каза.

— Но е вярно, че нямате обяснение за този пасаж в копието, които току-що прочетохте?

— Не. Предполагам, че просто съм била объркана.

— Благодаря ви. — Харди продължи нататък. — Сега току-що свидетелствахте, че Дилън ви е казал, че не го е било страх от Мая, защото е можел да каже на съпруга ѝ за аферата им и защото ѝ е бил нужен за бизнеса с марихуаната. Нали така?

— Ами да.

— Благодаря ви. Сега бих искал да прочетете още един кратък текст от копието от същия разговор. Четвърта страница, моля, подчертаният пасаж.

Отново свидетелката намери мястото и започна да чете:

— „Обаче сте прави, че не го беше страх от нея, нито от това, че може да си загуби работата.

— Но никога не ви е казвал защо?

— Единственото, което е казвал, е, че тя му е длъжница.“

Тя отново погледна към Харди.

— „Единственото което е казвал, е, че тя му е длъжница.“ Това ли са вашите думи?

— Да.

— И отново става въпрос за Дилън и Мая, нали?

— Точно така.

— Значи твърдите, че единственото, което Дилън е казвал за това, че не се страхува от Мая или да загуби работата си е било, че тя му е длъжница.

Отново раздражително и несигурно кимване.

— Предполагам.

— Тук не си играем на предположения, госпожице Тикнър. Отново. Или това сте казали или не. Кое от двете?

— Добре, това казах.

— Единственото, което Дилън е казвал за това, че не се страхува от Мая, е било, че тя му е длъжница, така ли?

— Да.

— Да. — Харди се обърна, за да включи и журито. — Но вие току-що свидетелствахте, че той е казал много повече, не е ли така?

— Не зная какво имате предвид.

— Свидетелствахте, че той е казал, че е могъл да я изнудва поради две различни причини. Ще се съгласите ли, че има разлика с това да му е длъжница? Съгласна ли сте или не сте? Да или не?

— Е, това имах предвид.

— И колко често водехте такива разговори?

— Много пъти. — Тя погледна жално направо към журито. — Когато си говорехме. Бяха просто неща, които той ми казваше.

— Но кога? — настоя Харди. — Ако не сте знаели за всичко това, когато сте говорили с инспекторите, след като Дилън вече е бил мъртъв, кога е било възможно да сте говорили с него?

Джанси хвърли измъчен поглед към Стайър.

— Не зная. Не съм сигурна. Но говорихме. Сигурна съм, че говорихме.

След като беше показал идеята си, Харди я остави.

— Ще прочетете ли един последен малък откъс, ако ми разрешите. Подчертаният абзац по средата на пета страница.

Досега гласът ѝ вече се бе свил почти до шепот, но тя успя да се съвземе.

— „Той каза ли ви за какво му е била длъжница?

— Не е като някога наистина да сме го обсъждали.“

— Не е било като някога наистина да сте го обсъждали. Това сте вие и Дилън, нали така?

— Да.

— Само още едно нещо, госпожице Тикнър. Кажете на журито какво откри полицията на тавана в дома ви.

— Какво имате предвид?

— Имам предвид марихуана на стойност четвърт милион долара. Това имам предвид.

— Ами да, марихуаната беше горе.

— И това е марихуаната, за която току-що ни казахте, че Дилън е продавал от заведението на Мая?

— Да.

— Значи естествено вие сте били арестувана и съдена за притежание на огромно количество марихуана, отглеждана за продан в къщата ви, нали така?

— Разбира се, че не.

— Но вие току-що казахте, че сте знаели, че е там.

— Да.

— Отглеждана във вашата къща.

— Да.

— Осигурявайки парите, които са издържали, поне отчасти, вас и детето ви, нали?

— Е, никога не съм взимала пари от дрога.

— Но фактът си остава, че така и никога не сте били арестувана или съдена за притежанието на това огромно количество марихуана. Обсъждали ли сте някога тази възможност с полицаите?

— Ами да, те ми казаха, че няма да се забърквам в никакви неприятности.

— Нека опресня паметта ви, госпожице Тикнър, за последователността, в която са се водели тези разговори. Първо, казали сте на полицията, че сте знаели много малко за всичко, което се е случвало, и нищо за марихуаната на тавана. Така ли е?

— Е, това бяха първите ми показания.

— След това, след повече от седмица и след като полицаите са ви казали, че може да отидете в затвора за много дълго време, ако ви свържат с бизнеса с марихуана на Дилън, вие сте си припомнили информация, обвиняваща Мая Таунсхенд. И след това от полицията са ви казали, че няма да ви бъдат повдигнати обвинения за марихуаната на тавана. Не са ли протекли разговорите така?

— Е, добре, но не е така, както го правите да звучи.

— Благодаря ви — рече Харди. — Нямам повече въпроси.

32.

Медиите не бяха загубили интерес към делото и днешните свидетелски показания изпратиха журналистите и спецовете да потракват по клавиатурите на лаптопите или телефоните си, за да докладват за току-що разкритите твърдения за изневярата на Мая, последвалото ѝ отхвърляне и добавената от това мотивация, която е допринесла за възможността тя наистина да е убила Дилън Воглър.

Всичко това например, по вечерните новини, които Харди и партньорите му, на по питие, обичайно гледаха на огромния телевизор, който той бе поставил в изискания вграден рафт на задната стена на солариума. Въпреки че веднага след като емисията приключи, Харди взе дистанционното и спря телевизора.

— Остави факта, че нищо от това не се е случило в действителност — рече той, — въпреки че не обичам да се хващам за дреболии.

Фаръл пиеше еспreso и малко или много бе заприличал отново на себе си. Беше оправил нещата с приятелката си Сам, подстригваше косата си сравнително редовно. Тъй като беше след работно време и Филис си бе отишла вкъщи, Уес се чувстваше комфортно, когато слизаше по стълбите с кучето си и фланелка, на която днес се четеше следното: „Вечност — пушене или непушене“.

— Ти живееш, за да се заяждаш — каза той на Харди. — Хващането за дребни работи прави живота ти смислен, както всеки, който те познава, ще потвърди със сигурност.

Джина Роук елегантно отпи от своето капучино.

— Сигурен ли си? — попита. — Нищо от това не се е случило?

— Добре, когато са били в университета. Но от тогава насам не. Съжалявам, но вярвам на Мая.

— Значи Джанси просто излъга под клетва? — попита Джина.

Харди, още в съдебно настроение, пийна от бутилката си с вода и кимна.

— Абсолютно.

— Защо?

Уес се задави.

— Обичам, когато питаш това, Джина. Като че ли лъжесвидетелстването е изненада.

— Не съм толкова изненадана, колкото разочарована, че продължава да се случва. И по-скоро, предполагам, търся това, което печели Джанси от цялата работа.

— Мисля, че първо, главното е — отвърна Харди, — че тя се намира в ничия земя и това е билетът ѝ за навън. В началото Стайър или Скиф, или някой най-вероятно ѝ е казал нещо като: „Не ни интересува колко си знаела за бизнеса с дрога на Дилън или какво си печелила от него, или дали още се занимаваш с това. Интересува ни само, че Мая го е убила, и ако ти можеш да ни помогнеш за това, ние просто ще забравим за останалото.“ Така че тя е доста мотивирана да им даде нещо. И какво по-добро от куп неща, които Дилън вероятно ѝ е казал и които никой никога не може да провери или дори да опровергае? Съвършено е. А и сигурно мисли, че Мая наистина го е направила, и това при положение, че не го е направила самата тя...

— Мислиш ли, че е възможно? — попита Джина.

Харди сви рамене.

— Все някой го е убил. Алибито на Джанси може да се нарече в най-добрия случай разкашкано. Тя вече си има ново гадже, а най-вероятно го има отпреди. Тя е един от най-логичните избори за човек, който може да го е извършил. Но, въпреки че ми е много неприятно да го кажа, и Мая не изглежда твърде невероятна заподозряна.

— Браво на момчето. — Фаръл винаги имаше силен и, трябваше да му се признае, често оправдан предразсъдък, че клиентът винаги е виновен. — Недей да се размекваш сега.

— Не се тревожи. Доста съм сигурен, въпреки че признавам, има малка вероятност все още да бъде повлиян.

— От какво? — попита Фаръл.

— О, не знам. Един-два нови факта.

— Е — отвърна му Фаръл, — това няма да стане. Не и на този етап.

— Всъщност би могло — възрази Харди. — В действителност, може би вече е станало.

Той им каза за Лори Брадфорд, нова в списъка със свидетели на Стайър.

— Вече изпратих Уайът да говори с нея, да видим какво има да каже.

— Какво има в полицейските доклади? — попита Джина.

Печална гримаса.

— Изглежда, че така и не са могли да намерят време да го включат.

— Шокираш ме — рече Фаръл.

— Зная — съгласи се Харди. — Разклати ми мирогледа. Но фактът си остава, тя трябва да има нещо за казване или Стайър не би си направил труда да я включва в списъка със свидетелите. Дори и ако няма намерение да я призове наистина. Надява се, че и аз ще я пропусна. — Той се усмихна на партньорите си. — Но се страхувам, че ще го разочаровам. Поне докато не разбере какво има тя. Или няма.

В седем и трийсет вечерта, убивайки малко време до очакваното пристигане на Крейг Киурко, Харди беше в офиса си, зад бюрото. Какъвто бе обичайният му навик, той преглеждаше документите си с надеждата нещо от цялата тази огромна безформена маса трески да даде искра.

Документите сега представляваха четири дебели черни трипръстенови папки, в които той, в някакво подобие на ред, бе натъпкал: съдебни доклади, полицейски доклади, копия на интервюта, подобни на тези, които бе използвал днес в съда с Джанси, снимки, лични бележки на Скиф и Брако — безкрайното натрупване на съдебния процес.

Най-сетне, след като бе прегледал записките си по свидетелските показания на Джанси — четирийсет и седем страници — за втори път, той затвори папката и се облегна назад в стола си. Въпреки че една част от него копнееше да може да си я припомни на свидетелската скамейка и да разгледа отделни страни на свидетелските ѝ показания, които може би бе оставил незасегнати този следобед — а те бяха голяма част, — също така осъзнаваше, че бе успял да постигне главната си цел, която бе да я дискредитира, така че целите ѝ показания да изглеждат съмнителни. Освен това не можеше да пренебрегне основното си чувство, чистия си инстинкт, че нямаше нищо в лъжливата ѝ история, което, ако истината излезеше наяве, да

промени мнението на някой от съдебните заседатели за вината на Мая. Основните факти оставаха същите — независимо дали тя бе имала любовна афера с него или не, Воглър я бе изнудвал, а тя бе плащала парите (което означаваше, че е виновна за нещо) и беше отишла до „Бей Бийнс Уест“ и до Левън.

Защо? Защо? Защо?

Джанси несъмнено лъжеше, но лъжеше по изцяло свои, може би много важни, причини. В крайна сметка той вярваше, че каквото и да каже тя, няма да промени нещата особено.

Харди се изправи, отиде първо до прозореца, от който погледна надолу към Сътър Стрийт, след което до друг вграден шкаф в стената срещу бюрото му, като този съдържаше таблото му за дартс.

Той отвори вратичките и ги плъзна настрани, накъдето и да отиваха, след което грабна волфрамените си красавици от местата им и отстъпи назад до тъмната линия от черешово дърво в полирания под от бял дъб.

Двайсет. Двойно дваисет. Пет.

От таблото до линията.

Едно. Пет. Дваисет. След това едно, едно, пет. Още четири или пет лоши хвърляния — ужасна, нетипична стрелба, — преди най-сетне да уцели дваисет, дваисет, дваисет.

Добре.

Като остави стреличките забодени, той седна на бюрото.

Киурко, отново със сако и вратовръзка, седеше във фотьойл срещу Харди в по-малко формалното от двете места за сядане в офиса. Той изглеждаше леко нервен, така че Харди започна разговора.

— Е. Левън Пресли.

— Добре.

— Приломни ми. Как изникна това име на първо място?

— Уайът ме остави да разследвам старите присъди на Дилън за обири. Мислеше, че може да има връзка с каквото и да е това, за което е изнудвал Мая. Или, даже по-добре, можеше да открием някой друг, който е искал да го убие.

— И как стигнахте до Пресли?

— Просто се разрових в нета. Открих Воглър. Това ми даде обира през деветдесет и седма. И изскочи неговият съобвиняем, Левън. Потърсих и него в нета и открих, че работи за Американската школа за театър и изящни изкуства. Няма да повярваш, но го имаше също така и в указателя. Реших, че щом работи в театъра, най-вероятно си е вкъщи през деня, така че просто отидох дотам. Дори не знаех на какво се е натъкнал Уайът за него, докато вие, хора, не ми казахте.

— Не си му се обадил първо?

— Не, сър. Мислех, че в случая Уайът не беше прав и реших, че може би ще получа по-добри отговори ако хвана човека неподготвен.

— И после какво?

— После отидох до тях и там видях тази жена да стои пред вратата.

— Как разбра, че е Мая? Срещал ли си я преди?

— Не, но тя ни е клиент. Видях снимката ѝ във вестника. Тя беше.

— Както излиза, си прав.

— Но както и да е, не знаех какво прави там или какво трябва да направя аз, затова просто стоях мълчаливо за около минута.

— След това какво?

— Ами тя ми каза, че той не си бил вкъщи и мина покрай мен. Господин Харди, съвсем честно, мисля, че я видях да разклаща дръжката, сякаш се опитваше да влезе, но явно се появих секунда по-късно и не мога да бъда абсолютно сигурен. Но сериозно, мисля че видях точно това.

— Ами тогава, ако това е най-доброто, което можеш да направиш за нас, ще се наложи да го използваме. Поне е нещо. Ако те призова да свидетелстваш, не се опитвай да подобриш тази версия. Това трябва да кажеш. Разбра ли?

— Разбрах.

— Добре тогава. Напиши тогава показанията си точно както ми ги каза сега и ги подпиши, защото ако реша да те извикам в съда, ще трябва да дам текста на прокурора.

— Няма проблем.

— Добре тогава. Приятна вечер.

— И на вас.

— Тя е възрастна жена — рече Уайът Хънт, — но не знам откъде им е хрумнало, че е изкуфяла.

Харди се беше сетил да се обади у дома и да каже на Франи, че не знае къде ще бъде точно — често му се случваше, когато работеше по някое дело, — но в същото време се сети, че е забравил да хапне нещо. Затова когато Хънт се свърза с него след срещата си с Лори Брадфорд и каза, че е в офиса си, точно зад ъгъла на улица „Грант“, главната улица на Чайнатаун, и се приготвя тъкмо да отиде да похапне нещо, Харди се самопокани.

Сега те седяха на високите столчета и делиха една двойна порция до предния прозорец, единствените клиенти, ядяха скариди и свинско и нямаше и помен от souvlaki lo mein ала Лу Гърка. Това беше добре.

— Е, каква и е историята?

Харди дъвчеше и слушаше, докато Хънт говореше. Колкото и елементарно да беше, последствията, осъзна Харди, можеха да бъдат огромни — нищо по-малко от пълно преструктуриране на теорията на случая. Още по-важно — и по-вероятно да подкопае вечната вяра на Харди във вината на клиента му — беше, че просто нямаше факти, които той да можеше да си представи, които да бъдат съвместими с присъствието на Мая в този сценарий с двата изстрела.

— Не — каза той на Хънт, — само помисли. Имало е един изстрел от предполагаемото оръжие на убийството, нали? Така. Така че какво е направила тя, стреляла е веднъж — по какво? Дилън? Някакъв вид предупредителен изстрел? Не ми се струва вероятно. Но главното нещо е, че ако има втори изстрел от същия пистолет, то това значи, че тя е презаредила. А това е абсурдно.

— Стайър ще твърди, че не се е случило и точка. Дори ще използва собствените ти аргументи, че няма доказателство. Няма втора гилза, втори куршум, нищо. Не се е случило. Било е ехо от първоначалната стрелба.

— Да. Точно. Зная. Но нека се престорим за минута.

— Добре. Какво виждаш?

— Трябва да е имало два пистолета.

— Два?

Харди, развълнуван, остави пръчиците за хранене.

— Който и да е отишъл да застреля Дилън, е имал собствено оръжие и е знаел, че и Дилън има, затова първо го е държал на прицел за неговото оръжие.

— Защо? Защо просто не го е гръмнал, бум?

— Познавал го е. Може би първо си е помислил, че могат да се разберат и с добро, независимо от различията си. Може би Дилън се е опитал да го разсее някак.

— Значи са имали уговорена среща? И с Мая ли?

Харди поклати глава.

— Това още не мога да го разбера. Как тази жена, тази, с която си се видял днес...

— Лори.

— Точно. Как ще се представи на скамейката?

— Доста добре, бих казал. Искрена и умна. Знаеше точното време на изстрелите и помнеше деня и датата дори и след цялото това време. Тя не е глупава, Диз.

— Е, какво има тогава? Да не би Стайър просто да не ѝ е повярвал? Искам да кажа, защо просто я е оставил вместо да се опита да намери начин да обясни историята ѝ? И между другото, тя не е кой знае колко сложна за обяснение, както ти току-що направи преди минута.

— Може да не е знаел за нея.

— До кога? — Тогава Харди посочи с пръст в заведението, припомняйки си напрегнатото множество, което се бе насъбрало по обяд при Лу. Глицки, Джакман и инспекторите. — Може би до днес на обяд, а?

— Ако трябва да бъда честен, и на мен ми мина същото през ума.

— Това може и да проработи — рече Харди. — За присъдата, искам да кажа.

Хънт хапна една скарида.

— Би могло — рече той, след което попита: — Има ли нещо друго? Освен присъдата?

— Има въпроса кой наистина го е извършил, Уайът. Ако не е била Мая. И ако е имало два пистолета...

Идеята накара Хънт да се облегне удобно в стола си.

— Ами — започна той и се загледа през прозореца към мъгливата улица, — Уес се къдне, че това никога не се случва в

истинския живот.

— Зная. Ще бъде съсипан, но и преди е грешил.

След минута, обръщайки се отново към Харди, Хънт подпря лакти на масата.

— Но както и да е, ами другото нещо? Умирам от любопитство какво си научил.

— Какво друго нещо?

— Тес Гранат? Шофьора беглец? Проверих го в гугъл преди обяд.

— Да благодарим на Бога за гугъл — каза Харди, като наистина му се искаше Хънт да не повдига този въпрос отново. — Всичко, което някога се е случвало, е там.

— С изключение на Дилън Воглър. Поне не и ранните години от живота му. И като не броим времето точно след като е бил убит, което би трябвало да е някаква утеха, която гугъл дава посмъртно, въпреки че тъй като вече е бил мъртъв, може би не му е била от полза. Въпреки че, за да бъдем честни, мисля, че той е единственото човешко същество, което гугъл не е открило и картотекирало.

— Ти си погледнал?

— Диз. Гугъл е половината част от живота ми, може би дори три четвърти. Там поглеждаш първо. Кое то ни връща обратно на Тес Гранат, която е била много истинска и много картотекирана. Та, какво откри?

Харди вдигна чашата си с чай.

— Нищо.

— Нищо? Тя не е искала да каже или какво? Дори и да не е била въввлечена, би трябвало да е знаела поне.

Харди виждаше, че няма какво да направи, освен да си признае.

— Беше поверителен разговор между адвокат и клиент, Уайът. Не мога да го обсъждам.

Хънт се усмихна криво.

— Диз. Пич. Аз съм твоят детектив. Покрит съм с поверителност.

— Е, само защото мога да ти кажа, не означава, че трябва да го направя. — Харди постави чашата си обратно на масата и продължи: — Но слушай, не зная дали така или иначе това ще ни трябва. Тази

Лори Брандфорд, както казах, може да успее да постигне всичко сама. Трябва да ѝ връчим призовка за свидетел по делото.

— Като наш свидетел?

— Абсолютно. И то светкавично.

Хънт извади малък бележник от джоба на самото си и си записа нещо.

— Ще накарам Крейг да мине през офиса ти утре сутрин по този въпрос.

— Добре — отвърна Харди. — Първото, което ще направя сутринта, ще е това и ще оставя призовката при Филипс. Дай на момчето някаква смислена работа, за да може да се пребори с проблемите си.

— Ами надявам се, че ги е преодолял. Деца, нали знаеш. Любов.

— Чувал съм и за двете — каза Харди.

— Както и да е, ако Крейг не дойде, ще мина аз. Не се тревожи. А и записах Лори на касета днес, ако има значение. Заключена е в офиса.

— Отлично.

Харди остави настрана последната хапка свинско и погледна часовника си. Десет без петнайсет. Като въздъхна тежко, той поклати глава.

— Понякога си мисля, че започвам да ставам прекалено стар за тези неща.

— Дела?

— Не просто дела. Дела за убийство.

— Мислех си, че те са забавната част и че адвокатите живеят за тях.

Харди го погледна.

— Ъ-ъ. Освен ако нямаш предвид, че когато страдаш, поне знаеш, че си жив.

— Ами, ето ти го.

— Да, ето — отвърна Харди.

Но внезапно, докато Харди караше към дома си, той разбра, че откриването на тези два нови факта днес — сценария с двата изстрела на алеята зад „Беи Бийнс Уест“ и участието на Мая в смъртта на Тес Гранат — не само го накараха да затвърди съмнението си във вината на

клиентката му, но и почти го накараха да се почувства сигурен в нейната невинност.

Ключовият елемент, касаещ Тес Гранат, за който той и Хънт бяха намекнали на обяд днес, бе прост и в същото време неразбираем. Дилън Воглър бе знаел за инцидента и бе изнудвал Мая от момента, в които бе излязъл от затвора. Харди можеше да повярва — и всъщност бе повярвал, — че клиентката му имаше всички мотиви на света да убие Дилън. Също така бе имала средства и възможност.

Онова, което се бе променило в сценария с Тес Гранат и което бе твърде възможно да е истина, бе, че в съзнанието на Харди това напълно елиминираше Левън Пресли от картинката. Той вече бе получил услугата си, работата си, от Мая и може би дори чрез Дилън. Но това очевидно е било достатъчно. Работата му бе помогнала за ново начало на различен живот. Нямаше доказателство или дори намек, че Мая го бе виждала или бе разговаряла с него от осем години, преди изведнъж да отиде до апартамента му в деня, в които е бил убит.

Отново — защо?

Защото Левън й се бе обадил?

По същия начин, по които го бе правил и Дилън?

Или някои друг се бе обадил? В единия или и в двата случая?

Някой, свързан с Дилън и Левън в настоящето, и които е имал вземане-даване с тях и в миналото?

Пако.

33.

В десет и петнайсет, дълго след като всички освен пазачите на долния етаж бяха напуснали сградата, Харлан Фиск седеше и държеше Глок четирийсети калибър, полуавтоматик, оръжието близък на това на сестра му, в офиса си на горния етаж на градския съвет. Харлан бе купил и двете оръжия по едно и също време, докато бе в полицейските служби едва от няколко години. Както си беше обичай, когато Глок излязоха с нов модел, той се предлагаше с отстъпка за полицаи на активна служба с надеждата, че ще им стане любим и цели градове ще започнат да ги поръчват като служебно оръжие за полицаите си. Всъщност той бе настоял да купи такъв и на Мая, след като бяха обрели „Бей Бийнс Уест“ веднъж. Трябваше ти оръжие, ако държиш заведение в Хейт, дори и ако нямаш намерение да го използваш. Просто за душевно спокойствие.

По онова време излежаното време на Дилън в затвора не изглеждаше да тежи толкова на всички. Дори и на ченге като Харлан. Всички се бяха познавали в университета, когато Дилън и Мая движеха заедно, а Харлан бе големият брат, не още полицаи. Понякога всички пушеха трева заедно и се смееха. След това Дилън беше направил нещо наистина глупаво и го бяха спипали. Но си бе платил и сега работеше с Мая, като вършеше чудесна работа. Харлан никога не си бе помислял, че може да се върне към престъпленията. И защо? Не му бе нужно.

Така че той бе купил оръжията, Глок. Харлан дори не знаеше или не му пукаше за балистичния белег — че изстреляни куршуми от такъв модел обичайно не могат да бъдат проследени до определен пистолет, — докато не бе чул за това на процеса.

Офисът му не беше голям и по-голямата част от него бе запълнена със старомодното му бюро и свободно стоящи лавици за книги, които се падаха от дясната му страна на стената. Наляво гледката от големия прозорец през Ван Нес включваше голяма част от величествената архитектура на Сан Франциско — операта и военния мемориал. Зад Харлан галерия от снимки в рамки на него самия с най-

различни политици и знаменитости — леля му Кати, разбира се, Бил и Хилъри, Даян Финстийн, Робин Уилямс, Дъсти Бейкър в униформата му на „Джайънтс“ — предлагаше безгласни, но важни свидетелски показания за неговата собствена популярност.

Той бе успял да стигне, по доста криволичетъ маршрут, и то в една от най-безпощадните сфери, почти до върха. Поне до върха на града — а след това кой знае докъде можеше да стигне? Той бе надзорник вече от седем години, започвайки като чиновник в офиса на Кати веднага след университета, около седем години по-рано. Чрез настойничеството и влиянието на леля си, Харлан се бе присъединил към полицейските сили като униформен патрул и се бе издигнал скоростно, най-сетне стигайки до отдел „Убийства“ за няколко месеца точно преди да напусне и да премине в политическата сфера, започвайки с ниските стъпала на обществено полезна работа — кухня за супи и приют за бездомни от една страна; застъпничество за правата на жертвите, обичайно за свързаното му с полицията минало, от друга. Пробва се на няколко длъжности в някои публични бордове — този на националната бърбечна фондация, „Приятели на обществената библиотека на Сан Франциско“ и един срок в училищен съвет, след което Кати се издигна до кмет и той се кандидатира за нейното място в борда на надзорниците.

И ето го сега, с пистолет в ръка, чудеше се дали всичко ще приключи.

Незабавният проблем беше Черил Золотни. Не, вече беше Бийл. Сладко, сладко момиче и секси, секси, секси, когато беше по-млада. Всъщност все още бе повече от радост за окото и при различни обстоятелства той щеше да си падне по тези очи — очи, които някога познаваше добре — на обяд.

Но не и днес.

Днес свидетелските ѝ показания за времето преди толкова години с Мая единствено бяха накарали Харлан да осъзнае колко беше изложен на риск. Това бе жена, която не само го бе познавала, но и бяха вземали наркотици заедно. Е, добре, беше само марихуана. По-късно, и въпреки дългогодишната си подкрепа на законите и заведенията за употреба на марихуана с медицинска цел, той щеше да проумее колко много неприятности може да докара на някои хора малко трева.

Само ако Дилън не бе носил тази раница...

Но беше.

И сега Черил изневиделица се бе завърнала с пълна пара в картинката. Не че мислеше, поне доколкото знаеше той, да му навлича неприятности по някакъв начин. Всъщност по обяд тя го бе забелязала, ако не поканила, и дори направо бе флиртувала, въпреки че бе все още омъжена. Говореше му колко поласкана е била, че той — вече много влиятелен човек — изобщо я помни от онези отдавнашни дни, в които са се мотали заедно, когато е била още хлапе.

Но какво щеше да стане, ако говореше с някой, някой репортер или някой друг изобщо? Нямахше нищо по-вярно за работата на Харлан от обичайното изказване, че там не можеш да се скриеш. Той бе приел като всеизвестна истина, нещо като закона на Мърфи, че политик с вредна тайна някъде сред озона е свършен политик. Щеше да излезе наяве — фактът, че също бе познавал Левън. Не можеше да се отърве от това.

Не спираше да се пита — какво от това? Какво толкова?

И простият отговор бе, че не знаеше какви могат да бъдат последствията — от незначителни до сериозни, — ако хората, които и сега го преследваха заради проблемите с конфискацията, имаха още неща, за които да го тормозят. Без значение какви точно обаче, помисли си, щеше да има още заглавия по вестниците, и то не от добрия вид. Едно е да помогнеш на бедно черно хлапе да получи работа в Американската школа за театър и изящни изкуства след престой в затвора, но съвсем различно е да си купонясвал с него и дрогираните му приятелчета, както и със собствената си заподозряна в убийство и продаваща наркотици сестра. И дори и да не бе нещо, което щеше да унищожи кариерата му пред обществеността, то със сигурност щеше да го направи пред Кати.

Можеше да го довърши.

А Черил знаеше всичко. И да, беше му казала, разбира се, че ако за него е важно, ще си премълчи за всички тези стари неща. Но какво ще стане, ако...?

Какво ще стане, ако?

Погледна надолу към пистолета в ръката си. Какво си мислеше, че прави с това? Наистина ли бе дошъл тук с мисълта, че кариерата му, животът му бяха наистина толкова близо до края си, че в

действителност да се самоубие? Ами Джанет и децата? Какво щяха да правят без него?

Трябваше да се успокои. В края на краищата, още нищо не се беше случило. Може би нищо нямаше и да се случи. И Черил му бе обещала, че ще мълчи завинаги. Точно както и останалите им тайни от времето, по което излизаха заедно. Никога не би го предала. Разбираше всичко, което ѝ бе казал, и се съгласи с него, че е наистина важно.

Супер важно, по собствените ѝ думи. И това му бе припомнило още нещо за Черил — бившата мажоретка, освен кукленската ѝ хубост. Тя беше секси, секси, секси, без съмнение, но също така и тъпа, тъпа, тъпа. Супер тъпа.

Дали бе достатъчно тъпа, че да не разбира това, което знаеше? Или трябваше да се опита да се свърже с нея отново? Да уговори среща.

Да изясни нещата.

Робърт Трип, в работната си престилка, свали хирургическите си ръкавици и ги пусна в кухненското кошче за боклук на Джанси.

— Мисля, че оправих всичко. — Той пусна водата в мивката и започна да насапунисва ръцете си. — Но не беше красиво.

— Благодаря ти — каза тя. Седеше на кухненската маса, с чаша вино пред себе си. — Длъжница съм ти. Просто не можех да се справя и с това тази вечер.

Трип се обърна.

— Ами ако не бях тук?

— Щях да поставя банята под карантина и да забраня всякакво пускане на водата, докато имам възможност да се обадя на водопроводчик.

— Винаги можеш да си го свършиш и сама.

Джанси направи гримаса.

— Върша много добри майчински неща, Робърт. Наистина е така. Но да си завра ръцете в тези...

Трип вдигна ръце.

— Ръкавици, след това сапун. Прави чудеса.

— Цялото руло тоалетна хартия ли беше използвал, как мислиш?

— По-голямата му част. Или поне така изглеждаше.

— Гадост. Съжالياвам. Но наистина е гадост.

— Късметлийка си, че имаш мен. — Той избърса ръцете си и седна срещу нея. — Но освен това, госпожо Линкълн, как ви хареса представлението?

Тя изпи половината от виното в чашата си и поклати глава.

— Беше тежък ден, ако искаш да знаеш. Доста тежък. Гледах как Мая седи там, срещу мен, и изглеждаше толкова безобидна, почти жалка. Мисля, че беше плакала преди съдът да влезе в заседание. И тогава се почувствах като чудовище.

Той се пресегна през масата и постави ръката си върху нейната.

— Тя го е извършила, скъпа. Мисля, че вече се разбрахме по този въпрос. Независимо как изглежда.

— Зная. Знам. Но просто... всички други неща.

— Какви други неща?

— Знаеш. Застраховката, когато я изплатят, ако ченгетата не ме погнат за нещо друго, свързано с бизнеса.

— Не казаха ли вече, че няма?

— Е — продължи тя като сви рамене, — ако им вярваш. Но така и нищо не съм подписвала, така че предполагам, че биха могли да направят нещо, ако поискат.

Трип се изправи, заобиколи масата и придърпа един стол до нея. Сложи ръка около рамене ѝ и я притисна към себе, след което целуна врата ѝ и остана там за момент.

— Излишно се тревожиш. Обичам те.

— Просто си мисля — ами ако не е била тя?

Той се отдръпна.

— Но е била тя. Кой друг може да е бил?

— Знам. Знам. Но просто беше толкова по-различно в действителност да се изправя пред нея и да кажа всички тези неща на глас. А и също така знам — не си мисли, че не е така, — че веднъж като я осъдят, ще е много по-добре за нас.

— Хей — започна той нежно, — ние сме добре. Не трябва да се тревожиш за нас.

— Но го правя. Искам да кажа, ами ако ме призове отново?

— Кой?

— Онзи от защитата. Господин Харди.

— Какво за него?

— Ами той дори не попита за нас.

— Че защо му е било?

— Ами знаеш, защото...

— Защото сме заедно?

Джанси се обърна към него.

— Не защото сме заедно сега, Робърт. Защото бяхме заедно. Тогава. Не е ставало дума за това досега и ако стане...

— Тогава какво?

— Не зная. Но нещо би станало, мисля.

— Защо?

— Защото ми дава причина... — Тя започна да мига, за да изчисти сълзите от очите си.

Трип отново я придърпа към себе си с ръка на врата ѝ и прошепна в ухото ѝ:

— Просто си изморена, Джан. Било е голям товар, това е всичко. И няма значение, дори да имаш всички причини на света да го очистиш — които, между другото, наистина имаше...

— Не говори така!

— Добре. Но фактът си остава, че това няма значение, защото аз вече казах, че си била тук.

— Но аз бях тук.

— Разбира се. Но да го кажа аз означава, че наистина си била тук, с реално алиби, както го наричат. Знаеш какво имам предвид. — Той сложи един пръст под брадичката ѝ нежно. Повдигна я така че да го гледа. — Говорихме за всичко това. Много пъти.

— Зная. Предполагам, че просто се видиотявам.

— Не толкова видиотена. — Той я целуна. — Но наистина, наистина сладка, особено когато си така разстроена.

Тя се намуси и поклати глава.

— Не се чувствам сладка.

— Обзалагам се, че мога да оправя това за около пет минути.

Джанси се вторачи в прозореца зад него, в тъмнината отвън.

— Той нито веднъж не ме попита за нас. Изобщо — рече.

— Да, защото не става дума за теб и мен. Става дума за Мая, която е убила Дилън, и помагането на прокурора да го докаже. За това е всичко.

— Наистина ли си сигурен?

— Абсолютно, скъпа. Напълно убеден.

Руиз мислеше, че ще бъде просто безотговорно, след като бяха нагласили програмата и тя вървеше гладко, да зареже бизнеса само защото Дилън вече го нямаше заедно със стабилния му източник на качествена трева. Не беше вероятно за другите дългогодишни служители в заведението да си намерят друга работа, чиито месечни бонуси дори да се доближават до това, което получаваха от Дилън тук за лоялността и съдействието им, и Руиз бе готов почти веднага да се намеси, след като напрежението около убийството малко спаднеше.

Сега, почти в полунощ, Руиз седеше в десетгодишното си камаро и минаваше през една дълга пътека в парка „Голдън Гейт“ при Мейсоник, по пътя за вечерната си среща с новия снабдител — всъщност негов стар приятел, Джейми Гутиерез, но кой да знае, че продава трева, преди да разпиташ наоколо? — за да вземе малко стока за предстоящата седмица. Срещата винаги се правеше във вторник вечер и по-рано Джейми му бе оставил текстово съобщение на мобилния с вечно различния адрес, точно както обичайно.

Така че Руиз затвори „Бей Бийнс Уест“ в десет часа и мина през апартамента си на Парнас, откъдето взе осем хиляди долара в брой, които знаеше, че са твърде голяма сума, за да разнасяш със себе си обичайно, но срещата се правеше веднъж седмично и нямаше как. Също така взе и стария барабанен револвер с шест патрона, който точно Джейми му бе продал, след като направиха първите две сделки, и който изглеждаше така, сякаш щеше да работи безотказно и занапред.

Разбира се, Руиз знаеше, че притежанието на оръжие не бе докарало нищо добро на Дилън, но това беше, защото с времето той бе станал прекалено самоуверен. Всички в „Бей Бийнс Уест“ знаеха къде го държи, когато е на работа, и че го слага във вътрешния джоб на якето си, когато носеше или стока, или пари, или и двете. И той наистина беше такъв доверчив човек. Изкарваше много пари, раздаваше голяма част от тях, истинска душичка.

Руиз бе по-умен. Никой в заведението дори не знаеше за този пистолет. Или за това кога носеше пари. И особено, кога или къде продаваше стоката.

Въпреки че, налагаше се да признае, това бе сферата на бизнеса, където Дилън бе демонстрирал талант за организация и контрол, и Руиз планираше да подражава на този модел, стига веднъж да стигнеше някакво по-високо ниво, на което да може да си позволи да развива стоката в по-големи количества, както Дилън бе направил на тавана си. Което значеше, че на Дилън не му се е налагало да ходи на тези седмични размени, които винаги изглеждаха рисковани. На него не му се бе налагало да купува, той само продаваше и това правеше нещата толкова по-чисти.

Дори след всичките им години заедно Руиз така и не бе успял да разбере къде държеше парите във или около заведението. Никой никога не знаеше кога ще има стока в себе си, нито кога ще си тръгне с пари, а той трябва да го беше правил много пъти.

Така че поуката, която трябваше да си вземе от това, бе — дръж всичките си маневри за себе си, точно както бе правил Дилън. Това, за което трябваше да се озърта обаче, беше някой от другите служители в „Бей Бийнс Уест“ да не реши, че може той да поеме, ако Руиз изчезне. Точно както Руиз обмисляше досега. Дилън никога не бе обмислял такава възможност, или поне никога не бе показвал, че я е обмислял.

Но както и да е, времената се менят. Животът на хората също.

И сега в неговия живот Руиз паркира на Търк до Дивисадеро — целият район бе потънал в мрак, тъй като този квартал, точно до Филмор, обичайно бе пренебрегван от Отдела по благоустройството. Уличните лампи не бяха най-големият приоритет тук — и дори бе трудно да се каже дали изобщо имаше други обществени приоритети.

Като заключи колата и провери дали някой не се разхожда наоколо — нямаше никого, — Руиз чу силен хип-хоп от съседната пресечка. Вятърът бе лек, но много студен и той вдигна анорака върху брадичката си с ръце в джобовете, едната около пистолета, а другата около парите. Оглеждаше вратите по улицата, докато не стигна до точния адрес и спря.

Беше стара кооперация на четири етажа. Стълбището едва се виждаше под козирката с луминесцентни лампи, пожълтели от старост и занемареност. Руиз пробва входната врата. Беше отворено.

Огромна сива котка седеше в котешка тоалетна точно под пощенските кутии и от миризмата Руиз реши, че е малко вероятно тя

да е единственото животно, което облекчава нуждите си тук. Може би дори и някои хора.

Той търсеше апартамент 3Ф, така че натисна бутона на асансьора за един човек, но той не светна. Руиз изчака едва дваайсет секунди, преди да се откаже и да се обърне към стълбите. Вторият етаж бе още по-слабо осветен и от стълбището отпред, но учудващо и за негово успокоение, на третия беше по-светло. Изпотен от нерви и от изкачването на стълбите — трябваше да започне да отглежда собствена градина, — излезе на етаж и стигна до апартамент 3Ф, където почука първо два пъти, а след това веднъж.

Шпионски тъпотии. Той се подсмихна. Колко нелепо.

След секунда вратата се отвори и ето го Джейми, щастлив както винаги, поздравиха се с „дай пет“ весело, без грижа на света. Руиз погледна за последен път към фойето, след което влезе вътре и Джейми затвори вратата зад гърба му и заключи със секретната ключалка.

Подходящ апартамент, макар и доста малък — може би на някоя от приятелките на Джейми. Дневна, хол, кухня. Обзаведени бедно, но не и зле. С вкус.

Обичайният им протокол беше да изпият по бира или две и да наваксат, да разменят парите и стоката, да се уверят, че всичко остава същото за идната седмица, да си кажат довиждане и точно това направиха и сега. Цялата процедура отне най-много дваайсет минути.

И след това се разделяха. Свалиха веригата на вратата и започнаха да я отварят, когато видяха пред себе си двама мъже, които бяха стояли отвън и сега ги избутваха навътре. Големи мъже, всеки с пистолет в ръката, пистолетите — с удължение на цевта. Но те не ги избутаха много — може би една или две крачки.

Преди да открият огън.

34.

— Знам, че си буден. Вдигни.

Навън бе още тъмно, пет и четирийсет и две, и Харди пиеше сутрешното си кафе и четеше във вестника за вчерашното си представяне в съда, когато Джанси Тикнър въввлече клиентката му в дългогодишна и, той бе сигурен в това, напълно измислена афера с Дилън Воглър. Не за пръв път — и въпреки че вече имаше някои недостатъчни отговори — той се питаше защо тя лъжесвидетелстваше така упорито и дали би имало смисъл да я призове отново на свидетелската скамейка и да я изтормози.

Но когато чу гласа на Глицки, той остави тези мисли да отлетят, пресегна се и грабна слушалката.

— В моя край не наричаме това приличен час.

— По средата на дело си. Знам, че си буден.

— Франи няма дело.

— Не съм се обадил на онзи телефон.

— Имаш всички отговори.

— Налага ми се. Аз съм ченге. Хората разчитат на мен.

— Всъщност се радвам, че се обади. Щях да обсъждам с теб нещо за Лори Брадфорд днес.

— Предположих, че ще го направиш някой ден, но не затова се обаждам. Знаеш ли кой е Еухенио Руиз?

— Защо ме питаш?

— Диз. Не си играй игрички с мен, моля те. Разбира се, че знаеш кой е, нали?

— „Бей Бийнс Уест“. Новият управител.

— Точно така. Като изключим, че сега е новият мъртъв управител.

— О, Боже, бедният Еухенио.

— Не знам, Мая. Може би не чак толкова беден.

— Какво означава това? — попита го тя. Седяха един до друг в малката остъклена стая за посещение на адвокати. Все още беше малко преди осем сутринта. — Освен, че след това сега определено затваряме заведението. Трябваше да го направим преди, но Джоуел искаше да отстоява позиции пред Глас. Значи ми казваш, че са продължили да продават дрога от там.

— Така изглежда. Поне Еухенио е продавал. — Харди сви рамене. Това определено беше най-важният въпрос за деня, ако не и най-неочакваният. — Дилън е бил построил цялата система вече и най-вероятно всички, които работят там, са я знаели. Звучи логично някой да е продължил търговията.

— Имат ли някакви заподозрени? За това кой може да го е застрелял?

— Не. Много е рано още.

— Надявам се Джоуел да има алиби. Ако беше разбрал, че Еухенио е продавал след всичко, през което минахме, сигурно би го убил.

— Нека не споменаваме това пред никой, става ли? Но не е бил Джоуел, дори и без алиби. Имаше куршуми с два различни калибъра, така че изглежда като че ли е имало двама стрелци. Всъщност изглежда точно като класическо ограбване на дрогата. Някой е проследил някой друг до мястото, където дрогата и парите си сменят притежателите, и просто е гърмял на воля.

— И това се случва заради марихуана?

— Всеки ден, Мая. Всеки ден.

— Струва ми се толкова странно. Помниш ли, когато бяхме помлади?

— Аз не съм бил млад, когато ти си била, но разбирам за какво говориш.

— Толкова ми е трудно да си го представя. Искам да кажа, че малко трева беше нищо, въобще нищо особено, а сега тези хора умират заради нея.

— Незаконно е. Така че все едно е алкохол по време на сухия режим.

— Би трябвало просто да я легализират.

— Това е различна тема на разговор, която ще се радвам да обсъдим с теб някой ден. Но нека не повдигаме този въпрос, когато си

на скамейката. Става ли?

Коментарът явно я обиди.

— Не съм глупава, Диз.

— Изобщо не си го и помислям, Мая. — Той бутна стола си малко назад от масата и кръстоса крака. — Но ти ме попита какво е значело убийството на Руиз за нас. Би ми се искало да се преструвам, че Браун или може би Стайър ще види това като следващата стъпка във война за територия, която е започнала с Дилън и Левън, и такава, в която ти просто няма как да си била въввлечена, и ще решат, че цялото това преследване и целият процес е грешка и ще те освободят. Но за съжаление, това няма да се случи, не и след милион години.

— И? Какво остава?

— Остава някакъв тип на име Пако, който Еухенио може би можеше да разпознае, но сега определено няма да може.

— Пако?

— Говори ли ти нещо?

— Ами всъщност, да.

Харди седна в стола си удобно с тръпка на изненада и удоволствие.

— Каж ми, че го познаваш, знаеш къде живее и можеш да го разпознаеш.

Тя прехапа устни.

— Никое от гореизброените, опасявам се. Но знам това име. Той беше приятел на Дилън. И на Левън, ако става дума.

— Които сега са мъртъвци, нали забелязваш. Кога ги е познавал Пако? В университета?

Мая кимна.

— Горе-долу по това време. Очевидно са били нещо като група, преди аз да стана част от нея. Нали знаеш, Дилън и приятелчетата му, които все вършеха онези опасни работи. И този легендарен тил на име Пако.

— И какво се е случило с него? Никога ли не си го срещала?

— Не. Той уж беше изчезнал до момента, в които аз се появих.

— Напуснал училището, преместен, какво?

— Нямам идея всъщност. Може би дори не е бил в нашето училище, ами просто е висял с тях. Обаче, да знаеш, почти сигурна съм, че Пако не беше истинското му име. Беше по-скоро като

псевдоним. Понякога имам чувството, че е някой, когото всички познавахме. Може би все още го познаваме и се виждаме с него. Беше типично за Дилън да го обвие в мистерия и да е единственият, който пази голямата тайна. Да ти звучи познато?

— Мислиш, че Дилън може би е изнудвал и него?

— Не зная. Малко се съмнявам.

— Защо?

— Ами първо, мисля, че не е имал нужда. Имаше мен. И второ, ако нямаш насреща си слаб и смазан от вина човек, изнудването може да бъде малко опасно. Искам да кажа, че е по-добре да познаваш жертвата си. Рискуваш да разкриеш грешното нещо за грешния човек и той просто казва: „Мм, не. Мисля, че по-скоро ще те пречукам.“ Разбираш ли ме?

— Напълно. А Пако не е бил слаб или смазан от вина?

— Очевидно не. Грубостта и издръжливостта му бяха това, с което бе станал толкова легендарен. Беше истински играч. Излизал е с Дилън и Левън, както по-късно правех и аз, но... е, не е бездействал. Чувала съм, че уж веднъж нападнали някакъв магазин за алкохол, продавачът им извадил оръжие и Пако го убил.

— Това е бил друг обир, не онзи, за който са арестували Дилън и Левън?

— Да. Преди дори още да съм се била запознала с тях. Но когато Дилън ми разказа това, помислих, че просто се фука, накара го да звучи, сякаш са били от онзи тип романтични жребци, които обират разни места, от типа на Робин Худ, момчета, които са взимали парите от тези магазини за алкохол, и са купували нашата трева с тях, която после делеяха с всички. Как въобще съм се забъркала с хора като тях? Не мога да проумея как е станало.

— Ти обира ли магазини с тях?

— Никога не съм го правила, но всичко, което знам, е, че Дилън никога повече не искаше да използва пистолет след Пако. Каза, че човек не можел да предвиди какво може да се случи и че не искал още една грешка.

— Значи Дилън е смятал, че е било грешка? Да използват пистолет.

— О, да, определено. Реши, че това е причината Пако да спре да излиза с тях. И това наистина го подтисна. Един човек по-малко, над

който да има власт.

— Значи Пако си е тръгнал, защото...?

— Може би е разбрал, че има съвест след човека, който е застрелял. Начинът, по който го чух, беше, че Пако не е планирал да убива никого. Всичко било като майтап, който свършил зле. — Тя погледна подозрително към Харди. — Така се случваше с Дилън. Започваш да правиш глупости с него, все по-луди и по-безразсъдни, докато един ден не направиш нещо наистина ужасно, което не си имал намерение да вършиш изобщо. Само един момент на слабост с тези момчета и след това изведнъж се озоваваш на съвсем погрешно място, където никога в действителност не си искал да бъдеш. Аз и Тес. Левън. Може би и този Пако, не зная.

Изглеждаше, че Стайър няма да се остави да бъде разсеян от откритията нито за Лори Брадфорд, нито за убийството на Еухенио Руиз. Той имаше трима други свидетели, чиито свидетелски показания, както Харди знаеше, бяха сходни с тези на Черил Бийл за участието на Мая с Дилън и Левън в бизнеса с марихуана в университета.

Но тъй като Стайър бе прескочил от Бийл направо на Джанси Тикнър, Харди реши, че сигурно ще изостави дискусиите за далечното минало на Мая. Всички в съдебната зала досега най-вероятно бяха повярвали, че клиентката му е продавала наркотици в университета. Това, което Стайър трябваше да докаже оттук нататък, бе връзката ѝ с настоящия бизнес на Дилън, така че веднага след като съдия Браун зае мястото си, той призова Майкъл Джейкъб Шермър.

Шермър, по средата на шейсетте, може и да е бил атлет някога, или дори още да тичаше на дълги разстояния. Висок, слаб, с побеляпа коса и много добре облечен за съдебната зала в светлозелен италиански костюм, той излъчваше тиха увереност, докато се заклеваше да казва само истината и отиде да седне на стола си.

— Господин Шермър — започна Стайър. — Каква е вашата професия?

— Счетоводител съм.

— И от колко време се занимавате с това?

Шермър, общителен, се отпусна назад на скамейката, за да се наслади на удоволствието от свидетелстването, което очевидно бе правил много пъти преди. Пусна тънка усмивка, която сподели с журито.

— Около четирийсет години.

— И развили ли сте някаква специалност през тези години?

— Да. Нарича се съдебно счетоводство. — Отново, обръщайки се към журито. — Представява нещо като супер финансова ревизия, с много компютъризирани анализи и други звънци и свирки, ако искате да го обясня с по-музикални термини.

— И вие имате лиценз в тази област?

— Да. Имам лиценз и съм одобрен като ДРМ или Дипломиран ревизор по измамите.

— И какво точно вършите като такъв?

— Ами — сви рамене Шермър, — както името подсказва, основно съм обучен да откривам измамнически бизнес процедури или финансови сделки, злоупотреби, незаконно присвояване на активи, съмнителен фалит и така нататък.

— И как правите това?

— Ами става малко сложно. — Той направи пауза, за да може журито и хората от публиката да се усмихнат с него. — Но основно анализирам и физическите, и компютърните счетоводни отчети от документи П и Р до...

— Извинете ме, господин Шермър, какво е П и Р?

— Извинете. Опасявам се, че живея в света на жаргона. П и Р са Приходи и Разходи. Така че основно анализирам П и Р и местенето на активи. Също така реконструирам П и Р, за да открия скрити или незаконни приходи. Такива неща.

— Пране на пари?

— Да. Това е повече или по-малко моята подспециалност.

— Добре. Благодаря ви. Сега, господин Шермър, имахте ли възможност да прегледате финансовите документи на „Бей Бийнс Уест“ за шестте месеца с краен срок първи ноември миналата година?

— Да.

— И открихте ли счетоводни нередности?

— Да, открих.

Харди, облегнат удобно в стола си, знаеше, че това няма да е силен момент за защитата. Единствената му надежда беше, че финансовите свидетелски показания ще бъдат толкова сухи и безинтересни, че интересът на журито ще се изпари за около пет минути. Но приемливият разговорлив маниер на Шермър изглежда

щеше да промени материала. Бърз поглед към журито потвърди тази му мисъл.

— Бихте ли могли да обобщите тези нередности за журито?

— Ами не бяха само един вид.

Харди реши, че може да си позволи да се обади веднъж или два пъти и възрази:

— Това не е отговор, Ваша чест. — И за голямо негово учудване Браун го подкрепи. Нерационално подкрепен за това малко решение, той седна с изправен гръб в стола си и придърпа жълтата си папка пред себе си, наперен. Но само мъничко.

Стайър се обърна отново към свидетеля:

— Да започнем от това, което смятате за най-важната нередност. Бихте ли казали на журито какво разкри вашият анализ?

— Ами с такъв дребен бизнес аз започвам с оборота от касата, тъй като винаги има запис за основните източници на приходите.

През по-голямата част на следващите два часа Шермър представи доста завладяващ разказ — изпълнен с графики, регресивни анализи и парични потоци, — който доказваше, от гледната точка на Харди, а той бе сигурен, че и от тази на журито, че „Бей Бийнс Уест“ не бе ръководено, най-меко казано, така че да се съобразява със стриктните счетоводни процедури. Не ставаше дума само за личните чекове, които Мая бе подписвала, за да покрие разходи или липсата на проследими върнати пари. За разследвания период, шестте месеца преди смъртта на Дилън Воглър, Шермър бе открил не по-малко от шейсет и седем индивидуални транзакции — взимане на пари или връщане, несъответствия в общата сума в разплащателната ведомост, прости грешки в касовите бележки, цена на храната и напитките — и представи анализ, който обрисуваше бизнеса, а и Мая като негов собственик, в, най-меко казано, неласкава светлина.

И най-лошото, разбира се, като изискан престъпник.

И всичко това преди още нещата да станат лични.

— Господин Шермър — започна Стайър, като остави последната графика настрана и сега отново бе застанал по средата на залата пред свидетеля. — По време на убийството на господин Воглър каква годишна заплата е получавал той като управител на „Бей Бийнс Уест“?

— Деветдесет хиляди долара.

Въпреки че съдебните заседатели вече бяха запознати с тази заплата преди встъпителната му реч, все още това число едва не събори двама души от съдебните заседатели от столовете им и изпрати вълна от шушукане през публиката.

Стайър, наясно, че сега му предстоят сочни свидетелски показания, продължи нататък:

— И каква беше приблизителната брутна сума на приходите на заведението през последната година?

— Ами това, което видях от подадените документи за такси, заведението е докарвало, брутно, четиристотин шейсет и една хиляди, деветдесет и два долара и четиринайсет цента.

— Сега, господин Шермър, заплатата на господин Воглър обичайна ли беше за човек на подобна длъжност в същия бранш?

— Не. Беше приблизително двойно повече от обичайната, която се предлага в града.

— Двойно. А другите работници в „Бей Бийнс Уест“ бяха ли подобно компенсирани, отново сравнено с хора, които работят същото или нещо подобно?

— Не. Те изкарват около нормалното, което е с горе-долу десет долара повече от минималната надница на час.

— Да вземем помощник-управителя например, господин Шермър, служител на име Еухенио Руиз. Той на надница ли работеше, или на твърда заплата?

— На час, изкарваше дванайсет долара и осемдесет цента на час, плюс бакшишите. Около петстотин долара седмично за четирийсет часа.

— Значи две хиляди на месец, около двайсет и четири хиляди на година? Като противоположност на деветдесетте хиляди долара на господин Воглър?

— Да, формулирахте го горе-долу точно.

— Господин Шермър, по вашето професионално мнение, осъществимо ли е било заплатата на господин Воглър да представлява процент от брутният доход на заведението?

Харди знаеше, че може да възрази, но също така бе наясно, че няма да има особена полза. На Шермър, с акредитивните писма на добре познат свидетел експерт, бе разрешено да дава собствено мнение. Хората от журито не бяха длъжни да му вярват, но съдът щеше

да разреши свидетелските показания. Той седеше с ръка върху тази на Мая и двамата чакаха.

— Не — отвърна Шермър. — Беше нередност от драматичен характер.

— Значи бизнесът ще може да процъфтява с този модел продължително време?

— По мое мнение, не. Не и при тази брутна печалба и тази заплата.

— И като съдебен счетоводител такава нередност повдига ли някакъв вид предупредителен червен флаг за вас за определен вид финансова злоупотреба?

— Да, определено.

— И каква по-точно?

— Най-често става дума за пране на пари.

— Бихте ли обяснили на журито как точно става това?

— Несъмнено. — Шермър се завъртя в стола си, за да погледне към хората. — Да кажем, че има недокладван източник на незаконни доходи в заведение като „Бей Бийнс Уест“, като например продажбата на марихуана. Някой служител може да маркира на касата всякакъв брой кафени напитки, без в действителност да налива нито една от тях. Така че по този начин всеки ден може да имате допълнителни две или три хиляди долара, или повече, или по-малко. След това просто оставяте в касата сумата, изкарана с нелегалния бизнес, записвате я като обичаен приход от продажба на кафе и така става част от законния поток пари. Сега мръсните пари са чисти, или изпрани пари, и след като можете да се отчетете за тези пари, те могат да бъдат преразпределени като дивиденди, подялба на печалбите или заплати.

— Или заплати — повтори Стайър, който очевидно се наслаждаваше на всичко това.

Както, изглежда, и журито.

— Сега, господин Шермър — продължи той, — има ли някакъв надежден начин да установим съществуването на подобна схема за пране на пари?

— Да, има. Това е същността на работата ми.

— Бихте ли обяснили?

— Ами в нашия по-горен пример всички можем да видим, че действително продаденото кафе е много по-малко, отколкото това, за

което е докладвано. Така че като сравним суровото кафе, закупено от заведението, с приходите, които биха били докарани с продажбата на такова количество, чашка по чашка, можем с доста голяма точност да установим дали има несъответствие.

— И вие открихте ли подобно несъответствие в своя анализ на „Бей Бийнс Уест“?

— Да.

— И на колко възлизаше?

— Ами, основан на действителното количество кафени зърна, които са били закупени, по тегло — виждали сме това на една от графиките, ако си спомняте — максималният брутен приход от продажба на кафени напитки през изминалата фискална година би трябвало да бъде не повече от триста и седемдесет хиляди долара, противоположно на докладваните четиристотин и шейсет и две хиляди долара.

— Значи имаме разлика от деветдесет и две хиляди долара? Почти съвсем точно заплатата на господин Воглър?

— Правилно.

— Благодаря ви, господин Шермър, нямам повече въпроси. — Той се обърна към Харди. — Свидетелят е ваш.

Но Браун се намеси.

— Господин Харди, тъй като приближава обяд, предлагам да отложим вашия кръстосан разпит за след обедната почивка. Има ли проблем?

— Никакъв, Ваша чест.

— Добре тогава. — Браун удари с чукчето. — Съдът се разпуска до един и трийсет.

35.

Стайър може просто да бе решил да игнорира убийството на Руиз като фактор в делото на Мая, но като началник на отдел „Убийства“ Глицки не можеше да направи същото, дори и да му се искаше. А определено не беше така.

През последните няколко месеца, докато Ейб мрачно размишляваше върху инцидента на сина си, крайната прогноза и собствената си карма, Харди бе неприятно запознат с тази нова безчувствена персона дотам, че сега — срещайки се с него зад една завеса на частно сепаре в „При Сам“ — целият поток на този оправдан гняв, който се излъчваше от приятеля му, го поразил като нещо опасно. Опасно за самия Ейб може би, но повече за инспекторите му — източникът на този гняв.

— И, ако можеш да си представиш — обясняваше той напрегнато, — сега Скиф е съвсем извън форма, задето не ги оставих да се занимават с Руиз. След всичко, което направиха с Воглър и Пресли, трябва да са доволни, че не съм ги понижил да се занимават с обири, или дори да патрулират. Да си припомнят някои от основните правила наново.

Харди намаза малко масло върху една питка.

— Може би трябва да минеш през съдебната зала, след като приключим тук, и да споделиш някои от тези мисли с Браун. Тя трябва да ги чуе.

— Не твърдя, че клиентката ти е невинна, Диз.

— Не. Разбира се, че не. Просто ме покани тук да си поговорим скришом, защото никой друг не иска да обядва с теб. И не мога да кажа, че ги виня. Въпреки че съм леко изненадан от Трея. Човек би си помислил, че след като ти е жена от толкова години, поне ще те съжалява. — Той лапна парче от хляба. — Защо Скиф иска Руиз? И Брако също предполагам?

— Защо мислиш?

— Очевидно защото отново е свързано с „Бей Бийнс Уест“. И ако случаят е такъв, те имат съмнения за Мая.

— Не, нямат. Дори едничко. Не ги питай.

— Ами ти?

— Не бих казал, че са точно съмнения за Мая, Диз. — Глицки надигна чашата си и изсипа няколко кубчета лед в устата си, след което ги сдъвка. — Просто не зная как са успели да придвижат целия случай дори дотук.

— *Ти* не знаеш? Аз знам. Джери Глас и Скиф. Цялата история е ненормална. Като мотивирано убийство, още по-малко пък две, нямаше никакъв смисъл още от самото начало. Не че Мая не може да е очистила тези двамата, но никога не е имало случай, основан на солидни доказателства. Знаеш го.

— Е, поне сега го мисля. Просто се чудя какво още ще изскочи, че да направи детайлите да изглеждат съвсем некадърни.

— Имаш предвид нещо като Лори Бранфорд?

— Достатъчно си близо. Говори ли с нея?

— Още не, но Уайът Хънт го направи. Сложих я в списъка си със свидетели, което е чудесно за добрите момчета, но не и за теб.

— Скиф и Брако са знаели всичко за нея и са решили, че не е важна.

— Така и предположих. Мисля си обаче, че би могла да бъде.

Глицки се отпусна назад, когато облеченият в смокинг професионален сервитьор дръпна завесата и взе поръчките им — обичайното за Харди, когато идваше тук — писия, и раци за Глицки. След като той ги остави, двамата мъже помълчаха малко и накрая Харди отбеляза:

— Е. Не ме повика тук, за да ми помогнеш да отърва Мая.

— Така е.

— Ами?

— Ами извиках те, защото делото започва да изглежда загубено за нас. Определено страната с Пресли поне.

— Както и трябва да бъде.

— Добре, признавам, може би. Това е проблемът, когато нещата се започват толкова немарливо и накрая станат политически.

— Повече или по-малко съм запознат с това, Ейб. Какво искаш?

Глицки направи пауза.

— Искам да знам дали ти е известно нещо, което трябва да зная за Руиз.

— Като например?

— Ако знаех, нямаше да има нужда да те питам, нали?

— Ако действително зная нещо, то как точно ще помогне на клиентката ми?

— Най-вероятно няма.

Харди се намръщи.

— Еха, наистина ме изкушаваш. Какво имаш дотук?

— Важно, нищо. Ако той не беше работил в „Бей Бийнс Уест“, щяхме да сме съвсем на нулата. — Глицки предъвка още едно кубче лед. — Както може би си предположил, това върви малко като хранителна верига.

Харди помисли за момент, но външно запази спокойствие, въпреки нуждата да покаже изненадата и удоволствието си.

— Кати?

Кимване.

— Зад кулисите, разбира се, и винаги опровержимо. Но чрез Кларънс, след това Батист. — Съответно областният прокурор и шефът на полицията. Сериозен натиск на високо равнище отгоре. — Управлението ѝ помага за случая, особено след като чува за вчерашното фиаско с Лори Бранфорд и че по някакъв начин солидно разследване в друго, свързано с „Бей Бийнс Уест“ убийство, ще освободи Мая. Не съм толкова сигурен в това. Може да помогне за Воглър, макар да смятам, че ще го отнесе за него, и няма да има нужда от него за Пресли. Но както и да е, Кати мисли, че Руиз ще отвори врата и тя малко или много ни предизвика да направим нещо по този въпрос, при това бързо, или може би нечия глава ще се търкулне.

— Твоята?

— Не е невъзможно. На Франк също. Който, ти сигурно си спомняш, служи за удоволствие на кмета.

Сервитьорът почука, дръпна завесите и остави чиниите им. Когато пердето се спусна зад гърба му, Харди се обърна към Глицки:

— Докъде бяхме стигнали?

— Кати Уест и Еухенио Руиз.

Дизмъс набучи парче риба на вилицата си, без да бърза. Най-сетне взе решение и отговори:

— Може и да имам нещо.

— Може. Това ми хареса.

— Знаех си, че така ще стане. Затова и се изразих точно така. Може и да имам нещо, ако ти имаш за какво да ми го замениш.

— Най-вероятно не. Но какво?

— Ако откриеш нещо, основано на това, което ще ти кажа сега, искам да разбера и аз.

Глицки не се поколеба дори за миг. Веднага заклати глава.

— Не мога да направя това.

— Хубаво.

— Диз.

— Без спорове, Еиб. Не можеш да го направиш, значи просто не можеш.

— Имаш предвид, ако ще помогне на случая ти?

— Имам предвид каквото и да е.

— Не мога. Знаеш, че не мога.

Харди сдъвка рибата и преглътна.

— Не е мой проблем. Моят проблем е моят клиент.

— Ами ако не ѝ помага?

— Аз ще преценявам това. Съжалявам, но такива са правилата.

— Той се поколеба. — Виж, ако така ще ти помогне, можеш да го споделяш и със Стайър. Просто не искам да виждам как нещо друго изчезва така, както се случи с Лори Брадфорд.

Харди, до момента неочаквано обнадежден от възможността да разполага с източниците на цялото полицейско управление, които да работят в негова полза, все пак не желаше да настоява. Той държеше картите тук и Глицки или щеше да осъзнае този факт, или нямаше. Той отпи от содата си и сложи няколко парченца масло с подправки върху рибата си.

— Ще могат да го открият — каза Глицки.

Харди поклати глава.

— Преди това. Под масата — под същата тази маса, ако желаеш, — но преди да мине през Стайър и компания. От това, което казваш, излиза, че Джакман ще те подкрепи, а също и Батист.

— Моята група — отвърна той. — Брако и Скиф. Ако подкопая случая им...

— Разбирам. Въпреки че човек би могъл да поспори дали случаят вече не е достатъчно подкопан и те заслужават всичко, което

им се случва. Но отново ти казвам, Ейб, проблемът не е мой. И хей, това, което имам, може и да не е важно.

Отне на Глицки още една цяла минута, може би повече, а Харди ядеше с очевидна наслада и не обръщаше внимание.

Най-сетне Глицки капитулира.

— Искаш ли да подпиша клетвена декларация, или думата ми ти е достатъчна?

Харди остави вилицата си. Пое си дълбоко дъх.

— Има човек, който може би се нарича Пако или може би не и който е познавал и Левън Пресли, и Дилън Воглър в университета и понякога се е мяркал в „Бей Бийнс Уест“, за да купува от тревата. Но не и след октомври.

— Може би се нарича Пако или може би не — повтори Ейб презрително. — Затова ли преговаряхме досега?

Харди сви рамене.

— С това разполагам, Ейб. Руиз го е търсил.

— Какво имаш предвид?

— Руиз щеше да се свърже с Уайът Хънт, ако Пако се върнеше отново в „Бей Бийнс Уест“. И между другото изглежда, че всички там са получавали дял от печалбите.

— Да, предполагам нещо подобно. Този път ще разговарям с всички, не само с неколцина избрани. Но този Пако в списъка на Воглър ли е?

— Не.

— Не, разбира се, че не — отвърна Глицки. — Няма как да е бил. Ти как разбра за него?

— Първо Руиз. След това Мая.

Очите на Глицки се присвиха.

— И тя го е познавала.

— Знаела е за него. Името. В университета. Мотаел се е с Воглър и Пресли и — може би — е убил човек в магазин за алкохол, който са опитали да оберат.

Това спря Глицки посред хапката.

— Може би.

Харди сви рамене. Беше каквото беше.

— Къде?

— Не зная. Освен че е било най-вероятно средата на деветдесетте — деветдесет и пета или и шеста.

— Може да е било във вестниците. Сигурно е имало разследване. Може да е бил заподозрян.

— Забавлявай се на воля — рече Харди.

— Пако знаеше ли, че Руиз го е търсил?

— Нямам представа. Обаче някой от хората, които работят там, може да му е казал.

Глицки остави вилицата си.

— И не си измисляш всичко това?

— Ни най-малко.

След обяд Харди се изправи и се приближи до съдебния счетоводител на свидетелската скамейка, който му се стори също толкова спокоен, колкото бе цяла сутрин.

— Господин Шермър — започна, — вие дадохте доста голяма доза технически свидетелски показания за счетоводната практика, работата с числа. Възможно ли е с някои от тези числа да стане грешка?

— Ами да, разбира се. При някои до по-голяма степен, отколкото с други, но като цяло, да.

— Да вземем анализа, който предложихте за брутните приходи на „Бей Бийнс Уест“ срещу количеството сурово кафе, купено през изминалата фискална година, това повече или по-малко вероятно е да бъде сгрешено, отколкото други изчисления, които сте предоставили и споделили с журито?

— Ами има доста висок шанс за грешка. Все пак е приблизително.

— Приблизително с доста висок шанс за грешка. Разбирам. Има ли усвоен стандарт в индустрията, който да изброява толерантността за грешки в този вид анализи?

Сега за първи път лицето на Шермър се изкриви в нещо като гримаса.

— Не съм сигурен какво имате предвид.

— Е, имам предвид, че взимате определено количество суров продукт — кафе в този случай — и му правите анализ, който показва,

че отнема, да речем, килограм кафе, за да се направят определен брой чаши кафе и след това заключвате, че заведението не е закупило достатъчно сурово кафе за направата на толкова чаши кафе, колкото е заявено, че са продадени. Не е ли това основната идея?

— В най-общи линии, да.

— Ами тогава можем ли да предположим, че такъв вид анализ е стандартен инструмент в индустрията?

— В общи линии, да.

— И с други продукти, така ли?

— Да.

— Ами с кафе? Това тест с дълга история на анализи и сравнения ли е с други подобни тестове?

— Ами не. Беше изработен специално за това заведение. „Бей Бийнс Уест“.

— Специално за това заведение? Искате да кажете, че други лицензирани и признати съдебни счетоводители като вас и организацията, към която принадлежите, не са установили еталонни тестове за сравнение, за да измервате благонадеждността на тези анализи?

— Ами не, не точно, но...

— Не е достатъчно, господин Шермър. Сега бихте ли казали на журито малко за методологията, която използвате за измерването на количеството кафе, необходимо за направата на чаша в „Бей Бийнс Уест“.

След като отново му бе даден шанс просто да изнесе лекция по специалността си, Шермър се облегна назад в стола и се обърна към съдебните заседатели.

— Ами събрах информация от други заведения за кафе в града, вериги заведения и притежания на частни лица, и взех средната стойност на чаши кафе, произведени от всеки сто килограма зърна.

— Колко такива заведения използвахте за сравнението?

— Десет.

— И колко различни вида кафени зърна са представени в отговора ви?

— Не зная какво имате предвид.

— Ами зърната идват от много различни места. Южна Америка, Африка, Ямайка и така нататък. Така че какви видове зърна бяха

представени във вашия пример?

— Доколкото си спомням, повечето бяха от Колумбия.

— И това ли е единственият източник на кафените зърна на „Бей Бийнс Уест“ — Колумбия?

— Не, не мисля така.

— Значи са пристигали от целия свят, нали така?

— Да, така смятам.

— Добре. И знаете ли колко чувала са пристигнали от целия свят през последната фискална година в „Бей Бийнс Уест“?

— Не зная това, не и точно. Стотици най-малко.

— Но няколко хиляди килограма кафе най-малко, не бихте ли казали?

— Да, най-малко.

— И направихте ли тестове, за да се уверите, че цялото това кафе има еднаква плътност? Приблизителна стойност на зърна на килограм?

— Ами не.

— Значи представеният пример, който сте използвали за анализа, може да е бил със заведения, които използват повече или по-малко кафени зърна, за да направят една чаша, не е ли вярно?

— Предполагам. Да.

— И в действителност „Бей Бийнс Уест“ е много посещавано заведение, не е ли така?

— Да.

— Възможно ли е тази популярност да е била заради вкуса на кафето, предлагано там? Имам предвид, ако кафето е било по-силно или слабо, отколкото в заведенията, които сте използвали в примера си?

— Няма как да зная това.

— Добре тогава. — Харди погледна към журито, всички хора от което бяха с него, следяха кръстосания разпит с интерес, вместо с обичайната за след обедната почивка апатия. — Нека поговорим за минута, ако може, за кафето, правено от тези зърна. Има ли стандарт в „Бей Бийнс Уест“, който използват за силата на кафето? Силно? Нормално? Слабо?

— Използвах нормално, тъй като това е обичайната за заведението смеска.

— Но не сервират ли и други кафета с различна сила?

— Да.

— И по-слаби и по-силни?

— Да, и точно заради това използвах нормално, за да бъде средно изчислението.

— Но знаете ли със сигурност какъв точно процент от свареното кафе е било слабо, нормално или силно?

Шермър си пое въздух. Вече определено не се забавляваше.

— Не.

— Ами еспресо?

— Какво за него?

— Това е било доста голям процент от кафето, което се е продавало в „Бей Бийнс Уест“, не е ли така?

— Да, така е.

— Знаете ли точния процент, господин Шермър?

— Не.

— А еспресото се пече различно от другите сортове кафе, не е ли така?

— Да.

Харди, безпощадно затрупващ мъжа с въпроси, реши да спре за минута, за да не изглежда коравосърдечен пред журито. Отиде обратно до бюрото си, отпи глътка вода, кимна леко първо на клиентката си, след това на Джоуел Таунсхенд и Харлан Фиск, които седяха един до друг на първия ред. Той придърпа папката с документи пред себе си и се престори, че чете от нея, след което се обърна и отново зае мястото си в средата на съдебната зала.

— Господин Шермър, в началото на този кръстосан разпит вие казахте, че вашият анализ на закупено сурово кафе срещу сервирано кафе е бил само приблизителен с толерантност към грешки, не е ли така?

— Да.

— Но няма стандарт в индустрията, който да определя коя е приемливата толерантност към грешки за анализи на заведения за кафе, нали така? Не и за това конкретно сравнение?

— Правилно.

— Сега бихте ли могли да поясните за журито, и след въпросите, които ви зададох, колко висока може да бъде толерантността към

грешки на анализ като този, с различна плътност на зърната и различна сила на различните кафени напитки?

— Не зная дали бих могъл да кажа.

— Десет процента? Двайсет?

Зад него Стайър се изправи, за да възрази.

— Тормози свидетеля, Ваша чест.

— Не, ще го разреша — отсъди Браун. — Отхвърля се.

Харди веднага зададе въпроса си отново:

— Толерантността към грешки, господин Шермър? Може ли да бъде, например, дваайсет процента?

— Да. Да, предполагам, че би могла.

— Всъщност след като няма стандарт в индустрията за тази толерантност към грешки за този конкретен тест, би могла дори да е по-висока, нали?

— На теория, предполагам, че да.

— Какво ще кажете за петдесет процента? Би ли могла да е толкова?

— Ами наистина не мисля така.

— Не мислите така? — повтори Харди с точно необходимото наблягане върху „мисля“, за да покаже гледната си точка пред журито.

— Правилно. Не мисля така.

— Добре, тогава нека останем с дваайсетте процента, които вие признахте за възможна толерантност към грешки. Сега, ако може да ви помоля за момент да прочетете отново истинските числа на приходите, които сте дали в свидетелските си показания. — Харди бързо отиде до бюрото си и този път взе със себе си своята жълта папка. — Казахте, че количеството закупено сурово кафе трябва да осигури приходи от продадени кафени напитки на стойност триста и седемдесет хиляди долара, а вместо това „Бей Бийнс Уест“ е декларирало приходи на стойност четиристотин шейсет и две хиляди долара, не е ли така?

— Да.

— И ще се съгласите ли, сър, че дваайсет процента от триста и седемдесет хиляди долара — толерантността към грешки, която ние обсъдихме — е седемдесет и четири хиляди долара?

— Звучи ми правилно.

— Наистина е правилно, сър. Което означава, че според вашите собствени изчисления, приходите от закупено сурово кафе на „Бей

Бийнс Уест“ лесно биха могли да бъдат четиристотин четирийсет и четири хиляди долара, или само шестнайсет хиляди долара по-малко от декларирания приход, не е ли така?

Напълно обезсърчен до момента, Шермър гледаше пода пред себе си.

— Така звучи.

— Е, господин Шермър — рече Харди, — имайки предвид вашите директни показания, описващи шейсет и седем лесно допустими счетоводни грешки, разлика от шестнайсет хиляди долара при брутен доход между триста и четиристотин хиляди долара струва ли ви се сега толкова обезателно като индикатор за пране на пари?

Стайър тръгна да се изправя, но преди да успее да възрази, свидетелят отговори:

— Не непременно, не.

Съдията разреши отговора и Харди се извърна, усмихнат.

— Нямам повече въпроси.

Стайър също нямаше.

— Господин Шермър — обади се Браун, — можете да слезете. Господин Стайър, следващият ви свидетел.

Стайър погледна към Харди, след това отново към съдията.

— Ваша чест, Народът се оттегля.

Браун кимна и погледна нагоре.

— Много добре. Господин Харди, предполагам, че имате молба за издаване на решение?

— Да, Ваша чест.

— Много добре. Дами и господа съдебни заседатели. Ще ви дам по-дълга почивка от обичайната. Моля помнете моя съвет да не формирате или изразявате мнение по случая или да го обсъждате един с друг или с трети лица, докато същината на въпроса не ви е предоставена. Ще ви очаквам обратно след четирийсет и пет минути.

Десет минути по-късно, когато Браун отново бе заела мястото си, Харди направи своя 1118.1 — своето искане за сваляне на всички обвинения за Воглър и Пресли. Нормално това бе формално искане, което се правеше в края на изложението на случая на обвинението на

всеки наказателен процес. Но поне що се отнасяше до Пресли, Харди наистина смяташе, че може да има за какво да говори.

— Ваша чест — започна той, — нито един разумен съдебен заседател не би могъл наистина да осъди клиента ми, особено що се отнася до убийството на Левън Пресли.

Стайър защити обвиненията.

— Въпреки признанието на инспектор Скиф за липсата на физически доказателства по това убийство, няма промяна в искането на обвинението. Наистина има малко физически доказателства, но, както знаете, има други видове доказателства, и те могат да бъдат достатъчни. Свидетелски показания на очевидец например. Чувство на вина. Това са повърхностни, но важни доказателства.

— Да, Ваша чест. Но бремето за доказателствата се пада на обвинението. Да докаже не само, че Мая е била в коридора, но и че е била в апартамента, и дори повече от това, че когато е била там, е убила Левън Пресли. А те нямат дори нещо, което бегло да се доближава до това. Не може просто да осъждате човек с мотив, който се е случил най-близо до мястото на убийството, особено в случай като този, където нямате идея кой друг може да е имал мотив. Или, по същия начин, някой, който е бил вътре. Няма нужда да доказвам, че Мая не е била в апартамента. Господин Стайър трябва да докаже обратното. А такова доказателство просто няма. Ако оставите журито да вземе под внимание подобно доказателство, би било не само грешка относно обвиненията по случая на Левън Пресли, но и би покварило всякаква присъда по случая на Воглър.

Харди знаеше, че прекалява. Обичайно съдията можеше да забележи кога доказателствата бяха наистина толкова слаби, колкото защитата твърдеше и знаеше, че журито просто ще обяви обвиняемия за невинен и след това защитата няма да има какво да обжалва. Но Харди омаловажаваше това пред Браун. Като навързваше обвиненията заедно той се опитваше да покаже, че съдията ще поквари всяка присъда по случая на Воглър, независимо как се произнесеше журито по случая на Пресли и дали щеше да обяви обвиняемата за невинна.

Така че Браун трябваше да вземе това решение или да очаква да чуе за него по-късно на обжалването. Харди я бе притиснал в ъгъла и тя го знаеше. Но прие ситуацията с ледено мълчание, очите ѝ се присвиха. Обръщайки се към стенографката, тя каза:

— Ан, надявам се, че записваш всичко това.

— Да, Ваша чест.

— Господин Стайър. Някакъв коментар?

— Ваша чест, обвинението отхвърля усилията на господин Харди да навърже двете обвинения заедно по този начин. Всяко обвинение е самостоятелно и независимо, всяко е обосновано от собствени доказателства и по този начин съдът трябва да отсъди.

— Никой не може да свърже Мая с онова място, Ваша чест — рече Харди. — Не можете да искате от журито да реши дали е била там, ако нищо не я поставя там.

— Мога да правя каквото си поискам в моята съдебна зала, господин Харди. Бих могла да се кача на бюрото си и да танцувам, ако поискам.

— Да, разбира се, Ваша чест, нямах предвид, че не можете...

— Но това казахте, господин Харди.

— Извинете, Ваша чест. Изразих се погрешно.

— Извинението е отбелязано. — И сега Браун го изненада. — Добре. Господин Харди, вие изразихте интересна гледна точка. Дайте ми момент, моля.

Тя се наклони напред, облегна лакти на бюрото си и скръсти пръсти пред носа си, след което затвори очи. Най-сетне раменете ѝ помръднаха и Браун отново вдигна глава.

— Този въпрос е прекалено сложен, за да го реша на момента. Обявявам почивка за още половин час. Ще имам решение, преди съдебните заседатели да са заели местата си.

36.

Харди получи съобщение по мобилния си телефон, че Крейг Киурко е отвън във фоайето. Бе придружил от учтивост Лори Брадфорд поради призоваването ѝ като свидетел в съдебната зала — добронамерена услуга от адвокатска кантора „Фрийман, Фаръл, Харди и Роук“.

Съдът бе излязъл в почивка и Харди се разхождаше из фоайето, получавайки поздравления от Джоуел, Харлан и от някои от сътрудниците си, които винаги се появяваха, когато някой от шефовете имаше голям процес, за да се научат как се води. Всеки един бе на мнение, че кръстосаният разпит на Шермър беше грандиозно и впечатлително представление. Някак между кръстосания разпит, обяда в „При Сам“ с Глицки и неочакваното решение на съдия Браун да обмисли отхвърляне на обвиненията, Харди трудно се удържаше да не се държи прекалено наперено.

Естествено решението все още бе — и винаги щеше да бъде — в ръцете на съдебните заседатели и без друг заподозрян, който да ги подтикне към съмнения, съдбата на Мая бе доста несигурна. Харди трябваше да насочи вниманието към Пако или някои подобен на него, но след като вече Руиз беше мъртъв, това се оказваше трудна задача. Предполагаемото познанство на Мая с този човек бе само мълва, а дори и да не беше, нямаше как да го е сложила в „Бей Бийнс Уест“ или с другите две жертви.

Отвън във фоайето Киурко седеше на дървената пейка заедно с белокоса жена, облечена в светлосин костюм с панталон. Дватама водеха оживена дискусия и взаимно се наслаждаваха на компанията си, докато Харди се приближаваше към тях. След като го забеляза, Киурко се изправи, накратко му разказа за проведения разговор с нея предната вечер, след което докосна жената по ръката и я представи.

— Благодаря ви, че се отзовахте толкова бързо — каза Харди.

— Благодарете на този младеж, че ме убеди!

Харди се усмихна.

— Ще видя дали не може в скоро време да получи повишение на заплатата.

— Казахте, че името ви е Дизмъс? — попита тя. — Дизмъс? Като добрият крадец?

— Точно така, макар че малко хора са чували за него.

— Не смятам, че въобще някога съм познавала някой, който се казва Дизмъс.

— Сега вече познавате. Надявам се да не се разочаровате.

— Много сте симпатичен! — възкликна тя.

— Вие също — Харди се настани до нея. — Крейг обясни ли ви, за какво ще разговаряме в съдебната зала?

— За онова, което съм видяла или чула онази сутрин.

— Нали си спомняте датата?

— Разбира се. Двайсет и седми октомври, две хиляди и седма година, ако трябва да бъде точна.

— Точността е важна. Ние оценяваме точността.

Очите ѝ светнаха от възлнение.

— И два изстрела. Единият в шест и осем-девет минути, а другият в шест и десет минути?

— Много добре — той се наклони към нея. — Бих искал веднага да ви извикам за свидетел, ако нямате нищо против.

— Разбира се, че нямам нищо против. Затова и съм тук.

— Добре. Вече разбрах за какво сте разговаряли с господин Хънт и в общи линии какви ще са свидетелските ви показания, но ако нямате нищо против, дали е възможно преди да влезем вътре и да обсъдим всеки един детайл, да останем тук за минута?

— Разбира се, нямам нищо против.

Въпреки капката надежда, която бе започнал да изпитва по отношение на молбата за отхвърляне на обвиненията, Харди не бе точно шокиран, дори не бе изключително разочарован, когато Браун се върна на мястото си и отсъди срещу него, отхвърляйки искането му за издаване на решение.

Все пак се осланяше на убеждението си, че Лори Бранфорд ще се окаже важен и убедителен свидетел, предлагайки напълно различна версия за голите факти на случая. Бе размишлявал върху думите, които

щеше да използва, и техния скрит смисъл при въпросите, които щеше да ѝ отпрати, като целта му бе не само да измъкне от свидетелката си информация, но и да насочи вниманието на съдебните заседатели към лукавостта на инспекторите от отдел „Убийства“ и техните позорни методи.

Сега, след като бе установил стабилни отношения с нея, първо се надяваше заседателите да я възприемат като равна, в противовес на младия мъж, отнесъл се снизходително към нея, като към сенилен свидетел, и започна да я разпитва.

— Госпожо Бранфорд, къде живеете?

— Живея в апартамент в двуетажна сграда, намираща се на ул. „Ашбъри“, тук в града, на западната страна на улицата, точно под „Хейт“. Също така — добави тя, инструктирана от Харди, — от дясната страна на алеята, която преминава зад „Бей Бийнс Уест“.

— Можете ли да видите тази алея от вашия апартамент?

— Да, от прозорците на дневната и столовата мога да видя първите осем или девет метра.

— Така, госпожо Бранфорд, спомняте ли си нещо необичайно или особено за съботната сутрин на двамайсет и седми октомври?

— Да.

— Какво по-точно?

— Няколко минути преди шест часа аз си лежах в леглото, намиращо се в задната част на апартамента, но вече бях будна, когато чух шумен гръм, подобен на пиратки, макар че поради някаква причина си помислих, че може да е пистолетен изстрел. Така че станах и бях стигнала в коридора, за да отида до предните прозорци, когато отново прозвуча „Банг!“ и последва още един изстрел. Около минута по-късно.

— Какво направихте след това?

— Отидох до прозореца и погледнах към улицата и към алеята.

— Видяхте ли нещо необичайно долу?

— Не. Нищо. Все още бе доста тъмно.

— Обадохте ли се на полицията?

— Не, тогава не се обадох. Не видях да се е случило нещо лошо. Просто два гърма. Макар че когато започнаха да идват полицейски коли там долу, разбрах, че нещо се е случило. Но тогава бе прекалено късно да звъня на полицията.

— Но вие все пак звъннахте на полицията, нали така?

— Да, два дни по-късно.

— Защо? Защо чак два дни по-късно?

— Ами защото по новините съобщаваха, че е имало само един изстрел и си помислих, че би им било от полза, че имаше два изстрела.

— Вие сте чули два изстрела?

— Да — и Лори, Господ да я благослови, добави думата, която Харди ѝ бе препоръчал. — Определено!

Дизмъс повдигна вежди, за да натрупа точки пред съдебните заседатели и продължи:

— Така, вие се обадохте на полицията, за да съобщите тази информация?

— Да.

— Разговаряхте ли с някой детектив?

— Да. Двама детективи дойдоха в моя апартамент и разговаряхме.

— Нали им казахте за двата изстрела?

— Да, казах им.

— Между другото, какъв беше техният коментар?

— Благодариха ми и казаха, че тази информация може да промени цялата теория върху случая.

— Разбирам. След това потърсиха ли ви отново?

— Не.

— Не? — направи пауза за ефект. — Дори и през ноември, след като бяха арестували обвиняемата, докато са се подготвяли за предварителния процес?

— Не.

— Дори и когато е започнал съдебният процес по този случай?

— Не.

— Хмм. Когато детективите разговаряха с вас във вашия дом, те казаха ли ви, че не вярват на показанията ви или на описанието на онова, което сте видели?

— Възраждам! Няма връзка!

— Отнася се до психичното състояние на свидетелката, Ваша чест!

Нямаше много логика, но Харди се бе научил от показанията на Джанси Тикнър, че Браун не схваща много ясно какво означава

твърдение, основано на слухове. Бе преценил, че ако Стайър се бе възползвал от това, и той би могъл.

Проработи.

— Отхвърля се!

Харди помоли съдията за позволение да продължи, след което отново повтори въпроса:

— Госпожо Брандфорд, детективите казаха ли ви, че не вярват на показанията ви или на описанието на онова, което сте видели?

— Не, точно обратното. Както споменах, те ми казаха, че това променя теорията за случая.

— И въпреки това никога не ви се обадиха повторно, не са ви пратили призовка или да са ви казали, че трябва да дойдете в съда и да свидетелствате, нали така?

— Възраждам! Този въпрос вече бе зададен и на него бе отговорено!

— Приема се.

— Благодаря ви, госпожо Брандфорд. Нямам повече въпроси.

Стайър се бе изправил на крака, преди още Харди да бе достигнал до масата си.

— Госпожо Брандфорд — започна той, — детективите, с които сте разговаряли, попитаха ли ви дали сте видели нещо на улицата, сутринта, когато бе убит господин Воглър?

— Да.

— Вие всъщност видяхте ли нещо на улицата или на алеята?

— Не, както вече казах.

— Сега, относно шумовете, които сте чули. Запозната ли сте как звучи изстрел от пистолет?

— Всъщност не точно.

— Във вашите показания пред господин Харди вие казахте, че докато сте лежали в леглото, сте чули изстрел, и тук цитирам: „като пиратка“. Край на цитата. Това вярно ли е?

— Да, вярно е. Помислих си, че може би е пиратка. Или спукан ауспук.

— Но въпреки това казахте на господин Харди, че това определено са били два изстрела от пистолет, нали така?

— Да, така е.

Тук Стайър, поради ентусиазма и липсата си на уважение към свидетеля, допусна най-голямата си грешка:

— Нека ви попитам нещо. Откъде бихте могли да знаете, че това са изстрели от пистолет?

Харди бе задал същия въпрос на госпожа Брадфорд във фоайето и пламенно се надяваше Стайър да е толкова глупав, че да го зададе пред заседателите.

— Ами звуците са сходни. Но със сигурност знаем, че вторият е бил изстрел от алята, нали така. Нали тогава е бил застрелян господин Воглър? Точно когато аз чух изстрелите!

Правило номер едно, помисли си Харди, е самият ти да разговаряш с всеки един свидетел, всеки път. Харди видя как раменете на Стайър хлътнаха, след като някои от заседателите се наклониха напред и осъзнаха значимостта на показанията. Той колебливо се обърна към тях, след което спря и отново се обърна към свидетелката. Най-накрая проговори:

— Но можете ли да кажете със сигурност, че вторият звук всъщност е бил изстрел, а не пиратка или спукан ауспук?

Тя се замисли само за около секунда.

— Мога да твърдя със сигурност, че двата звука бяха напълно еднакви. Ако първият е бил изстрел, тогава и вторият е бил изстрел. И обратното.

Стайър реши да спре, преди да влоши още повече нещата.

— Благодаря ви, госпожо!

Лори Брадфорд ставаше от свидетелския стол.

— Но наистина звучаха като изстрели — добави с правдоподобност и искреност, които затвърдиха пълното поражение на Нервака.

Тримата партньори — Харди, Фаръл и Роук — и Уайът Хънт седяха в офиса си. След като приключиха с работата, седнаха около голямата кръгла маса в стъклената стая и започнаха да обсъждат възможностите. Цялото осветление бе включено, за да възпре нахлуващата смътна тъмнина, която се прокрадваше през стъклените стени. Отворена бутилка червено вино стоеше на масата, макар Джина

да предпочиташе малцово уиски „Оубън“, а седящият до нея Хънт да пийваше бира „Анкър Стийм“.

Харди разполагаше с много малко време, за да предостави пред съдебните заседатели някакъв „друг“ — Пако или който и да е. Преди Руиз да бъде убит, донякъде бе планирал да го призове като свидетел, от една страна, за да му зададе някой и друг въпрос, а от друга — за да оборят твърденията, че нещо от по-интимен характер се е случвало между Мая и Дилън. Но сега тази възможност отпаднаше поради развоя на събитията.

Другите свидетели за защитата на Мая бяха много малко, направо нямаше такива. Затова и Харди се бе вкопчил така отчаяно в Лори Брадфорд. Поне тук имаше мъничък кокал, за който заседателите можеха да се хванат. Но все още нейното алиби бе крехко и неподкрепено. Никой не я бе видял както да убива някого, така и да не убива някого. А и все още стоеше открит големият и неразрешим въпрос защо е присъствала и на двете местопрестъпления. Часът при случая с Дилън и местонахождението при случая с Левън доста убедително елиминираха идеята, че тя просто е била в съответния квартал. Отишла е и на двете места целенасочено, а очевидно е била и извикана — или натопена — и от двете жертви. И ако не е отишла, за да ги очисти, тогава защо е била там?

— Трябва да я призова — констатира Харди. — Нека съдебните заседатели чуят нейната версия.

— Може би пропускам нещо — отвърна Джина, — но каква е нейната история? В смисъл има ли каквото и да било обяснение защо се е намирала на тези места?

— Дилън ѝ се е обадил, а след това и Левън ѝ се е обадил.

Джина отпи от питието си.

— А тя просто е отишла? Без причина? Кога за последен път въобще е виждала Левън?

— Знам — съгласи се Харди. — Не звучи никак убедително.

— Може и така да погледнеш на ситуацията — Фаръл се облегна в стола си. — Може би просто трябва да го оспориш. Имам предвид, че на теория те трябва да докажат нещо, не ти.

Харди се протегна за чашата си.

— Просто искам да им предоставя нещичко, това е всичко.

— Ами — отбеляза Хънт, — нали затова призова Лори?

— Господ да я благослови! — възкликна Харди. — Но двата изстрела не са достатъчни, освен ако не водят към някаква друга версия. А аз не разполагам с такава.

— Ами Глицки? — попита Хънт.

Харди им разказа за уговорката, която бе постигнал с Ейб, докато обядваха, но подобно на всичко останало в този случай, сякаш имаше нещо, с което приятелят му би могъл да му помогне, но то пак бе прекалено нищожно.

— Предполагам, че ще разговаряме отново довечера, но ако наистина разполагаше с нещо, щях да съм чул досега.

— Можеш да си поговориш с детективите от „Убийства“, на които Ейб възложи случая Руиз — предложи Джина. — За още едно убийство, свързано с марихуана и „Бей Бийнс Уест“, но което се е случило, докато Мая е била в затвора и няма начин да има нещо общо с него. Присъства елемент на съмнение. Нещо продължава да се случва там.

— Това е добро предложение — отвърна Харди. — Макар че Ейб би ме убил, ако занимавам момчетата му в разгара на случващото се.

— Така е, но поне ще бъдеш убит от професионалист — отбеляза Фаръл, — така че няма да боли толкова много. Браун така или иначе не би го допуснала. Между убийството на Руиз и на нашите хора са минали шест месеца. Това ще е доста трудна сделка — пийна една голяма глътка червено вино. — По-скоро бих се върнал към предишната ти защита — просто трябва да повтаряш, че нямат никакви доказателства. Това е всичко, което можеш да направиш.

— Без да съм особено придирчива — вмъкна се Джина, — но има доказателства. Пистолетът на Мая, нейните отпечатъци върху дръжката на външната врата на Левън — тя въздъхна. — Допускам, че не е много, но е достатъчно трудно да се пренебрегнат. Във всяка една друга правосъдна институция в щата, вземайки предвид мотивите ѝ, тя направо потъва. Тук може и да убедиш твоя един заседател, но аз не бих се въодушевявала прекалено.

— При тази весела вметка — Харди остави чашата си и се отблъсна от масата, — няма да изключвам телефоните и ще съм на разположение цяла нощ, ако на някого му хрумне някоя идея.

— Обзалагам се, че е бил продавачът — заяви Глицки, — който се е казвал Хулио Гомез. Тогава е бил на двацет и четири години, а е умрял година по-късно. Мястото е било „Оушън Ликърс“.

Глицки се отби на път за вкъщи през дома на Харди и прекъсна безкрайното му проучване на папките от процеса и сега — малко след девет часа, седяха в кухнята и чакаха микровълновата да оповести, че чаят на Глицки е готов.

— Тогава било ли е проведено някакво разследване?

— Не — отвърна Глицки саркастично. — Детективите просто са решили да подминат това конкретно убийство. Изисквало е прекалено много работа — спря за момент. — Разбира се, че е имало разследване!

— И?

— И сме го закрили месец по-късно.

— Нямамо е заподозрени?

— Нито един! — извади плик от вътрешния джоб на сакото си. — Копирах архивните документи и ти ги донесох. Сам можеш да се убедиш, че е доста тънък — след това посочи назад към дневната, където документите на Харди бяха разпръснати върху масата. — Не че имаш нужда от още материали за четене. Имам предвид документите по делото, разпръснати там.

— Ако въобще има някакъв смисъл — микровълновата писна и Харди отиде до нея, извади чашата и я подаде на приятеля си. — Наздраве. Ами свидетели?

— Свидетел. Един. Можеш да го видиш на третата страница. Възрастен човек, от азиатски произход, който е излизал от бар, намиращ се на противоположната страна на улицата, в дванайсет и половина в четвъртък през нощта. А мъглата очевидно е била доста гъста. Плюс, че е обърнал няколко питиета. Както и да е, чул е изстрел и е видял, че някой изскача от магазина, мята се в кола и изчезва — посочи към плика. — Всичко е вътре.

— Добре де, ами шофьорът? Имало е и друг човек? Двама души ли са чакали в колата?

— Не споменава. Знам накъде биеш — мислиш, че е бил твоят Пако.

— Може и да е бил. Това ли е било единственото убийство в магазин за алкохол през онези години?

— Не. Всъщност са извършени шест. Но вярваш или не, ние сме разкрили четири, макар че за да бъде честен трябва да отбележа, че двама са застреляни от намиращите се зад тезгяха, което доста ни улесни. Другият всъщност е жена, чийто убиец така и не хванахме. Последният, който остава, е случаят с убийството на този тип Гомез. Може да е бил и твоя Пако в края на краищата.

Харди кимна с удовлетворение.

— Много проникновено! Трябва с това да си изкарваш хляба!

Глицки духна към чая си.

— Мотивиран съм! Но никое от тези древни произшествия не ни помага особено в случая с Руиз.

— Не разполагате с нищо?

— Ами разговаряхме с повечето служители в „Бей Бийнс Уест“. Ще продължим още малко. Не сме постигнали много — просто всички са поразени, че Руиз може да е свързан с наркотици.

Харди се подсмихна.

— Мога да си представя! Но също така нищо от това не помага на Мая.

Седейки на масата в трапезарията, преглеждайки отново и отново внимателно всички папки, докато почти бе ослепял, Харди получи целувка по бузата от съпругата си. Часът бе около десет и половина. Уведоми я, че ще си ляга след малко.

— Нали това скоро ще свърши? — попита Франи.

— По един или друг начин, след ден, два.

— Това би било чудесно. Мислех си, че наистина не би било зле да имам съпруг отново.

— Знам.

— Защото, затова съм омъжена за теб. За да имам съпруг.

— Знам.

Тя го целуна отново.

— А и вероятно все още те обичам.

— Хубаво. Това би било хубаво.

Но всъщност едва я чуваше, целувайки въздуха пред лицето ѝ, докато се пресягаше за още една папка.

Нищо. Нищо. Нищо.

Затвори поредната папка и се изправи. Отиде в кухнята, отвори хладилника, затвори го, разкърши се. Забеляза на плота плика, който Глицки му донесе. Убийството на Гомез, извършено преди тринайсет или четиринайсет години, не бе част от делото му. Приятелят му направи кратко изложение, но дори да го бе извършил Пако, какво от това? Трябва да остави плика, да се върне обратно и да се опита да намери нещо във всички бумацини.

Застанал до плота, извади около дванайсетина страници — доклади за инцидента, няколко копия на снимки от трупа, от аутопсията, балистичните експертизи, две страници с показанията на господин Лейлънд Лий, горе-долу както Глицки го описа.

Повече от нищо.

Отново започна да преглежда страниците, но по-бавно. Очите му горяха, но се принуди да прочете всеки един ред.

Чакай малко. Чакай!

Върна се обратно първо към доклада от аутопсията, а след това и към балистичната експертиза. Куршумът, който бе убил Хулио Гомез, бе четирийсети калибър. Неидентифициран служител на лабораторията бе написал на ръка, с едва разчиташ се почерк на сякаш бързо надраскана бележка: „Вероятно «Глок», четирийсети калибър. Балистичните означения са неидентифицирани.“

Добре, хрумваха му някакви предположения, но те трябваше да се потвърдят. А и какъв друг избор имаше? По някакъв начин бе напълно убеден, че тези отдавна случили се и почти незабелязано отминали събития и взаимоотношения, са сърцевината на случая, който бе погълнал последните шест месеца от неговия живот. Вероятно Мая нямаше нищо общо, а всичко се въртеше около Дилън, Левън и непознатия Пако.

Отново при компютъра в дневната изведнъж Харди осъзна, че за разлика от Хънт и Киурко, никога не се бе запознал с детайлите около грабежа, за който бяха осъдени Дилън и Левън.

Защо му бе да се запознава? В най-добрия случай това бе странично в ситуацията около Мая, и то в нейното далечно минало.

Но сега изведнъж осъзна мислите, които му се въртяха из главата отпреди няколко дни, откакто узна за съществуването на Пако, а именно, че ако тогава е бил проведен процес или е била сключена някаква сделка преди делото, то е трябвало да има двама свидетели на обвинението и вероятни приятели на страната на защитата — приятели и свидетели, чиито връзки с Дилън и Левън са установени далеч преди Мая да се запознае и да се сближи с тях, когато Пако е бил част от тяхната групичка, и то като истинско човешко същество, а не като *pot de guerre*^[1]...

Всъщност...

Извади тефтерчето си и си записа да се обади на Уайът Хънт и да му остави съобщение и указания за утре, веднага щом приключи с компютърното търсене тук. Току-що схвана, че Черил Бийл и другите три жени, които Стайър бе посочил за свидетелки, но така и никога не ги повика, може да спадат към същата категория — хора, които са посещавали Университета на Сан Франциско по онова време и са познавали Дилън и Левън. И които може и да познават Пако и да знаят истинското му име.

Но междувременно можеше да се опита да намери нещо по случая, в които са забъркани Дилън и Левън, и научавайки нещо, може да накара Хънт или Киурко да открият истинските документи по делото, служителите, които са били намесени, и останалите свидетели.

Появи се началната страница на гугъл и той написа името на Дилън Воглър. Излязоха трите споменавания на Воглър в мрежата и някои скорошни Детайли около неговата смърт. Премина към преглеждането на „Регистър на населението“ на щата Калифорния, отново написа името на Дилън и се появи информацията, че е бил в щатския затвор на Коркоран през 1997 г. за грабеж. Левън Пресли също фигурираше в системата, два месеца след като Воглър бе влязъл.

Дали нещо от това имаше смисъл? Можеше ли да му помогне по някакъв начин? Разбира се, тези факти нищо не му говореха за същинското престъпление, което двамата бяха извършили. Прекара още петдесет минути в претърсване на други бази данни на престъпници, до които имаше достъп.

Намери Дилън и Левън в някои от тях. Това, което не успя да открие, бяха каквито и да било признаци, че заедно са извършили

престъплението или са имали общ процес. Тази информация очевидно бе изчезнала в мъглявините на времето.

И ако случаят бе такъв...

Изведнъж, взирайки се в екрана, въпросът, който му се въртеше в главата от дни наред, изведнъж изкрystalизира с поразителна яснота, носещ със себе си толкова мощно раздрусване от адреналин, че Харди отскокна от стола, останал без дъх, а кръвта бумтеше в ушите му. Постави ръка върху сърцето си, за да го успокои.

Обмисляше го отново и отново, от началото до края. Това беше.

Това беше. Нямаше друг начин.

После, независимо от късния час, се пресегна за телефона.

[1] **Nom de guerre** (фр.) — псевдоним. — Б.пр. ↑

Харди не знаеше дали заради скорошното, донякъде тайно взаимодействие с прокуратурата и шефа на полицията, но поради каквато и да беше причина, Кати и нейният съпътстващ антураж отново се намираха на първата редица зад неговата маса, когато той пристъпи в съдебната зала заедно с клиентката си. Кати седеше между Джоуел Таунсхенд и Харлан Фиск, а след нея се бе довякла и тълпа репортери и отново залата бе пълна до пръсване.

В днешния петъчен вестник кметицата бе оповестила подозренията си — напълно неподкрепени от каквото и да е доказателство, за което Харди да знаеше, макар че бе чул доста от Глицки, — че убийството на Руиз е тясно свързано със събитията около процеса на Мая и със смъртта на Дилън Воглър и Левън Пресли. Това, естествено, бе породило усещането, че нещо драматично ще се случи в съдебната зала днес. Нещо, като излагането на нови доказателства, които биха премахнали завинаги злословията от последните няколко месеца срещу семействата Таунсхенд, Фиск, Уест.

И кметицата искаше да е тук, за да види как се случва това. За да покаже лицето си, ако не заради друго, то поне за да подкрепи племенницата си. Кати Уест не вярваше, че Мая е извършила нещо лошо и искаше да се убеди, че посланието ѝ е достигнало до съдебните заседатели, преди да започнат обсъжданията.

Въпреки тежестта ѝ в града, донякъде се носеше слух — който далеч не бе същински факт, — че повторното присъствие на Кати в съдебната зала е, за да се включи към мнозинството политически замесени, внезапно заинтригувани, професионално загрижени или просто любопитни като прокуратурата, Кларънс Джакман, полицейския началник Франк Батист, Федералния прокурор Джери Глас, Глицки, дори и прикования към инвалидна количка журналист от „Кроникъл“ Джефри Елиът. Джина Роук бе седнала назад до Уайът Хънт, който, подобно на Харди, също бе с пепеляв оттенък на лицето поради недоспиване. Улавяйки въпросителния поглед на Харди, Хънт кимна кратко и сериозно. Цялата зала звучеше на адвокатата като кола на

състезание — шумна и дрънкаща. Сякаш всички съдебни заседатели бяха хипнотизирани от енергията наоколо, от сменящите се честоти на звука, от напрежението и нервите, изразходващи се пред тях.

На прокурорската маса Стайър бе довел за морална подкрепа Дебра Скиф, която имаше право да се намира тук, след като вече бе дала своите показания. Двата бяха опрели глава до глава и тихо разговаряха, докато Мая и приставът преминаваха пред тях. Като стигна до масата на защитата, обвиняемата поздрави, макар да бе забранено, членовете на своето семейство пред сащисания от присъствието на толкова известни личности пристав. Най-накрая Мая седна, а Харди започна да подрежда документите си, когато друг служител влезе, прочисти гърлото си и обяви на висок глас:

— Дами и господа, Отделение двайсет и пет на Наказателния съд на Калифорния е в заседание. Председателства съдия Мариан Браун. Всички да станат!

Да бъдат включени три нови имена в списъка със свидетелите впримчи Харди в още една малка битка с Браун и Стайър тази сутрин в стаята на съдията, но най-накрая Харди успя да ги убеди, че е открил нови доказателства, които са в интерес на правосъдието, и съдебните заседатели трябва да ги чуят, за да могат да достигнат до справедлива присъда.

Естествено това изявление събуди големи подозрения и гняв у Стайър, който пожела да узнае за същината на предстоящите показания. Харди призна, че при първата призована, Джесика Кънингам, се касае за пръстовите отпечатащи, а относно втората — Дженифър Форман, Стайър вече е имал достъп до всичко, което тя знае, след като е присъствала още в първия му списък от свидетели. Всъщност тя бе една от трите непризовани състудентки и приятелки на Мая. А най-накрая Харди привърши:

— Вие познавате Киурко. Той е един от моите детективи. Той ще говори за това.

И подаде на прокурора кратко, подписано от Киурко изявление. Стайър помърмори още малко, че е трябвало да бъдат посочени тези свидетели още в началото на процеса, но всеки бе наясно, че това е маловажно. Свидетелите щяха да бъдат допуснати да дадат своите

показания. Все пак Браун изрично предупреди Харди, че е по-добре да е сигурен, че ще представи нови доказателства, а няма да губи време, предъвквайки нещо, което вече е доказано със завеждането на делото.

В края на краищата щеше да призове всичките. Сега, с влажни длани и пресъхнала уста, Харди повдигна изтощеното си тяло от стола.

— Защита призовава Джесика Кънингам.

Приставът изчезна зад задната врата на съдебната зала и се завърна секунда по-късно с млада жена, облечена в полицейска униформа. Тя прекоси залата по централната пътека, положи клетва и зае свидетелското място.

— Госпожо Кънингам — започна Харди, — бихте ли казали на съдебните заседатели каква е вашата професия?

— Разбира се — тя се обърна към тях. — Аз съм служител в лабораторията към Полицейското управление на града.

— При това положение, правите ли някакви специализирани експертизи?

— Да, анализ на пръстови отпечатъци.

— Идентифицирате хора посредством пръстовите им отпечатъци, нали така?

— Да.

— От кога се занимавате с тази дейност?

— От около шест години.

Само с тези няколко въпроса Харди удостовери, че тя е експерт в тази област. Това го доближаваше към целта му.

— Вие ли анализирахте пръстовите отпечатъци, намерени в дома на една от жертвите в това дело Левън Пресли, преди няколко месеца?

— Да.

— Бихте ли казали на заседателите какво открихте?

Разбира се, тези показания бяха бегло засегнати при разпита на Дебра Скиф, но сега на свидетелското място стоеше лабораторен служител и това предполагаше съвършено друг подход. Кънингам, ентусиазирано и професионално, кимна и отново се обърна директно към заседателите:

— Както на повечето места, ние открихме много пръстови отпечатъци.

— Колко отделни отпечатъци установихте?

— Около петдесет или повече.

— Успяхте ли да идентифицирате някои от тях?

— Да. Шест бяха от жертвата.

— Успяхте ли да идентифицирате някои от останалите осем или девет?

— Няколко, да, успяхме.

— Но не и всичките.

— Не.

— Необичайно ли е да намерите пръстови отпечатъци на местопрестъпление и да не можете да ги свържете с конкретен индивид?

— Не.

— Защо?

— Първо, защото не на всеки отпечатъците са снети. Второ, понякога или всъщност доста често отпечатъците не са достатъчно ясни, за да съвпадат с компютърната база данни. И най-накрая има ограничен брой от бази данни, които обикновено използваме, за да видим дали има съвпадение. Например, повечето пъти се опитваме да намерим съвпадение между отпечатък и известен заподозрян, за да може да се отметне или потвърди.

— Сравнихте ли пръстовите отпечатъци на заподозряната с останалите неидентифицирани пръстови отпечатъци в дома на господин Пресли?

— Да, разбира се.

— Опитвали сте се да установите, дали някои от тях са принадлежали на заподозряната?

— Точно така.

— Бихте ли изложили отново пред съдебните заседатели, намерихте ли каквито и да било пръстови отпечатъци на обвиняемата в дома на господин Пресли?

— Не.

Харди спонтанно хвърли поглед през рамо към масата на Стайър, където той и Скиф седяха злочесто близо.

— Госпожо Кънингам, когато през ноември сте извършвали тези изследвания и анализи, сравнихте ли непознатите отпечатъци и с нечии други, освен с тези на жертвата, господин Пресли и на обвиняемата, Мая Таунсхенд?

— Да. С тези на другата жертва, Дилън Воглър, и с партньора на господин Пресли, Брандън Лоурънс.

— Значи на още двама души.

— Да.

— Успяхте ли да идентифицирате някои от непознатите отпечатъци от местопрестъплението с някои, които са ви известни?

— Да, два от отпечатъците бяха на Брандън Лоурънс.

— Това прави седем неразпознати отпечатъци. Прав ли съм?

— Да, точно така.

— Успяхте ли да идентифицирате някои от останалите седем латентни отпечатъци?

— Всъщност ние успяхме да идентифицираме четири от тях, защото се намират в базата данни на извършилите престъпления, което всъщност е и наш основен инструмент.

— Значи остават още три неидентифицирани отпечатъци, така ли е?

— Да.

— Добре. Сега, госпожо Кънингам — Харди се ориентираше към приключване, — отдаде ли ви се наскоро възможност да преразгледате намерените у дома на господин Пресли отпечатъци?

— Да, преразгледах ги.

— Кога направихте това?

— Тази сутрин.

Харди остави звуковата енергия да премине през залата, но продължи въпреки нея.

— Защо направихте това?

— Лейтенант Глицки от отдел „Убийства“ се свърза с мен тази сутрин и ме попита дали бих могла да дойда по-рано и да се върна към неидентифицираните отпечатъци, за да ги сравня със специфична серия от отпечатъци от друга база данни, за да видя дали съвпадат.

— Имаше ли съвпадение?

— Да, имаше.

— Искате да кажете, че има конкретен индивид, който е оставил своите отпечатъци в дома на господин Пресли, и че това изследване не е било направено и открито до тази сутрин, това вярно ли е?

— Да, точно така.

Браун удари с чукчето, заради почти постоянното, тихо носещо се боботене в залата. След като тишината бе възстановена, Харди отново се обърна към свидетелката:

— Госпожо Кънингам, лейтенант Глицки ли поиска от вас да прегледате други отпечатъци тази сутрин?

— Да.

— Какви бяха те?

— Имаше частичен отпечатък върху месинговата гилза от куршум, която бе иззета от сцената на убийството на Воглър.

— Частичен отпечатък? Какво означава това?

— Всъщност повечето отпечатъци са частични. Рядко иззета от следователите проба е успявала да свали цял отпечатък от някого. Но този отпечатък бе по-малък от обичайното.

— Може ли тогава да бъде от полза за целите на идентифицирането?

— Често пъти, не.

— Защо?

— Защото е непълен. Естествено, компютър би могъл да го разпознае, затова трябва да разполагате с отпечатъците на индивида, да се извърши ръчно съпоставяне и да се намерят достатъчно пунктове на идентификация с пробата на следователите, за да се сравни с познатите отпечатъци.

— Днес лейтенант Глицки ви е помолил да извършите ръчен тест на познатите отпечатъци на конкретен индивид, чиито отпечатъци са били намерени в дома на Левън Пресли, така ли?

— Да.

— Открихте ли съвпадение?

— Съжалявам, но тестовете не са завършени. Както казах, пробата е много малка и все още не съм имала достатъчно време.

Харди би дал лявата си ръка, за да разбере окончателните резултати на това изследване. Но това бе положението, ако щеше да копае този ров, то трябваше да го направи сега, преди някой да се е усетил, какво е замислил.

— Добре. Госпожо Кънингам, засега можете ли да ни споделите чии отпечатъци сте идентифицирали в дома на господин Пресли?

— Да, мога.

— Чии отпечатъци открихте?

— На един от вашите детективи, господин Харди. На Крейг Киурко.

Когато приставът се отправи, за да доведе следващия свидетел, Стайър попита Браун дали адвокатите могат да се приближат и след нейното нетърпеливо съгласие, двамата се изправиха и отидоха при нея.

— Какво искате сега, господи Стайър? — попита Браун, очевидно на ръба на търпението си.

— Ваша чест — започна Стайър, — нямам никаква представа какво е намислил господин Харди. Това няма връзка, несъществено е и е пълна загуба на време.

— Ще се обоснова, Ваша чест, след по-малко от час. Още двама свидетели и приключвам — обърна се и се опита да провокира и без това объркания Стайър, като се усмихна сладко. — Аз трябва да ви предоставя откритието си, а не да ви го обяснявам.

— Това е достатъчно, и от двамата! — избухна Браун, достатъчно силно, за да чуят и заседателите. — Омръзна ми това препиране. Господин Харди, извикайте свидетеля си и да приключваме с всичко това. Върнете се на местата си!

Харди не губи време и призова втория си свидетел. Приблужи се към свидетелското място, а умората му напълно се бе изпарила. Дженифър Форман бе още една от мажоретките от Университета на Сан Франциско, приятелка на Мая и Дилън в онези дни, която Стайър първоначално бе поставил в списъка със свидетели и след това бе предпочел да не я призовава за преки показания.

Късно предната вечер Уайът Хънт бе приложил своите магически способности и въпреки часа я бе убедил да разговаря с него. Сега, на свидетелската скамейка, тя се опитваше да преодолее завладялото я безпокойство, тъй като очевидно също не се бе насладила на много сън през останалата част от нощта след разговора им. Харди и Хънт я бяха помолили да се разпише в съда, след което придружена от Джина Роук бе изчакала своя ред при „Лу Гърка“, за да

няма възможността да осъществи какъвто и да било контакт с друг свидетел, преди да бъде призована.

Все пак създаваше впечатление за уравновесена, добре облечена, компетентна и привлекателна, колкото бившите мажоретки бяха, което винаги бе плюс. Можеше да бъде добра и убедителна свидетелка, ако Харди успееше да я поведе в правилната посока. Харди стоеше на около метър и половина пред нея и ѝ се усмихваше окуражително.

— Госпожо Форман — започна той, — вие сте били състудентка на обвиняемата Мая Таунсхенд в Университета на Сан Франциско в средата на деветдесетте, нали така?

— Да, бях.

— В един и същи курс ли бяхте?

— Не, аз бях с две години пред нея.

— Но бяхте приятелки, нали така?

— Да, така мисля. Бяхме мажоретки.

— По времето, по което бяхте мажоретки, прекарвахте ли и част от времето си с две от жертвите в това дело — Дилън Воглър и Левън Пресли?

— Да.

— Някога виждали ли сте ги да употребяват марихуана?

— Ваша чест! — Стайър се изправи. — Господин Харди ни обеща, че разполага с нови доказателства, а всичко това е вече известно и няма връзка!

Но сега, след показанията на предния свидетел, Браун бе заинтригувана и склонна да позволи на Харди да продължи, дори и без стриктна доказателствена основа. Вече бе представил зашеметяващи пръстови доказателства, което Стайър не бе постигнал, и дори значението на този въпрос да бе спорно, нямаше съмнение, че е уместен.

— Възражението се отхвърля, адвокат! Продължавайте, господин Харди.

— Благодаря ви, Ваша чест. Госпожо Форман, да повтора ли въпроса си?

— Не. Дали съм виждала Дилън и Левън да пушат трева? Разбира се!

— Много пъти?

Тук госпожа Форман леко се усмихна.

— Почти през цялото време!

Харди остави тази нотка на лекомислие да отmine.

— Госпожо Форман, как се запознахте с Дилън и Левън?

— Имахме общ приятел в моя курс, когото всички наричаха Пако. Той ме представи пред тях — въздъхна и добави, обърната към заседателите: — Ако ме извините за изрази. Той донякъде бе лидер на останалите, на по-младите момчета.

— Този Пако, доколкото знаете, лидерът и приятелят на Дилън и Левън, също ли редовно употребяваше марихуана?

— Да.

— Госпожо Форман, споменахте, че всички са наричали този човек Пако. Това ли бе истинското му име?

— Не. Нещо като прякор. Въобразяваше си, че го кара да изглежда готин!

— Но вие знаехте истинското му име, нали?

— Да.

— Какво беше то?

— Крейг Киурко.

Отново Харди изчака доста голямата врява да отшуми, преди да напълни дробовете си с въздух, след което хвърли за последен път поглед към събралата се в залата тълпа, а накрая и към Стайър.

Който изглеждаше, сякаш покривът се бе срутил върху главата му. Сега вече със сигурност знаеше какво ще се случи, но не знаеше как да го предотврати и дори въобще струва ли си да опитва.

Харди се обърна към съдията.

— Защитата призовава Крейг Киурко, Ваша чест!

Браун се намръщи за секунда, загрижи се за благоприличието в нейната съдебна зала, но най-накрая отново вдигна глава.

— Пристав, повикайте свидетеля — обърна се към служителя, стоящ от вътрешната страна на затворената задна врата.

Той я отвори и изчезна по коридора.

След около една агонизираща за Харди минута — достатъчна, за да забучи отново залата, Киурко влезе, облечен в марково сако и вратовръзка, уверен и — за разлика от Хънт и Харди — добре отпочинал. Той бе изчакал заедно с шефа си на горния етаж в отдел

„Убийства“ за знак, че е време да слезе долу, в коридора пред съдебната зала. Сега, минавайки покрай масата на защитата, бързо и мълчаливо поздрави Харди, който вече бе застанал пред свидетелския стол.

Но Харди, съсредоточен и погълнат в себе си, не вдигна поглед.

Приставът закле свидетеля.

Крейг гледаше към Харди с очакване. Адвокатът предпазливо обсъди с него изявлението, което Киурко бе подготвил, след разговора им пред две вечери. Оптимистичен, Киурко даваше всеки възможен признак, че е радостен, че ще дава показания.

— Така, господин Киурко, нека да се върнем малко назад. Вие току-що казахте на съдебните заседатели, че вашият работодател Уайът Хънт ви е възложил да откриете местонахождението на Левън Пресли, нали така?

— Да.

— Преди този момент някога чували ли сте за Левън Пресли?

— Не.

— Според вас някога срещали сте го?

— Не.

— И всъщност вие открихте господин Пресли, нали така?

— Да.

— За няколко часа?

— Точно така.

Харди се върна към масата си и взе някакъв лист.

— Вие ни казахте, че сте открили господин Пресли. Също така споменахте, че сте направили проучване из мрежата и сте открили, че господин Воглър е бил осъден за обир през 1997 г. и че е имал съучастник в престъпленията, който се е казвал Левън Пресли. Това така ли е?

— Да.

— С други думи, вашият работодател не ви е казал, че съучастникът на господин Воглър е бил господин Пресли?

— Не.

— Защо мислите, че е постъпил така? — това технически бе за възражение, но както Харди се надяваше и бе предвидил, Стайър остана мълчалив, а Браун нямаше намерение да го прекъсва.

Изржението на Киурко за момент бе колебливо, нерешително. Но Харди кимна окуражително и Киурко най-накрая отговори.

— Не е знаел за този факт в онзи момент.

— Господин Хънт не е знаел името на господин Пресли, така ли?

— Точно така. Ние просто знаехме, че господин Воглър е имал съучастник при извършения от него обир. Не знаехме точно кой е.

— Нека повторим — как открихте, че съучастникът е именно господин Пресли?

— Както казах — Киурко все още съдействаше, но някакво раздражение проличаваше над лустрото, — проверих в мрежата.

— Къде го направихте — в „Гугъл“ или „Яху“? — попита Харди.
— Такъв вид търсене ли?

— Да. Не си спомням точно къде.

— Искате да кажете, че не си спомняте коя точно търсачка сте използвали?

— Да, те са доста — бази данни на затвори, на града, щатски регистри и така нататък.

— Докато сте преглеждали тези бази с данни, вие сте открили сайт, който по някакъв начин ви е информирал за престъплението, за което са били осъдени господин Воглър и господин Пресли, така ли? Значи първо сте написали името на господин Воглър?

— Това бе единственото име, с което разполагах.

— И когато сте въвели името на господин Воглър, вие сте открили, че той е свързан с господин Пресли, нали така?

— Да.

Харди кимна и отиде отново до бюрото си, взе няколко листа хартия, след което отново се върна към свидетеля.

— Сега, господин Киурко, в ръката си държа копие от заглавната страница от криминална съдебна процедура, на базата на която е било произведено осъждането и е била издадена присъда на господин Воглър през 1997 г. — Наум Харди благодари на щастливата си звезда за Глицки и че му осигури достъп до тези документи, след което се приближи до свидетелското място. — Бихте ли прочели на съдебните заседатели заглавието на делото? Намира се точно тук, в сложената в скоби част.

С известна неохота Киурко се наведе напред и взе листа.

— Народът на щата Калифорния срещу Дилън Воглър. Дело номер SC-137804.

— Благодаря ви — Харди бе останал с протегнатата ръка, така че Киурко му върна листа. — Сега, ако обичате, бихте ли прочели заглавието на другото дело, на базата на което съдебните заседатели са осъдили и са издали присъда на господи Пресли?

Опитвайки се да придобие някакво подобие на приветливост, Киурко взе следващия лист хартия.

— Народът на щата Калифорния срещу Левън Пресли. Дело номер SC-139504.

Харди си прибра и този лист хартия.

— Както виждате, господин Киурко, и както току-що прочетохте пред съдебните заседатели, това са различни номера на дела, нали така?

— Да, очевидно.

— Очевидно. Но ако тези дела са отделни и помежду им няма връзка, това поражда въпроса как ги свързахте помежду им и как едното ви е насочило към другото? Бихте ли ни казали как направихте това?

Киурко се облегна, чертите на лицето му се изостриха и раменете му се повдигнаха няколко пъти.

— Не си спомням точно. Появиха се заедно в някакъв сайт. Това е всичко, което мога да ви кажа.

— И така попаднахте на името на господин Пресли и след това успяхте да откриете адреса му и да отидете до дома му, така ли?

— Точно така.

— Домът, в който не сте били никога преди това, това вярно ли е?

— Да.

— Дом, в който никога преди това не сте влизали?

— Точно така.

— Дом, в който полицията при никакви обстоятелства не би открила ваши отпечатъци, нали така?

Физиономията на Киурко вече бе притъмняла. Обърна се към съдията, след което към Харди.

— За какво става въпрос? Какво общо имат моите отпечатъци?

Харди отново се приближи към свидетеля. Той не се намираше в тази съдебна зала, за да отговаря на въпроси, а да ги задава.

— Господин Киурко — произнесе той, — не сте ли знаели и преди както кой е бил господин Пресли, така и че е бил съучастникът на господин Воглър в обира, заради който и двамата са били в затвора, когато получихте вашата задача от господин Хънт?

— Не, не знаех.

— Всъщност не поискахте ли тази задача да ви бъде възложена, за да можете да прикриете от господин Хънт истината за вашите отношения с господин Пресли?

— Не, не съм.

— Твърдите ли, че не сте имали отношения с господин Пресли?

— Да, точно това казвам.

— Никога не сте посещавали неговия дом като гост?

— Точно така! Вече казах това!

— Да, казахте — съгласи се Харди. — Тогава може би можете да обясните показанията, дадени тази сутрин от полицай Джесика Кънингам, служител на Полицейската лаборатория на Сан Франциско, която е идентифицирала вашите отпечатъци в дома на господин Пресли?

Очите на Киурко се стрелнаха отвъд Харди, преминаха покрай Хънт и се спряха на вратата.

— Очевидно е направила грешка или лъже. Никога не съм бил вътре в този дом.

Харди се приближи с още една стъпка по-близо до него.

— Твърдите пред този съд, че не сте се срещали с господин Воглър и с господин Пресли в „Бей Бийнс Уест“ през последната седмица от техния живот?

— Не знам откъде ви хрумват подобни неща!

— Ако ви кажа, че имам двама свидетели...

— Ами тогава и те лъжат, които и да са!

Харди бе леко обърнат към заседателите, главата му клюмна, а изражението му остана безпристрастно.

— Господин Киурко, не сте ли посещавали Университета на Сан Франциско между 1992 г. и 1995 г.?

Изведнъж, при този обрат, Киурко рязко изправи гръб, а главата му бързо се заклати в двете посоки. Харди, осъзнаващ басовото бучене

зад гърба му, разрастващо се из залата, засили атаката:

— Господин Киурко? Ваша чест?

Браун загледа свирено към залата, но чукчето ѝ остана на мястото си. След това се обърна към скамейката:

— Моля свидетеля да отговори на въпроса!

Киурко се сви в сакото си.

— Да.

— Докато сте посещавали университета, не сте ли се познавали с господин Воглър и господин Пресли?

Този път залата направо изригна зад Харди, който не отместваше очи от Киурко, докато Браун се опитваше да усмири залата, като усилено употребяваше чукчето си.

— Господин Киурко?

— Смятам, че и двамата са били по същото време, когато съм бил и аз, да.

— Преди малко чухме от свидетелка, която каза, че ви е познавала тогава и свидетелства, че сте били близки приятели и с двамата. Дали тази свидетелка казва истината?

Не последва отговор.

— Това е истината, не е ли така, Пако?

Киурко вече доста враждебно попита:

— Кой Пако?

— Вие ли сте или не сте Пако, господин Киурко?

Харди изчакваше съдията да посъветва Киурко за правото му да се позове на Петата поправка, но ако тя нямаше да го направи, то бе дяволски сигурно, че Харди няма да го направи вместо нея. Този мъж бе убил поне двама човека, може би дори трима и се бе опитал да натопи клиентката му и просто нямаше как на Харди да му пука по-малко дали се спазват правата му.

Киурко, все още мълчалив, придърпа вратовръзката си, прочисти гърлото си.

Харди остави да отлетят още няколко секунди, тишината бавно се възцаряваше в съдебната зала.

— Господин Киурко — попита го най-накрая, — откъде купувате кафето си?

— От много места.

— Купували ли сте си някога кафе от „Бей Бийнс Уест“, намиращо се на улица „Хейт“?

— Може и да съм. Не мога да кажа със сигурност.

— Господин Киурко, споделили сте с вашия работодател, господин Хънт, че сте редовен клиент на господин Воглър във връзка с бизнеса му с марихуана? Ако желаете, можем да помолим господин Хънт да дойде на свидетелското място и да даде показания.

Свидетелят нито помръдна, нито проговори.

— Господин Киурко?

— Не съм задължен да отговарям на този въпрос. Има възможност да ме уличи в престъпление.

— Значи се позовавате на Петата поправка?

— Само във връзка с въпроса дали съм купувал или не марихуана.

— Добре — отвърна Харди. — Нека да преминем към друга тема. Притежавате ли собствено оръжие?

Киурко поднесе ръце към устните си, потърка бузи.

— Да. Имам пистолет. И какво от това?

— Какъв вид пистолет?

Но Киурко просто разтресе глава:

— Това е всичко. Няма да кажа нищо повече!

Вече натежаващата тишина сякаш придоби угнетяващ оттенък в претъпканата съдебна зала. Киурко се взираше с каменно лице в пространството между него и Харди.

— Няма да отговарям. Позовавам се на Петата поправка.

Харди кимна и пристъпи още една крачка в скъсяването на пространството между него и свидетеля.

— Не е ли истина, че сте използвали един и същи четирийсеткалибров „Глок“, за да убиете господин Воглър и продавач в магазин за алкохол на име Хулио Гомез по време на обир през 1995 г.?

При тези думи залата направо избухна зад Харди. Навръх цялата тази врява, най-накрая Стайър отново откри, че притежава глас:

— Протестирам, Ваша чест! Свидетелят се позова на Петата поправка!

Тя удари с чукчето си, след това и отново, и отново, а гласът и прозвуча леко прегракнало, сякаш сама се опитваше да се чуе:

— Възражението се приема! Това е достатъчно! — Бам! Бам! Бам! — Приема се! — вече се бе изправила, приведе се над бюрото си и с възможно най-високия си глас почти извика: — Искам да се въведе ред в тази зала! Ред!

Звукът на чукчето кънтеше отново и отново.

Най-накрая се възцари нещо подобно на тишина. Браун, все още изправена и треперееща от гняв, се опитваше да защити своя авторитет, като постоянно приканваше за ред в залата.

— Нека съдебните заседатели да се оттеглят в стаята за обсъждане. Пристави, освободете съдебната зала. Господин Киурко, вие останете на свидетелското място. Адвокати, вие останете на вашите маси!

Оттеглянето на хората от съдебната зала отне около десет минути, като по-голямата част от тълпата протестираше и дори отказваше за помръдне, докато Браун не извика още пристави от съседните съдебни зали да ѝ помогнат.

Когато най-накрая и последният наблюдател бе напуснал, Браун се обърна към Киурко:

— Господине, както видях, вие се позовахте на вашите права съгласно Петата поправка. Вие ще се консултирате с адвокат и ще се върнете в тази съдебна зала, придружаван от адвоката си, и това ще се случи в понеделник, в девет часа сутринта.

Но Харди, все още стоящ пред Киурко, не можеше да не оспори това изявление:

— Ваша чест, при цялото ми уважение, това е недопустимо. Господин Киурко би трябвало да бъде задържан!

Съдийката повдигна чукчето си и го насочи към Харди, сякаш бе оръжие:

— Това е прекалено, господин Харди! Как се осмелявате да се опитвате да ми кажете какво е допустимо и какво не е в моята съдебна зала! Това вече надхвърля всякакви граници! — и напълно неоправдано започна да удря с чукчето си след всяка дума, за да я подчертае: — Вие... няма... да... ме... прекъсвате... в тази... съдебна... зала... отгук нататък!

Отново си бе възвърнала напълно самообладанието и бе господар на владенията си. Огледа се наоколо някак зашеметено и невярващо, сякаш да види каква реакция е предизвикало нейното изказване.

— Пристави! — произнесе уравновесено, — обвиняемата отива в килията. Господин Киурко, отидете и си намерете адвокат. Адвокати, в стаята ми. Веднага. Часът е... — след което отново погледна към празната зала и продължи: — Пристави, можете да въведете хората отново. Това дело ще продължи точно след петнайсет минути!

В стаята на Браун Стайър бе в прединфарктно състояние.

— Говори без каквито и да е доказателства! Въпреки цялата му сама служеща на себе си риторика, господин Харди не представи никакви доказателства, които е открил сега, Ваша чест! Всичко това бе безочлив опит да се намери подходяща изкупителна жертва, за да се разколебаят съдебните заседатели!

— Това е нелепо, Ваша чест! Пръстови отпечатьци на местопрестъплението са доказателства, особено когато човекът, чиито отпечатьци са намерени, твърди, че не е възможно да е бил там! Каква е вашата теория, господин Стайър? Да не би Киурко да е дал назаем пръстовите си отпечатьци? Да не би неговите ръце да са се разходили самички? Факт е — отвърна Харди, — че тази сутрин представих повече доказателства, че моята клиентка е невинна, отколкото господин Стайър е представил през целия процес срещу моята невинна клиентка!

— Тя не е невинна, докато заседателите не я обявят за такава — отбеляза Стайър.

Харди вдигна ръка да възпре Стайър и се обърна към съдийката:

— Всъщност, Ваша чест, той разбира всичко наобратно. Мая е невинна, докато заседателите не я намерят за виновна. Мисля, че това все още го преподават в правните факултети в тази държава!

Най-накрая Браун окончателно загуби всичките си претенции за юридическо поведение:

— Дяволите да ви вземат! Стига толкова!

Но Стайър продължи:

— Господин Харди може да шикалки, но съм убеден, че Съдът разбра какво имам предвид, Ваша чест! И показанията на госпожа Форман, че господин Киурко може би е бил наричан Пако? На коя планета това се смята за доказателство?

— На същата — Харди не му остана дължен, — на която се бяхте приземили, когато Черил Бийл даваше показания. Честно казано съм изумен, че все още смятате, че делото е ваше!

Стайър демонстративно прочисти гърлото си.

— Точно обратното, Ваша чест, тъй като господин Киурко е извършвал детективска работа за правната кантора на господин Харди, не бих отметнал с лека ръка предположението, че са поставили тази изпитана постановка само за да представят евентуален друг заподозрян — след което се обърна директно към Харди: — Така, как го постигате? Обещавате му бонус, когато всичко приключи, за неудобствата, на които се е подложил?

— Това е най-нелепото и обидно обвинение, което съм чул, откакто упражнявам право, Ваша чест! Направо презрително! — най-накрая Харди бе достигнал до границата си и повиши гласа си: — Ето какво направих, Пол. Платих на полицейския отдел да постави пръстови отпечатъци на местопрестъплението и може би върху гилзата от патрона на другото местопрестъпление. Какъв бонус предлагаш да дам на някой, който ще отиде в затвора до края на живота си?

Браун удари с ръка върху бюрото си.

— Тази размяна на реплики, господа, ще струва на всеки един от вас по хилядарка. Искате ли да си кажете още нещо?

Харди, замаян от адреналина, се опитваше да възвърне рационалността си:

— Простият факт, Ваша чест, както отбелязах и в залата е, че Киурко би трябвало да е арестуван сега. Той е опасен за самия себе си и за обществеността. Полицията трябва да претърсва вещите му за следи от кръв и дома на Пресли за негови ДНК-отпечатъци. Необходимо е да продължим този процес поне до следващата седмица, дори и по-дълго, за да може полицията най-накрая да извърши истинско разследване.

Браун мразеше цялото това нещо. Мразеше провокативната и правдоподобна теория на Харди. Мразеше как Стайър води цялото обвинение, страничната намеса на Джери Глас, небрежното разследване на Скиф, политическите усложнения, показанията за неща, които са се случили или не са се случили преди петнайсет години.

Но най-много от всичко Браун мразеше идеята, че трябва да каже на заседателите, че този процес ще бъде продължен с още една седмица, а може би повече. А и нямаше начин да допусне полицейско разследване във връзка с друг заподозрян, без да свали обвиненията срещу настоящата обвиняема.

— Добре, господа — започна с хладна свирепост, — изглежда, че се намираме в ситуация на...

В този момент прокънтя изстрел от пистолет някъде наблизо, от самата сграда. И чуха как една жена се разпищя.

38.

Киурко не стана от свидетелското място, макар да бе освободен. Нещата се бяха развили така светкавично! Съдийката му каза, че може да си ходи, но да не напуска града. След което чу как задната врата на съдебната зала се отвори зад него. Наблюдава как Харди и Стайър с тържествена походка минаха покрай него на излизане. Отново не помръдна.

Хората започнаха да се връщат в съдебната зала. Всъщност, поради новините около развилата се драма, тълпата бе нараснала, а шумът постепенно се увеличаваше. Кметицата, Фиск и съпругът на Мая бяха заели местата си, самата Мая се бе обърнала назад към тях, а приставът се колебаеше дали да прекрати този разговор или не. Всички обсъждаха неговите показания, това, което току-ще се бе случило.

Глицки и Джакман стояха прави, разкършваха гърбовете си и се бяха потопили в разговора си. Шефът му Уайът Хънт се бе гмурнал сред хората. Почти всички стояха прави и говореха ли, говореха, говореха.

Това бе единственият му шанс — сега или никога.

Киурко се надигна — с изправени рамене и безжизнено лице. Напълно в правото си стана от свидетелското място, прекоси съдебната зала и се запъти към широко отворените врати. Стъпи на централната пътека на залата, но пътят бе възпрепятстван от прииждащата тълпа. Един репортер го сграбчи за лакътя и го попита нещо. В момента светът му приличаше на тъмен тунел, който свършваше при входа, на около двайсетина метра пред него. Насочи се нагам и избута репортера. Просто трябваше да излезе оттук.

Пред него се изпречи инвалидната количка на Джеф Елиът, която забавяше цялото движение. Той разговаряше с Хънт и Джина Роук. Тримата първоначално въобще не го забелязаха, но докато минаваше покрай тях чу позакъснялата реакция на шефа си, макар и леко заглушена, сякаш се намираще под вода. Той се провикна:

— Ейб! — след което малко по-силно: — Ейб!

Киурко започна по-настървено да си пробива път, като сръчка някой и буташе хората по пътя си.

— Хей!

Сега вече Хънт наистина се провикна:

— ЕЙБ!

Киурко бе толкова близо, само на метър или два, но пред него имаше толкова много хора, които препречваха пътя — някои се бяха запътили към тоалетните, други да запалят цигара, да се обадят по телефона или просто да поклюкарстват.

Той бе заклещен.

Бутна някакъв човек, направи още една стъпка, просто се опитваше да продължи да върви.

Вратата бе отворена, но приставът — дребна азиатка — бе влязла от поста си до металния детектор отвън и сега стоеше до вътрешната страна на вратата. Киурко се опита да се промъкне покрай някакъв дебелак, но не можа да го бутне и усети, че тълпата зад него се размърдва.

Хънт си пробиваше път. Да не би да се опитваше да го спре?

След което изведнъж чу как Глицки се провикна:

— Пристав! Хванете този мъж! Спрете този мъж!

Съдийката може и да бе наредила Киурко да бъде освободен, но Глицки имаше правомощия да го арестува и с подкрепата на Кларънс Джакман, който стоеше точно до него, бе решил, че разполага с достатъчно, за да го задържи поне за разпит.

Но Киурко се опитваше да се измъкне. Ето това се случваше.

Гневният глас на Глицки прозвуча отново:

— Господин Киурко! Спрете! Пристав!

Тя се постара да пресрещне Киурко, който се опитваше да се измъкне от съдебната зала, но сега дебелият мъж, стоящ пред него, се насочи към вратата и изведнъж жената се оказа точно пред него, блокирайки пътя му.

Киурко хвърли поглед назад и видя, че Хънт идва от едната му страна, а Глицки от другата също си пробиваше път през тълпата към пътеката, сочеше го и крещеше:

— Онзи мъж! Последният свидетел! Задръжете го там!

Дебелакът все още бе вътре, но се беше мръднал от пътя на Киурко и единственото препятствие пред него бе жената пристав,

която вече бе затворила вратата. Но тя бе толкова дребна, че не би могла да бъде какъвто и да е съперник. Той я нападна, удари я с юмрук в носа. Тя вероятно би се свлякла веднага, но дебелакът бе видял какво се случва и я прихвана.

Нищо друго не му оставаше на Киурко.

Макар приставите в съдебните зали на Сан Франциско да не носеха оръжие, тя разполагаше с такова, защото задълженията ѝ бяха свързани с охрана на металния детектор. Той разкопча кобура ѝ, извади пистолета, опита се с всички сили да избути дебелака и пристави в страни и стреля към тавана.

Някой извика.

— Долу! Всички на земята долу!

Една жена изпищя.

Скапаният дебелак все още някак стоеше на пътя му. Киурко се опита да го избути отново, най-накрая успя да докосне дръжката на вратата и чу зад гърба си женски глас:

— Пусни го! Пусни пистолета веднага!

Обръщайки се, видя Скиф, която се намираше на масата на прокурора. Бе извадила собственото си оръжие и се бе прицелила в него над снишилата се тълпа. Без да мисли, той вдигна пистолета, хвана го здраво с двете си ръце и бързо, като по учебник, стреля два пъти. Полицайката се свлече, а оръжието и изтрака на пода.

Киурко се обърна, за да може най-накрая да се измъкне, но проехтя нов гръм и куршумът улучи дървената врата точно над главата му. В този момент Киурко погледна през лявото си рамо и откри огън срещу едрия мъж в елегантен костюм, който седеше на първата редица зад масата на защитата и който вероятно бе стрелял. Той също падна покосен на пода.

Тогава му се разкри истинският втори стрелец — другият пристав, който държеше пистолета на Скиф. Намираше се близо до Мая, привела се над простреляния си брат, закриляйки го. Приставът стреля още веднъж.

Ръцете на Киурко вече бяха протегнати в класическа позиция за стрелба и отново стреля два пъти, един след друг. Приставът залитна, изпусна оръжието на Скиф и падна.

След което някой сграбчи ръката на Киурко, в която държеше пистолета, и яростно я задърпа. Жената пристав отново се опитваше да

го задържи, но получи още един удар в лицето. Той успя да се измъкне и насочи оръжието към нея. То гръмна случайно, когато дебелакът се вкопчи в рамото му, завъртя се и се строполи на земята до него.

Сега Киурко трябваше да направи само една стъпка и щеше да бъде навън, свободен, но проклетата жена го бе хванала за крака. Наведе се, обви с ръка врата ѝ и я придърпа към себе си. Държеше я и размахваше пистолета си из залата, насочвайки го към всеки, който се осмели да надигне глава.

Но за да стигне до вратата, нямаше друг избор, освен да освободи заложницата си или да смъкне оръжието си.

Не можеше да я пусне. Веднага щеше да го нападне.

Трябваше да свали оръжието си.

Това бе и възможността, която Глицки, намиращ се на десет метра от него, очакваше. Имаше право само на един, точен изстрел.

Но и той бе достатъчен.

39.

„ГРАДЪТ ГОВОРИ“

от Джефри Елиът

Градските чиновници все още се опитват да разкрият как процедурите за сигурността в Съдебната палата са функционирали толкова несъобразно правилата, че позволиха серия от събития да доведат до смъртта на четирима души — двама служители на съдебната охрана, надзорника на Сан Франциско Харлан Фиск и раняването на друг човек.

Репортерът, пишещ тази статия, присъстваше на развоя на събитията и може да разкаже, че още преди започването на сутрешното заседание на Съда, осезаемото напрежение властваше в Отделение 25 — съдебната зала на съдия Мариан Браун — сцената на процеса срещу обвинената в извършването на убийства Мая Таунсхенд.

Катрин Уест, леля на госпожа Таунсхенд, и Харлан Фиск, неин брат, присъстваха в очевидна подкрепа на обвиняемата, със съпровождащото ги присъствие на медиите. Слуховете за готвена изненада от страна на защитата, чрез призоваване на появили се в последната минута свидетели, също бяха допринесли за преизпълването на залата.

Госпожа Таунсхенд бе обвинена за убийствата на Дилън Воглър — управител на „Бей Бийнс Уест“, кафене, което е нейна собственост — и на Левън Пресли — друг неин приятел от миналото. До този момент процесът бе съсредоточен върху доказване на мотивите на госпожа Таунсхенд за извършване на убийствата, а специалистите бяха изказали своето мнение за веществените доказателства, уличаващи обвиняемата. Когато първият

свидетел на защитника Дизмъс Харди — експерт по пръстови отпечатьци към Полицейската лаборатория, идентифицира един от екипа детективи на адвоката — Крейг Киурко, че е присъствал на сцената на убийството на Пресли и вероятно е оставил частичен пръстов отпечатък върху гилзата от куршума, намерена на местопрестъплението на убийството на Воглър, залата се изпълни с напрежение в очакване какво още ще последва.

Не чакаха дълго, тъй като господин Харди накратко разпита друг свидетел, който констатира предишни, пазени в тайна, отношения на Киурко с Воглър и Пресли, след което призова самият Киурко. Очевидно, не наясно с развитието на събитията в съдебната зала до този момент, той бе чакал отвън в коридора, за да заеме свидетелското място. Въпросите на господин Харди и отговорите на господин Киурко направо нажежиха обстановката, а възраженията от страна на прокурора Пол Стайър, докато Харди се опитваше да свърже бившия си сътрудник с тези престъпления, също приковаха вниманието на присъстващите.

Най-накрая Киурко се позова на правата си, гарантирани му от Петата поправка, относно самоуличаване в престъпление, а господин Харди директно го обвини в извършването на тези убийства и безредието превзе залата. Въвеждането на ред отне няколко минути на съдия Браун, която вместо да нареди на приставите да задържат Киурко, разпореди да се консултира с адвокат и да бъде на разположение за по-нататъшни разследвания и разпити, ако е необходимо. След което съдията и двамата главни адвокати напуснаха залата, за да разговарят в стаята на съдия Браун, оставайки необмислено Киурко на свидетелското място.

Няколко минути по-късно безразсъдното решение на Браун стана очевидно, когато Киурко се надигна от мястото си и се опита да се измъкне през тълпата, която бе задръстила пътеката на залата. Той почти бе успял да стигне до вратата, когато лейтенант Глицки — началникът

на отдел „Убийства“ към полицейското управление на Сан Франциско — се провикна и нареди на един от съдебните пристави, Линда Грей, са задържи Киурко. Но отчаяният свидетел, който изведнъж се бе оказал заподозрян в извършването на убийства, нападна пристава и успя не само да я обезоръжи, но и да ѝ отнеме служебното оръжие и да стреля с него в тавана.

Врявата изригна, присъстващите в залата се скупчиха на пода или се опитаха да се скрият зад столовете. В този момент сержант-детектив от отдел „Убийства“ Дебра Скиф, която седеше на масата на прокурора, произведе изстрел към Киурко, на който той отвърна и я рани фатално. В следващите няколко минути друг пристав, Ролф Хейгън, стреля по Киурко от вътрешната страна на огражданията и в отговор последваха няколко изстрела, които по невнимание убиха надзорника Фиск и пристава Ролф Хейгън, преди лейтенант Глицки да види благоприятна възможност и да прокълти последният изстрел — в гърдите на Киурко — и да го убие. Глицки бе изпратен в служебна отпускат, която се полага на всеки полицаи, участвал в престрелка.

Но насилието, което се разрази с такива трагични резултати, дори и в охранявана съдебна зала, поставя пред управниците ни множество въпроси: не трябва ли съдебните пристави в Сан Франциско да бъдат въоръжени, както са във всяка една друга съдебна зала в щата Калифорния? Или от друга страна, трябва ли оръжия, дори и в ръцете на полицейски охранители, да бъдат допускани въобще в съдебните зали? Има ли достатъчен брой пристави в съдебните зали на Сан Франциско? Дали съдия Браун не прояви небрежност, давайки възможност на заподозрян в убийства да се опитва да избяга и да взема заложници?

Но преди всичко как невинна жена е арестувана и съдена за извършването на две убийства в съдебна зала на Сан Франциско, на базата на разследване, което в най-

добрия случай би могло да бъде описано като некомпетентно, а в най-лошия като нехайно?

Доказателствата за невинността на Мая Таунсхенд бяха пред очите на полицията и на прокуратурата през цялото разследване. Но въпреки това те са предпочели да ги игнорират, Заради това, което грубо би могло да се нарече политическа вендата. По мнението на този репортер, пародията в този съдебен процес е, че всъщност никога не е трябвало да бъде провеждан.

40.

— Всъщност — каза Глицки, — наслаждавам се на почивката. Прекарвам ценно време с малкото плъхче тук.

Закари, въпросното плъхче, все още носеше каска, но иначе изглеждаше и се държеше като всяко едно друго здраво и нормално дете. Играеше си със сестра си в пясъчника в задния двор на Глицки, който допълни:

— Закрепяваме връзката помежду си.

— Не се самозалъгвай. Вие никога не сте я губили.

— Може и да не сме, но така го чувствам. Загубил връзка със света.

— Така, добре... — седяха на най-горното стъпало, на обичайното им място, и гледаха надолу към задния двор и към зелените поляни около Президиума на Сан Франциско в далечината. — Завърна се точно навреме, така че да не се самообвинявам, че не съм направил достатъчно.

— Не е необходимо. Мисля, че вече ти казах. Приключих със самообвиненията.

Харди го погледна отстрани.

— Ако това е истина, как ще те разпозная? Ще намериш нещо друго, за което да се самообвиняваш, само гледай! Просто си такъв! Леко смахнат, но си струва спасяването ти. Незначително. В крайна сметка.

— Благодаря.

— Няма за какво. Всъщност — добави Харди, — не че нямах какво по-приятно да правя в неделния следобед, но ти се обади.

— Да.

— Отново ли ще ме караш да гадая?

— Ако искаш, мога да ти кажа какво открихме в Киурко.

— Имаш предвид освен разплисканата кръв по какво... обувките му?

— Обувки, отметнати.

— И четирийсеткалибров „Глок“, с шестоъгълна полуцев?

— Не, но имаше три кръгли почистващи принадлежности, които биха паснали на този пистолет. Освен това?

— Предавам се! Не, чакай! Трева?

— Добър си. Можеш ли да познаеш колко?

— Не. Предавам се, докато съм в положение. Тревата бе достатъчно добро предположение. Какво друго?

— Мисля, че ще ти хареса. Искаш ли още няколко секунди?

— Добре — свойствена тишина се настани за около минута, след което Харди възкликна: — Какво друго?

— Изрезки от вестници. Стари.

— Хулио Гомез.

— Точно така.

— Щях да се сетя, ако бях помислил още малко.

— Точно както се сети, че Киурко познава Пресли.

— Не. Трябваше да направя това много по-рано. В смисъл, Уайът ми каза, че в „Гугъл“ не излизат никакви резултати за Дилън наскоро, така че как тогава Крейг е успял да открие Левън? Отговорът е, че не би могъл. Няма начин, няма как. Особено когато осъзнах, че са съдени поотделно. Така че трябва да е познавал Левън от преди това. Дори знаех, че Крейг е посещавал Университета на Сан Франциско, а и знаех, че фигурира в списъка на Дилън. Имам предвид, че знаците бяха навсякъде, но аз не можах да ги разчета и свържа.

— Да — съгласи се Глицки, — малко си бавен. Удивително е как успяваш да си намираш клиенти все още.

— Сам се изумявам на самия себе си. Макар че — Харди въздъхна, — какво фиаско накрая, а?

— Чух те. Това е едно от нещата, за които няма да се самообвинявам. Решил съм.

— Доста разумно. Нямах избор.

— Наистина. Никакъв.

— Знам. Вярвам ти. Чудил ли си се някога, как нещата стигнаха толкова далеч? Обвинението на Мая, смъртта на Харлан. Ами Скиф? Дори и Руиз. Да не споменаваме Киурко. Ами горкия пристав? За какво беше всичко това? Толкова много жертви! Но това е криминалната част — премахни престъплението, вкарай го в съда... — Харди погледна встрани към приятеля си. — Но ти си ченге, така че предполагам, че това не е твой проблем, нали?

— Добро попадение — Глицки цъкна с език. — Относно това, как нещата са стигнали толкова далеч, ако трябва да бъде честен, отчасти грешката е моя. Изоставих работата си. Притеснявайки се за Закари.

— Това е много малко. Но все пак съм горд, че отново си в релси и отново се самообвиняваш — Харди погледна часовника си. — Успя да се въздържиш само за около четирийсет и пет секунди. Мисля, че това е нов рекорд!

— Не, знам, че основно грешката е на Скиф и Господ ми е свидетел, че си плати за това!

— Как е Брако? Говори ли с него?

— Не, само малко, след като се случи всичко това.

— Как е?

Глицки въздъхна.

— Говориш за самообвинения. Той ми каза, че е трябвало да повдигне въпроса, да каже нещо, но е искал да е лоялен към партньорката си.

— Ченгета и лоялност, а?

— Не знаеш ли? Просто се надявам да намери достатъчно основания и да не напусне, но не бих заложил.

От друга страна, Трея има много забавни новини, които може би още не си чул.

— Отново е бременна!

Глицки го погледна лошо.

— Дори не се шегувай с това! Мисли за прокуратурата.

— Кларънс се оттегля и тя ще я поеме!

— Неправилно. Мисли за Пол Стайър.

— За Нервака ли?

Глицки кимна.

— Доста е изнервен между две работни места! Поне докато не се закачи за Глас или за някой друг.

— Не съм сигурен. Господин Глас може да си има доста проблеми по-нататък. Да се заяждаш с кметицата, да изровиш всички тези лайна и да твърдиш, че са верни! Слуховете изобилстват. И като говорим за това, говори се, че и ти ще се хванеш отново на хорото следващата седмица.

— Може би. А може би не.

— Нека позная. Отново самообвинения, а?
Глицки кимна.
— Доста си близо.

Тамара Дейд знаеше, че разстроените, объркани и невярващи на събитията родители на Крейг Киурко са го кремирали и са разпръснали праха му от Голдън Гейт Бридж. Не искаше да им се натрапва в тяхната скръб, освен това не забравяше, че тя и Крейг бяха скъсали. Сериозна и безвъзвратна раздяла. Така че не бе част от семейството, а и не искаше да бъде.

Но самата тя страдаше и трябваше някак да го преодолее.

Сега, четири дни след службата в негова памет, Тамара стоеше на вълнолома и чакаше ферибота, за да отпътува за Сосалито. Не се бе върнала на работа, дори не бе звъняла от деня на престрелката. Вместо това, от четири дни насам бе започнала да идва тук след почти безсънните и изпълнени със сълзи нощи, прекосяваше залива и сядаше сам-самичка край вълнолома на Сосалито. Наблюдаваше безмълвно водата, след което се качваше отново на обедния ферибот и се прибираще. Повтаряше пътуването и следобед и се връщаше в града, след като тъмата се бе спуснала.

Днес времето бе мрачно, ветровито и ужасно студено. Щом фериботът се отдели от брега, вълните започнаха да се блъскат и да хвърлят пяната си върху откритата палуба. Именно тук Тамара бе избрала да застане, но днес, дори и с дъждобран, бе прекалено влажно, прекалено отвратително. Обърна се и влезе отново вътре, купи си топъл шоколад и си намери място на една маса край прозореца, откъдето можеше да гледа навън и...

Какво?

Да си представя какъв би бил животът с Крейг? Да се чуди защо така и не успяха да осъществят истинска връзка помежду си? Да се опита да проумее какво бе извършил и защо? И какво просто се бе случило в онази съдебна зала?

Нищо от това не й звучеше логично. Бе й невъзможно да мисли за абсолютната истина, че той е убил Дилън Воглър, Левън Пресли и очевидно някакъв продавач в магазин за алкохол преди години. Как е

могъл да живее, след като е виждал случващото се с Мая и започването на процеса срещу нея?

Кой е бил той през цялото това време и как тя не е забелязала това?

Нямаше отговор на нито един въпрос. Освен че ще мине доста време, преди да повярва отново на романтичните си чувства към някого и въобще на основните си човешки инстинкти. Може би никога, помисли си тя. Гледаше към бруленото от вятъра, сивкаво-зелено, бяловърхо вълнение.

— Мястото заето ли е?

Познатият глас я стресна и Тамара бързо завъртя глава, за да се увери, че това е нейният шеф, Уайът Хънт. След като установи това, обърна отново поглед към прозореца, раменете и се спуснаха и пое дълбоко въздух.

— Как ме откри?

— Аз съм детектив, Там. Да откривам хора е това, което правя. Ако не искаш да седна до теб, ще си намеря някое друго местенце.

Тя отново се обърна към него.

— Не, няма нужда. Седни — след като той се настани, младата жена продължи: — Не знам дали бих могла да се върна на работа.

— Добре. Не съм дошъл за това. Просто исках да се уверя, че си добре.

Устните ѝ се разтеглиха в суха полуусмивка, полуплач:

— Не знам какво означава това „добре“. Вече не. Не мога да повярвам, че Крейг го няма. Но най-вече не мога да повярвам какво е представлявал.

Хънт кимна.

— На мен също ми е трудно.

— Да не би и двамата да сме били слепи?

— Не знам. Предполагам. Макар че как бихме могли да знаем? Какво е направил, за да се досетим?

— Не знам. Но не мога да спра да мисля, че е трябвало да разбере. Да забележа нещо. Знам, че беше объркан, че имаше своите лоши моменти, но почти винаги се е държал добре с мен. С всички. Наистина.

— Ти никога не си го заплашвала. Слава богу!

Тя отново пое дълбоко въздух.

— Значи наистина го е направил. В смисъл Воглър и Пресли.

— Не смятам, че има някакво съмнение в това, Там.

Тя се обърна и погледна през прозореца към пенливия залив. Някъде там далеч бяха призрачните очертания на Алкатраз, най-стария пустеещ затвор, заедно с всичките му грохнали помещения.

— Наистина не знам какво да правя, Уайът. Относно работата де.

— Какво ще кажеш да отложиш това решение за малко по-нататък?

— Дори и така. Не знам. Сякаш светът е напълно различен.

Може би трябва да съм в различна сфера, около различни хора.

— Може би.

— Нали няма да ме намразиш?

Той постави ръце върху нейните.

— Няма нещо, което би могла да направиш и което би могло да ме принуди да те намразя. Знаеш това.

Тамара се обърна към него и се опита да се усмихне.

— Не мисля, че знам каквото и да било вече, Уайът. Имам чувството, че са ми откраднали наивността или нещо подобно. Просто чакам тези облаци да се разпръснат, но не вярвам наистина, че това ще се случи.

— Само дето винаги преди това се е случвало.

— Не — отвърна тя, — облаци никога досега не са били така гъсти. И наистина го ненавиждам заради това.

Той я потупа по ръката.

— Време — каза ѝ.

Тамара отново опита да се усмихне.

— Господи, надявам се да е така.

Три седмици след последния ден от процеса на Мая телефонът в офиса на Харди зазвъня. Той натисна бутона, за да говори с Филис.

— Йо.

Почувства незряло удоволствие от последвалата раздразнена въздишка на секретарката си — старшите адвокати не отговаряха неофициално, тъй като това водеше до снижаване на авторитета. Провери, че часът наистина е четири и половина и отново подразни Филис, като я изпревари и додаде:

— Изпрати семейство Таунсхенд при мен.

Двамата влязоха, хванати за ръце. Мая бе толкова сияеща и прелестна, че ако я бе срещнал на улицата, вероятно не би я разпознал и би я подминал. Косата и бузите ѝ искряха. Бе свалила килограмите, натрупани следствие на затворническата храна, бе изчезнала и бледността, следствие на затвореното пространство. От своя страна Джоуел бе възвърнал чувството си за комфорт, увереност, дори притежаваше дружелюбна усмивка, която Харди не бе забелязал преди.

Не че имаше за какво да се усмихва през последните шест-седем месеца, но нещо в поведението им намекваше за подновена връзка, за улеснени, искрени взаимоотношения. Нямахте ги вече богатия и успял съпруг и раболепната, стояща си вкъщи съпруга, а бяха истински партньори. Доста за улавяне от първо впечатление, но Харди реши да повярва, че всичко това е истина.

Поводът бе последното плащане за неговите адвокатски услуги. Макар че можеха да го направят с чек по пощата, те искаха да дойдат и да го дадат лично и той бе доволен от възможността да ги види отново, след като са загърбили изпитанието си. Предложи им кафе, изказа съболезнованията си за Харлан, които и двамата приеха, и побъбриха за общи неща, докато се настаняваха в оформеното за разговори пространство, точно до бюрото на адвоката.

След което Джоуел бръкна във вътрешния си джоб и извади запечатан плик с логото на неговата фирма.

— Ако желаеш, можеш да го отвориш и сега — окуражи го Мая.

— Няма нужда — леко се подсмихна Харди. — Предполагам, че горе-долу е точен.

— Може би не — възрази Мая, с палава усмивка, с която сякаш му отправяше предизвикателство.

Харди въздъхна, отвори плика, извади чека и погледна към двамата изненадано.

— Това е... Не мога да си спомня последния път, когато езикът ми е бил вързан на фльонга.

— Това е допълнително възнаграждение — обясни Джоуел.

Мая вече искрено сияеше.

— Просто преценихме, че едногодишната заплата на Дилън би била прекрасна симетрия.

— Доста повече от симетрия е — отбеляза Харди. — Сигурни ли сте, че... Съжалявам, но съм малко изменен. Това е повече от невероятно щедро.

Мая кимна.

— Ти спаси живота ми, Дизмъс. В много отношения — тя се протегна и постави ръка върху коляното на съпруга си. — Аз му казах.

— Браво на теб — поздрави я Харди и се обърна към Джоуел. — И се обзалагам, че дори не си бил изкушен да я напуснеш.

Той постави ръце върху нейните.

— Дори и не ми хрумна. Никога не бих. Независимо какво се случи. Не знам дали наистина е вярвала в това преди. Но всички допускаме грешки. Правим неща, от които се срамуваме, че и по-лоши.

— Знам. И на мен ми се е случвало — съгласи се Харди. — Макар че предпочитам това да си остане между нас. Моите съдружници ще бъдат шокирани и ужасени.

— В моя случай — произнесе Мая, — аз... Ние просто искаме да ти благодарим... много. Това беше време, с което живях всеки божи ден, толкова дълго, а просто вече не се налага. Чувствам се като друг човек.

Джоуел не бе пуснал ръката ѝ.

— Същият човек, само по-щастлив. И по-добър.

Погледът ѝ бе изпълнен със задоволство.

— *Arrete un peu*. На френски е. Спрете за малко. Но не за много. — След това отново се обърна към Харди, като леко въздъхна. — Както и да е. Ако нямаш нищо против, дали може да ми обясниш една малка подробност, която бих искала да разбера, но не мога. Наистина не мога.

— Ако мога, ще го направя.

Мая си пое въздух.

— Защо мен?

— Защо теб? Какво?

— Имам предвид Крейг Киурко. Защо е избрал мен да натопи? Аз никога дори не бях чувала за него, а изведнъж той ме избира и се опитва да съсипе живота ми. Не разбирам какво се случи. Как се случи това?

Харди взе чашата си с кафе и отпи. Знаеше, че това е отличен въпрос и че тя заслужава отговор. Но нямаше такъв. Крейг бе мъртъв и

никой никога не би могъл да узнае със сигурност. Той просто се надяваше, че този, с който разполага — и който доста бе обмислял, — ще е достатъчно добър за нея.

— Добре — започна той, — ето моето предположение. Дилън се е занимавал с изнудвания и е бил доста алчен човек. Дълго е бил щастлив, че те е въртял на малкия си пръст, че продава трева, водил е и онзи свой списък. Но нали си спомняте, че също така е знаел, че Крейг е убил това момче Гомез. Поради факта, че и двамата са били замесени в обира и макар да звучи малко налудничаво, но поне технически, от правна гледна точка и двамата са виновни за това убийство, независимо кой е дръпнал спусъка. Но той е обичал да стига до крайности. Дилън де. Това, което предполагам, че се е случило, е, че всички са били в „Бей Бийнс Уест“ някой ден, преди да бъде убит, и Дилън отново е повдигнал този въпрос. А Крейг се е опитвал да си вземе разрешителното, безупречен през всичките тези години, мислейки си, че е загърбил миналото си, и Дилън отново му го припомня. Някак си той му е бил споменал какво ти причинява — вероятно му е спестил детайлите, но е казал достатъчно, за да си помисли, че ти също разполагаш с достатъчно основателни причини, за да искаш да отстраниш Дилън. Тогава решава да убие Дилън и всичко, от което се нуждае, е да се появиш малко след това.

— Затова ме вика? Той ли е бил?

— Не съм сигурен. Но Дилън има бруклински акцент, който не е толкова труден за имитиране. Крейг ти се обажда късно пред нощта, кратко и ясно ти заявява, че е възникнало нещо спешно, за което не може да говори... А ти идваш търчейки. Той е знаел в колко часа всеки ден Дилън минава по алеята. Знаел е, че носи твоя пистолет в себе си. Във всеки случай всичко е проработило. Ако ме питаш мен, ти си голяма късметлийка, че не се е позабавил. Щял е и теб да те убие.

— И аз си мислих същото. Донякъде съм изненадана, че не го е направил.

Харди разтърси глава.

— Двама мъртъвци и полицията продължава да търси кои ги е убил. Прекалено много за оркестриране. Искал е да е просто.

— Ами Левън?

— Левън би си припомнил разговора им в кафенето, спора им, на който Еухенио Руиз е бил свидетел, сещаш ли се? Затова отива в

Левън, вади пистолета си, кара Левън да ти се обади и да те покани, минава зад него и... Е, знаеш останалото.

— Значи въобще не ме е познавал и просто е направил това?

— Да, така мисля — отвърна Харди.

— И аз й казах същото — добави Джоуел. — Тя заяви, че това й звучи като същността на злото. Не иска да повярва, че хората наистина могат да бъдат толкова лоши, в душите си.

— Имам предвид — каза Май, — със сигурност всички правим грешки. Някои са направо ужасяващи. Но това не е просто грешка. Това е съзнателно решение напълно да унищожих човек, когото дори не познаваш.

Харди кимна.

— Точно така.

— Не искам да повярвам, че хората наистина могат да са такива — въздъхна Мая.

— Не всички. И слава богу, може би не и прекалено много. Но определено някои са.

Издание:

Джон Лескроарт. Безкрайни тайни

Превод: Лора Манова, Калина Рангелова

Редактор: Вихра Манова

Издателство „Весела Люцканова“, София

ISBN: 978-954-311-080-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.